

MÁJUS 5., SZERDA

ELNÖKÖL: LAMBRINIDIS ÚR

alelnök

1. Az ülészak folytatása

Elnök. - Az Európai Parlament 2010. április 22-én elnapolt ülését újra megnyitom.

A 2010. április 22-i jegyzőkönyvet kiosztották.

Kíván valaki hozzászólni?

(Az előző ülés jegyzőkönyvét elfogadták)

2. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

3. Az elnök közleménye: lásd a jegyzőkönyvet

Elnök. - Szeretném tájékoztatni a képviselőket, hogy ezen a plenáris ülésen több, különleges felszerelést használó hangmérnök lesz jelen. A mérnökök a Parlamentben folyó munka teljes panorámájának bemutatása érdekében felvételt fognak készíteni a vitákról és a szavazásokról.

Ezt a filmet a Parlament munkájáról szóló állandó kiállítás részeként fogják bemutatni az új brüsszeli látogatóközpontban, az ülésterem interaktív modelljének részeként. Egyértelmű biztosítékokat kaptam arra nézve, hogy a mérnökök rendkívül diszkrétek lesznek, és nem fogják zavarni munkánkat. Köszönöm megértésüket.

4. A bizottságok tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

5. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

6. Szóbeli választ igénylő kérdések és írásbeli nyilatkozatok (benyújtás): lásd a jegyzőkönyvet

7. Megállapodások szövegeinek a Tanács általi továbbítása: lásd a jegyzőkönyvet

8. A Parlament álláspontjaival és állásfoglalásaival kapcsolatos további intézkedések: lásd a jegyzőkönyvet

9. Ügyrend

Elnök. - A napirendtervezet végleges változatát, amelyet az Elnökök Értekezlete készített el utolsó ülésén az eljárási szabályzat 140. és 155. cikke alapján, kiosztották. A képviselőcsoportokkal egyetértésben az e heti plenáris ülés napirendjének következő módosításait javasolom:

2010. március 25., szerda:

Először is, az első pont az Íñigo Méndez de Vigo által a Parlament összetételéről készített két jelentés közös vitája lesz.

Másodszor, a napirend egy új ponttal egészült ki „Az euróövezet állam- és kormányfői csúcstalálkozójának előkészítésére vonatkozó tanácsi és bizottsági nyilatkozatok (2010. május 7.)” címmel, szavazás nélkül. Ez a pont lesz a második pont, és a képviselőcsoportok felszólalói csak egy körben szólalnak fel, anélkül hogy sor kerülne spontán jelentkezés alapján történő szólításra.

Harmadszor, a „Tanácsi és bizottsági nyilatkozatok az elektromos autók szabványosításáról” cím „Tanácsi és bizottsági nyilatkozatok az elektromos autókról” címre módosul.

Negyedszer, Vittorio Prodi jelentését, amelynek rövid ismertetése mára volt ütemezve, azonnali szavazásra áthelyezték a 2010. május 6-i kérdések órájára.

2010. május 6., csütörtök:

Először is, az Ukrajnának nyújtott makroszintű pénzügyi támogatásról szóló európai parlamenti és tanácsi határozatra irányuló javaslatról szóló, Vital Moreira által készített jelentésre vonatkozó szavazást a második májusi ülésre halasztották.

Másodszor, az átvitelirendszer-üzemeltetők közötti ellentételezési mechanizmus létrehozására vonatkozó iránymutatásokról és a villamosenergia-átviteli árak közös megközelítéséről szóló bizottsági rendelettervezetre vonatkozó állásfoglalásra irányuló indítványról történő szavazást levették a napirendről.

Kíván valaki hozzászólni?

(A Parlament elfogadja a módosítást)

(Az így módosított ügyszöveget elfogadják)

10. SWIFT (benyújtott állásfoglalásra irányuló indítványok): lásd a jegyzőkönyvet

11. Utas-nyilvántartási adatállomány (PNR) (benyújtott állásfoglalásra irányuló indítványok): lásd a jegyzőkönyvet

12. A cianidos bányászati technológiák alkalmazásának tilalma (benyújtott állásfoglalásra irányuló indítványok): lásd a jegyzőkönyvet

13. Szavazások órája

Elnök. - A következő napirendi pont a szavazás.

Az eredményekért és a szavazásra vonatkozó egyéb részletekért lásd a jegyzőkönyvet)

Egy javaslat érkezett hozzám a mai szavazás megváltoztatására: a Buzek elnök és Zapatero miniszterelnök közötti tegnapi megbeszélést követően megállapodás született arról, hogy azonnal párbeszédet kell kezdeni a legmagasabb intézményi szinten a Tanács mentesítésével kapcsolatos bizonyos eljárási szempontokról. Emiatt az Elnökség az e kérdésre vonatkozó szavazás következő ülésig történő elhalasztását javasolja.

Martin Schulz, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, én is hallottam a Buzek elnök úr és Zapatero úr közötti megbeszélésekről. Úgy vélem, hogy a Tanács mentesítésének kérdését illetően a Tanács és a közöttünk lévő vitás pontok annyira érzékeny természetűek, hogy érdemes további tárgyalásokat folytatni. Amiről ma döntenénk, vagyis a Tanács mentesítésének elhalasztása, súlyos következményekkel jár. Ezért ma reggel még egyszer megvitattuk ezt képviselőcsoportunkban, ahol az hangzott el, hogy ha van mód arra, hogy a Parlament melegebbre válaszoljon a nyitott kérdésekre, meg kell ragadnunk a lehetőséget. Ez talán egyben közeledés is lenne a Tanács felé a bizalom megteremtése érdekében: nemcsak a mentesítéssel kapcsolatos bizalomról van szó, hanem a más területeken fennálló bizalomról is, és ezért egyet tudunk érteni ezzel a javaslattal.

Bart Staes, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr, hölgyeim és uraim, végighallgattam Schulz urat. A Költségvetési Ellenőrző Bizottság alelnöke vagyok, és egyike voltam azoknak az európai parlamenti képviselőknek, akik részt vettek a Tanáccsal folytatott nem hivatalos tárgyalásokon. Az elhalasztással kapcsolatos jelentés, a Költségvetési Ellenőrző Bizottságban 27 szavazatos többséget szerzett, 0 ellenszavazattal és 0 tartózkodás mellett, ami azt jelenti, hogy azt egyhangúlag fogadtuk el. Kétszer folytattunk nem hivatalos tárgyalásokat a Tanáccsal, hogy megállapodásra jussunk. A Tanács következetesen elutasította a megállapodás megkötését. A szavazás lehetséges elhalasztásának egyedüli oka az lehetne, ha a Tanács most azonnal kinyilvánítaná, hogy kész kiszolgáltatni az összes dokumentumot, amelyet tőle kérünk.

A második probléma jogalkotási jellegű. Eljárási szabályzatunkkal és a költségvetési rendelettel összhangban a mentesítést az n+2. év május 15. napja előtt meg kell adni. A 2008. évi költségvetésről beszélünk, így az n+2 2010. május 15-ével egyezik meg. A holnapitól eltekintve a következő plenáris ülésre csak május 17-én kerül sor, ezért ha most nem szavazunk, megsértjük saját költségvetési rendeletünket, ami véleményem szerint a rendkívüli rossz irányítás jele lenne.

Ryszard Czarnecki, előadó. – (PL) Elnök úr, ez a hatodik évem az Európai Parlamentben, és noha senkit nem szeretnék kioktatni, a jó modor megkövetelné, hogy ezzel a kulcsfontosságú ügygel kapcsolatban kikérjék az előadó véleményét. Szeretnék mindenkit emlékeztetni arra, hogy a Parlament ebben a parlamenti ciklusban már adott mentesítést a Tanácsnak, mégpedig a tavalyi év novemberében – a 2007. évre. Ezért elmondhatjuk, hogy a Tanács ismét csak nem bocsátotta rendelkezésre a megfelelő dokumentumokat.

Személy szerint megdöbbentett, hogy a 2008. évi költségvetés végrehajtásának vizsgálata során 2007-re vonatkozó dokumentumokat kaptunk, vagyis olyan dokumentumokat, amelyek egyáltalán nem álltak összhangban elvárásainkkal és követelményeinkkel. Engem azonban a kompromisszumok embereként ismernek, és szeretnék a Tanácsnak bizonyos esélyt adni, és valóban, ez lehet a Tanács utolsó esélye arra, hogy elkészítse a megfelelő dokumentumokat, és lemondjon a nem szerencsés 1970. évi szóbeli megállapodásról, amely – a Tanács szerint – *de facto* lehetetlenné teszi számunkra, hogy felügyeljük ezt az intézményt.

Ezért amellett vagyok, hogy tegyünk kivételt, halasszuk el a szavazást, és adjunk a Tanácsnak még néhány hetet – kettőt vagy hármat –, majd ezt követően a Staes úr által elmondottakkal összhangban az azonnali szavazás mellett leszek, legkésőbb júniusban.

Elnök. - A következő napirendi pont a szavazás.

Az eredményekért és a szavazásra vonatkozó egyéb részletekért lásd a jegyzőkönyvet)

13.1. A hozzáadottérték-adó területén történő közigazgatási együttműködés és csalás elleni küzdelem (átdolgozás) (A7-0061/2010, José Manuel García-Margallo y Marfil)

13.2. A számlázási szabályok tekintetében közös hozzáadottértékadó-rendszer (A7-0065/2010, David Casa)

13.3. Miloslav Ransdorf úr képviselői mentelmi jogának felfüggesztésére vonatkozó kérelem (A7-0107/2010, Francesco Enrico Speroni)

13.4. 2008. évi mentesítés: az EU általános költségvetése, Bíróság

13.5. 2008. évi mentesítés: az EU általános költségvetése, Számvevőszék

13.6. 2008. évi mentesítés: az EU általános költségvetése, az európai ombudsman

13.7. 2008. évi mentesítés: az EU általános költségvetése, az európai adatvédelmi biztos

13.8. 2008. évi mentesítés: az Európai Unió Szerveinek Fordítóközpontja

13.9. 2008. évi mentesítés: Európai Szakképzés-fejlesztési Központ (CEDEFOP)

13.10. 2008. évi mentesítés: Közösségi Halászati Ellenőrző Hivatal

13.11. 2008. évi mentesítés: Európai Újjáépítési Ügynökség

- 13.12. 2008. évi mentesítés: Európai Repülésbiztonsági Ügynökség
- 13.13. 2008. évi mentesítés: Európai Betegségmegelőzési és Járványvédelmi Központ
- 13.14. 2008. évi mentesítés: Európai Vegyi anyag-ügynökség
- 13.15. 2008. évi mentesítés: Európai Környezetvédelmi Ügynökség
- 13.16. 2008. évi mentesítés: Európai Élelmiszerbiztonsági Ügynökség
- 13.17. 2008. évi mentesítés: Kábítószer és a Kábítószer-függőség Európai Megfigyelőközpontja
- 13.18. 2008. évi mentesítés: Európai Gyógyszerügynökség
- 13.19. 2008. évi mentesítés: Európai Tengerbiztonsági Ügynökség
- 13.20. 2008. évi mentesítés: Európai Hálózati és Információs Biztonsági Ügynökség
- 13.21. 2008. évi mentesítés: Európai Vasúti Ügynökség
- 13.22. 2008. évi mentesítés: Európai Képzési Alapítvány
- 13.23. 2008. évi mentesítés: Európai Munkahelyi Biztonsági és Egészségvédelmi Ügynökség
- 13.24. 2008. évi mentesítés: Euratom Ellátási Ügynökség
- 13.25. 2008. évi mentesítés: Európai Alapítvány az Élet- és Munkakörülmények Javításáért
- 13.26. 2008. évi mentesítés: Eurojust
- 13.27. 2008. évi mentesítés: Az Európai Unió Alapjogi Ügynöksége
- 13.28. 2008. évi mentesítés: Frontex
- 13.29. 2008. évi mentesítés: Európai GNSS Ellenőrzési Hatóság
- 13.30. 2008. évi mentesítés: Fúziósenergia-fejlesztési és ITER Európai Közös Vállalkozás
- 13.31. 2008. évi mentesítés: SESAR közös vállalkozás
- 13.32. Hordozható nyomástartó berendezések (A7-0101/2010, Brian Simpson)
- 13.33. Légiközlekedés-védelmi díjak (A7-0035/2010, Jörg Leichtfried)
- 13.34. A transzeurópai közlekedési hálózat fejlesztésére vonatkozó közösségi iránymutatások (átdolgozás) (A7-0030/2010, Brian Simpson)

13.35. Az Európai Regionális Fejlesztési Alapra, az Európai Szociális Alapra és a Kohéziós Alapra vonatkozó általános rendelkezések bizonyos követelmények és a pénzgazdálkodással kapcsolatos bizonyos rendelkezések egyszerűsítése tekintetében (A7-0055/2010, Evgeni Kirilov)

13.36. A Lisszaboni Szerződés hatálybalépésének a folyamatban lévő intézményközi döntéshozatali eljárásokra gyakorolt hatásai (B7-0221/2010)

Takis Hatzigeorgiou (GUE/NGL). – (EL) Hadd szenteljek mindössze néhány másodpercet annak, hogy megmagyarázzam módosításunk visszavonását: abban a tökéletesen szilárd meggyőződésben vontuk vissza módosításunkat, hogy az Elnökök Értekezlete, amelynek meg kell vizsgálnia a kérdést, nagyon komolyan figyelembe fogja venni módosításunk szellemét és betűjét is.

Szeretném emlékeztetni a tisztelt Házat, hogy módosításunkban felszólítjuk a Bizottságot arra, hogy vizsgálja meg az Európai Unió és a Ciprusi Köztársaság ellenőrzése alá nem tartozó ciprusi területek közötti közvetlen kereskedelemről szóló rendelet megváltoztatását.

13.37. A jogalkotási felhatalmazás hatásköre (A7-0110/2010, József Szájer)

13.38. Javaslatok és stratégiai célkitűzések az Európai Unió tengeri szállítási politikájának vonatkozásában a 2018-ig terjedő időszakra (A7-0114/2010, Peter van Dalen)

13.39. Europeana – a fejlesztés következő szakasza (A7-0028/2010, Helga Trüpel)

13.40. A 2006-2010-es időszakra szóló állatjóléti cselekvési terv értékelése és elemzése (A7-0053/2010, Marit Paulsen)

13.41. Uniós mezőgazdaság és éghajlatváltozás (A7-0060/2010, Stéphane Le Foll)

13.42. Gazdálkodás a hátrányos természeti adottságokkal rendelkező területeken: állapotfelmérés (A7-0056/2010, Herbert Dorfmann)

13.43. Új digitális menetrend Európa számára: 2015.eu (A7-0066/2010, Pilar del Castillo Vera)

13.44. 2008. évi mentesítés: az EU általános költségvetése, III. szakasz, Bizottság

– A szavazás előtt:

Ingeborg Gräßle (PPE). – (DE) Elnök úr, egy technikai javítás elvégzését szeretném kérni. A 248. bekezdést a „Kozloduy atomerőmű” szavak után ki kell egészíteni az „1–4 blokk” szavakkal’.

Elnök. – Mindezeknek az észrevételeknek a pontosságát ellenőrizni fogják.

Bogusław Liberadzki, előadó. – Elnök úr, nem jutottam el Strasbourgba, és ezért kollégáim nevében mondok köszönetet, akik részt vettek a vitában. Örültem annak, hogy a Tanács is képviseltette magát, mivel a mentesítés olyan folyamat, amely nemcsak az uniós intézményeket érinti, hanem a Tanács által képviselt tagállamokat is.

A jelentésem igazi lényege az a néhány javaslat, amelynek célja a hibaarányok csökkentése, a problémák pontos meghatározása és a Bizottságtól és a Számvevőszéktől származó információk egyeztetésének javítása, ami lehetővé tenné számunkra a jövőben, hogy kiadásaink terén azonosítani és kezelni tudjuk az igazán problémás területeket. A Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével itt az ideje magát a mentesítési folyamatot is felülvizsgálni.

Jelentésem az uniós intézmények és természetesen a kiadások mintegy 80%-ának kezeléséért felelős tagállamok részvételével történő, magasabb szintű vitát szorgalmaz. Noha jelentésem a 2008. évi mentesítésről szól, számos ma is rendkívül időszerű témát tartalmaz. Mindannyian biztosítani akarjuk, hogy Görögország felül tudjon kerekedni a múltból származó problémákon. A Törökországról szóló rész figyelmet keltett, és miközben biztosítanunk kell az előcsatlakozási alapok hatékonyabb felhasználását, hadd hangsúlyozzam, hogy nem kívánjuk megváltoztatni az EU ezen országhoz fűződő kapcsolatának jellegét.

Valamennyi általam kiemelt javítás alapvető. A jelenlegi pénzügyi nehézségek miatt minden eurót bölcsen kell elkölteni, és annak különböző országainkban hasznot kell hoznia az emberek számára – ideértve a strukturális és a kohéziós alapok euróit is.

Örömmel várom az elkövetkező hetekben a Bizottsággal és a Tanáccsal végzett közös munkát, hogy megvalósuljanak a jelentésben szereplő felhívások, és azt is örömmel várom, hogy beszámolhassak Önöknek ezek végrehajtásáról a következő hónapokban.

13.45. 2008. évi mentesítés: A 7., 8., 9. és 10. Európai Fejlesztési Alap (EFA)

13.46. 2008. évi mentesítés: Európai Parlament

Edit Herczog, az S&D képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, egy szóbeli módosítást szeretnénk indítványozni e módosítás első részében.

A szöveg a következőképpen hangzana: „úgy véli, hogy egy hatékony és eredményes szervezetrányítási rendszeren belül kellő figyelmet kell fordítani a vezetés szerepére; az az álláspontja, hogy a főigazgatókat, igazgatókat és osztályvezetőket érdemeik alapján kellene kiválasztani, az esélyegyenlőség és a földrajzi kiegyensúlyozottság figyelembevételével...”.

A szóbeli módosítás tehát az „az esélyegyenlőség és a földrajzi kiegyensúlyozottság figyelembevételével” szavak beillesztése a „kiválasztani,” szó után.

(A Parlament hozzájárul a szóbeli módosítás elfogadásához)

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Elnök úr, a világosság kedvéért megkérdezhetem, hogy az imént a szóbeli módosítással együtt vagy anélkül szavaztunk a 6. módosításról?

(A Parlament hozzájárul a szóbeli módosítás elfogadásához)

13.47. 2008. évi mentesítés: Gazdasági és Szociális Bizottság

13.48. 2008. évi mentesítés: Régiók Bizottsága

13.49. 2008. évi mentesítés: Az ügynökségek teljesítménye, pénzügyi irányítása és ellenőrzése

13.50. 2008. évi mentesítés: Európai Rendőrákadémia

13.51. A Latin-Amerikával fenntartott kapcsolatokra vonatkozó uniós stratégia (A7-0111/2010, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra)

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Elnök úr, nekem úgy tűnik, hogy nem szavaztunk a Gazdasági és Szociális Bizottság mentesítéséről. Lehet, hogy tévedek, de szerintem azonnal a Régiók Bizottságára tértünk.

13.52. EU–Kanada csúcstalálkozó (B7-0233/2010)

13.53. SWIFT (B7-0243/2010)

Jan Philipp Albrecht, *a Verts/ALE képviselőcsoport nevében*. – Elnök úr, csak szeretném tájékoztatni Önt, hogy a 8. bekezdés GUE/NGL képviselőcsoport és a Zöldek/ALE képviselőcsoport általi módosításának a szövege megegyezik a 2009. szeptemberi állásfoglalás szövegével. Csak szeretném Önt tájékoztatni, hogy ez pontosan ugyanaz az álláspont, és nem hiszem, hogy szükség lenne ennek az álláspontnak a megváltoztatására a SWIFT-re vonatkozó tárgyalások előtt.

Jeanine Hennis-Plasschaert, *szerző*. – Elnök úr, csak szeretném tájékoztatni a kollégákat arról, hogy nem változtattunk álláspontunkon: az mindig is szerepelt ennek az állásfoglalásának a teljes szövegében, így a javasolt módosítás felesleges.

Rui Tavares (GUE/NGL). – Elnök úr, csak azt gondolom, hogy fontos...

(Közbeszólás az ülésteremből)

Arra szeretném kérni a szélső jobbhoz tartozó képviselőtársakat, hogy ne zavarjanak meg. Azt gondolom, hogy ők is szeretnék tájékoztatást kapni az ügyről – a kérdés az, hogy továbbítsunk vagy ne továbbítsunk az Egyesült Államoknak tömeges adatokat; ez a 8. módosításban szereplő kérdés. Azt vitattuk meg, hogy az álláspont ellen vagy mellett vagyunk, de mindenesetre nem árt tudni.

(A Parlament hozzájárul a szóbeli módosítás elfogadásához)

13.54. Utas-nyilvántartási adatállomány (PNR) (B7-0244/2010)

13.55. A cianidos bányászati technológiák alkalmazásának tilalma

14. A szavazáshoz fűzött indokolások

A szavazáshoz fűzött indokolások

Jelentés: José Manuel García-Margallo y Marfil (A7-0061/2010)

Elena Oana Antonescu (PPE), *írásban*. – (RO) Támogatom az e dokumentációval kapcsolatban az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport előadója által elfogadott álláspontot, az adócsalás Európai Unióban való leküzdéséről szóló bizottsági javaslattal együtt. Úgy vélem, hogy ez a javaslat javíthatja a Közösségen belüli tranzakciókra vonatkozó közigazgatási együttműködést a hozzáadottérték-adó kiszámítása és ezen adó helyes alkalmazásának nyomon követése terén.

Meglátjuk, hogy a Bizottság javaslata növelni fogja-e az uniós szintű adócsalás elleni küzdelem sikerének arányát, amely szerint ki kell bővíteni az Eurocanet hálózatot, és létre kell hozni egy új struktúrát, az Eurofisc-et, amely jogképesség nélkül, önkéntes alapon működne.

Sophie Auconie (PPE), *írásban*. – (FR) Javítani kell a hozzáadottérték-adó területén történő európai közigazgatási együttműködést, amelyet az 1798/2003/EK tanácsi rendelet szabályoz, különösen az adóelkerülés leküzdése szempontjából. A García-Margallo y Marfil úr által készített jelentés támogatja ezt a megközelítést, és megerősíti az Európai Bizottságnak a tagállamok közötti adatcsere megkönnyítésére összpontosító javaslatait. A jelentés mellett szavaztam, mert néhány lényeges javítással is kiegészíti az Európai Bizottság szövegét, különösen a magánszemélyek adatvédelmét illetően.

Jean-Pierre Audy (PPE), *írásban*. – (FR) Az Európai Parlament konzultációs eljárása keretében kiváló spanyol kollégám, García-Margallo y Marfil úr által készített, a hozzáadottérték-adó területén történő közigazgatási együttműködésről és csalás elleni küzdelemről szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslatról szóló jelentés mellett szavaztam. A héacsalást gyakran határt átlépően szervezik meg, és ezért kell az Európai Unió és tagállamai között jobb koordinációt létrehozni általában az adócsalás és különösen a héacsalás leküzdése érdekében. Örülök annak, hogy a bizottsági javaslat megállapítja egy közös struktúra, az Eurofisc létrehozásának jogalapját, amely a közösen megszervezett kockázatelemzésre támaszkodva lehetővé teszi majd az információk többoldalú, gyors és célratoró cseréjét, így biztosítva a tagállamok kellő mértékű és összehangolt reagálóképességét az új csalástípusok megjelenése elleni harcban. Osztom az előadó aggályait

a személyes adatok védelmét illetően, amelyeket tiszteletben kell tartani. Az ilyen típusú adatokat csak az adóval kapcsolatos bűncselekmények megelőzése és leküzdése céljából szabad felhasználni.

Zigmantas Balčytis (S&D), írásban. – (LT) Támogattam ezt a jelentést, mert úgy vélem, hogy a csalás elleni küzdelem területén erősíteni kell a rendelkezéseket. Az adók elkerülését célzó csalás súlyos következményekkel jár a nemzeti költségvetésekre nézve, sérti az igazságos adózás elvét, továbbá torzíthatja a versenyt, és hatással lehet a belső piac működésére. A jelenlegi jogszabályok nem biztosítják hatékonyan a tagállamok közötti együttműködést, noha a hozzáadottérték-adó területén a csalás gyakran több országban szerveződik meg, és a tagállamoknak ezért együtt kell működniük annak megelőzése érdekében. Biztató, hogy a rendelet új változata erősíteni fogja a Közösség héafizetőkre és tevékenységeikre vonatkozó adatbázisát, ami információkhoz való hozzáférést biztosít majd a tagállamok számára, javítani fogja a közigazgatási együttműködést, és lehetővé teszi számunkra a héacsalás elleni hatékonyabb küzdelmet.

George Sabin Cutaș (S&D), írásban. – (RO) Az adócsalás és a héával kapcsolatos adóelkerülés elleni küzdelemre vonatkozó európai stratégiára szavaztam. Úgy vélem, hogy európai szintű mechanizmust kell létrehozni a csalás leküzdésére, mert ennek a jelenségnek az elterjedtsége rávilágít arra, hogy az e probléma kezelésére szolgáló intézkedések már nem irányíthatók kizárólag nemzeti szinten.

A Nemzetközi Áfaszövetség által említett becslések szerint az Európai Unióban évente 60 000–100 000 millió euróra tehető a kiegészítő héabevétel. Ezért sürgetem a tagállamok közigazgatási hatóságai és az Európai Bizottság közötti szoros együttműködést azoknak a káros következményeknek az elkerülése érdekében, amelyekkel az adócsalás járhat a nemzeti költségvetések, valamint a verseny szempontjából.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A tagállamok közötti közigazgatási együttműködés a csalás és a pénzügyi bűncselekmények elleni küzdelem területén rendkívül fontos a méltányosság és az igazságosság miatt, valamint az ilyen bűncselekmények országok gazdasági helyzetére gyakorolt óriási hatása miatt. A hozzáadottérték-adó területén számtalan csalás fordul elő, ezért alapvető, hogy erőteljes intézkedéseket tartalmazó jogi kerettel rendelkezünk, hogy lényegesen csökkenteni lehessen az ilyen esetek számát.

Kíváncsok a központi kormányok közötti nagyobb fokú együttműködés az információk megosztásán keresztül, amennyiben tiszteletben tartják az egyének magánéletét, valamint kíváncsokak a teljes körű adatbázisok és az ilyen esetek felderítésére és feldolgozására megfelelően kiképzett tisztviselők. A tagállamoknak minél gyorsabban végre kell hajtaniuk az Európai Unió által előterjesztett intézkedéseket, hogy átláthatóbb rendszert teremtsenek, amely hatékonyan képes küzdeni az adócsalás ellen.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) A hozzáadottérték-adóval (héta) elkövetett csalás okozta torzulások megbontják a saját források rendszerének általános egyensúlyát, amely csak akkor képes biztosítani az Unió megfelelő működését, ha tisztességes és átlátható. Mivel a hatóságoknak pótolniuk kell a kiegészítő bevételeket, az adócsalás terjedése növeli az adózás szabályait tiszteletben tartó vállalkozásokra nehezedő adóterheket. És bár nem minden tagállamban vizsgálták a héaelkerülés és a héacsalás mértékét, a Nemzetközi Áfaszövetség becslései szerint az Európai Unióban évente 60 000–100 000 millió euróra tehető a kiegészítő héabevétel. Kíváncsok a központi kormányok közötti nagyobb fokú együttműködés az információk megosztása révén, az egyének magánéletének tiszteletben tartása mellett. A tagállamoknak minél gyorsabban végre kell hajtaniuk az Európai Unió által előterjesztett intézkedéseket, hogy átláthatóbb rendszert teremtsenek, amely hatékonyan képes küzdeni az adócsalás ellen.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Az adócsalás elleni küzdelemnek prioritást kell képeznie az EU számára, különösen a hozzáadottérték-adó területén. Ebből a nézőpontból kardoskodnak a csalás elleni küzdelem terén valamennyi tagállamban az ágazatközi politika mellett, beleértve különösen az információcserét. Különösen jelentős, hogy a csalás az EU-n belül az igazságtalanság egyik fő oka, mivel tisztességtelen versenyhez és kiegyensúlyozatlan piachoz vezet.

Siiri Oviir (ALDE), írásban. – (ET) Azért szavaztam a hozzáadottérték-adó területén történő közigazgatási együttműködésről és adóelkerülés elleni küzdelemről szóló tanácsi rendelettervezet mellett, mert ez a jogi aktus lehetővé fogja tenni a tagállamok számára, hogy közösen, hatékonyabban küzdjenek a határon átnyúló adóelkerülés ellen. Az adóelkerülés súlyos következményekkel jár a tagállamok költségvetéseire nézve; sérti a méltányos adóztatás elvét, és versenytorzulásokat idéz elő. Jóllehet az adóelkerülés elleni küzdelmet célzó intézkedések nagyrészt csak a tagállamok hatáskörébe tartoznak, úgy gondolom, hogy az adóelkerülés elleni intézkedéseknek a mai globális világban az EU számára is prioritást kell képezniük.

Alfredo Pallone (PPE), írásban. – (IT) A Bizottság javaslata a jelenlegi rendelet kiegészítésével és módosításával, valamint a csalás leküzdésére szolgáló célzott együttműködés jogalapjának, az Eurofisc-nek a megerősítésével

eszközöket kínál a tagállamoknak a határon átnyúló héacsallás elleni hatékony küzdelemhez. Az adócsallás súlyos következményekkel jár a nemzeti költségvetésekre nézve, a méltányos adóztatás elvének sérüléséhez vezet, és versenytorzulásokat idézhet elő. Arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy a hatóságoknak pótolniuk kell a kieső bevételeket, növelve az adózás szabályait tiszteletben tartó vállalkozásokra nehezedő adóterheket. Az adócsallás elleni uniós küzdelemnek ki kell egészítenie a tagállamok fellépését. A rendelettervezet célja nem csupán az, hogy biztosítsa a héa helyes kiszámítását, hanem az is, hogy a Közösségen belüli tranzakciók terén szavatolja az előírások megfelelő alkalmazását. További célja az említett adónem területén folyó csallás elleni küzdelem. A javaslat általánosságban az információcsere javítására törekszik: így pontosabban körülhatárolja azokat az eseteket, amikor a tagállamok közigazgatási vizsgálatot végezhetnek, ideértve az ennek elmaradását ellensúlyozó intézkedéseket is.

Aldo Patriciello (PPE), írásban. – (IT) Örülök annak, hogy a szabálytalanságok azonosított pénzügyi hatása a 2007-es 1.024 millió EUR-ról 2008-ban 783,2 millió EUR-ra csökkent; a közvetlen kiadások és az előcsatlakozási alapok kivételével valamennyi kiadási területen csökkenést vettek nyilvántartásba. Teljes mértékben támogatom a Bizottság által végzett munkát, és rá szeretnék mutatni arra, hogy a csallás és a korrupció elleni küzdelem az európai intézmények és valamennyi tagállam fontos kötelessége.

Tekintettel az egész Európát érintő különleges gazdasági helyzetre, egyetértek azzal, hogy védeni kell az Unió pénzügyi érdekeit, és küzdeni kell a szervezett bűnözés ellen, amely a nemzeti mutatók szerint növeli az intézményeken belüli összejárásra való képességét, különösen a közösségi költségvetéssel szembeni csallás révén.

Ezért alapvetőnek tartom, hogy hatékony jogszabályokat iktassunk be a káros adózási gyakorlatok kezelése során folyó közigazgatási együttműködés javítása és a belső piac zökkenőmentes működésének biztosítása érdekében. Ezzel összefüggésben támogatom az adózás területén folyó közigazgatási együttműködésről szóló tanácsi irányelvre irányuló javaslatot, hangsúlyozva emellett annak fontosságát, hogy növeljük a tagállamok elszámoltathatóságát, kezdve az adatbázisokba felvitt adatok minőségével.

Jelentés: David Casa (A7-0065/2010)

Elena Oana Antonescu (PPE), írásban. – (RO) A hozzáadottérték-adó számlázásának egyszerűsítésére, korszerűsítésére és összehangolására irányuló bizottsági javaslat kínál bizonyos javításokat, különösen a kis- és középvállalkozások számára az egyszerűsített számla felhasználását lehetővé tevő rendelkezéseket, valamint az elektronikus számlák hagyományos számlákkal azonos feltételek melletti, adóhatóság általi elfogadásának garantálását illetően. E tekintetben az előadó javaslata, miszerint az adóhatóságoknak legyen lehetőségük az egyszerűsített számlák vonatkozásában további követelmények, így például sorszámozás előírására, egy egyszerű biztonsági intézkedést jelent, amely mellett nem vesznek el a Bizottság által végzett javítások.

A közös héa-rendszer és a számlázási szabályok e területén a Bizottságnak támogatnia kell a tagállamokat, amelyek technikai segítségnyújtást igényelnek elektronikus közigazgatásuk korszerűsítéséhez, akár a Fiscalis 2013 közösségi program útján, akár a strukturális alapok felhasználásával. Véleményem szerint az előadó olyan módosításokat végzett, amelyek javítják a bizottsági javaslatot; ezért e jelentés elfogadása mellett szavaztam.

Sophie Auconie (PPE), írásban. – (FR) Casa úr hozzáadottérték-adó számlázására vonatkozó szabályokról szóló jelentése mellett szavaztam. E témában egy 2001. évi tanácsi irányelv már megállapított európai uniós szinten közös szabályokat a héa számlázására vonatkozó szabályok egyszerűsítésére, korszerűsítésére és összehangolására. A különböző tagállamok szabályai között azonban eltérések állnak fenn, különösen az elektronikus számlázás terén. Ezek az eltérések mindazonáltal gátolják ennek a számlatípusnak az általános elterjesztését, annak ellenére, hogy ez egy egyszerűsítési lehetőség. A szabályok Európai Bizottság által javasolt és az előadó által támogatott nagyobb fokú összehangolása ezért jó hír valamennyi európai vállalkozás számára, mivel elérhetőbbé válik számukra az elektronikus számlázás, és így csökkeni fognak adminisztratív terheik.

Jean-Pierre Audy (PPE), írásban. – (FR) Az Európai Parlament konzultációs folyamata keretében a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló 2006/112/EK irányelvnek a számlázás szabályai tekintetében történő módosításáról szóló tanácsi irányelvre irányuló javaslatról szóló jelentés mellett szavaztam, amelyet kiváló máltai kollégám, Casa úr készített. Alapvetővé vált, hogy eltöröljük a számlázáshoz kapcsolódó adminisztratív rendszert. A tagállamok számára e területen megengedett lehetőségek a múltban eltérő szabályokat vontak maguk után, különösen az elektronikus számlázás területén. Ezek a szabályok akadályozzák a vállalkozások

zökkenőmentes működését a belső piacon, különösen azokat, amelyek új, papírmentesítési technológiákat alkalmaznak, éppen egy olyan időszakban, amikor a szükségtelen adminisztratív terhek visszafogják Európában a gazdasági növekedést. A jelentésben javasolt összes egyszerűsítési intézkedést támogatom, különösen a kkv-knak szólókat, mégpedig a következőket: annak a követelménynek az eltörlése, hogy olyan számlával kell rendelkezni, amely az összes tagállam alaki követelményeinek megfelel; a papír alapú és az elektronikus számlák egyenértékűségének megerősítése; annak a lehetőségnek az eltörlése, hogy az a tagállam, amelyben az adót meg kell fizetni, előírhatta, hogy bizonyos számlákat fordítsanak le a szóban forgó tagállam hivatalos nyelveire.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), írásban. – (RO) Számos szempontból öröndetesnek tartom e jelentés elfogadását. Azonban különösen mint előadó és néhány kulcsfontosságú módosítás szerzője, csak a legfontosabb szempontokra szeretnék utalni, amelyek mindegyike kifejezetten a vállalkozások adminisztratív terheinek csökkenését eredményezi.

Az első ezek közül az a tagállamokat terhelő kötelezettség, hogy meg kell valósítaniuk a kkv-k számára (amelyeket uniós szinten 2 millió EUR árbevétel alatti vállalkozásként határoznak meg) a bevételeken és kifizetéseken alapuló (pénzforgalmi) elszámolási rendszert, ami nagyon öröndetes ösztönző lesz a gazdasági szektor számára. Ezt egy olyan időszakban vezetjük be, amikor a vállalkozások jelenlegi helyzetére az a jellemző, hogy azonnal ki kell fizetniük a héát a számla után, amint kiadták azt, de a vonatkozó számla (és a kapcsolódó héa) kifizetésére lehet, hogy csak hónapokkal később kerül sor, ha egyáltalán sor kerül. Az alapelv azonban minden esetben továbbra is az, hogy a héa levonhatósága megkerülhetetlenül annak kifizetéséhez kötődik.

A második szempont az, hogy az elektronikus számlák a papíralapú számlákkal azonos jogállást kapnak, így az e-mailben elküldött számlák valószínűleg fel fogják váltani a jelenlegi papíralapú számlákat, ami nemcsak a számlák kiállításának és elküldésének, hanem kezelésének és tárolásának feladatát is megkönnyíti.

Vito Bonsignore (PPE), írásban. – (IT) Szeretnék gratulálni az előadónak, Casa úrnak a fontos munkához, amelyet eddig elvégzett. Képviselőcsoportom mindig is elkötelezett volt a kis- és középvállalkozások támogatása mellett, amelyek Európa gazdaságának igazi hajtóerői, és amelyeknek a fellendítése nekünk mint politikusoknak kötelességünk.

Különösen támogatom azt a Bizottság által javasolt lehetőséget, hogy meg kell engedni az értékesítőnek vagy szolgáltatónak, hogy csak akkor fizesse be a héát, amikor neki is kifizették az értékesítést vagy szolgáltatást. Egyetértek azzal az elvvel is, hogy legyen lehetséges egyenértékűnek tekinteni az elektronikus számlákat és a papíralapú számlákat. Ez így egy olyan intézkedéscsomag, amely véleményem szerint a bürokrácia csökkentésének tágabb folyamatába tartozik, és amely nagy segítség az európai vállalkozásoknak, különösen ebben a gazdasági szempontból kritikus időpontban.

Ezért remélem, hogy ezeket az intézkedéseket amint lehetséges, elfogadják a kis- és középvállalkozások támogatásának tágabb keretében, amelyeknek könnyebb gazdasági és adózási környezetben kell működniük.

David Casa (PPE), írásban. – A hozzáadottérték-adó számlázására vonatkozó szabályokról szóló saját jelentésemről van szó. Sikeresen kértük, hogy kötelezően vezessék be az összes tagállamban a pénzforgalmi szemléletű elszámolási rendszert, ezáltal lehetőséget adva a kkv-knek annak eldöntésére, hogy igénybe veszik-e vagy sem ezt a rendszert. A jelentésnek sikerült azokat a vállalkozásokra nehezedő szükségtelen terheket is csökkentenie, amelyeket a Bizottság javaslatában találtunk. Ezért a jelentés sikeresen elérte céljait, és mellette szavaztam.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A belső piac nagyobb fokú integrációja és a vállalkozások indokolatlan költségeinek csökkentése egy egyszerűsítési folyamat és az adminisztratív akadályok leszállítása révén olyan célkitűzések, amelyeket az uniós jogszabályok elkészítése során szem előtt kell tartani.

Ez az irányelv, amelynek célja a hozzáadottérték-adóval kapcsolatos számlázás közös rendszerének létrehozása, ezért alapvető e célok elérése szempontjából. Különösen fontosnak tartom, hogy a hagyományos számlázás módszerét fel kell váltania az elektronikus számlázásnak, amely gyorsabb és kisebb költséggel jár a vállalkozások és a magánszemélyek számára, feltéve hogy tiszteletben tartják az átláthatóság elvét.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) A megvitatott irányelv célja a hozzáadottérték-adó számlázása közös rendszerének létrehozása egyszerűsítés és az adminisztratív terhek csökkentése révén; ez alapvető a belső piac nagyobb fokú integrációjának eléréséhez és a vállalkozások indokolatlan költségeinek csökkentéséhez. Úgy vélem, hogy ez az irányelv kedvező lépés, amely közelebb visz a világossághoz és a

jogbiztonsághoz mind az adóalanyok, mind a közigazgatások számára, miközben további eszközöket biztosít a hozzáadottérték-adóval kapcsolatos csalás elleni küzdelemhez.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) A számlázási szabályok tekintetében a közös hozzáadottértékadó-rendszer alapvető a hozzáadottérték-adó számlázására vonatkozó szabályok egyszerűsítéséhez, korszerűsítéséhez és összehangolásához. Ez az új rendszer jelentős megtakarítást is hoz a vállalkozásoknak, ami rendkívül fontos a jelenlegi válságban. E jelentés elfogadása egyben további lépés a csalás és adóelkerülés elleni küzdelemben is.

Siiri Oviir (ALDE), írásban. – (ET) Liberálisként a számlázási szabályok megváltoztatásáról szóló irányelv mellett szavaztam, mert úgy gondolom, hogy a ma használt módszer, amellyel ezt a fejezetet a héa-irányelvbe építették be, nem érte el teljes mértékben célját, ami a héát tartalmazó számlák benyújtásának egyszerűsítése, korszerűsítése és összehangolása volt. Véleményem szerint az új szabályok csökkenteni fogják a vállalkozók bürokratikus terheit, és biztosítani fogják azt is, hogy valamennyi tagállamban azonos szabályok legyenek érvényben a számlák elkészítésére és kiállítására nézve. Tekintettel a nyitott piacra és a szolgáltatások mozgására, mi sem lehetne ennél ésszerűbb.

Jelentés: Ryszard Czarnecki (A7-0079/2010)

Jean-Pierre Audy (PPE), írásban. – (FR) A lengyel képviselőtársam, Czarnecki úr által készített jelentésben szereplő ajánlás alapján amellet szavaztam, hogy adjunk mentesítést a Bíróság hivatalvezetője számára a Bíróság a 2008-as pénzügyi évre szóló költségvetésének végrehajtására vonatkozóan. Támogatom a Számvevőszék azon javaslatát, amely szerint az Európai Bíróságnak javítania kellene a beszerzési eljárásokon. Örülök az EB zökkenőmentes működésének. Mindazonáltal nem értem, hogy az EB miért vonakodik közzétenni a tagjai pénzügyi érdekeiről szóló nyilatkozatokat, és támogatom a Parlamentnek azt a kérését, hogy haladéktalanul vezesse be ezt a gyakorlatot.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Alapvetőnek tartom a köztisztviselők nyilvános elszámoltathatóságát. Ezért objektíven és szigorúan el kell számolniuk arról, hogy a rájuk bízott közpénzeket hogyan használták fel. Ez a jelentés kimerítően elemzi az Európai Bíróság (EB) költségvetési helyzetét. Számos fontos kérdésre mutat rá, amelyeket sürgősen felül kellene vizsgálni; ilyen például a beszerzési eljárások javításának szükségessége annak érdekében, hogy ily módon segítsék az engedélyező részlegeket a pályázattási eljárások megszervezésében és a jogszabályi kötelezettségek betartásának ellenőrzésében. Üdvözlöm az EB-nek azt a gyakorlatát, hogy tevékenységi jelentésébe belefoglal egy fejezetet, amely a Parlament korábbi mentesítő határozataival és a Számvevőszék jelentéseivel kapcsolatban az év során tett lépésekkel foglalkozik.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általánosan elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdéses intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért a Bíróságról szóló jelentés mellett szavaztam.

Jelentés: Ryszard Czarnecki (A7-0097/2010)

Jean-Pierre Audy (PPE), írásban. – (FR) A lengyel képviselőtársam, Czarnecki úr által készített jelentésben szereplő ajánlás alapján amellet szavaztam, hogy adjunk mentesítést a Számvevőszék főtitkára számára a Számvevőszék 2008-as pénzügyi évre szóló költségvetésének végrehajtására vonatkozóan. Sok képviselőtársamhoz hasonlóan örömmel tölt el a Számvevőszék megfelelő működése, valamint hatékony és eredményes pénzgazdálkodása. Sajnálom, hogy a Számvevőszék tagjainak vagyonynyilatkozatait, amelyet ezek a Számvevőszék magatartási kódexének megfelelően benyújtanak a Számvevőszék elnökének, nem hozzák nyilvánosságra, vagy nem közlik legalább a Költségvetési Ellenőrző Bizottság tagjaival.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Alapvetőnek tartom a köztisztviselők nyilvános elszámoltathatóságát. Ezért objektíven és szigorúan el kell számolniuk arról, hogy a rájuk bízott közpénzeket hogyan használták fel. Örömmel látom, hogy a Számvevőszék elszámolását egy külső cég, a PricewaterhouseCoopers ellenőrizte, amely az alábbi következtetésre jutott: „semmi olyasmi nem jutott tudomásunkra, ami miatt azt kellene hinnünk, hogy minden lényeges szempontot és a fent leírt kritériumokat figyelembe véve: a) a Számvevőszék számára biztosított erőforrásokat nem a szándékolt célokra használták fel, és b) az alkalmazott kontroll eljárások nem biztosítják a szükséges garanciákat ahhoz, hogy a pénzügyi műveletek megfeleljenek

a vonatkozó szabályoknak és rendeleteknek.” Azt is öröndetesnek tartom, hogy a Számvevőszék a jelentésbe belefoglalt egy fejezetet arról, hogy milyen lépések követték az év során a Parlament korábbi mentesítési határozatait.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Az európai intézmények ellenőrzéséért javarészt felelős szervként a Számvevőszék ellenőrzésére is sor kerül. Világos, hogy a külső szervezet – a PricewaterhouseCoopers – által elvégzett ellenőrzés nagyon kedvezőnek bizonyult. A belső ellenőr jelentése is pozitív volt, ajánlásainak többségét elfogadták, és azokat több cselekvési terv keretében előre alkalmazták.

Jelentés: Ryszard Czarnecki (A7-0070/2010)

Jean-Pierre Audy (PPE), írásban. – (FR) A lengyel képviselőtársam, Czarnecki úr által készített jelentésben szereplő ajánlás alapján amellet szavaztam, hogy adjunk mentesítést az európai ombudsman számára a 2008-as pénzügyi évre szóló költségvetésének végrehajtására vonatkozóan. Üdvözlöm az ombudsman, Diamandourous úr azon döntését, hogy közzéteszi saját éves érdekeltségi nyilatkozatát, és azt kiteszi honlapjára.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Alapvetőnek tartom a köztisztviselők nyilvános elszámoltathatóságát. Ezért objektíven és szigorúan el kell számolniuk arról, hogy a rájuk bízott közpénzeket hogyan használták fel. A Számvevőszék éves jelentésében megállapította, hogy az Ombudsman tekintetében az ellenőrzés nem vezetett jelentős észrevételek megfogalmazásához. Megállapította azonban, hogy a közbeszerzési folyamat bizonyos szempontjait lehetne javítani. Csatlakozom az előadóhoz, és melegen üdvözlöm az Ombudsmannak azt a döntését, hogy nyilvánosságra hozza éves érdekeltségi nyilatkozatát, és azt az interneten elérhetővé teszi. Egyetértek az előadóval abban, hogy sürgeti az Ombudsmant, hogy következő tevékenységi jelentésébe (2009-es pénzügyi év) foglaljon bele egy fejezetet, amely részletesen ismerteti, milyen lépések követték az év során a Parlament korábbi mentesítési határozatait.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általánosságban elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdéses intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért az Európai Ombudsmanról szóló jelentés mellett szavaztam.

Jelentés: Ryszard Czarnecki (A7-0098/2010)

Jean-Pierre Audy (PPE), írásban. – (FR) A lengyel képviselőtársam, Czarnecki úr által készített jelentésben szereplő ajánlás alapján amellet szavaztam, hogy adjunk mentesítést az európai adatvédelmi biztos számára a 2008-as pénzügyi évre szóló költségvetésének végrehajtására vonatkozóan. Üdvözlöm az intézmény választott tagjai (vagyis az európai adatvédelmi biztos és a helyettes biztos) vagyonynyilatkozatának évenkénti közzétételét.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Alapvetőnek tartom a köztisztviselők nyilvános elszámoltathatóságát. Ezért objektíven és szigorúan el kell számolniuk arról, hogy a közpénzeket hogyan használták fel. Csatlakozom az előadónak ahhoz a pozitív értékeléséhez, amelyet a pénzügyi és emberi erőforrásokkal való gazdálkodás megszilárdítására, illetve a belső ellenőrzési feladatkörök működőképességének és hatékonyságának 2008-ban elért fejlesztésére irányuló erőfeszítések tekintetében adott. Ugyancsak üdvözlöm az európai adatvédelmi biztos intézmény választott tagjai vagyonynyilatkozatának évenkénti közzétételét, amely tájékoztatást nyújt fizetett állásaikról és tevékenységeikről, valamint adóköteles szakmai tevékenységeikről. Ez alapvető ahhoz, hogy bizalmat alakítsunk ki az emberekben a köztisztviselők betöltői iránt. Egyetértek az előadóval abban, hogy sürgeti, hogy az európai adatvédelmi biztos (a 2009-es pénzügyi évre vonatkozó) következő tevékenységi jelentésébe foglaljon bele egy fejezetet, amely részletesen ismerteti, milyen lépések követték az év során a Parlament korábbi mentesítési határozatait.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általánosságban elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdéses intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért szavaztam az európai adatvédelmi biztosról szóló jelentés mellett.

Jelentés: Véronique Mathieu (A7-0071/2010)

Jean-Pierre Audy (PPE), írásban. – (FR) A kiváló kollégám és barátom, Mathieu asszony által készített jelentésben szereplő ajánlás alapján amellel szavaztam, hogy adjunk mentesítést az Európai Unió Szervei Fordítóközpontja igazgatója számára a 2008-as pénzügyi évre szóló költségvetés végrehajtására vonatkozóan. Nem értem, hogy ez a szerv miért halmoz fel láthatóan szükségtelen többleteket, például 2008-ban közel 27 millió EUR összegű többletet, és miért rendelkezett 2008. december 31-én közel 50 millió EUR felhalmozott forrással. Meglep, hogy nem oldották meg a nyugdíjjal kapcsolatos vitát.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Alapvetőnek tartom a köztisztviselők nyilvános elszámoltathatóságát. Ezért objektíven és szigorúan el kell számolniuk arról, hogy a rájuk bízott közpénzeket hogyan használták fel. A Számvevőszék kijelentette, hogy kellő mértékben megbizonyosodott az Európai Unió Szervei Fordítóközpontja 2008-as pénzügyi évre vonatkozó éves beszámolójának megbízhatóságáról, valamint arról, hogy az annak alapjául szolgáló ügyletek jogszerűek és szabályszerűek. A Központ tevékenységeit illetően a Számvevőszék megállapította, hogy bizonyos mértékben pontatlanok a beérkező fordítási kérelmekre vonatkozó előrejelzések, aminek következtében a Központ a 2965/94/EK rendelettel ellentétben költségvetési többletet halmozott fel. Ezt a helyzetet ezért orvosolni kell. Az előadóhoz hasonlóan jómagam is sajnálatosnak tartom, hogy még mindig nem oldották meg a Fordítóközpont és a Bizottság közötti konfliktust a munkavállalók nyugdíjárulékához való munkáltatói hozzájárulás ügyében.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általánosságban elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdéses intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért az Európai Unió Szervei Fordítóközpontjáról szóló jelentés mellett szavaztam.

Jelentés: Véronique Mathieu (A7-0091/2010)

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Alapvetőnek tartom a köztisztviselők nyilvános elszámoltathatóságát. Ezért objektíven és szigorúan el kell számolniuk arról, hogy a rájuk bízott közpénzeket hogyan használták fel. A Számvevőszék jelentésében megállapítja, hogy az Európai Szakképzés-fejlesztési Központ 2008-as pénzügyi évre vonatkozó éves beszámolója megbízható, és hogy az alapjául szolgáló ügyletek jogszerűek és szabályszerűek. Ez azt jelenti, hogy a Központ hatalmas előrelépést tett az eszközök azonosítását, nyilvántartását és tőkésítését szolgáló leltározási eljárás, a belső ellenőrzési folyamatok dokumentációja és a közbeszerzési eljárások tekintetében. Stagnálás volt tapasztalható azonban a személyzeti irányítás területén, mivel az alkalmazottakra és a teljesítménymutatókra vonatkozó célok sem eredményorientáltak, sem mérhetők nem voltak. Mindazonáltal az előadóhoz hasonlóan üdvözlöm a Központ arra irányuló szándékát, hogy 2010-ben kísérleti rendszert vezessen be az egyes alkalmazottak által munkára fordított idő rögzítése céljából.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általánosságban elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdéses intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért az Európai Szakképzés-fejlesztési Központról szóló jelentés mellett szavaztam.

Jelentés: Véronique Mathieu (A7-0105/2010)

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Alapvetőnek tartom a köztisztviselők nyilvános elszámoltathatóságát. Ezért objektíven és szigorúan el kell számolniuk arról, hogy a rájuk bízott közpénzeket hogyan használták fel. A Számvevőszék jelentésében megállapította, hogy a Közöségi Halászati Ellenőrző Hivatal 2008-as pénzügyi évre vonatkozó éves beszámolója megbízható, és az annak alapjául szolgáló ügyletek jogszerűek és szabályszerűek. Aggasztónak tartom a Számvevőszék megjegyzését, hogy a Hivatal nem készít többéves munkatervet, ami alapvető a hatékony pénzügyi gazdálkodáshoz és a célok világos meghatározásához. Ezért gratulálni kell az igazgatótanács azon döntéséhez, hogy ilyen jellegű terv kidolgozását kezdi meg. Ez a terv alapvető lesz az ügynökség költségvetési és pénzügyi irányításának javításában. Jóllehet, a Számvevőszék jóváhagyta ezt az irányítást, az mégis rendelkezik bizonyos hiányosságokkal, amelyekkel foglalkozni kell.

Az előadóhoz hasonlóan úgy vélem, hogy fontos bevezetendő eszköz lesz a munkatársak munkaidejének kezelésére szolgáló hatékony módszer, az egyes projektek ajánlott időráfordításának szigorú megszabása révén.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általánosságban elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdéses intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért a Közös Halászati Ellenőrző Hivatalról szóló jelentés mellett szavaztam.

Jelentés: Véronique Mathieu (A7-0072/2010)

Jean-Pierre Audy (PPE), írásban. – (FR) A kiváló kollégám és barátom, Mathieu asszony által készített jelentésben az Európai Parlament számára tett ajánlás alapján amellelt szavaztam, hogy adjunk mentesítést az Európai Újjáépítési Ügynökség igazgatója számára az ügynökség 2008-as költségvetésének végrehajtására vonatkozóan. Úgy vélem, hogy hasznos lenne, ha a Bizottság a bizonyos zárási tranzakciók meghatározásáról és különösen az ügynökség fennmaradó eszközeinek 2008. december 31. után a Bizottság tulajdonába kerüléséről szóló, 2008. decemberi, Bizottság és ügynökség közötti egyetértési nyilatkozatot követően részletes zárási jelentést készítene a zárási tranzakciókról, mind a szociális, mind a pénzügyi szempontok tekintetében. Támogatom a Koszovóban felhasznált előirányzatok tisztázására vonatkozó felhívásokat, mivel az Uniónak és ennek a fiatal nemzetnek a hitelessége forog kockán, amely egy napon uniós tagállammá kíván válni.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Alapvetőnek tartom a köztisztviselők nyilvános elszámoltathatóságát. Ezért objektíven és szigorúan el kell számolniuk arról, hogy a rájuk bízott közpénzeket hogyan használták fel. Ki kell emelnem, hogy a Számvevőszék megállapította, hogy az 1 399 132 euró összegű (azaz a rendelkezésre álló működési költségvetés 0,31%-ának megfelelő) közvetlen támogatás egy nemzetközi szervezet számára történő odaítélésének egyetlen hivatalos feltételét sem tartották be. Az előadóhoz hasonlóan sajnálatomat fejezem ki amiatt, hogy e hatékonyan működő ügynökség megszűnik, és hogy az előirányzatok kezelését a küldöttségekre ruházzák át; elvárom, hogy a Bizottság készítsen jelentést, amelyben bemutatja, hogy hány fővel nőtt a küldöttségek személyzete az ügynökség feladatainak átvétele érdekében; felkérem a Bizottságot, hogy adjon átfogó és teljes felvilágosítást arról, hogy az ügynökségtől a küldöttségekre átruházott előirányzatokból nyújtottak-e költségvetési támogatást.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általánosságban elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdéses intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért az Európai Újjáépítési Ügynökségről szóló jelentés mellett szavaztam.

Jelentés: Véronique Mathieu (A7-0068/2010)

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Véleményem szerint alapvető, hogy a köztisztviselők nyilvánosan elszámoltathatók legyenek. Ezért objektíven és szigorúan el kell számolniuk arról, hogy a rájuk bízott közpénzeket hogyan használták fel. A Számvevőszék jelentésében megállapította, hogy az Európai Repülésbiztonsági Ügynökség 2008-as pénzügyi évre vonatkozó éves beszámolója megbízható, és az alapjául szolgáló ügyletek jogszerűek és szabályszerűek. Jelentős előrehaladás történt az előző évekhez képest, és erőfeszítést tettek a múltban a Számvevőszék és a belső ellenőrzési szolgálat által javasolt intézkedések végrehajtására. Mint az előadó rámutat azonban, az ügynökség céljainak kitűzésére szolgáló mechanizmusokat meg kell erősíteni annak érdekében, hogy könnyebbé váljon elérésük értékelése, és a személyzeti irányítás tekintetében új módszertant kell bevezetni a munkaerő-felvételtől a teljesítményértékelésig.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általánosságban elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a

kérdésszerű intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért az Európai Repülésbiztonsági Ügynökségről szóló jelentés mellett szavaztam.

Jelentés: Véronique Mathieu (A7-0104/2010)

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Alapvetőnek tartom a köztisztviselők nyilvános elszámoltathatóságát. Ezért objektíven és szigorúan el kell számolniuk arról, hogy a rájuk bízott közpénzeket hogyan használták fel. A Számvevőszék megállapítja, hogy kellő mértékben megbizonyosodott az Európai Betegségmegelőzési és Járványvédelmi Központ éves beszámolójának megbízhatóságáról, valamint arról, hogy az annak alapjául szolgáló ügyletek jogszerűek és szabályszerűek. Ki kell emelni, hogy a Központ megszilárdította közegészségügyi szerepkörét, növelte az egyes betegségekkel kapcsolatos programjainak kapacitását, továbbfejlesztette partnerségeit és javította irányítási struktúráit. Sajnálom azonban, hogy a Központ nem tett eleget teljes körűen arra vonatkozó kötelezettségének, hogy elküldjön a mentesítésért felelős hatóságnak egy elnöke által készített jelentést, melyben összefoglalja a belső ellenőr által végzett belső ellenőrzések eredményeit.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általánosságban elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdésszerű intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért az Európai Betegségmegelőzési és Járványvédelmi Központról szóló jelentés mellett szavaztam.

Jelentés: Véronique Mathieu (A7-0089/2010)

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Alapvetőnek tartom a köztisztviselők nyilvános elszámoltathatóságát. Ezért objektíven és szigorúan el kell számolniuk arról, hogy a rájuk bízott közpénzeket hogyan használták fel. A Számvevőszék kijelentette, hogy kellő mértékben megbizonyosodott az Európai Vegyianyag-ügynökség éves beszámolójának megbízhatóságáról, valamint arról, hogy az annak alapjául szolgáló ügyletek jogszerűek és szabályszerűek. Az ügynökség olyan feladatokat lát el, amelyeket a Bizottság nem tud felvállalni; az ügynökség teljes mértékben összhangban van az EU stratégiai prioritásaival, és tevékenységei kiegészítik a többi ügynökség tevékenységét. Megjegyzendő, hogy a Számvevőszék késedelmeket állapított meg a működési tevékenységek tekintetében, melyek oka az informatikai rendszer üzembe helyezése során felmerült nehézségek és a képzett személyzet hiánya volt.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általánosságban elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdésszerű intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért az Európai Vegyianyag-ügynökségről szóló jelentés mellett szavaztam.

Jelentés: Véronique Mathieu (A7-0092/2010)

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Alapvetőnek tartom a köztisztviselők nyilvános elszámoltathatóságát. Ezért objektíven és szigorúan el kell számolniuk arról, hogy a rájuk bízott közpénzeket hogyan használták fel. A Számvevőszék jelentésében úgy vélekedik, hogy az Európai Környezetvédelmi Ügynökség 2008-as pénzügyi évre vonatkozó éves beszámolója megbízható, és az alapjául szolgáló ügyletek jogszerűek és szabályszerűek. Gratulálok az ügynökségnek az EU decentralizált ügynökségeinek a Bizottság által 2009-ben megrendelt külső értékeléséhez, amelynek főbb eredményei igen pozitívak voltak. Különösen gratulálok az ügynökségnek a fejlett tevékenység alapú irányítási rendszer kialakításához, a többéves munkaprogram elkészítéséhez, valamint a kiegyensúlyozott mutatószámrendszer és egy integrált irányítás-ellenőrzési rendszer bevezetéséhez, amelyek közül mindegyik hozzájárul a hatékony irányításhoz.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat.

Általánosságban elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdéses intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért az Európai Környezetvédelmi Ügynökségről szóló jelentés mellett szavaztam.

Jelentés: Véronique Mathieu (A7-0086/2010)

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Alapvetőnek tartom a köztisztviselők nyilvános elszámoltathatóságát. Ezért objektíven és szigorúan el kell számolniuk arról, hogy a rájuk bízott közpénzeket hogyan használták fel. A Számvevőszék jelentésében az Európai Élelmiszerbiztonsági Hatóság 2008-as pénzügyi évre vonatkozó éves beszámolóját megbízhatóként, az alapjául szolgáló ügyleteket pedig jogszerűként és szabályszerűként jellemzi. A hatóság magas költségvetési végrehajtási arányt ért el mind a kötelezettségvállalási, mind a kifizetési előirányzatok tekintetében (97%, illetve 95%). Mindazonáltal meg kell jegyezni, hogy a Számvevőszék által korábban feltárt egyes problémák továbbra is fennállnak és visszatérővé válnak, így például az előirányzatok átvitele a következő évre és olyan működési kiadásokra vállalt kötelezettségek törlése, amelyeket az előző évből vittek át. Ez a helyzet ellenkezik az évenkéntiség elvével, és azt jelzi, hogy hiányosságok vannak a programozásban és a költségvetés-készítésben, amelyeket orvosolni kell. Igen kedvező fejlemény ugyanakkor, hogy a hatóságnak az utóbbi években sikerült lényegesen és következetesen javítania teljesítménymutatóit.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általánosságban elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdéses intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért az Európai Élelmiszerbiztonsági Hatóságról szóló jelentés mellett szavaztam.

Jelentés: Véronique Mathieu (A7-0067/2010)

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Véleményem szerint alapvető, hogy a köztisztviselők nyilvánosan elszámoltathatók legyenek. Ezért objektíven és szigorúan el kell számolniuk arról, hogy a rájuk bízott közpénzeket hogyan használták fel. A Számvevőszék jelentésében megállapította, hogy a Kábítószer és a Kábítószer-függőség Európai Megfigyelőközpontjának 2008-as pénzügyi évre vonatkozó éves beszámolója megbízható, és az alapjául szolgáló ügyletek jogszerűek és szabályszerűek. Az előadóhoz hasonlóan amellett érvelek, hogy a központnak éves munkatervében kifejezetten meg kellene határoznia a javasolt célkitűzéseket, hogy könnyebbé tegye a teljesítmény éves értékelését. Ebbe humánerőforrás-gazdálkodási eljárásokat is bele kellene foglalnia, hogy hatékonyabbá tegye azt, például azáltal, hogy a tervben a munkatársak munkaidejére vonatkozó célkitűzéseket szerepeltet, és meghatározza az egyes projektekre átlagosan fordítandó időt.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általánosságban elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdéses intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért a Kábítószer és a Kábítószer-függőség Európai Megfigyelőközpontjáról szóló jelentés mellett szavaztam.

Jelentés: Véronique Mathieu (A7-0078/2010)

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Alapvetőnek tartom a köztisztviselők nyilvános elszámoltathatóságát. Ezért objektíven és szigorúan el kell számolniuk arról, hogy a rájuk bízott közpénzeket hogyan használták fel. A Számvevőszék kijelentette, hogy kellő mértékben megbizonyosodott az Európai Gyógyszerügynökség éves beszámolójának megbízhatóságáról, valamint arról, hogy az annak alapjául szolgáló ügyletek jogszerűek és szabályszerűek. Csatlakozom az előadóhoz, és elismerésemet fejezem ki az ügynökségnek az igen összetett teljesítményalapú költségvetés-tervezés és a felhasználói elégedettség mérésére szolgáló rendszer bevezetéséért. Az ügynökségnek azonban javítania kell közbeszerzési eljárásainak minőségén annak érdekében, hogy orvosolja a Számvevőszék által megállapított (például az árkritériumokra vonatkozó értékelési módszerek alkalmazásával vagy az eljárások kiválasztása megindokolásának alapvető szükségességével kapcsolatos) hiányosságokat.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általánosságban elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdéses intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért az Európai Gyógyszerügynökségről szóló jelentés mellett szavaztam.

Jelentés: Véronique Mathieu (A7-0081/2010)

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Alapvetőnek tartom a köztisztviselők nyilvános elszámoltathatóságát. Ezért objektíven és szigorúan el kell számolniuk arról, hogy a rájuk bízott közpénzeket hogyan használták fel. A Számvevőszék kinyilvánította azt a véleményét, hogy bizonyítékok támasztják alá, hogy az Európai Tengerbiztonsági Ügynökség éves beszámolója megbízható, és az alapjául szolgáló ügyletek jogszerűek és szabályszerűek. Az ügynökség mindazonáltal nem készített többéves munkatervet, éves munkaterve pedig nem felelt meg költségvetési kötelezettségvállalásának. Az ügynökség azonban dolgozik egy öt éves stratégia véglegesítésén, valamint a főbb teljesítménymutatók kialakításán, amelyeket ellenőrzésre be kell majd nyújtani a Parlamentnek. A jelentés arra is rámutat, hogy a költségvetés megállapítására vonatkozó eljárások nem voltak elég szigorúak, aminek következtében nagy volt a költségvetési átcsoportosítások száma, és magas a törölt kifizetési előirányzatok aránya, ami a tervezés és a nyomon követés hiányosságait jelzi. Ez viszont lehet, hogy az ügynökség hosszú távú irodájába való beköltözéshez köthető egyszeri probléma volt.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általánosságban elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdéses intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért az Európai Tengerbiztonsági Ügynökségről szóló jelentés mellett szavaztam.

Jelentés: Véronique Mathieu (A7-0087/2010)

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Véleményem szerint alapvető, hogy a köztisztviselők nyilvánosan elszámoltathatók legyenek. Ezért objektíven és szigorúan el kell számolniuk arról, hogy a rájuk bízott közpénzeket hogyan használták fel. Számvevőszék jelentésében kijelenti, hogy az Európai Hálózat- és Információbiztonsági Ügynökség 2008-as pénzügyi évre vonatkozó éves beszámolója megbízható, és az alapjául szolgáló ügyletek jogszerűek és szabályszerűek. Felhívja azonban a figyelmet a beszerzési eljárások hiányosságaira, főként a keretszerződések költségvetéseinek alábecslése tekintetében, amely végső soron akadályozza a tisztességes versenyt. Ezeket a hiányosságokat ezért le kell küzdeni. Tekintettel az elektronikus hírközlési hálózatok fontosságára, gratulálni kell az ügynökségnek az európai elektronikus hírközlési hálózatok rugalmasságának javításához és a tagállamokkal való együttműködés fejlesztéséhez és fenntartásához.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általánosságban elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdéses intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért az Európai Hálózat- és Információbiztonsági Ügynökségről szóló jelentés mellett szavaztam.

Jelentés: Véronique Mathieu (A7-0084/2010)

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Alapvetőnek tartom a köztisztviselők nyilvános elszámoltathatóságát. Ezért objektíven és szigorúan el kell számolniuk arról, hogy a közpénzeket hogyan használták fel. A Számvevőszék jelentésében kijelentette, hogy az Európai Vasúti Ügynökség 2008-as pénzügyi évre vonatkozó éves beszámolója megbízható, és az alapjául szolgáló ügyletek jogszerűek és szabályszerűek. A Számvevőszék azonban rámutat arra, hogy az ügynökség gyengeségekkel küzd a célok meghatározása és a teljesítménymérés terén, valamint problémák mutatkoztak a beszerzési eljárásokban is. Tekintettel a közintézmények tevékenységeinek nagyobb fokú ellenőrzésére, az ügynökségnek megfelelő intézkedéseket kell bevezetnie

e problémák leküzdésére. Végezetül gratulálok az ügynökségnek ahhoz, hogy a belső ellenőrzési szolgálat által kiadott 36 ajánlásból 2006 óta 32-t megvalósítottak. A négy, eddig még végre nem hajtott ajánlásból viszont egy lényeges, három pedig nagyon fontos, ezért nyomatékosan felhívom az ügynökséget, hogy az ajánlásokban említettek szerint alkalmazzon bizonyos belső ellenőrzési szabályokat a banki aláírásokra, a feladatok felosztására, az érzékeny álláshelyekre és a megbízási hatáskörök fenntartására.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általánosságban elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdéses intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért az Európai Vasúti Ügynökségről szóló jelentés mellett szavaztam.

Jelentés: Véronique Mathieu (A7-0083/2010)

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Alapvetőnek tartom a köztisztviselők nyilvános elszámoltathatóságát. Ezért objektíven és szigorúan el kell számolniuk arról, hogy a rájuk bízott közpénzeket hogyan használták fel. A Számvevőszék jelentésében kijelentette, hogy az Európai Képzési Alapítvány 2008-as pénzügyi évre vonatkozó éves beszámolója megbízható, és az annak alapjául szolgáló ügyletek jogszerűek és szabályszerűek. Figyelmeztet azonban arra, hogy a személyzeti kiválasztási eljárásokban szabálytalanságok állnak fenn, és azok nem kellően átláthatóak, és hogy még az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) is vizsgálatot indított az alapítványnál. Megjegyzendő azonban, hogy az Alapítvány kijelentette, hogy átfogóan megvizsgálta munkaerő-felvételi eljárását válaszul a Számvevőszék megállapításaira, jöllehet, erről még nem kaptunk tájékoztatást. Végül fontos kiemelni, hogy az alapítvány a Bizottságnak 2008-ban nyújtott támogató tevékenységére 97%-os elégedettségi mutatót ért el ez utóbbi részéről.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általánosságban elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdéses intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért az Európai Képzési Alapítványról szóló jelentés mellett szavaztam.

Jelentés: Véronique Mathieu (A7-0069/2010)

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Alapvetőnek tartom a köztisztviselők nyilvános elszámoltathatóságát. Ezért objektíven és szigorúan el kell számolniuk arról, hogy a rájuk bízott közpénzeket hogyan használták fel. A Számvevőszék kijelentette, hogy kellő mértékben megbizonyosodott az Európai Munkahelyi Biztonsági és Egészségvédelmi Ügynökség éves beszámolójának megbízhatóságáról, valamint arról, hogy az alapjául szolgáló ügyletek jogszerűek és szabályszerűek. Az ügynökség az elmúlt három évben jelentősen javította pénzgazdálkodását, ami nagyon öröndetes, és ezentúl is a legmagasabb színvonalú költségvetési tervezésre, végrehajtásra és ellenőrzésre kell törekednie. Fennáll azonban továbbra is néhány szabálytalanság, különösen a beszerzési eljárások vonatkozásában, amelyet meg kell oldani.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általánosságban elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdéses intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért az Európai Munkahelyi Biztonsági és Egészségvédelmi Ügynökségről szóló jelentés mellett szavaztam.

Jelentés: Véronique Mathieu (A7-0076/2010)

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Alapvetőnek tartom a köztisztviselők nyilvános elszámoltathatóságát. Ezért objektíven és szigorúan el kell számolniuk arról, hogy a rájuk bízott közpénzeket hogyan használták fel. A Számvevőszék kijelentette, hogy kellő mértékben megbizonyosodott az Euratom Ellátási Ügynökség éves beszámolójának megbízhatóságáról, valamint arról, hogy az annak alapjául szolgáló ügyletek jogszerűek

és szabályszerűek. Megjegyzendő, hogy 2008-ban az ügynökség semmilyen támogatást nem kapott működési tevékenységeinek finanszírozására, valamint hogy a Bizottság állta a 2008-as pénzügyi évre szóló költségvetés végrehajtása keretében az ügynökségnél felmerülő összes kiadást. Azt is meg kell jegyezni, hogy a 2007-es pénzügyi évről áthozott kötelezettségvállalásokat a 2007-es pénzügyi évre kapott támogatás felhasználatlanul maradt részéből fedezték. Ezért önálló költségvetés hiányában az ügynökség gyakorlatilag minden szempontból a Bizottság szerves része. Ez kérdéseket vethet fel felépítése és önállósága tekintetében, amelyek a jövőben megvizsgálhatók.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általánosságban elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdéses intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért az Euratom Ellátási Ügynökségről szóló jelentés mellett szavaztam.

Jelentés: Véronique Mathieu (A7-0088/2010)

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Alapvetőnek tartom a köztisztviselők nyilvános elszámoltathatóságát. Ezért objektíven és szigorúan el kell számolniuk arról, hogy a rájuk bízott közpénzeket hogyan használták fel. Miután az előző évben hiányosságokat tárt fel a munkaerő-felvételi és beszerzési eljárásokban, a Számvevőszék jelentésében kijelentette, hogy az Európai Alapítvány az Élet- és Munkakörülmények Javításáért 2008-as pénzügyi évre vonatkozó éves beszámolója megbízható, és az annak alapjául szolgáló ügyletek jogszerűek és szabályszerűek. Ez javulást jelent az alapítvány elszámolásainak és belső ellenőrzési rendszereinek kezelésében, ami nagyon öröndetes. Tekintettel ennek az ügynökségnek a fontosságára, remélem, hogy nem hagy majd fel a költségvetési fegyelemre irányuló erőfeszítéseivel, javítani fogja humánerőforrás-gazdálkodási eljárásait, és átláthatóan fogja feltüntetni a szerződéses alkalmazottakat is magában foglaló személyi állományt tevékenységi jelentésében.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általánosságban elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdéses intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért az Európai Alapítvány az Élet- és Munkakörülmények Javításáért alapítványról szóló jelentés mellett szavaztam.

Jelentés: Véronique Mathieu (A7-0093/2010)

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Alapvetőnek tartom a köztisztviselők nyilvános elszámoltathatóságát. Ezért objektíven és szigorúan el kell számolniuk arról, hogy a rájuk bízott közpénzeket hogyan használták fel. A Számvevőszék véleménye ellenére, amely szerint az Európai Igazságügyi Együttműködési Egység (Eurojust) éves beszámolója megbízható, és az annak alapjául szolgáló ügyletek jogszerűek és szabályszerűek, aggályosnak tartom az előadó értékelését, miszerint „a mutatószámok hiánya, a felhasználói elégedettség mérésének hiányossága és a költségvetés és a munkaprogram közötti koordináció hiánya megnehezíti az Eurojust teljesítményének mérését”. Tudomásul veszem a Számvevőszék megállapítását is, miszerint az Eurojustnak 2008-ban problémája volt az átvitt előirányzatokkal, noha az átvitt összeg alacsonyabb, mint az előző évben, és intézkedésre van szükség e helyzet jövőbeni újbóli előfordulásának megelőzésére. Végül osztom az előadó aggodalmát azzal kapcsolatban, hogy az Eurojust a belső ellenőrzés által megfogalmazott 26 ajánlás közül egyet sem valósított meg teljes egészében.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általánosságban elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdéses intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért az Eurojustról szóló jelentés mellett szavaztam.

Jelentés: Véronique Mathieu (A7-0090/2010)

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Alapvetőnek tartom a köztisztviselők nyilvános elszámoltathatóságát. Ezért objektíven és szigorúan el kell számolniuk arról, hogy a rájuk bízott közpénzeket hogyan használták fel. Gratulálok az Európai Unió Alapjogi Ügynökségének az erőfeszítésekhez, amelyeket a Számvevőszék és a belső ellenőrzési szolgálat által korábban feltárt gyengeségek orvoslása érdekében tett. Különösen a teljesítményértékelés javítását célzó intézkedések bevezetését emelném ki. Ezeket az intézkedéseket tovább kell fejleszteni.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általánosságban elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdéses intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért az Európai Unió Alapjogi Ügynökségről szóló jelentés mellett szavaztam.

Jelentés: Véronique Mathieu (A7-0085/2010)

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Alapvetőnek tartom a köztisztviselők nyilvános elszámoltathatóságát. Ezért objektíven és szigorúan el kell számolniuk arról, hogy a rájuk bízott közpénzeket hogyan használták fel. A Számvevőszék jelentésében kijelentette, hogy az Európai Unió Tagállamai Külső Határain Való Operatív Együttműködési Igazgatásért Felelős Európai Ügynökség (FRONTEX) 2008-as pénzügyi évre vonatkozó éves beszámolója megbízható, és az annak alapjául szolgáló ügyletek jogszerűek és szabályszerűek. Megállapítjuk, hogy az ügynökség költségvetése jelentősen emelkedett az elmúlt három évben, és 2008-ban 69%-kal nőtt. A Számvevőszék azonban következetesen több hiányosságot talált, különösen a következőket: i) az átvitt és törölt tételek magas száma (a 2008-ban rendelkezésre álló előirányzatok 49%-át nem költötték el a pénzügyi év során, 2007-ben ez közel 69%, 2006-ban pedig 55% volt); ii) jogi kötelezettségvállalások, amelyekre a megfelelő költségvetési kötelezettségvállalások megtétele előtt került sor; és iii) olyan munkaerő-felvételi eljárások, amelyek nem voltak összhangban a szabályokkal, különösen ami az eljárások átláthatóságát és megkülönböztetésmentességét illeti.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általánosságban elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdéses intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért az Európai Unió Tagállamai Külső Határain Való Operatív Együttműködési Igazgatásért Felelős Európai Ügynökségről szóló jelentés mellett szavaztam.

Jelentés: Véronique Mathieu (A7-0073/2010)

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Alapvetőnek tartom a köztisztviselők nyilvános elszámoltathatóságát. Ezért objektíven és szigorúan el kell számolniuk arról, hogy a rájuk bízott közpénzeket hogyan használták fel. Aggodalommal látom, hogy – az előadó szavaival élve – az Európai Globális Navigációs Műholdrendszer (GNSS) Ellenőrzési Hatósága úgy döntött, hogy az eredmények bemutatásakor figyelmen kívül hagyja azt a tényt, hogy a Galileo és az Európai Geostacionárius Navigációs Átfedési Szolgáltatás (EGNOS) program hatósági irányítása megszűnik, miután – a tervek szerint – a hatóság az eszközöket, illetve pénzeszközöket véglegesen átadta a Bizottságnak 2008. első negyedévével bezárólag. Azt is sajnálom, hogy a Számvevőszék fenntartásokat fogalmazott meg a 2008-as pénzügyi évre vonatkozó éves beszámoló megbízhatóságára és az annak alapjául szolgáló ügyletek jogszerűségére és szabályszerűségére vonatkozó megbízhatósági nyilatkozatában.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általánosságban elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdéses intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért az Európai GNSS Ellenőrzési Hatóságról szóló jelentés mellett szavaztam.

Jelentés: Véronique Mathieu (A7-0094/2010)

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Alapvetőnek tartom a köztisztviselők nyilvános elszámoltathatóságát. Ezért objektíven és szigorúan el kell számolniuk arról, hogy a rájuk bízott közpénzeket hogyan használták fel. A Számvevőszék jelentésében a Fúzióenergia-fejlesztési és ITER Európai Közös Vállalkozás 2008-as pénzügyi évre vonatkozó éves beszámolóját megbízhatóként, az alapjául szolgáló ügyleteket pedig jogszerűként és szabályszerűként jellemzi. Megjegyzendő, hogy a Számvevőszék az eredménykimutatásban 57 600 000 EUR többletet talált, amely a kiadások időbeli elhatárolása 38%-ának felel meg, és e többlet egy részét átvitték a 2009-es pénzügyi évre. Ez abból eredhetett, hogy a közös vállalkozás még a felfutási időszakban járt, és a 2008-as pénzügyi évben még nem hozta létre teljes mértékben belső ellenőrzési és pénzügyi információs rendszereit.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általánosságban elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdéses intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért a Fúzióenergia-fejlesztési és ITER Európai Közös Vállalkozásról szóló jelentés mellett szavaztam.

Jelentés: Véronique Mathieu (A7-0077/2010)

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Alapvetőnek tartom a köztisztviselők nyilvános elszámoltathatóságát. Ezért objektíven és szigorúan el kell számolniuk arról, hogy a rájuk bízott közpénzeket hogyan használták fel. A Számvevőszék kijelentette, hogy kellő mértékben megbizonyosodott az *Egységes Európai Égbolt ATM-Kutatási (SESAR)* közös vállalkozás éves beszámolójának megbízhatóságáról, valamint arról, hogy az alapjául szolgáló ügyletek jogszerűek és szabályszerűek. Mindazonáltal az előadóhoz hasonlóan nem mulaszthatom el megjegyezni, hogy az igazgatótanács által 2008 áprilisában elfogadott végleges költségvetés teljesen irreálisnak bizonyult, amit az is mutat, hogy a kötelezettségvállalási, illetve kifizetési előirányzatok végrehajtási aránya 1%-os, illetve 17%-os volt. Arra is felhívnom a figyelmet, hogy hiányosságok mutatkoztak a tranzakciók ellenőrzésében, és hogy nem állt rendelkezésre megfelelő belső ellenőrzési rendszer a szerződések és a beszerzések vonatkozásában. Alapvetőnek tartom, hogy a SESAR megfelelő intézkedést hozzon a most azonosított problémák következő pénzügyi év során történő megoldására.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általánosságban elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdéses intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért a SESAR közös vállalkozásról szóló jelentés mellett szavaztam.

Jelentés: Brian Simpson (A7-0101/2010)

Edite Estrela (S&D), írásban. – (PT) Megszavaztam a hordozható nyomástartó berendezésekről szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló javaslatról szóló jelentést, amely hatályon kívül helyezi a jelenlegi irányelvet és számos más kapcsolódó irányelvet. Mivel a jelenlegi irányelv egyes technikai rendelkezései nem felelnek meg a veszélyes áruk szállítására vonatkozó nemzetközi szabályozásnak, feltétlenül meg kell szüntetni a következetlenségeket, és összhangba kell hozni a műszaki követelményeket a nemzetközi szabályozással.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A nyomástartó berendezések, például tartályok, gyűjtőedények és palackok szállítását jelenleg az 1999/36/EK irányelv szabályozza, amely meghatározza a közúti és vasúti szállítás biztonsági követelményeit. Az irányelv ezenkívül meghatároz közös normákat az ilyen jellegű berendezések tervezésére, gyártására és az azt követő ellenőrzésekre.

Ezek a szabályok azonban ütköznek a veszélyes áruk szállítására vonatkozó nemzetközi szabályozással, a Bizottság ezért benyújtott egy felülvizsgált irányelvre vonatkozó javaslatot. A javaslat nem eredményez semmiféle lényegi változást a meglévő keretszabályozásban annak hatálya és legfontosabb rendelkezései tekintetében. Kizárólag a fentiekben említett következetlenségek megszüntetésére irányul azáltal, hogy a

veszélyes áruk szállítására vonatkozó műszaki követelményeket összhangba állítja a hatályban lévő nemzetközi szabályozással.

Ezért osztom az előadónak azt a véleményét, hogy az új komitológiai rendelkezések megszövegezésére vonatkozó intézményközi horizontális megoldás hiányában a dokumentációt a lehető leggyorsabban le kell zárni az első olvasatra elért megállapodás szerint.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) A nyomástartó berendezések, például tartályok, gyűjtőedények és palackok szállítását jelenleg az 1999/36/EK irányelv szabályozza. Az irányelv biztosítja ezeknek a berendezéseknek a szabad mozgását és forgalomba hozatalát az Unión belül azáltal, hogy közös normákat határoz meg az ilyen jellegű berendezések tervezésére, gyártására és az azt követő ellenőrzésekre. A jelenlegi irányelv egyes technikai rendelkezései azonban ütköznek a veszélyes áruk szállítására vonatkozó nemzetközi szabályozással. Ezért a Bizottság benyújtott egy felülvizsgált irányelvre vonatkozó javaslatot, amely hatályon kívül helyezi a hordozható nyomástartó berendezésekről szóló jelenlegi irányvetet és számos más kapcsolódó irányvetet. A fenti okok miatt az állásfoglalás mellett szavaztam, amelyben felkérjük a szakbizottságot a jelentés további módosítások nélkül történő elfogadására és megbízuk az előadót azzal, hogy ezen az alapon kezdjen tárgyalásokat a Tanáccsal.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) A környezettel és annak védelmével kapcsolatos kérdésekre vonatkozó növekvő aggodalom arra késztet minket, hogy fordítsunk fokozott figyelmet a nyomástartó berendezések szállításával kapcsolatos biztonsági szabályozásra. Ennek az irányelvnek a célja a biztonság megerősítése és az ilyen jellegű berendezések Unión belüli szabad mozgásának biztosítása azáltal, hogy meghatározza a nyomástartó berendezések biztonságos szállításának egyértelmű, átlátható és kötelező erejű szabályait, amelyek az összes tagállamban érvényesek, és ezáltal szabványosítja az eljárásokat az egész Unióban.

Rovana Plumb (S&D), írásban. – (RO) Ennek az irányelvnek a legfontosabb célkitűzése az előző jogszabályban meglévő következetlenségek megszüntetése azáltal, hogy a műszaki követelményeket összhangba hozza a veszélyes áruk szállítására vonatkozó nemzetközi szabályozással. A javaslatnak célja továbbá egyes rendelkezések leegyszerűsítése és karcsúsítása, különös tekintettel a megfelelőségértékelési eljárásokra. A javaslat tartalmaz továbbá a belső piacon végzett szállítási műveletekre szolgáló berendezésekre vonatkozó rendelkezéseket is, és ezáltal megteremt a termékek forgalomba hozatalának általános keretrendszerét az egységes európai piacon.

A jelentés mellett szavaztam, mivel meggyőződése, hogy a javaslat, miután elfogadták, nagyfokú biztonságot garantál a hordozható nyomástartó berendezések és felhasználók számára. A tagállamok szintjén történő megfelelő végrehajtása a környezet és a polgárok egészségének fokozott védelméhez is hozzájárul majd.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), írásban. – A hordozható nyomástartó berendezésekről szóló Simpson-jelentés mellett szavaztam annak ellenére is, hogy módosító javaslatunkat nem fogadták el.

Jelentés: Jörg Leichtfried (A7-0035/2010)

Mara Bizzotto (EFD), írásban. – (IT) Repülőtéri biztonság és a fogyasztói díjak átláthatósága, standardjaik és szintjük emelése érdekében: ezekkel a kérdésekkel foglalkozik a **légi közlekedési biztonsági díjakról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló javaslat**.

A légi közlekedés biztonságával kapcsolatos költségek fedezésére irányuló, nemzeti szinten szabályozott jelenlegi rendszerek nem minden esetben egyértelműek a végfelhasználók számára, akiket sok esetben nem is tájékoztatnak a díjak kiszámítása vagy a díjszabási rendszerek őket érintő változtatásainak végrehajtása előtt. A jelentés – más javaslatok között – javasolja az utas- és fogyasztóvédelmi társulásoknak a biztonságért felelős szervek és a légitársaságok közötti konzultációkba történő bevonását annak érdekében, hogy a biztonsági intézkedések költségeit megfelelő módon állapítsák meg, és a költségeknek a repülőjegy végfelhasználó által fizetett árához képest történő ellenőrzésére.

Üdvözlöm a jelentés még egy pontját: azt a felhívást, hogy az irányvetet csak azokon a tagállami repülőtereken hajtsák végre, ahol ténylegesen kivetik a biztonsági intézkedések díjait, ott viszont nem, ahol nem vezettek be ilyen intézkedéseket. A fenti okok miatt megszavaztam a jelentést.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) Az elmúlt hetek eseményei megmutatták, hogy a repülőtéri biztonság nagyon fontos feladat a tagállamok számára, és hogy meg kell tennünk minden elengedhetetlen megelőző intézkedést. Minden egyes tagállam önállóan dönt a finanszírozás módszereiről és a légi közlekedési biztonság alkalmazásáról. Nagyon fontos, hogy az irányelv meghatározza a biztonságért felelős szervre és

a légitársaságokra vonatkozó legfontosabb alapelveket és eljárásokat. Bár a repülőtéri szabályozásra vonatkozó jogi követelmények között az egyes tagállamokban jelentős különbségek mutatkoznak, ennek ellenére a repülőtér-üzemeltetőnek ésszerű mennyiségű információval kell ellátnia a légi fuvarozókat, mert csak így alakulhat ki közöttük érdemi párbeszéd. Ebből a célból az irányelv meghatározza, mely információkat kell a repülőtér üzemeltetőjének rendszeresen közölnie. A légi fuvarozóknak ugyanakkor a forgalomra, a tervezett flottahasználatra, valamint a jelenlegi és jövőbeli különleges repülőtér-használati igényekre vonatkozó összes elképzelésükről tájékoztatniuk kell a repülőtér üzemeltetőjét, hogy az optimalizálni tudja anyagi eszközeit és kapacitását.

Ole Christensen, Dan Jørgensen, Christel Schaldemose és Britta Thomsen (S&D), írásban. – (DA) A dán szociáldemokraták európai parlamenti képviselői tartózkodtak a szavazástól a jelentés kapcsán, mivel meggyőződésük szerint először is ez a jogszabály szükségtelen, mert már érvényben van a szükséges szabályozás ezen a területen. Másodszor úgy véljük, hogy az EU nem írhatja elő a tagállamoknak, hogy fizessenek bármilyen kiegészítő költségeket a repülőtéri biztonságért. A biztonsági díjak finanszírozásának kérdését az egyes tagállamokra kell bízni.

Edite Estrela (S&D), írásban. – (PT) Megszavaztam a légi közlekedési biztonsági díjakról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló javaslatot. Ez a javaslat rendkívül fontos a fogyasztók és az utasok jogainak támogatása és megóvása szempontjából, mivel meghatároz számos fontos alapelvet, amelyet a repülőtér-üzemeltetőknek figyelembe kell venniük a biztonsági díjak meghatározása során. Ezek a következők: a megkülönböztetés tilalma, konzultáció és megoldáskeresés, átláthatóság és a biztonsági díjak költségvonatkozásai, valamint egy felügyeleti hatóság felállítása.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Az Európai Bizottság benyújtott egy javaslatot, amely meghatározza azokat a fontos alapelveket, amelyeket a repülőtér-üzemeltetőknek figyelembe kell venniük a biztonsági díjak meghatározása során: (i) a megkülönböztetés tilalma; (ii) konzultáció és megoldáskeresés; (iii) átláthatóság és a biztonsági díjak költségvonatkozásai; és (iv) egy felügyeleti hatóság felállítása.

Az ezzel kapcsolatban felvetődő legfontosabb kérdés a végrehajtandó szigorúbb biztonsági intézkedések finanszírozásának kérdése. A Parlament már több alkalommal felszólított a biztonsági díjak finanszírozásának szabályozására, de sikertelenül. Az előadó nagyon helyesen úgy érvel, hogy ezeknek a szigorúbb intézkedéseknek a finanszírozását nem szabad kizárólag az utasokra hárítani (a költségek externalizálása útján), hanem annak a tagállamnak kell viselnie, amely végeredményben felelősséggel tartozik repülőtereinek biztonságáért. Végül szeretnék rámutatni arra, hogy nem lehet eleget beruházni a repülőterek és az utasok biztonságába, amint ezt a közelmúltban a polgári repülés ellen megkísérelt és szerencsésen megghiúsított terrorista támadások egyértelműen megmutatták.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) Az Európai Parlament – több alkalommal és hiába – követelte a biztonsági díjak finanszírozásának szabályozását a nagyobb átláthatóság elérése érdekében, valamint azt, hogy a biztonsági adókat és díjakat kapcsolják össze valós rendeltetésükkel. A Parlamentnek az a véleménye, hogy a tagállamoknak kell állniuk a szigorúbb intézkedések végrehajtásának számláját. A néhány héttel ezelőtti terrorista cselekmények újból megmutatták, hogy a repülőtéri biztonság a tagállamok felelőssége, és hogy a jelenleg érvényben lévő és az újonnan előirányzott biztonsági intézkedések célja a terrorista cselekmények megelőzése. Van azonban egy szempont, amely mindeddig nem vetődött fel a kérdésről folytatott vita során, ez pedig az a tény, hogy végeredményben az utasok állják az ilyen intézkedések számláját. Egyetérték az állásfoglalás által bevezetett módosításokkal, amelyek lehetővé teszik a szükségtelen párhuzamos eljárások és adminisztratív költségek elkerülését ezen a területen.

Louis Grech (S&D), írásban. – Gondoskodnunk kell arról, hogy a repülőtéri biztonsági díjak átláthatóak és objektívak legyenek, és a valós költségeket visszatükröző egyértelmű kritériumokra épüljenek. A légi közlekedés minden esetleges új költségének el kell ismernie a repülőtereknek a régió fejlődése szempontjából betöltött jelentőségét, különös tekintettel azokra, amelyek erősen függenek az idegenforgalomtól, valamint azokra, amelyek földrajzi és természeti hátrányoktól szenvednek, például a legkülső régiók és szigetek. A repülőterek használóinak, valamint a helyi hatóságoknak képeseknek kell lenniük arra, hogy kellő időben beszerezzék az azzal kapcsolatos információkat, hogyan és minek az alapján kell a díjakat kiszámítani. Ezenkívül léteznie kell egy kötelező jellegű konzultációs eljárásnak a repülőtéri hatóságok és az érdekelt felek vagy a helyi hatóságok között, amikor felül kell vizsgálni a díjakat. Emellett minden független felügyeleti hatóságnak rendelkeznie kell pontosan és egyértelműen meghatározott hatáskörrel, ide számítva különösen a szankciók kivetésének jogát.

Sylvie Guillaume (S&D), *írásban*. – (FR) Elfogadhatatlannak tartom, hogy a tagállamok nem gondoskodnak az európai jogszabályokban elő nem írt repülőtérsi biztonsági intézkedések finanszírozásáról, sőt mi több, áthárítják ezeket a költségeket a légitársaságokra, amelyek aztán megfizetik ezeket a díjakat az utasokkal. Szerintem szükséges volt a 2008. évi rendeletről való továbblépés és a jogszabály elfogadása annak érdekében, hogy ne az utasok viseljék ezeket a kiegészítő költségeket, amelyekről alkalmanként bebizonyosodik, hogy semmi közük sincs a biztonsági díjakhoz. Ezért támogattam osztrák munkatársam, Leichtfried úr jelentését, amely nagyobb átláthatóságot garantál a polgároknak és a légitársaságoknak egyaránt, és arra kényszeríti a tagállamokat, hogy biztosítsák az európai követelményeket meghaladó biztonsági intézkedések állami finanszírozását, mivel ezek az intézkedések az egyes tagállamok nemzetbiztonságának hatálya alá tartoznak. Amennyiben a Bizottság olyan javaslatot terjeszt be, hogy a testszkennereket fel kell venni az európai módszerek listájára, hogy ezeket ne a tagállamoknak kelljen finanszírozniuk, akkor újból támogatni fogom munkatársamat és szükség esetén a javaslat ellen fogok szavazni.

Nuno Melo (PPE), *írásban*. – (PT) A repülőtereinken bevezetett minden korábbinál szigorúbb biztonsági intézkedések fokozatosan megnövelték azokat a költségeket, amelyeknek számláját az utasoknak kell állniuk. A szigorúbb biztonsági intézkedések kiegészítő költségeit a tagállamoknak kell viselniük, mivel azért vannak, hogy megakadályozzák a terrorista cselekményeket; ám ezeket a költségeket jelenleg az utasok viselik. Megszavaztuk a jelentést, mert helytelenítjük a jelenlegi helyzetet.

Andreas Mölzer (NI), *írásban*. – (DE) Egy olyan feladatnak, nevezetesen a közbiztonság fenntartásának a költségeit, amelyet az államnak kell magára vállalnia, nem lehet egyszerűen így másokra áthárítani. El kell döntenünk, milyen költségek megfizetését lehet ésszerűen elvárni az utasoktól az egyre inkább korlátozó jellegű terrorista-ellenes biztonsági rendszabályok tekintetében. A testszkennerek és más hasonló intézkedések korlátlan elszaporodásának megakadályozására csak akkor lehet esélyünk, ha maguknak az országoknak kell vállalniuk a pénzügyi felelősséget az előírt szigorú biztonsági intézkedésekért, és ha képesek maguk meghozni az ezekkel az intézkedésekkel kapcsolatos döntéseket. A terrorizmust körülvevő hisztériából és az azért folytatott ellenőrizetlen versenyből, hogy kinek vannak jobb felszerelései, kizárólag az innovatív amerikai társaságok profitálnak. Ezért üdvözölni kell ezt a javaslatot.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *írásban*. – Igennel szavaztam a jelentésre. Számunkra azonban az a fontos, hogy az EPP és az ALDE (RCV) elutasította mindkét célkitűzésünket, amelyek ezek voltak: „a biztonsági vizsgálatok és átvilágítás költségeinek összekapcsolása liberalizált földi kiszolgálási szolgáltatásokkal”, valamint „a biztonsági intézkedések finanszírozásának intermodális méltányos kezelése”.

Nuno Teixeira (PPE), *írásban*. – (PT) A Parlament már több alkalommal is felszólította a Bizottságot arra, hogy szabályozza a légi közlekedési ágazat biztonsági díjainak finanszírozását. Álláspontjának megfelelően mindig nagyobb átláthatóságra, valamint a biztonsági adók és díjak valós rendeltetésükkel történő összekapcsolására szólított fel, abban a meggyőződésben, hogy a tagállamoknak kell állniuk a szigorúbb biztonsági intézkedések végrehajtásának számláját.

A Bizottság javaslata nem foglalkozik ezzel a kérdéssel. Csak egy új gazdasági hatásvizsgálatra törekszik, a költségek csökkentése céljából, a megkülönböztetés tilalma, konzultáció és megoldáskeresés, valamint a díjak átláthatósága alapelveire építve. A jelenlegi dokumentum azonban azt javasolja, hogy ha a szigorúbb biztonsági intézkedések kiegészítő költségeket eredményeznek, akkor azt a tagállamnak kell finanszíroznia. Szeretném kihangsúlyozni a repülőtérsi biztonsági intézkedések fontosságát, ezért megszavazom a Parlamentnek ezt a kezdeményezését.

A javaslat, amelyet az Európai Unió összes kereskedelmi repülőterén végre kell majd hajtani, lényegét tekintve összekapcsolódik az információkhoz fűződő jogokkal, az utasokkal szembeni megkülönböztetés tilalmával és a fogyasztóvédelemmel kapcsolatos aggályokkal. Meggyőződésem szerint a nagyobb átláthatósággal és a szükségtelen költségek elkerülésével kapcsolatos célkitűzéseket kizárólag úgy lehet elérni, hogy összehangoljuk a jogszabályokat és tisztázzuk a légitársaságok és a tagállamok közötti felelősségmegosztást a biztonsági intézkedések elfogadása kapcsán.

Artur Zasada (PPE), *írásban*. – (PL) Nagy örömmel hallottam a mai szavazás eredményét. Szerintem a dokumentumon végzett munka során sikerült határozott és ambiciózus álláspontot kidolgoznunk, különösen a finanszírozás tekintetében. Szeretném újból kihangsúlyozni: a terrorista támadások nem a légitársaságok ellen irányulnak, hanem országok ellen. Az állam felel a polgárok biztonságáért, és teljesítenie kell ezt a kötelezettségét. A mai szavazás végeredménye – 613 szavazat 7 ellenében – nagyon egyértelmű jelzés a Tanács felé. Bizonyítja az Európai Parlament hatalmas elkötelezettségét az összes tagállam azon kötelezettségének kérdésében, hogy a légi közlekedési biztonság költségeinek legalább egy részét viselniük kell.

Jelentés: Brian Simpson (A7-0030/2010)

Elena Oana Antonescu (PPE), írásban. – (RO) Megszavaztam a transzeurópai közlekedési hálózat fejlesztésére vonatkozó közösségi iránymutatásokról szóló jelentést, mert a vasúti infrastruktúrák, kikötők, vízi utak és repülőterek építését és modernizálását tűzte ki célul maga elé. Az előirányzott kiemelt fontosságú projektek között a Kürtös-Brassó vasútvonal is szerepel. Üdvözlöm a szakbizottság felállítását, amelynek célja a Bizottság támogatása ennek a határozatnak a végrehajtásában és az előírt iránymutatások megszövegezésében.

Sophie Auconie (PPE), írásban. – (FR) Eltökéltem megszavaztam ezt a szöveget. Bár csak technikai jellegű módosításokat tartalmaz, mégis emlékeztet bennünket az európai közlekedési hálózat fontos szerepére, amelyet betölt abból a szempontból, hogy közelebb viszi egymáshoz az EU polgárait és bátorítja a mobilitást. Ez a fajta mobilitás létfontosságú, mivel nem lehet valódi Európánk, ha nem ismerjük meg a szomszédainkat, országukat és kultúrájukat. A transzeurópai közlekedési hálózat az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentésére vonatkozó tervhez is hozzájárul az egyes közlekedési módokkal való jobb gazdálkodás bevezetésével és átjárhatóságuk előmozdításával.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A kérdéses szöveg egy bizottsági javaslat, amely nem több korábbi jogi aktusok és rendeletek kodifikálásánál. Ezenkívül bevezet néhány kisebb módosítást. Ezért az előadó javaslatának megfelelően, és a jogi és politikai védintézkedések figyelembevételével támogatom a szöveg elfogadását, a Tanács által javasolt kisebb módosításokat és korrekciókat is ide számítva, valamint a dokumentációnak az első olvasatra elért megállapodáson keresztül történő lehető leggyorsabb lezárását.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) Technikai szempontból ez a javaslat a jogi szöveg kodifikálására irányul. A Bizottság azonban köteles volt átdolgozni, mivel a mellékletet kissé módosították. Megszavaztam ezeknek a módosításoknak az elfogadását.

Elie Hoarau (GUE/NGL), írásban. – (FR) Kifogásolom azt a tényt, hogy a legkülső régiók nem mindig alkotják a globális transzeurópai közlekedési hálózat szerves részét, a gazdasági, társadalmi és területi kohézióban betöltött alapvető jelentőségük ellenére sem. Felfoghatatlan, hogy a legkülső régiókat nem vonták be a hálózat megtervezésébe, és a transzeurópai közlekedési hálózat néhány térképén nincsenek is feltüntetve. A globális hálózatot, a tengeri sztrádákat és a kiemelt fontosságú projekteket minden megkülönböztetés nélkül ki kell terjeszteni az összes legkülső régióra. A transzeurópai közlekedési hálózat politikájának ki kell terjednie az általános gazdasági érdekű iparágakra és szolgáltatásokra is; nem korlátozódhat kizárólag az áru- és utasforgalom legfontosabb áramlataira. Figyelembe kell venni a legkülső régiók egyenlő bánásmód iránti igényét. Hogy vehetnénk tudomásul, hogy kimaradunk a transzeurópai közlekedési hálózatból, mikor Európa közlekedési politikája létfontosságú régióink megnyitása és a belső piaci mozgásszabadság szempontjából? Miközben az Európai Unió az egyik kezével kereskedelmi megállapodások útján elkótyavetyéli cukor-, banán- és rumtermelésünket más országoknak, ugyanakkor a másik kezével kihagy minket az Európán belüli kereskedelmi útvonalakból. Ezek a kezek a karmaik között tartanak minket, és ezt mi helytelenítjük.

Petru Constantin Luhan (PPE), írásban. – (RO) A plenáris ülésen megszavaztam a transzeurópai közlekedési hálózat fejlesztésére vonatkozó közösségi iránymutatásokról szóló európai parlamenti és tanácsi határozatra irányuló javaslatról szóló jelentést. Ez egy technikai javaslat volt, az iránymutatások megfelelő felülvizsgálatának végrehajtására történő felkészülésként. A becslések szerint az előkészületek a következő év végére befejeződnek. Szerintem ez alapvető fontosságú lehetőséget kínál annak a fontos szerepnek a megerősítésére, amelyet az európai szintű közlekedéspolitika az Európa 2020 stratégia célkitűzéseiről folytatott jelenlegi vita összefüggésében betölt. A tagállamoknak általában véve, Romániának – annak az országnak, amelynek közlekedési infrastruktúrája további beruházásokat igényel – pedig különösen tisztában kell lennie azzal, hogy ezt a közlekedéspolitikát újra fogják fogalmazni, hogy megfeleljen az új kihívásoknak. Az idősödő népesség és az idősek speciális mobilitási szükségletei, a társadalmi migráció és az éghajlatváltozás csak néhány azok közül a tényezők közül, amelyek számára a megfelelő közlekedéspolitika kidolgozása elengedhetetlen. Ugyanakkor az EU Duna-stratégiájának ugyanebben az időszakban történő megszövegezése tökéletes kereteket kínál annak biztosításához, hogy az EU maximálisan kihasználja a folyami közlekedés lehetőségeit az EU belvízi útjain.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) A transzeurópai közlekedési hálózat fejlesztésének módosításai és újbóli meghatározásai már évek óta zajlanak. A hatékony transzeurópai közlekedési hálózat létfontosságú a működőképes belső piac létezése szempontjából, és hozzájárul a gazdasági és társadalmi kohézió megerősítéséhez. Az izlandi vulkánkitörés jelensége félreérthetetlenül megmutatta, hogy szükség van transzeurópai közlekedési hálózatra; olyan hálózatra, amely hatékonyan működik és képes összehangolt választ adni az ilyen helyzetekben felmerülő problémákra. Ez a határozat azért fontos, mert megadja a

célkitűzésekre vonatkozó iránymutatásokat, a prioritásokat és azokat a fontosabb lépéseket, amelyeket meg kell tennünk a transzeurópai közlekedési hálózat területén.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Az EU megerősítette a Balti-Adria folyosó fontosságát azáltal, hogy kiemelt státust adott a Gdańsk és a Cseh Köztársaság közötti északi szárnynak, és kinyilvánította a Brenner bázisalagút projektje melletti elkötelezettségét. Még ennél is fontosabb a folyosó déli részének kiépítése, amely az osztrák Déli Vasúton keresztül Olaszországba vezet. Különösen fontos, hogy ezen hálózaton, amely az összes árunak és utasnak körülbelül a felét szállítja, semlegesítenünk kell egy veszélyes szűk keresztmetszetet. Az EU által a Koralm projekthez nyújtott támogatás létfontosságú a régióban található és az áruszállítást akadályozó vasúti szűk keresztmetszetek miatt; elvégre az Unió ezt mindig is támogatta. A Koralm alagúttal az EU páratlan lehetőséget kap a forgalomnak a vasútra történő átertelésére, olyan mértékben, amire már évek óta törekszünk. Mivel a transzeurópai közlekedési hálózat fejlesztése kritikus jelentőségű lehet Európa versenyképessége szempontjából, és mivel a benyújtott módosítások pusztán technikai jellegűek, megszavaztam a jelentést.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), írásban. – Megszavaztam a jelentést, bár módosításunkat nem fogadták el.

Nuno Teixeira (PPE), írásban. – (PT) A transzeurópai közlekedési hálózatokkal (TEN-T) kapcsolatos nemzeti prioritások tekintetében fontosnak tartom, hogy ne csak a vasutakba fektessünk be, hanem mindenekfelett a tengeri sztrádákba és a különféle közlekedési módok közötti átjárhatóságba és az együttműködési képességekbe is.

Csak egy valóban kombinált és hatékonyan kezelt közlekedési hálózat lesz képes gondoskodni a tengeri alternatíva versenyképességéről. A tengeri közlekedés létfontosságú az én hazámban, ahol a hajózható vízi utak különösen jól elérhetők, és valóban kritikus jelentőségűek a legkülső régiók és a szigetek szempontjából, például Madeira esetében. Ez emellett a belső piac további konszolidációjának és a területi kohézióknak is nélkülözhetetlen eszköze.

Ez a jelentés széleskörű támogatást élvez, nemcsak a Parlamentben, hanem a Bizottságban és a Tanácsban is. Ezenkívül kifejezetten technikai jellegű. A Parlament által történő elfogadását megelőzte a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság általi, gyakorlatilag egyhangú ajánlása.

Összegezve: ez a javaslat, amelyet személyesen támogattam, nem módosítja a TEN-T szöveg tartalmát, csak kiegészíti annak a 12 tagállamnak a térképével, amely 2004-ben, illetve 2007-ben csatlakozott az Unióhoz. A transzeurópai közlekedési hálózat fejlesztésére vonatkozó közösségi iránymutatások átdolgozása előkészítés alatt áll, és csak 2010. vége felé fog elkészülni.

Viktor Uspaskich (ALDE), írásban. – (LT) Az EU ötmillió kilométer közúttal (ebből 62 ezer kilométer autópálya), 215 ezer kilométer vasúttal és 41 ezer kilométer belvízi úttal rendelkezik. Reményeink szerint 2020-ra megkétszereződnek a tagállamok közötti összeköttetések. Az egységes Európa nem létezhet összehangoltan és hatékonyan működő transzeurópai közlekedési hálózat (TEN-T) nélkül. Az erre vonatkozó Unió szerződés alapján a transzeurópai közlekedési hálózat beruházásai körülbelül 500 milliárd eurót fognak kitenni. Ezért feltétlenül gondoskodnunk kell európai szintű együttműködésről, és gondosan kell kiválasztanunk a kiemelt projekteket. A transzeurópai közlekedési hálózatnak az a rendeltetése, hogy 2020-ig összekapcsolja egymással egész Európa szárazföldi, tengeri és légi közlekedési hálózatait. A legfontosabb célkitűzés a személyek és az áruk gyors és egyszerű mozgásának biztosítása a tagállamok között. Európai színvonalú autópálya fogja összekapcsolni Litvánia legnagyobb kikötőjét, Klaipédát Vilniusszal, amelyet viszont vasútvonal köt majd össze Moszkvával és kelettel. Ha azt akarjuk, hogy a kikötő versenyképes maradjon, modernizálnunk kell a meglévő infrastruktúráját és meg kell szüntetnünk a felesleges bürokráciát. A nagy távolságra történő szállításhoz elsősorban a vasutat és a belvízi utakat, a rövidebb távolságokon pedig a közutakat kell igénybe venni. Több erőfeszítést kell tennünk a tranzitforgalom és a belvízi utakon történő szállítás tekintetében, amely költséghatékonyabb és energiatakarékosabb, nem szennyezi a környezetet és biztonságos. A legfontosabb az utasok biztonsága és védelme. A pénzügyi válság a közlekedéspolitikára is rányomta bélyegét. A transzeurópai közlekedési hálózat azonban felhasználható munkahelyek teremtésére, és figyelembe veszi a társadalmi és gazdasági kohéziót. Az Európa 2020 stratégia felismeri a közlekedéspolitikának az európai gazdasággal kapcsolatos jelentőségét. A személyek és az áruk szabad mozgása az EU meghatározó tényezője. Ez csak egy jó transzeurópai közlekedési hálózattal válik lehetségessé.

Jelentés: Evgeni Kirilov (A7-0055/2010)

Luís Paulo Alves (S&D), írásban. – (PT) E jelentés mellett szavaztam, mert úgy gondolom, hogy a jelenlegi válság kezeléséhez különösen a polgárok, konkrétan a munkanélküliek támogatására irányuló uniós pénzeszközök nagyobb mértékű kihasználása érdekében meg kell találnunk a segélyprogramok végrehajtásának felgyorsítására szolgáló módokat. E javaslat célja a kohéziós politika végrehajtási szabályainak egyszerűsítése, valamint az Európai Regionális Fejlesztési Alap (ERFA) és az Európai Szociális Alap (ESZA) előfinanszírozásának (előlegfizetéseinek) növelése érdekében számos szabályozási változtatás bevezetése. Gazdasági előrejelzések szerint az Unióban 2010-ben a 1,1%-os gazdasági növekedés jelentős mértékben csökken. Ebben az összefüggésben e jelentés a pénzügyi válságra és társadalmi-gazdasági következményeire való reagálást képviseli. Ennélfogva úgy gondolom, hogy különösen fontos, hogy a kohéziós politika szabályainak nagyobb átláthatóságát és egyszerűsítését érjük el. E hozzájárulás pozitív hatással lesz a programvégrehajtás ütemére főleg azért, hogy a nemzeti, a regionális és a helyi hatóságoknak világosabb és kevésbé bürokratikus szabályok állnak majd rendelkezésükre, amelyek révén rugalmasabban lehet a programokat az új kihívásokhoz igazítani.

Elena Oana Antonescu (PPE), írásban. – (RO) A múlt évben a Bizottság javaslatot terjesztett elő a strukturális alapokról szóló rendelet (1083/2006) módosítására annak érdekében, hogy pénzügyi ösztönzőket biztosítson a gazdasági válság által súlyosan érintett tagállamok számára. A bizottsági javaslatban előterjesztett intézkedések egyike volt a társfinanszírozás elvétől való eltérés annak bevezetésével, hogy a likviditási gondokkal küzdő tagállamok átmenetileg kérhették az Európai Szociális Alap által támogatható intézkedésekkel kapcsolatos költségek 100%-os visszatérítését.

A Tanács visszautasította ezt a javaslatot, de elfogadta a 2007. évi teljes hozzájárulásra vonatkozó éves költségvetési kötelezettségvállalások automatikus visszavonásának kiszámítására szabott határidő meghosszabbítását annak érdekében, hogy javuljon az egyes operatív programokra előirányzott források abszorpciója.

Úgy gondolom, hogy indokolt az előadó által javasolt ideiglenes intézkedés, hogy a támogatási alapokra vonatkozó, 2007-es költségvetési évi előirányzatokat a visszavont kötelezettségvállalás eredményeképpen tegyék az Európai Szociális Alap részévé, figyelembe véve a Lisszaboni Szerződés hatályba lépését, amely meggátolná a 1083/2006/EK rendelet 93. cikke (1) bekezdésének jelenlegi formájában történő alkalmazását.

Alfredo Antoniozzi (PPE), írásban. – (IT) Az Európai Regionális Fejlesztési Alap, az Európai Szociális Alap és a Kohéziós Alap a területfejlesztés és az egy ideje Európát és a világot sújtó gazdasági válság következményeinek kezelése terén hatékony és rendkívül hasznos eszköznek bizonyult. E tekintetben üdvözlöm az alapok kötelezettségvállalásainak visszavonására vonatkozó eljárások egyszerűsítésére és a fent említett alapokat használó, a különböző megvalósult programok kedvezményezettjeinek történő kifizetések megkönnyítésére irányuló javaslatokat. Ezenkívül támogatom a válság által legjobban sújtott tagállamok számára további előfinanszírozási részlet 2010-ben történő biztosítását.

Sophie Auconie (PPE), írásban. – (FR) Az e jelentés esetében az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportjának előadójaként kollégáimat az e szöveg melletti szavazásra szólítottam fel. Az e jelentésben szereplő egyszerűsítésekről az a véleményem, hogy azok nagyon jók. Ez egy valódi előrelépés: kevesebb adatot kell megadni, a jövedelemtermelő projektek tekintetében nagyobb a rugalmasság, a Bizottság a 25 és 50 millió euró közötti környezetvédelmi projekteknél kevesebb ellenőrzést végez és így tovább.

Ami a pénzügyi aspektust illeti, arra szólítottam fel, hogy módosítsák az eredeti javaslat fókuszpontját. Tulajdonképpen nem lett volna jó, ha megkérdőjelezték volna a kiadások társfinanszírozásának elvét, és a Bizottság javaslatának megfelelően teljes egészében az Európai Szociális Alapból (ESZA) finanszírozták volna projektek végrehajtását. A kiadások hosszú távú egyensúlyba hozatala érdekében egyes tagállamoknak komoly pénzügyi nehézségekkel kellett volna szembenézniük. A Parlament kompromisszumos megoldást talált, amely lehetővé teszi, hogy segítsük a válság által leginkább sújtott országokat, és elkerüljük a 2007-re vonatkozó kötelezettségvállalások visszavonását.

E szavazással komolyan támogatjuk az európai uniós alapok kedvezményezettjeit és a kezdeményező szolgálatokat. Ne feledjük azonban, hogy az egyszerűsítés terén még sok a tennivaló.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) Fontos hangsúlyozni, hogy a tagállamok pénzügyi forrásaira nehezedő nyomás továbbra is erősödik, és e nyomás enyhítése érdekében az európai uniós források jobb felhasználásán és a rendelkezésre álló alapok igénybevételének felgyorsításán keresztül további intézkedéseket kell hozni a válság kezelésére. A fent említett közleményben leírtak szerint elsősorban fokozni kell az Európai

Szociális Alapnak (ESZA) a gyors gazdaságélénkítő csomagok finanszírozására való felhasználását. Különösen fontos, hogy nagyobb erőfeszítésekre van szükség az európai uniós források irányításának megkönnyítéséhez annak érdekében, hogy felgyorsuljon a finanszírozás áramlása azon kedvezményezettek felé, akiket a gazdasági visszaesés a legsúlyosabban érint. Fontos a tagállamok és a régiók társfinanszírozásban megvalósuló beruházásainak hatékonyra tételére és a finanszírozás által az egész gazdaságra, különösen a kis- és középvállalkozásokra és a foglalkoztatásra gyakorolt hatás növelésére irányuló általános célkitűzés elérése. A kis- és középvállalkozások, amelyek számos minőségi munkahelyet hoznak létre, az európai gazdaság motorját és a fenntartható fejlődés fő forrását képviselik. A kohéziós politika szabályainak további egyszerűsítése és pontosítása kétségkívül pozitív hatással lesz a programok végrehajtásának ütemére főleg azért, hogy a nemzeti, regionális és helyi hatóságoknak világosabb és kevésbé bürokratikus szabályok állnak majd rendelkezésükre, amelyek révén rugalmasabban lehet a programokat az új kihívásokhoz igazítani.

David Casa (PPE), írásban. – A jelentés az Európai Unión belüli legfontosabb alapok közül néhány alap pénzügyi irányítását érinti. Ide tartozik az Európai Regionális Fejlesztési Alap, az Európai Szociális Alap és a Kohéziós Alap. A rendeletjavaslat (COM(2009)0384) és az EK-Szerződés 161. cikkének, valamint más dokumentumok alapos elemzését követően úgy döntöttem, hogy támogatom az előadó álláspontját, így a jelentés mellett szavaztam.

Vasile Viorica Dăncilă (S&D), írásban. – (RO) A strukturális alapok és a Kohéziós Alap végrehajtásáról szóló rendelet módosítása az európai uniós tagállamok válság alatti támogatására irányuló intézkedés. Mindenekelőtt megfelel a tagállamok azon kérésének, hogy egyszerűsíteni kell az alapok kezelését.

Úgy gondolom, hogy az új rendelkezések segítik ugyanakkor annak a kockázatnak a csökkentését, hogy a nem elég gyors felhasználás miatt pénzeszközök vesszenek el, mivel a meghatározott időszak alatt eddig jóvá nem hagyott vagy végre nem hajtott projektekre hosszabb időkeret áll rendelkezésre.

Remélem továbbá, hogy ezek az egyszerűsített szabályok a lehető leghamarabb hatályba lépnek, ezáltal a tagállamok és különösen azok a régiók, amelyeknek az uniós finanszírozás e lehetőségét szánták, valamint a régiók hatóságai a költségvetési korlátok ellenére továbbra is befektetnek európai projektekbe.

Marielle De Sarnez (ALDE), írásban. – (FR) A Demokratikus Mozgalom küldöttsége üdvözlí az Európai Regionális Fejlesztési Alap, az Európai Szociális Alap és a Kohéziós Alap egyes rendelkezéseinek egyszerűsítését lehetővé tévő jelentés elfogadását. Az alapok felhasználására vonatkozó határidő lazítása jelentős előrelépés. A jelenlegi szabályok előírják, hogy a támogatást a támogatás elnyerésétől számított két éven belül fel kell használni, ellenkező esetben azt vissza kell téríteni. Az új szabályok azt jelentik, hogy a régiók és a tagállamok nem veszítik el azokat a 2007-ben elnyert pénzeszközöket, amelyek olyan projektekre vonatkoznak, amelyek végrehajtását elhalasztották. Ennél fogva az 50 millió EUR alatti környezetvédelmi projektek esetében a tagállamoknak az Európai Bizottsághoz már nem kell külön jóváhagyás iránti kérelmet benyújtaniuk. A gazdasági és pénzügyi válság által legjobban sújtott tagállamok számára 2010-ben további pénzügyi előlegeket engedélyeznek. Bizonyos rendelkezések egyszerűsítése megkönnyíti továbbá a folyamatban lévő operatív programokat, és lehetővé teszi, hogy jobban reagáljunk a krízishelyzetekre. Például a Xynthia vihar által érintett régiók a katasztrófa áldozatainak megsegítésére használhatják ezt az új rugalmasságot.

Robert Dušek (S&D), írásban. – (CS) A Bizottság a strukturális alapokról szóló rendelet módosítására vonatkozó javaslatot terjesztett elő, amelynek célja, hogy a pénzügyi válság által súlyosan érintett tagállamok számára gazdasági ösztönzést nyújtson. A módosítás alapján változnak az úgynevezett támogatási küszöbértékek. 50 millió eurós küszöbérték lép a jelenlegi 25 millió eurós küszöbérték helyébe. A nagy projektek esetében a kötelezettségvállalás automatikus visszavonásával szembeni védelmet is biztosítani kell. Bizonyos tagállamok számára lehetővé kell tenni továbbá, hogy az Európai Szociális Alap terhére a munkaerő-piaci intézkedések költségeinek 100%-os visszatérítése iránti igényt nyújtsanak be. Amennyiben költségvetési szempontból a finanszírozás közös részvétel nélkül elindítható, amit nagyon kétek, az egyetlen helyes és lehetséges mód minden esetben a szabályok és rendelkezések egyforma mércével történő elbírálása. Teljes mértékben elfogadhatatlan, hogy egyes tagállamokat „a válság által súlyosabban érintettként” határozzanak meg, amelyeket ezen indokok alapján menetesítenek a szabályok alól. Ha kivételekre van szükség, azok mindenkire egyformán legyenek érvényesek! Az EU nem olyan nagy egység, hogy a pénzügyi válság hatása terén tagállamként különböző következményeket vonjunk le. A gazdaságok szorosan kapcsolódnak egymáshoz, és a gazdaságirányítás következményei két irányba hatnak. Tévednénk továbbá, ha nem adnánk meg a mentességeket, és ezzel büntetnénk azokat a tagállamokat, amelyek ahelyett, hogy az EU támogatására várnának, serkenteni próbálják gazdaságaikat. Válság idején is harcoljunk az egyenlő helyzetben egyenlő feltételek biztosításáért! A jelentés számol ezzel, és ezért támogatom elfogadását.

Ioan Enciu (S&D), írásban. – (RO) Üdvözlöm a Kirilov-jelentés elfogadását, amelyet szavazatommal támogattam. Úgy gondolom, hogy e jelentésnek a bizottsági közleményt követően történő ilyen gyors elfogadása előnyös lesz, mivel az abban foglalt intézkedések felgyorsítják a finanszírozási folyamatot, amely segíti a régiók gazdaságélénkítésének fokozását, ami a jelenlegi válságban elengedhetetlen. A jelentés az ESZA által társfinanszírozott programok pénzügyi irányítási szabályainak módosítására, valamint a programok végrehajtása terén a kohéziós politikát meghatározó szabályok könnyítésére, egyszerűsítésére és egyértelművé tételére irányuló szabályokra vonatkozó, a Tanács által kidolgozott iránymutatások részét képezi. Románia esetében ez az Európai Szociális Alapból és a Kohéziós Alapból történő előlegfizetések mennyiségének növekedését, valamint azt jelenti, hogy a kötelezettségvállalások visszavonásával az európai alapok felhasználására hosszabb idő áll rendelkezésre, ezáltal a tagállamok az alapokat a program részeként újra felhasználhatják. Más módosítások a strukturális alapok végrehajtásához szükséges intézkedések egyszerűsítésére és egyértelművé tételére vonatkoznak mind a finanszírozás iránti pályázatok benyújtásának, mind pedig a programvégrehajtásról szóló éves jelentés kidolgozásának szakaszában. Megállapodás született továbbá arról, hogy a több európai programból finanszírozható nagyprojektekre egységesen 50 millió eurós küszöbérték vonatkozik.

Edite Estrela (S&D), írásban. – (PT) Az Európai Regionális Fejlesztési Alapra, az Európai Szociális Alapra és a Kohéziós Alapra vonatkozó általános rendelkezésekről szóló 1083/2006/EK rendeletnek egyes követelmények egyszerűsítése és a pénzügyi irányításhoz kapcsolódó egyes rendelkezések tekintetében történő módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatról szóló jelentés mellett szavaztam. A jelenlegi gazdasági és pénzügyi válság által a tagállamok költségvetésére gyakorolt súlyos és példátlan hatása azt jelenti, hogy egyszerűsíteni kell a kohéziós politika irányítását, és növelni kell az előlegfizetéseket. A nehéz helyzet ellenére ezek az intézkedések lehetővé teszik a folyamatos likviditás fenntartását annak érdekében, hogy e programok végrehajtása alatt biztosíthatók legyenek a kedvezményezetteknek történő kifizetések.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Véleményem szerint az EU kohéziós politikája a tagállamok közötti, az Európai Unió által támogatott szolidaritás elvének kialakításában és alkalmazásában központi szerepet játszik. Ennek alapján és különösen válság idején – mikor ezek az alapok kifejezetten segíthetnek a leghátrányosabb helyzetű régiókban tapasztalt hatás enyhítésében – az alapok hatékonyabb kihelyezése és az általuk megfelelő időben gyakorolt eredményesebb hatás elérése érdekében elengedhetetlen a kohéziós politika jelenlegi struktúrájának javítása.

Ezenkívül rugalmasabbá kell tenni az eszközöket, mert az előre nem látható körülményekhez, például a válsághoz való alkalmazkodásra képtelen rugalmatlan eszközök ártanak az Európai Unió gazdasági fejlődésének. Fontos továbbá annak biztosítása, hogy a kohéziós politika alapján rendelkezésre bocsátott alapokat a tagállamok megfelelően használják fel, és hogy a rendelkezésre álló forrásokat hatékonyan költsék el. Létfontosságúnak tartom tehát nem csak az uniós kohéziós politika struktúrájának, hanem a rendelkezésre álló ellenőrzési mechanizmusoknak és a tagállamok nem teljesítése esetén alkalmazható kényszerítő módszereknek az újragondolását is.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) E javaslat célja, hogy további gazdasági támogatást nyújtson a gazdasági válság által súlyosan érintett egyes tagállamoknak. A javaslatra az európai gazdaságélénkítési tervet követően került sor, amellyel összefüggésben az előlegfizetések esetében a nagyobb rugalmasság lehetővé tétele érdekében már 2009-ben módosították a fent említett alaprendelet végrehajtási rendelkezéseit. A bizottsági javaslat fő elemének célja a pénzügyi válság következményeinek kezelése. A javasolt megoldás annak bevezetése volt, hogy a súlyos likviditási nehézségekkel küzdő tagállamok az Európai Szociális Alapból a munkaerő-piaci intézkedések finanszírozásához átmenetileg 100%-os visszatérítést kérhetnek, azaz kérhetik a társfinanszírozás elvétől való eltérést. A Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével megváltozott a jogalkotási folyamat. A hozzájárulási eljárás helyett, amelyben a Parlament csak „igent” vagy csak „nemet” mondhatott, a Parlament a rendes jogalkotási eljárás alapján a szöveg tartalmába teljes mértékben beleszólhat. Ezért szavaztam e javaslat mellett, és remélhetőleg a Bizottság a költségvetés-módosítás költségvetési hatóság által történő ellenőrzésére és elfogadására vonatkozó megfelelő javaslatot fog benyújtani.

João Ferreira (GUE/NGL), írásban. – (PT) A bizottsági javaslat értelmében a válság leküzdését célzó és az Európai Szociális Alapból támogatható, a szükséges növekedés és a foglalkoztatás támogatására irányuló intézkedések finanszírozásához a súlyos likviditási nehézségekkel küzdő tagállamok számára átmeneti lehetőséget biztosítanak. Ennek alapján a tagállamok kérhetik, hogy a Bizottság 2009-ben és 2010-ben 100%-osan térítse vissza a költségeket, így ebben az időszakban nem lenne szükség nemzeti társfinanszírozásra.

Támogattuk ezt az intézkedést annak érdekében, hogy az uniós alapok egy olyan időszakban, amikor azokra a leginkább szükség van, teljes mértékben kihasználhatóvá váljanak. A Tanács álláspontja azonban eltérő, és csupán hangsúlyozza, hogy „további előfinanszírozási részletre [...] van szükség a válság által legjobban sújtott tagállamok számára”.

Az a dokumentum, amelyről a Parlament szavaz, a Tanács álláspontjának pártjára áll, amely véleményünk szerint homályosabb és kevésbé támogatja a válság által legjobban sújtott tagállamokat. Úgy gondoljuk azonban, hogy „a 2007. évi teljes hozzájárulásra vonatkozó éves költségvetési kötelezettségvállalás automatikus visszavonásának kiszámítására szabott határidő meghosszabbítása annak érdekében, hogy javuljon az egyes operatív programokra előirányzott források abszorpciója” egy pozitív pont.

Petru Constantin Luhan (PPE), írásban. – (RO) A gazdasági és pénzügyi válság miatt az Európai Unió előtt álló jelentős kihívások bizonyos kiemelt intézkedések meghozatalát eredményezték, amelyek segítik a nemzeti gazdaságok kialakult helyzethez való alkalmazkodását. A jelentés mellett szavaztam, mert határozottan támogatom a gazdasági válság által súlyosan érintett tagállamok számára további pénzügyi ösztönzők biztosítását, valamint a pénzügyi irányításhoz kapcsolódó szempontok egyszerűsítését. Valamennyi ország élvezheti a kötelezettségvállalások visszavonásának elhalasztásából származó előnyöket, miközben a legsúlyosabb helyzetben lévő országok további előlegfizetésekben részesülhetnek. Ilyen ország például Észtország, Magyarország, Románia, Lettország és Litvánia. A kohéziós politikára vonatkozó rendelkezések további egyértelműbbé tétele és az eljárások egyszerűsítése pozitív hatást gyakorol a programok végrehajtási rátájára. Ez a lépés különösen fontos, mivel a reálgazdaságnak nyújtott támogatás tekintetében a kohéziós politika a leghatékonyabb eszköz.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Az Európai Regionális Fejlesztési Alaphoz, az Európai Szociális Alaphoz és a Kohéziós Alaphoz való hozzáférés egyszerűsítése az általunk jelenleg tapasztalt gazdasági válság által leginkább érintett tagállamok támogatásának elengedhetetlen része. A pénzügyi válság által a reálgazdaságnak és a munkaerőpiacnak okozott károk mértékének felmérésevel kapcsolatos intézkedéseket kell hoznunk az uniós finanszírozási eszközökhöz való hozzáférés javítása érdekében. Biztosítani kell a pénzeszközök folyamatos áramlását, ami a programok végrehajtása esetén lehetővé teszi a kedvezményezetteknek történő kifizetéseket.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Válság idején az EU ismét megmutatja igazi arcát. Amikor az EU keleti tagállamainak az orosz gázvita alatt fázniuk kellett, a szolidaritásból keveset lehetett érezni. Most, amikor ezt a gazdasági akármít, az eurót – az EU zászlóshajóját – érinti, hirtelen vannak lehetőségek. Még az uniós támogatásokat is megfelelően kiigazítják. Bár a munkaerő-piaci politikai intézkedések finanszírozására a 2009-ben és 2010-ben lehetséges 100%-os visszatérítések nem az általunk megkívánt mértékben nyújtottak támogatást a továbbképzés és a magas minőségű szakmai képzés számára, a jelenlegi helyzetben ez bizonyára elengedhetetlen. A költségvetési kötelezettségvállalás visszavonása valamennyi tagállam számára lehetővé válna, és a legtöbb problémával küzdő országok számára további előlegfizetéseket teljesítenének. A pénz feneketlen kútba való, kapcsolódó intézkedések nélküli pumpálása veszélyes lehet. Ezért elutasítottam a javaslatot.

Rovana Plumb (S&D), írásban. – (RO) Tekintettel a gazdasági és pénzügyi válságra, az európai alapokhoz való hozzáféréssel kapcsolatos egyes eljárások egyszerűsítésére irányuló intézkedések optimális kihasználására van szükség. Ezek közé tartozik:

- a válság által sújtott tagállamok számára 2010-ben további finanszírozási előleg nyújtása, ami a programok végrehajtási szakaszában biztosítja a folyamatos likviditást és a kedvezményezetteknek történő kifizetések megkönnyítését;

- a 2007. évi teljes hozzájárulásra vonatkozó éves költségvetési kötelezettségvállalás automatikus visszavonásának kiszámítására szabott határidő meghosszabbítása, ami javítja az egyes operatív programokra előirányzott pénzeszközök abszorpcióját és biztosítja a munkahelyek fenntartását és létrehozását célzó kezdeményezések megfelelő támogatását;

- azon tagállamok, amelyek 2009-ben a tagállamok fizetési mérlegéhez középtávú támogatási mechanizmus létrehozásáról szóló jogszabállyal összhangban támogatást kaptak, 2010-ben bizonyos feltételekkel az operatív programhoz a Kohéziós Alapból nyújtott hozzájárulás 2%-ában és az ESZA-ból nyújtott hozzájárulás 4%-ában részesülhetnek.

Ezen intézkedések hozzájárulnak a rugalmas, befogadó jellegű munkaerőpiac kialakulásához és az uniós finanszírozás által a gazdaság egészére, de különösen a kis- és középvállalkozásokra és a munkaerőpiacra gyakorolt pozitív hatás jelentős javulásához.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), írásban. – E jelentés ellen szavaztam, mert mi, a Verts/ALE Képviselőcsoport hat módosítást nyújtottunk be, amelyek közül valamennyit elutasítottak.

Nuno Teixeira (PPE), írásban. – (PT) E javaslat mellett szavaztam, mert úgy gondolom, hogy a jelentés Portugália és különösen annak legkülső régiói szempontjából nagy jelentőségű, hiszen ez utóbbiakat az általunk jelenleg tapasztalt válság erősebben sújthatja, mivel annak hatását jobban érzik és esetükben tovább tart az abból való kilábalás.

Bár általánosságban egyetértek a javaslat tartalmával, hangsúlyoznom kell a regionális és helyi hatóságok előtt álló nehézségeket, amelyek az uniós finanszírozással támogatott projektekhez az őket megillető finanszírozás nyújtását számukra lehetővé tevő pénzeszközök rendelkezésre bocsátásának biztosítása során merülnek fel. Csalódottan állapítottam meg, hogy a Tanács megakadályozta az uniós társfinanszírozás arányának 100%-ra történő, még átmeneti és előlegfizetési formában történő emelését is, amelyet a programok későbbi éveiben ellensúlyoztak volna.

A kompromisszumos megoldás, noha nem tökéletes, azt jelenti, hogy a késve indult programok által fel nem használt 2007. évi uniós alapokra a vonatkozó kötelezettségvállalások visszavonása előtt kivételesen meghosszabbított határidőt érvényesítenek.

Mindannyian ismerjük azokat a nehéz döntéseket, amelyeket a családoknak és a társaságoknak napjainkban meg kell hozniuk, és hogy a most tervezett intézkedések milyen fontosak lehetnek a gazdasági fellendüléshez, amely reméljük, gyors és fenntartható lesz.

Viktor Uspaskich (ALDE), írásban. – (LT) A globális pénzügyi válság az EU minden tagállamát érintette. Véleményem szerint a balti államokat érte a legfájdalmasabb csapás. A pénzügyi vihar miatt szigorú intézkedéseket hoztak és munkahelyek szűntek meg. Egyedülálló lehetőségünk van arra azonban, hogy a válságot lehetőségre váltsuk. A fiatal litvánok számára Litvániában szeretnénk nagyon ígéretes jövőt biztosítani, és el akarjuk kerülni az „agyelszívás” emelkedését. E feladat teljesítése az EU strukturális alapjai és Kohéziós Alapja, különösen az Európai Regionális Fejlesztési Alap (ERFA) nélkül lehetetlen. A strukturális alapok az uniós finanszírozás jelentős részét képezik: – a 2007 és 2013 közötti évekre vonatkozó költségvetésre előirányzott összeg 277 milliárd EUR. Az ERFA az EU kevésbé gazdag területeinek gazdasági fejlődését és fellendülését ösztönzi. Segít például a városok és a falvak csökkenése által érintett ipari régiók megújulását célzó intézkedések finanszírozásában. A regionális szintű öntudat és elismerés erősítése érdekében jelentős regionális programokat foglal magában, ilyen például a balti-tengeri regionális program. A Kohéziós Alap fontos szerepet játszik az uniós tagállamok közötti különbségek csökkentésében, különösen a környezet és a transzeurópai közlekedési hálózatok tekintetében. Ma (2007-2013), az Európai Szociális Alap szintén létfontosságú szerepet játszik azáltal, hogy segíti a vállalkozásokat és a munkavállalókat az új piaci feltételekhez való alkalmazkodásban és támogatja a munkahelyi újításokat, az egész életen át tartó tanulást és a nagyobb mobilitást. Litvánia ESZA programja a munkaerőhiányt a humán erőforrások mobilizálásával és a szakismeretek javításával, valamint a képzési szintek emelésével oldja meg. Az EU-hoz történő csatlakozás óta Litvániában erőteljes az „agyelszívás”. E jelenség leküzdésének legjobb módja az EU strukturális alapjainak a fiatal szakemberekbe történő befektetése.

Állásfoglalásra irányuló indítvány: (B7-0221/2010)

Elena Oana Antonescu (PPE), írásban. – (RO) A Bizottsági Elnökök Értekezlete által előterjesztett állásfoglalás mellett szavaztam, amely felszólítja a Bizottságot, hogy nyújtson be új javaslatokat a Lisszaboni Szerződés hatályba lépésekor a Parlamentnél függőben lévő dokumentumokra és a hatályukat veszített eljárásokra.

A Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottságnak „a kutatási tevékenységek közös programozása révén a neurodegeneratív betegségek, különösen az Alzheimer-kór elleni küzdelemre irányuló intézkedésekről szóló tanácsi ajánlásra” irányuló javaslatra vonatkozó véleményének előadójaként támogatom a Bizottsági Elnökök Értekezletének az Európai Bizottsághoz szóló felhívását, hogy e dokumentumok esetében terjesszen elő új javaslatot annak érdekében, hogy a Parlamenttel az új Szerződés rendelkezései által is meghatározott intézményi szerepének megfelelő módon konzultáljanak.

Sophie Auconie (PPE), írásban. – (FR) Ezzel az állásfoglalással az Európai Parlament az Európai Unió valamennyi fontosabb politikája terén egyenrangú helyzetbe kerül. Az állásfoglalás tartalmazza azokat a

jogi módosításokat, amelyek ahhoz szükségesek, hogy az Európai Parlament mind intézményi szinten, mind pedig nemzetközi szinten teljes körű szerepet játsszon. Az Európai Parlament végre teljes mértékben garantálhatja az uniós polgárok érdekeinek védelmét, ezért szavaztam ezen állásfoglalás mellett.

Carlos Coelho (PPE), írásban. – (PT) A Lisszaboni Szerződés a Parlamentre egyértelműen új kötelezettségeket ró és azt új hatáskörrel ruházza fel. 2009. december 1-jei hatálybalépésével a Bizottság által a szerződések alapján előterjesztett, de az említett időpontban még függőben lévő számos (a jogalkotási vagy nem jogalkotási eljárás különféle szakaszainál tartó) javaslatot módosítani kell. Egyes esetekben a döntéshozatali eljárás szintjén eltérések lesznek, vagy azért, mert a rendes jogalkotási eljárás alkalmazási köre jelentősen bővül, vagy azért, mert a nemzetközi megállapodások megkötésére új jóváhagyási eljárás vonatkozik. Más esetekben csupán a jogalaphoz történik változás. A Bizottság arra törekszik, hogy ezek hivatalos megváltoztatása gyűjtőjavaslattal történjen. Egyes (a korábbi harmadik pillér alá tartozó) javaslatokat azonban, ahol a jogalap jelentősen megváltozott, és ezért azok hatályukat veszítették, újakkal kell helyettesíteni. A schengeni vívmányok végrehajtásának ellenőrzésére szolgáló vizsgálati mechanizmusok létrehozására irányuló kezdeményezés előadójaként felszólítom a Bizottságot, hogy a lehető leghamarabb terjessze elő az új javaslatokat. Ezért támogatom ezt a parlamenti állásfoglalási indítványt.

Edite Estrela (S&D), írásban. – (PT) A Lisszaboni Szerződés hatálybalépésének a folyamatban lévő intézményközi döntéshozatali eljárásokra gyakorolt hatásairól szóló állásfoglalás mellett szavaztam. Az új Szerződés hatálybalépése azt jelenti, hogy újra meg kell határozni a különböző függőben lévő dokumentumok jogalapját. A Bizottságnak és a Tanácsnak az új jogalkotási keretrendszer figyelembevételével sürgősen meg kell tennie a szükséges változtatásokat.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A Lisszaboni Szerződés hatálybalépése nem csak új intézményi rendszert és új jogalkotási hierarchiát hozott létre, hanem az adott időpontban folyamatban lévő döntéshozatali eljárások tekintetében is különös körülményt igényel. Ezekben az esetekben megváltozott a jogalap, valamint megváltoztak az ahhoz kapcsolódó eljárások, ami teljes mértékben indokolja felülvizsgálatukat.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) A Lisszaboni Szerződés a Parlamentre új kötelezettségeket ró és azt új hatáskörrel ruházza fel. 2009. december 1-jei hatálybalépésével a Bizottság által a szerződések alapján előterjesztett, de az említett időpontban még függőben lévő számos javaslatot módosítani kell. Egyes esetekben a döntéshozatali eljárás szintjén eltérések lesznek, vagy azért, mert a rendes jogalkotási eljárás alkalmazási köre jelentősen bővül, vagy azért, mert a nemzetközi megállapodások megkötésére új jóváhagyási eljárás vonatkozik. Más esetekben csupán a jogalaphoz történik változás. A Bizottság arra törekszik, hogy ezek hivatalos megváltoztatása gyűjtőjavaslattal történjen. Egyes (a korábbi harmadik pillér alá tartozó) javaslatokat azonban, ahol a jogalap jelentősen megváltozott, és ezért ezek hatályukat veszítették, újakkal kell helyettesíteni. Ezért ezen európai parlamenti állásfoglalás mellett szavazok.

Eleni Theocharous (PPE), írásban. – A Lisszaboni Szerződés hatálybalépésének a folyamatban lévő intézményközi döntéshozatali eljárásokra gyakorolt hatásairól szóló állásfoglalási indítvány ellen szavazok, mert magában foglalja az EU és a Ciprusi Köztársaság megszállt része közötti úgynevezett „közvetlen kereskedelemről” szóló rendeletet.

A rendelet jogalapja teljes mértékben helytelen, mivel az Európai Bizottság a Szerződés 133. cikkét – ez most a Lisszaboni Szerződés után a 207. cikk (2) bekezdése – jelölte meg mint olyant, amely a harmadik országokkal kapcsolatos kérdésekkel foglalkozik. E jogalap alkalmazása ellentétes lenne a Ciprusról szóló 10. jegyzőkönyvvel, amely egyértelműen meghatározza, hogy a Ciprusi Köztársaság egész területével belépett az EU-ba, a török megszállás miatt a sziget északi részén a közösségi vívmányok alkalmazásának felfüggesztésével. A rendelet jelenlegi jogalapja sérti egy uniós tagállam, a Ciprusi Köztársaság szuverenitását és területi integritását, valamint ellentétes azokkal az elvekkel és értékekkel, amelyekre az EU épül, és amelyeket az Európai Parlamentnek az európai demokrácia irányadó jeleként tiszteletben kell tartania és támogatnia kell.

Jelentés: József Szájer (A7-0110/2010)

Alfredo Antoniozzi (PPE), írásban. – (IT) Szájer úr jelentése mellett szavaztam, akinek szeretnék köszönetet mondani a Lisszaboni Szerződés által bevezetett változtatások figyelembevételével végzett kiváló elemzéséért.

Tekintettel „a felhatalmazáson alapuló jogi aktusok” által a jogalkotási eljárásra gyakorolt széleskörű és különböző hatásokra úgy gondolom, hogy a Parlament óhaja, hogy ezekre a felhatalmazáson alapuló jogi aktusokra meghatározott és világos feltételek vonatkozzanak annak érdekében, hogy azok felett e Ház tényleges demokratikus ellenőrzést gyakorolhasson, különösen ajánlatos. Véleményem szerint a rendszer

szükséges változtatásainak megtételéhez a gyakorlatban különösen tesztelnünk kell, hogy ez az új rendszer hogyan fog működni.

Carlos Coelho (PPE), írásban. – (PT) A Lisszaboni Szerződés a demokráciadeficitet az Európai Parlament és a nemzeti parlamentek hatáskörének erősítésével kezeli. Ez ennek az új eszköznek a keretrendszere, amely lehetővé teszi a jogalkotó számára, hogy hatáskörének egy részét átruházza a Bizottságra (az Európai Unió működéséről szóló szerződés 290. cikke), feltéve, hogy ez egy olyan általános hatályú jogi aktus, amely egy jogalkotási aktus nem alapvető rendelkezéseit egészíti ki, illetve módosítja. Ezáltal a jogi aktusban gyorsabban és egyszerűbben pótolhatók a hiányosságok, illetve szabályozhatók vagy módosíthatók a részletesebb szempontok, elkerülve ezáltal a nyilvánosságra negatív hatást gyakorló, túlságosan bonyolult és hosszú jogalkotási eljárásokat. Két biztosítékot építettek be, miszerint a felhatalmazás bármikor visszavonható és a felhatalmazáson alapuló, a Bizottság által jóváhagyott jogi aktusok hatálybalépéséhez a Parlament (és a Tanács) előzetes beleegyezése szükséges. Támogatom ezt az ismert „komitológiai” rendszer helyébe lépő újítást, most azonban sürgősen meg kell határoznunk a felhatalmazások megtételének módját, alkalmazási körét, célját, az alkalmazott munkamódszereket és azokat a feltételeket, amelyekkel a jogalkotó gyakorolhatja az ellenőrzést.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A Lisszaboni Szerződés hatálybalépése megköveteli a Szerződés egyes előírásainak tisztázását, különösen a jogi és eljárási tartalmú előírások, például a jogalkotási eljárásra, az előírások hierarchiájára és az intézmények hatáskörére vonatkozó előírások esetében. A Szerződés 290. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a jogalkotási aktusokban felhatalmazás adható a Bizottság részére olyan általános hatályú nem jogalkotási aktusok elfogadására, amelyek a jogalkotási aktusok egyes nem alapvető rendelkezéseit kiegészítik, illetve módosítják. A Szerződés erre vonatkozóan fenntartásokat határoz meg, és komolyan korlátozza az ilyen jogi aktusok alkalmazási körét. A jogi helyzet Szerződésben meghatározott részletezése azonban fontos az egymástól túlságosan eltérő értelmezések megakadályozása érdekében, amelyek veszélyeztetnék az uniós jogszabályok konzisztenciáját. Bár az ilyen jogi aktusok gyakoriak a tagállamokban, ez nem mondható el a szóban forgó jogi aktusokról. A Bizottság és a tagállamok kormányainak legitimitása nem egyforma, ezért a fent említettekre vonatkozó jogalkotási felhatalmazás nagyobb elővigyázatosságot és figyelmet igényel, és azt mértékletesen kell alkalmazni. Egyetértek azzal, hogy a jogalkotási felhatalmazás használatának lehetővé kell tennie az egyszerű és hozzáférhető jogalkotás alkalmazását, ami ezáltal hozzájárul a jogbiztonsághoz, a felhatalmazott hatékonysághoz és a felhatalmazást adó által gyakorolt ellenőrzéshez.

Franz Obermayr (NI), írásban. – (DE) Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 290. cikke szerint a jogalkotó bizonyos felhatalmazást adhat a Bizottságnak, amellyel összefüggésben a Bizottság mindössze jogalkotási aktusokat egészíthet ki, illetve módosíthat. Az ennek megfelelően a Bizottság által elfogadott, „felhatalmazáson alapuló jogi aktusok” általános hatályú nem jogalkotási aktusok. Az előadó a Bizottság felhatalmazáson alapuló jogalkotási hatásköre gyakorlásának szigorúbb ellenőrzését támogatja. Ezért a jelentés elfogadása mellett szavaztam.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), írásban. – A jogalkotási felhatalmazásról szóló Szájer-jelentés és a Ransdorf úr mentelmi jogának felfüggesztéséről szóló Speroni-jelentés mellett szavaztam. A jelentést nagy többséggel fogadták el.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), írásban. – (SV) A jogalkotási felhatalmazásról szóló jelentés mellett szavaztam. A Lisszaboni Szerződés 290. cikke lehetővé teszi, hogy a Parlament kifogásokat emeljen vagy visszavonja a Bizottság által a jogalkotási aktusokban tett módosításokat és kiegészítéseket. Ehhez azonban abszolút többség, azaz a megválasztott európai uniós képviselők többségének szavazata szükséges. Figyelembe véve a képviselők távollétét, ez általában a képviselők 60%-ának szavazatát jelenti. Korábban ezt csak a Tanács tehetette meg, feltéve, hogy elnyerte a szavazatok minősített többségét. A tagállamok által gondosan kiválasztott bizottsági szakértői csoportok a jogalkotási felhatalmazásokban jelentős hatást gyakorolnak. Ennek egyik példája, hogy egy szakértői csoporton keresztül a Bizottság engedélyezett egy új típusú génmódosított kukoricát, annak ellenére, hogy a Parlament és a Tanács ezt ellenezte. Egy másik példa az eredeti szolgáltatási irányelv, ahol a Tanács és a Parlament törölt egy bekezdést, amely előírta, hogy a munkavállalók kiküldetése esetén tilos az állandó képviselő, más szóval egy szakszervezeti fél megkérdezése. A Bizottság azonban ellenkezett ezzel, és iránymutatásokat dolgozott ki, amely szerint nincs szükség állandó képviselőre. A Bizottság meg akarja őrizni függetlenségét és továbbra is használni kívánja szakértői csoportjait (COM(2009)0673). Az előadó, Szájer úr visszautasítja mind a nemzeti szakértői csoportokat, mind pedig a nemzeti hatóságok részvételét. Ez utóbbi ponttal nem értek egyet.

Nuno Teixeira (PPE), *írásban. – (PT)* A Lisszaboni Szerződés az új jogi eszközökre, például a felhatalmazáson alapuló jogi aktusokra és a végrehajtási jogi aktusokra hivatkozva megváltoztatta a korábbi komitológiai rendszert. Az új Szerződéssel a Parlament a Tanáccsal együtt társ-jogalkotói szerepet kap.

A Szerződésben annak megállapítása, hogy a Bizottság részére felhatalmazás adható olyan nem jogalkotási aktusok elfogadására, amelyek jogalkotási aktusokat egészítenek ki, előrelépést jelent abban az értelemben, hogy a két intézmény számára egyenlő jogokat biztosít. Ez a jelentés arra törekszik, hogy tisztázza azokat a feltételeket, amelyek alapján a Parlament és a Tanács által a Bizottságnak adott felhatalmazás az Európai Unió működéséről szóló szerződés 290. cikke alapján megtörténhet. A dokumentum hangsúlyozza a jogalkotó szabadsága elvének fontosságát, amely alapján a megfelelőbb jogalkotás érdekében hatáskörét átruházza a Bizottságra.

A jelentés emellett érvel, hogy el kell kerülni, hogy a Szerződésben foglaltakon túl a jogalkotóra további kötelezettségeket rójanak. A jogalkotónak lehetővé kell tennie, hogy a Bizottság hatékonyan gyakorolhassa felhatalmazását és annak végrehajtását megfelelően ellenőriznie kell. A fent említettek miatt és annak figyelembevételével, hogy a fő prioritásnak a közösségi vívmányoknak a Lisszaboni Szerződés előtti együttdöntési eljárással nem érintett területeken történő kiigazításának kell lennie, a dokumentum mellett szavaztam.

Jelentés: Peter van Dalen (A7-0114/2010) <>

Zigmantas Balčytis (S&D), *írásban. – (LT)* Szükséges, hogy az Európai Unió tengeri szállítási politikájának egyik stratégiai célja továbbra is az európai tengeri szállítás versenyképessége legyen. E cél elérése érdekében garantálnunk kell az innováció, a tudományos kutatás és ezek fejlesztésének támogatását, amely előmozdítja majd a tengeri kikötők infrastruktúrájának modernizációját, és biztosítja azt, hogy a hajóépítő iparban a legújabb technológiák kerüljenek alkalmazásra. Az adminisztratív terhek csökkentése és a bürokrácia visszaszorítása következtében a tengeri kikötői és a hajózási szektorban megnőne a magán- és közberuházások száma. A transzeurópai közlekedési hálózatok fejlesztése, a tengeri gyorsforgalmi utak kialakítása, valamint a szállítóeszközök intermodalitásának előmozdítása létrehozna egy olyan európai tengeri közlekedési rendszert, amely versenyképes és nyitott az innovációra. Emellett foglalkoznunk kell az Európai Unió zászlaja alatt hajózó légénységre vonatkozó adózás összehangolásának kérdésével is.

Mara Bizzotto (EFD), *írásban. – (IT)* Az Európai Unió tengereinek területe a világon a legnagyobb. A tengergazdaság ötmillió ember számára nyújt megélhetést; az EU GDP-jének 5%-a az e szektorhoz közvetlenül kapcsolódó iparágakból és szolgáltatásokból származik.

Az adatok és tények egyértelműen azt mutatják, hogy a tenger a tagállamokban megvalósuló foglalkoztatás és fejlődés alapvető forrása; különösen igaz ez akkor, ha figyelembe vesszük az ágazat nemzetközi aspektusait, és az abból következő, globális versenyhez köthető nyomást, amely az ágazatra nehezedik.

Ezzel kapcsolatban a jelentés több pozitív pontot tartalmaz: a nemzeti szintre vonatkozóan a tengeri szektorban alkalmazandó ösztönzések szükségességét, az uniós szinten pedig az erősebb szabályozó koordináció szükségességét. Ezzel megkezdődhetne a bürokrácia visszaszorítása, ami pedig javíthatná a teljes ágazat versenyképességét. Egyetértek a jelentésben alkalmazott megközelítéssel, és ezért szavazok mellette.

Marielle De Sarnez (ALDE), *írásban. – (FR)* A Demokratikus Mozgalom delegációja örömmel veszi tudomásul, hogy *elfogadásra kerültek az EU tengeri közlekedésére vonatkozó, 2018-ig érvényes stratégiai célok*. Az elfogadott állásfoglalás különösen a tengerészeti szakemberek helyzetének javítását tűzi ki célul a szakmai képesítések megerősítésével és az európai képzés harmonizációjával. Valóban: alapvető fontosságú, hogy a tengerészek számára minden szinten, a szárazföldön és a fedélzeten egyaránt biztosítsuk az egész életen át tartó tanulás és az átképzés lehetőségét. Ezt szem előtt tartva, a tagállamoknak sürgősen ratifikálniuk kell a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet 2006-os tengerészeti munkaügyi egyezményét. Ahhoz, hogy a tengeri közlekedés továbbra is a legkevésbé szennyező közlekedési eszköz maradjon, további előrehaladásra van szükség a kén-oxid, a nitrogén-oxid, a szállópor- (PM10) és a széndioxid-kibocsátás csökkentése terén. Ezért a Demokratikus Mozgalomhoz tartozó képviselők sajnálatuknak adnak hangot amiatt, hogy a Bizottság a tengeri ágazatot nem vonta be az EU kibocsátás-kereskedelmi rendszereibe. További előrehaladást kell tennünk ebben az irányban, és ennek érdekében a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet (IMO) meg fogja határozni a csökkentés célszámait, amelyeket minden tagállamban alkalmazni kell és amelyek lehetővé teszik majd, hogy elkerüljük a harmadik országbeli flottákkal folytatott verseny torzulását.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A Bizottság közleményt jelentetett meg az EU 2018-ig érvényes tengeri szállítási politikájával kapcsolatos stratégiai célokról és ajánlásokról. A Bizottság javaslata számos, az EU tengeri szállítási politikájával kapcsolatos kérdéssel foglalkozik, és lehetővé teszi az ágazatban érdekeltek számára, hogy megfelelő mozgástérrel és kezdeményezéssel megvalósítsák az itt meghatározott stratégiai célokat és ajánlásokat.

A Bizottság javaslata a következő kérdésekkel foglalkozik: (i) az európai tengerhajózás értéke és versenyképessége a globális piacon; (ii) munkahely-lehetőségek a tengeri ágazatban; (iii) az európai hajózás minősége; (iv) nemzetközi együttműködés; (v) az európai tengeri hajózás mint az európai gazdaság része és a gazdasági integráció egyik mozgatórugója; és (vi) Európa mint világelső a tengerkutatás és -fejlesztés terén.

Tekintettel Portugália földrajzi elhelyezkedésére és a tenger stratégiai fontosságára, ez a kérdés országunk számára rendkívül releváns, és minden olyan erőfeszítés, amely a „tengergazdaság” fejlesztését célozza, méltó arra, hogy támogassuk és elkötelezzük magunkat mellette.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) Európa tengeri ágazata nyilvánvaló és életfontosságú módon járul hozzá az Unió belső gazdaságához és közlekedési rendszeréhez. Az európai tengeri szállítási ágazatnak ezért nagy prioritást kell adni az általános európai szállítási politika kialakítása során. Fel kell ismernünk, hogy az európai tengeri ágazat főként a globális piacon működik és versenyez. A tengeri szállítási ágazat komoly kihívásokkal néz szembe a természetvédelem terén. Az elsődleges feladat a tengerjáró hajók környezetvédelmi teljesítményének nagy mértékű javítása, valamint az SO_x , az NO_x a szálló por és a széndioxid kibocsátásának csökkentése. Ezzel kapcsolatban szeretném hangsúlyozni, hogy a kérdéssel kapcsolatban globális szinten kell megegyezésre jutni: így kerülhető el annak kockázata, hogy erőfeszítéseink ellenére – a többi ország tevékenysége miatt – ne csökkenjen az említett anyagok kibocsátása. Ami a biztonságot illeti, szeretném hangsúlyozni, hogy a tagállamokat arra hívjuk fel, hogy a csomagot gyorsan és helyesen alkalmazzák, különösen a párizsi egyetértési memorandummal kapcsolatban (amely a kockázatalapú ellenőrzésekről szól). Ez megakadályozza majd a fölösleges ellenőrzéseket, fokozza az ellenőrzés hatékonyságát, és az ellenőrzés alanyai számára csökkenti a bürokratikus munkát.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), írásban. – (FR) A hajók és a kikötői infrastruktúra szén-dioxid-lábnymóának csökkentésére történő felhívás, a tengerészek körülményeinek javítása, az SO_x , az NO_x a szálló por (PM10) és a széndioxid kibocsátásának csökkentésére történő felhívás, vagy akár a tengeri kibocsátás-ellenőrző területek kialakítása olyan eszközök, amelyek – annak függvényében, hogy hogyan kerülnek alkalmazásra – pozitív eredményeket hozhatnak. Azonban az, hogy a szabad és torzítatlan verseny jelenleg mindennél előbbre való, és az, hogy a tengerészek jogai alá vannak rendelve a versenyképességnek, azt jelenti, hogy ez a jelentés a tengerészek érdeke és az általános érdek ellen van. Ezért szavazok a szöveg elfogadása ellen.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) A jelentés elfogadásával meghatározásra kerülnek az uniós tengeri szállítási politikához szükséges célok. Ez a szállítási mód egyre nagyobb jelentőséget nyer, mivel környezetbarát és megvan benne a lehetőség, hogy még környezetbarátabb legyen. A tengeri szállítási ágazat alapvető fontosságú az európai gazdaság szempontjából, és nem csupán az utasok, az elsődleges nyersanyagok, az áruk és az energia szállítása terén, hanem azért is, mert kulcsszerepet játszik igen sokféle, tengerrel kapcsolatos tevékenységben: a hajóipar, logisztika, kutatás, turizmus, halászat és akvakultúra terén, hogy csak néhány példát említsünk.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), írásban. – A 2018-ig tartó időszakra vonatkozó tengeri szállítási stratégiáról szóló Van Dalen-jelentés mellett szavaztam, jóllehet nagy többséggel (név szerinti szavazás) elutasításra került, hogy a tengeri szállítás az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek kereskedelmi rendszerének (ETS) része legyen.

Vilja Savisaar (ALDE), írásban. – (ET) Az európai tengeri szállítási ágazat jövője fontos szerepet játszik az Európai Unió életében, gazdasági és társadalmi, valamint környezetvédelmi szempontból egyaránt. A mai szavazás során elfogadásra került a 2018-ig tartó időszakra vonatkozó európai tengeri szállítási politikai stratégia, és ez talán közvetlen hatással lesz majd a hajók 41%-ára – ez az európai hajók aránya –, és közvetett hatással a globális tengeri szállítási ágazatra. A Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport támogatta ezt a jelentést, mivel nagyrészt megfelel elvárásainknak és mivel a javítását célzó javaslataink támogatást kaptak. Véleményünk szerint a jövőben a tengeri szállítási ágazatban a következő kulcsfontosságú elemeknek kell elsődleges szerepet játszania: hatékonyság, környezetbarátság és azonos piaci feltételek. Fontos tehát, hogy a ma elfogadásra kerülő jelentés arra szólítja fel a tagállamokat, hogy ratifikálják a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet egyezményét, annak érdekében, hogy a tengerészek és a

hajótulajdonosok, valamint a környezet számára egyaránt jobb feltételeket biztosítsanak. Végül szeretném megköszönni az előadónak a magas szintű együttműködést és nyitottságot, amelyet a jelentés megszövegezése során tanúsított.

Nuno Teixeira (PPE), írásban. – (PT) Kétség sem fér hozzá, hogy a tengeri szállítás a versenyképesség terén előnyt jelent Európának, ugyanakkor még sok a tennivaló az intermodalitás és a komodalitás terén, amely magában foglalja a tengeri szállítás olyan ismételt pozicionálását is, amelynek következtében valóban versenyképessé válhat az ágazat.

A tengerészeti ágazat jelenleg több kihívással szembesül. Ezeket tényleges lehetőségekké tehetjük abban az esetben, ha tisztában vagyunk azzal, hogy a kihívásokat hogyan használhatjuk fel azáltal, hogy fiatal technikusok képzésbe fektetünk be, és így csökkentjük a szakemberek hiányát az ágazatban. Szintén prioritás a technológiai fejlődés, valamint a fölösleges bürokrácia visszaszorítása a kikötői ágazatba történő befektetés ösztönzése érdekében.

A biztonságosabb és környezetbarátabb hajózás szintén célkitűzés, amelyet az üvegházhatást kiváltó gázok kibocsátásának csökkentésével és a kalóztámadásokra adott hatékony reakcióval érhetünk el. Az európai hajók pozícióját fenyegető nyomás – amely elsősorban a harmadik országokban az ágazatnak nyújtott állami támogatás következménye – a Kereskedelmi Világszervezetben kialakítandó keretrendszeren belül kezelhető.

Európa infrastruktúrája és kikötői kapacitása továbbra is fejlesztendő, és ugyanez áll a tengeri gyorsforgalmi utakra is, amelyek igen fontosak az olyan déli, periférikus országok számára, mint például Portugália, és az olyan, határokon található régiókra, mint Madeira.

A ma elfogadott jelentés ezeket az iránymutatásokat tartalmazza általános formában, ezért támogatom.

Viktor Uspaskich (ALDE), írásban. – (LT) A világkereskedelem több mint 80%-a a tengereken folyik: a tengeri szállítás továbbra is a nemzetközi kereskedelem alapja. Az EU a legfontosabb globális exportőr és a második legnagyobb importőr. Ezért a hajózás és az ahhoz hasonló szolgáltatások alapvető fontosságúak, ha azt akarjuk, hogy az európai vállalatok versenyképesek legyenek a globális piacon. A part menti hajózás az európai szállítási lánc fontos része: Európán belül a rakomány 40%-át így szállítják. Minden évben több, mint 400 millió utas használja az európai kikötőket, így a tengeri szállítás közvetlen hatással van az európai polgárok életminőségére. Az Európai Parlament az EU tengerpolitikájának egyik védelmezője. Az EU tengeri szállítási politikája egyéb politikákat is támogat, különösen az integrált tengerpolitikát. A globális pénzügyi válság a tengeri szállítási ágazatra is hatással volt. Ezért most valóban ki kell használnunk az európai hajózásban rejlő gazdasági lehetőséget, hogy azzal élénkítsük a gazdasági növekedést és erősítsük a társadalmi és környezeti stabilitást.

Az európai hajózás hosszú távú versenyképessége az EU tengerpolitikájának sarokköve.

E stratégia előmozdítja a biztonságos, környezetbarát és hatékony hajózást, valamint a munkahelyek létrehozását az európai tengeri politikai ágazatban. Az EU tengeri politikájának egyszerűsítése szempontjából fontos a stratégiai elgondolás, amely figyelembe veszi a hajózás, a kikötők és az ehhez hasonló szektorok fejlődését. Így a politika meg tud felelni a jövőbeli kihívásoknak, képes lesz majd fellépni a kalóztámadások ellen, és csökkenti tudja majd a hajózás környezetre gyakorolt hatását. Alapvető fontosság az integrált, ágazatközi megközelítés, amely a halászatra, szállításra, a környezetre, az energiára, az iparra és a tudományos kutatásokra vonatkozó politikákat is magában foglalja. Elmúltak azok az idők, amikor az európai országok egymással versenyeztek. Ez Litvániára és a többi tagállamra egyaránt igaz.

Dominique Vlasto (PPE), írásban. – (FR) Örömmel veszem tudomásul, hogy elfogadásra került e jelentés, amely tartalmazza néhány, a tengeri szállítási politika és az ahhoz kapcsolódó ágazatok – a hajógyártás, a turizmus és a halászat – jövőjére vonatkozó javaslatomat. Számomra nagyon fontos volt a biztonság – a tengeri szállítás előfeltétele – jelentőségének hangsúlyozása, és annak kiemelése, hogy a nehéz gazdasági helyzet ellenére továbbra is be kell tartanunk a tengeri és tengerparti környezet védelmére vonatkozó magas szintű szabványokat. A termékek mennyiségének és az utasok számának várható növekedése, az igen szigorú környezetvédelmi szabványok, valamint az intermodalitás és a modális váltás előmozdításának szükségessége miatt elkerülhetetlen a kikötői infrastruktúrák modernizációja. E strukturális intézkedésekhez komoly befektetésre és átlátható, méltányos finanszírozási szabályokra van szükség az innováció támogatása és az európai kikötők versenyképességének növelése érdekében. Végül, örömmel fogadom, hogy stratégiánknak vannak társadalmi aspektusai is, és hogy különösen hangsúlyozza a foglalkoztatást, a képzést, a tengerészeti szakemberek helyzetének javítását, valamint a tengerészek munkakörülmények javítását szárazföldön és tengeren egyaránt.

Jelentés: Helga Trüpel (A7-0028/2010)

Elena Oana Antonescu (PPE), írásban. – (RO) Az Europeana, az európai digitális könyvtár olyan egyszerű, közvetlen, többnyelvű portál, amely Európa kulturális öröksége számára készült. A jövőben nagyszámú olvasónak nyújt majd hozzáférést az európai örökség olyan ritka és régi dokumentumaihoz, amelyek tárolási módjuk miatt nehezen elérhetők.

Az állásfoglalási indítványban, amelyről ma szavaztunk, arra kértem az Európai Bizottságot, hogy indítson olyan, diákoknak és tanároknak szóló speciális kampányt a médiában és az interneten, amely középpontjában az említett portálon elérhető digitális források oktatási célokra történő felhasználása áll, és így fokozza az Europeana oldal minőségét. Az Europeana portálnak olyan oktatási és kutatási referenciaponttá kell válnia, amely a fiatalokat közelebb hozza saját kulturális örökségükhöz, és elősegíti a kultúrák közti kohézió kialakulását az EU-ban.

Ebben az állásfoglalási indítványban az Európai Parlament arra ösztönzi a tagállamokat, hogy azonos mértékben járuljanak hozzá az Europeana projekthez, és tegyenek több erőfeszítést annak érdekében, a könyvtárak és a nemzeti kulturális intézmények részt vegyenek a projektben, és így minden európai polgár teljes mértékben hozzáférhessen saját kulturális örökségéhez.

Sophie Auconie (PPE), írásban. – (FR) Az Europeana, az európai digitális könyvtár ambiciózus kezdeményezés: célja az összes európai mű digitalizálása, és így hozzáférhetővé tétele a nagyközönség számára. Ez hosszú távú feladat, amelyhez részletes ellenőrzésre és mérhető haladásra van szükség. A saját kezdeményezésű jelentés azt javasolja, hogy 2015-ig 15 millió munka legyen hozzáférhető, valamint hogy a weboldal mindenki számára, az európai unió minden nyelvén elérhető legyen.

Az Europeana projekt alapvető fontosságú: hozzájárul közös örökségünk megőrzéséhez, növeli a hatást, amelyet ez az örökség az egész világra gyakorol, és ezzel megakadályozza azt, hogy e munkákat egyéni érdekeltek monopolizálhassák. Ezért az ambiciózus projekt mellett szavaztam.

Zigmantas Balčytis (S&D), írásban. – Támogattam ezt a jelentést, mivel úgy vélem, hogy az európai oktatási és életszínvonal javítása érdekében a kulturális és oktatási információkhoz való hozzáférésnek prioritást kell élveznie. Tekintettel arra, hogy az Europeana könyvtár használata minden uniós polgár javát szolgálja, azt a lehető leghamarabb hozzáférhetővé kell tenni az összes hivatalos nyelven. Hasonlóképpen, a fogyatékkal élő embereknek is élvezniük kell a digitális technológia nyújtotta előnyöket, és a megfelelő formátumok és technológiák alkalmazásával biztosítani kell számukra a könnyebb hozzáférést az oktatáshoz és az információhoz. Az Europeana elérhetőségét azzal kell javítani, hogy a középiskolák, egyetemek és egyéb oktatási intézmények tanulói, hallgatói és oktatói számára ingyenes hozzáférést biztosítsunk. Ezért alapvető fontosságú, hogy biztosítsuk és egyszerűsítsuk az európai örökséghez való hozzáférést mindenki számára, és garantáljuk, hogy ezt az örökséget pártoljuk és megőrizzük a jövő generációi számára.

Mara Bizzotto (EFD), írásban. – (IT) Az uniós tagállamok művészeti és kulturális örökségének összegyűjtése és megőrzése egy olyan multimédiás fórum kialakításával, amely összegyűjti a képeket, hanganyagokat és videofelvételeket, és így olyan forrást jelent, amely egyszerre könyvtár, múzeum és archívum – ez a 2008-ban indított Europeana projekt célja, amely jelenleg több mint 1 000 kulturális intézmény közreműködésének köszönhetően az interneten elérhetővé teszi az európai művészeti örökséget.

Habár a projektnek vannak gyenge pontjai – ilyen például a projekt nyilvánosságának biztosítása, valamint a közvélemény informálása, a gazdátlan vagy szerzői jog hatálya alá tartozó munkák internetre tétele, és végül, de nem utolsósorban, az elérhetővé tett tárgyak és anyagok bizonyos esetlegessége –, a technológia új formáit használja ki, hogy az európai kulturális örökséget nagy mennyiségben digitalizálja, mégpedig nem csak uniós források felhasználásával, hanem nemzeti és magánforrások bevonásával is.

A művészeti emlékek, valamint az egyes tagállamok megjelenésének és kulturális sajátosságainak megőrzése kulcsfontosságú annak garantálásához, hogy a fiatalabb generációk identitás-érzése erősödjön. Ezért szavaztam a jelentéstervezet mellett.

Ioan Enciu (S&D), írásban. – (RO) Az „Europeana – a következő lépések” projektről szóló jelentés melletti szavazás miatt és mint az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság véleményének előadója, örömmel fogadom, hogy a jelentés véglegesítésre került, és remélem, hogy az abban foglalt ajánlásokat elfogadja majd a Bizottság. Miután az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság megvitatta a jelentést, igen sok terület került szóba, például az IT-struktúra, az Europeana.eu oldal kezelése, az ingyenes hozzáférés a könyvtári információkhoz, a digitalizálási folyamatok szabványosításának szükségessége és a weboldal médiában való megjelenése. E

célkitűzések közül némelyeket a fő bizottság – a Kulturális és Oktatási Bizottság – jelentése is tartalmaz: emiatt remélhetem, hogy sikerült egy átfogó jelentést készítenünk.

Mindazonáltal úgy vélem, hogy bizonyos részokről, amelyek nem kerültek teljes mértékben elfogadásra, továbbra is tárgyalnunk kell: ilyen kérdés például az oldal kezelése, a finanszírozási módszerek, és mindenekelőtt az, hogy az oldalt egységes adatbázissá, ne pedig portállá szervezzük. Remélem, hogy az általunk megfogalmazott ajánlások, valamint a Bizottság fentebb említett, a kérdéshez kapcsolódó meglátásai segítik majd, hogy az Europeana sikeres projekt legyen. Az Europeana csak akkor válhat sikeres uniós projektté, ha az EU értékeire és eszméire épül, és az európai kulturális információ gyűjtőpontjává válik.

Edite Estrela (S&D), írásban. – (PT) Az „Europeana – a következő lépések” projektről szóló jelentés mellett szavaztam, amely arra ösztönzi az unió összes tagállamát, hogy aktívabban tegye elérhetővé országos könyvtáraik és kulturális intézményeik anyagait, annak érdekében, hogy minden európai ember teljes mértékben hozzáférhessen saját kulturális örökségéhez. A rövid távú terv – több, mint 15 millió mű tárolása az oldalon – segíthet Európa kulturális örökségének megőrzésében, és így a jövő generációi kialakíthatnak egyfajta kollektív európai emlékezetet.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Még azokban az időszakokban is, amikor az európai országok kapcsolatát nyilvánvalóan a megosztottság és az ellenségeskedés jellemezte, az európai kultúra és tudomány mindig át tudott lépni a határokon és szabadon tudott mozogni azon a területen, amely most az Unió; mi több, e területen túlra is eljutott. E tekintetben mindenképpen rá kell világítanunk az egyetemek szerepére. Az egyetemek, a maguk vallásos eredetével meghatározó szerepet játszottak abban, hogy a későbbi *respublica christiana* egymástól elszakadt területei ismét összeköttetésbe kerüljenek egymással, és abban, hogy ne merüljenek feledésbe azok az emberek, akik le tudták győzni a megosztottságot, és eszméiket az egész földrészen, az egész világon hangoztatták. Mint portugál ember és az egész világon elterjedt nyelv és kultúra örököse, támogatom az arra tett erőfeszítéseket, hogy az európai kultúra és tudomány láthatóbb és hozzáférhetőbb legyen azok számára, akik élvezni szeretnék. E tekintetben az Europeana a legjobb európai hagyomány örököse. Remélem, hogy a projekt fenntartható formában folytatódik majd, és hogy hazám – egyetemes elkötelezettségével összhangban – megújult elkötelezettséggel vesz majd részt benne.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) Az Europeana 2008 novemberében kezdődött, és célja az, hogy Európa kulturális és tudományos örökségét mindenki számára hozzáférhetővé tegye az interneten. Az Europeana katalógusa jelenleg 6 millió digitalizált művet tartalmaz, és célja az, hogy ez a szám 2010 júniusáig elérje a 10 milliót. A projekt második szakaszában, 2011-ben elindul a teljes mértékben üzemszerű Europeana.eu, amely jellegét tekintve többnyelvű lesz, szemantikus webes jellemzői lesznek. Az Europeanán a digitális könyveknek csupán 5%-a érhető el, és ezeknek csaknem fele Franciaországból származik. Sorrendben a következő Németország, (16%), az Egyesült Királyság (8%) és Hollandia (8%). A többi ország hozzájárulása 5% vagy kevesebb. Kíváncos lenne, hogy a tagállamok nagyobb mértékben vegyenek részt. Támogatom azt a törekvést, hogy az Europeanán a digitalizált anyagok száma 2015-ig elérje vagy meghaladja a 15 milliót. Egyetértek azzal, hogy különleges figyelmet kell fordítani azokra a művekre, amelyek sérülékenyek és adott esetben rövid időn belül elpusztulhatnak – gondolok itt többek között az audiovizuális anyagokra. Meg kell találnunk annak a módját, hogy szerzői jogi védelem alatt álló anyagokat is beillesszünk, mivel így érhetjük el, hogy az Europeana új és a közelmúltban keletkezett munkákat is tartalmazzon.

João Ferreira (GUE/NGL), írásban. – (PT) Az európai kulturális örökség – irodalmi művek és egyéb, kulturális és tudományos szempontból jelentős anyagok – digitális könyvtárának, múzeumának és archívumának létrehozása komoly előnnyel jár majd az oktatás, a kutatás és a kultúra terén. Ahhoz, hogy az Europeana mindenki számára elérhető legyen és nem csupán Európában, és ezáltal a nagyközönség élvezhesse előnyeit, alapvető fontosságú annak biztosítása, hogy az elérhetővé tett anyag mindenki számára ingyenesen hozzáférhető legyen. Hasonlóképpen kulcsfontosságú olyan formátumok és médiumok kerüljenek alkalmazásra is, amelyek lehetővé teszik, hogy a fogyatékkal élők is hozzáférhessenek az anyagokhoz.

Az elfogadott állásfoglalásnak azonban vannak kevésbé világos, valamint nem megfelelően kialakított részei is. Nem egyértelmű, hogy milyen módon kerül majd meghatározásra az, hogy az Europeanára milyen kulturális vagy tudományos tartalom kerüljön fel, és hogy ki dönt erről, sem pedig az, hogy hogyan történik majd a kezelés. Ezek a kérdések fontosak annak meghatározásában, hogy a projekt milyen mértékben garantálja majd az európai kulturális örökség sokszínűségének megfelelő reprezentációját.

Továbbra is kétséges, hogy a köz- és magánszféra jelentésben javasolt partnersége, valamint az Europeanához kapcsolódó kulturális intézmények általános finanszírozása hogyan működik majd. Úgy véljük, hogy a

kulturális és tudományos örökség mindenkié, és minden polgár számára elérhetőnek kell lennie. Nem kezelhető kereskedelmi árucikként.

Sylvie Guillaume (S&D), írásban. – (FR) Biztosítanunk kell, hogy minden európai hozzáférjen az örökségéhez: Európa művészeti és kulturális kincseihez. Ez volt a megfontolás akkor, amikor 2008-ban a kezdeti nehézségek ellenére létrejött az Europeana, az a lenyűgöző digitális könyvtár, amely ma csaknem 6 millió digitalizált művet tartalmaz. Most fejlesztenünk kell az Europeana tartalmát, és ugyanakkor garantálnunk kell a szellemi tulajdon tiszteltetését. Végül szeretném hozzátenni, hogy jómagam különleges jelentőséget tulajdonítok azoknak a fejlesztéseknek, amelyek célja az, hogy a közönség fogyatékkal élő tagjai is hozzáférhessenek az eszközhöz. A tagállamoknak tehát teljes és ingyenes hozzáférést kell biztosítaniuk a fogyatékkal élők számára is Európa kollektív tudásához, azzal, hogy megfelelő formátumokat és technológiákat alkalmaznak.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), írásban. – (RO) Az Europeana projekt, az Európai Unió digitális könyvtára üdvözlendő kezdeményezés, amelynek célja egy európai kulturális fórum létrehozása, amely lehetővé teszi, hogy az európai polgárok széles körben hozzáférhessenek Európa kulturális örökségéhez. Sajnálatos, hogy noha a projekt 2008 novemberében indult, nem halad előre, elsősorban a szerzői jogokkal kapcsolatos akadályok és a csökkentett finanszírozás miatt. Az Európai Parlament jelentésének ma elfogadott végleges változata hasznos ajánlásokat tartalmaz a projekt jövőbeli kezelése tekintetében. Először is, felül kell vizsgálni a finanszírozás típusát, tekintve véve a köz- és magánszféra közötti partnerségeket és a jelenleg meglehetősen akadozó tagállami hozzájárulást. Másodszor, a jelentés segítségével rávilágíthatunk arra, hogy valódi eredményeket nem csupán az irodalmi munkák nagy léptékű digitalizálásával érhetünk el, hanem azzal is, ha azonnali megoldást találunk arra, hogy a szerzői jogi védelem alatt álló munkákat is használhassuk. A jelentés nagy mértékben javíthatja a létező keretrendszert a művek megjelenítésére vonatkozó javasolt szabályozásoknak köszönhetően: a megjelenítésnek ingyenesnek kell lennie, letöltés árát pedig úgy kell meghatározni, hogy azt a polgárok megengedhessék maguknak.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Az európai kulturális örökség terjesztése több ágazatra gyakorol pozitív hatást: ilyen ágazat többek közt az oktatás, a tudomány, a kutatás és a turizmus. Azonban a közzététel egyáltalán nem megy jól, és igen nagy az eltérés abban, ahogy a tagállamok kezelik a hozzáférhetővé teendő kulturális örökség digitalizálásának kérdését. Közös erőfeszítésre van szükségünk, hogy gyorsan megtörténjen az olyan új technológiák alkalmazása, amelynek köszönhetően Európa teljes kulturális öröksége gyorsan és magas színvonalú formátumban kerüljön összeállításra. Erre az erőfeszítésre azért van szükség, hogy ezt az örökséget az egész világ számára elérhetővé tegyünk, és így segítsük azt, hogy mások is hozzáférhessenek Európa kulturális gazdagságához.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Az Europeana digitális könyvtárban körülbelül egymillió könyv, térkép és fotó érhető el az EU tagállamaiból. Az a tény, hogy az üzleti vállalkozásként működő Google Books nagyobb forgalmat generál és fejlettebb, teljesen logikus; az oka pedig a Google Books ismertsége. Ahhoz, hogy az Europeana gyorsabban haladjon előre és hogy a digitális könyvtárban könnyebb legyen a kiigazodás, első lépésként több egyetemet és intézetet kell bevonnunk a projektbe. Csak ezután beszélhetünk a pénzügyi források bővítéséről. Jóllehet az Europeana fontos az európai kulturális örökség és tudás szempontjából, kevesen értik meg, hogy a finanszírozás mértékét növelni kell – mégpedig gazdasági fejlesztési alapokból is –; különösen igaz ez most, a pénzügyi válság idején, és annak fényében, hogy milliárdokat fordítunk Görögország megsegítésére. Ezért tartózkodtam a szavazástól.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), írásban. – (LT) Az EU mottója – „Egység a sokféleségben” – nagyon is érvényes az Europeana projektre. A jelentés mellett szavaztunk, mivel ez az első komoly kísérlet arra, egész Európa kulturális örökségét digitális formában az egész világnak megmutassuk. Európa a világ egyik legnagyobb kulturális kincstára, amelyet véleményem szerint meg kell nyitni a szélesebb társadalom előtt. Némileg sajnálatos, hogy nem minden uniós ország egyformán aktív abban a tekintetben, hogy kulturális örökségét a virtuális térben megjelenítse. Különösen igaz ez az új tagállamokra. Meg kell említenünk további, eddig megoldatlan problémákat is: a projektfinanszírozást, a köz- és magánszektor együttműködését, és, ami a legfontosabb, a szerzői jogok védelmének kérdését. E problémákat kezelni kell, amilyen hamar csak lehet, hogy az európai polgárok és az egész világ hozzáférhessen Európa kulturális örökségéhez. Remélem, hogy a ma elfogadott jelentés még jobban elősegíti majd az Europeana projekt megvalósítását.

Georgios Papanikolaou (PPE), írásban. – (EL) Az Europeana program elfogadása azt jelenti, hogy támogatást kapnak azok az erőfeszítések, amelyek célja a tagállamok kulturális örökségének digitalizálása. Mindazonáltal, nem szabad megelégedni arról, hogy a célkitűzés a művek elektronikus formátumának védelme az adott formában, úgy, hogy a felhasználóknak ne álljon módjában módosítani azokat. Röviden, a cél nem az, hogy egy újabb internetes keresőmotort fejlesszünk ki, hanem egy olyan weboldal létrehozása, amely egyszerre

múzeum, könyvtár és hatalmas tudományos tudásanyag forrása. A kulturális örökség digitalizálása azonban nem valósítható meg a tagállamok és a nemzeti ügynökségek segítségével. Sajnálatos módon jelenleg az Europeana tartalmának 47%-a Franciaországból származik, míg az olyan országok, mint például Görögország, amelyeknek jelentős kulturális örökségük miatt erőteljesen kellene jelen lenniük, a digitalizált fájloknak csak elenyésző százalékát adják. Emellett különös figyelmet kell fordítani a szellemi tulajdonjogok védelmére. A digitalizálás az jelenti, hogy a polgárok ingyenesen hozzáférhetnek a tudáshoz és a tudományhoz; semmilyen körülmények között nem jelenti azt, hogy újabb lehetőség nyílik az elektronikus kalózkodásra és az elszámoltathatóság kikerülésére.

Robert Rochefort (ALDE), írásban. – (FR) A virtuális európai könyvtár létrehozásának ötlete 2000-ben merült fel. A cél az volt, hogy az európai kulturális örökséget az interneten hozzáférhetővé tegyék, és így mindenki könnyebben hozzáfuthasson. Az Europeanáról automatikusan kultúrára asszociálunk. Ma az Europeana hétmillió digitalizált anyaghoz (képekhez, szövegekhez, hanganyagokhoz és videofelvételekhez) biztosít hozzáférést egyetlen kattintásra, a világszerte ismert művektől kezdve a rejtett apró kincsekig. A tartalmat több mint 1 000 kulturális intézmény szolgáltatja: galériák, archívumok, könyvtárak és múzeumok (nem kisebb intézmények, mint például a Rijksmuseum, a British Library és a Louvre). A projekt még igen messze van a befejezéstől. Az Europeana jelenleg fejlesztés alatt álló új verziója ebben lesz elérhető, és a cél az, hogy júniusig 10 millió digitalizált anyagot tartalmazzon. Ahhoz, hogy ez a cél megvalósuljon, több komoly kihívásnak kell még megfelelnünk. Ilyen kihívás például a tartalom hosszú távú fejlesztése, több olyan anyag felvétele, amely a szerzői oltalom alá tartozik, a kereskedelmi forgalomban már nem beszerezhető és gazdátlan művek problémájának megoldása, új finanszírozási módok találása, a fogyatékkal élők hozzáféréseinek javítása és a valóban többnyelvű szolgáltatás biztosítása – ezek mind olyan kérdések, amelyekkel a ma szavazásra került szöveg igényesen foglalkozik. Ezért szavaztam a jelentés mellett.

Joanna Senyszyn (S&D), írásban. – (PL) A Kulturális és Oktatási Bizottság tagjaként elfogadom az Europeana – a következő lépések jelentést. Az Europeana, mivel Európa nemzeti digitális könyvtárainak forrásait összesíti, digitális hozzáférési pontot jelent az emberiség kulturális és tudományos örökségéhez. A projektet a lengyel könyvtárosok szövetsége hagyta jóvá. A projekt tényleges megvalósításához stabil pénzügyi forrásokra van szükség, amelyek garantálnák a nemzeti könyvtárak részvételét és az Europeana forrásaihoz való hozzáférést mindenki számára. Jelenleg Európa kulturális örökségének csupán 5%-a hozzáférhető digitalizált formában. Ennek körülbelül fele (47%-a) Franciaországból származik, 6%-a Németországból és 5-5%-a Hollandiából az Egyesült Királyságból. A projekt feltételezi, hogy 2010 júniusától 10 millió digitalizált anyag lesz hozzáférhető, 2011-től pedig 15 millió. Ehhez növelni kell a kulturális termékek digitalizálására fordított összegeket, és biztosítani kell azt, hogy a jogtulajdonosok, a kulturális intézmények, valamint a köz- és magánszektor szorosan együttműködnek egymással. Annak érdekében, hogy a lehető legtöbb ember használhassa az Europeanát, az anyagot az Európai Unió összes hivatalos nyelvén hozzáférhetővé kell tenni. Az Europeana ismertségének fokozására információs kampányra van szükség. A portálnak figyelembe kell vennie továbbá a fogyatékkal élők szükségleteit: a fogyatékkal élő embereknek is lehetőséget kell kapniuk arra, hogy teljes mértékben hozzáférhessenek Európa kollektív tudásához. Ennek megvalósulása érdekében az Európai Bizottságnak és az egyes kiadóknak biztosítaniuk kell azt, hogy a fogyatékkal élők hozzáférhessenek a művek speciális digitális változataihoz, például felolvasott szövegeket tartalmazó hanganyagokhoz.

Róza Gräfin Von Thun Und Hohenstein (PPE), írásban. – (PL) Úgy gondolom, hogy az Europeana multimédiás internetes könyvtár megnyitása rendkívül fontos lépés Európa és a világ kulturális öröksége digitalizálásának folyamatában. Ezért szavaztam Trüpel asszony jelentése mellett.

Ez a projekt több mint négy és fél millió könyvet, filmet, térképet, magazint, fényképet és zenedarabot tesz elérhetővé. Olyan archívum, amely a jövő generációk számára tárol eredetileg papírra, vászonra vagy pergamenre rögzített anyagokat. Mindez rendkívül értékes az egyszerű polgárok és a kutatók számára egyaránt, mivel elősegíti a ritka és nehezen elérhető művekhez való hozzáférést.

Az Europeana további fejlesztésének egyik legnagyobb akadálya az, hogy az egyes tagállamokban más-más szabályozások vannak érvényben a szerzői jogokkal kapcsolatban. Jogharmozásra kell törekednünk annak érdekében, hogy a polgárok számára a lehető legtöbb munkát hozzáférhetővé tegyünk, és ugyanakkor azt is biztosítsuk, hogy a szerzők tisztességes elbánásban részesüljenek. A projekt sikere nagyban függ attól, hogy a tagállamok a finanszírozás terén továbbra is elkötelezettek maradjanak.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL), írásban. – (FR) Tartózkodtam a szavazástól az Europeana – a következő lépések projektre vonatkozó alternatív állásfoglalás kérdésében. Ennek az az oka, hogy az állásfoglalást az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport nyújtotta be a bizottságnak lefolytatott szavazás ellenére.

Az új állásfoglalás az eredeti állásfoglalást nagyrészt tartalmazza, és mint ilyen, tartalmazza az általam javasolt és az általunk elfogadott módosításokat, azonban az új szöveg elsődleges célja az, hogy az európai polgárokat megfossza azoktól az eszközöktől, amelyekkel az Europeanához egy speciális tér használatával tartalmat adhatnak hozzá, valamint a Web 2.0 eszközök fejlesztésének lehetőségétől.

Ezért nem támogatom a lépést sem a forma, sem a tartalom tekintetében.

Jelentés: Marit Paulsen (A7-0053/2010)

Luís Paulo Alves (S&D), írásban. – (PT) A jelentés mellett szavaztam, mert arra ösztönzi az Európai Bizottságot, hogy értékelje a jelenleg hatályos (a 2006-tól 2010-ig tartó időszakra vonatkozó) állatjóléti cselekvési terv végrehajtását, és hogy készítsen új cselekvési tervet a 2011-től 2015-ig tartó időszakra. A jelentés tartalmaz továbbá olyan rendelkezéseket, amelyek értelmében szigorúbb ellenőrzési rendszert kell kialakítani, és hatékonyabb büntetést kell kiszabni azokra az állattartókra, akik nem tartják tiszteletben a törvényben meghatározott állatjóléti követelményeket, valamint hogy az európai mezőgazdasági termelőket kompenzálni kell a magasabb szintű állatjóléti szabványokkal kapcsolatos magasabb termelési költségekért. A jelentés továbbá amellett érvel, hogy ezen intézkedések finanszírozását 2013-tól be kell építeni az új közös agrárpolitika támogatási rendszerébe. Az új cselekvési tervnek a következő kérdésekre kell fókuszálnia: egy általános európai állatjóléti törvény, egy európai állatjóléti és állategészségügyi központ, az érvényes jogszabályok hatékonyabb betartatása, az állategészségügy és a közegészségügy közötti összefüggések és az új technológiák.

Elena Oana Antonescu (PPE), írásban. – (RO) Úgy vélem, hogy a 2006-2010-os cselekvési terv végrehajtásának köszönhetően előrelépés történt az állatjólét terén, mivel a tervben szereplő intézkedések többsége elégséges módon alkalmazásra került.

A közegészségügyet és az élelmiszerbiztonságot felügyelő bizottság tagjaként különösen nagy örömmel fogadtam azokat az intézkedéseket, amelyek célja azon káros hatások enyhítése, amelyet a takarmányokban használt (2006-ban betiltott) antibiotikumok gyakorolnak az emberi egészségre. Ez a további ok, amely miatt a jelentés mellett szavaztam.

Azonban szeretném hangsúlyozni, hogy a jövőbeli cselekvési tervnek több olyan intézkedést kell magában foglalnia, amelyek célja az EU-ban élő mezőgazdasági termelők támogatása, valamint a tagállamokban folyó élőállat-szállításra vonatkozó hatályos szabályozások hatékonyabb betartatása.

Liam Aylward (ALDE), írásban. – (GA) A 2006-tól 2010-ig tartó időszakra vonatkozó állatjóléti cselekvési tervről szóló jelentés mellett szavaztam. Az állatok és az állatállomány egészsége fontos az európai emberek, az európai mezőgazdasági ágazat és az európai gazdaság számára.

Örömmel fogadom a jelentésnek azt az ajánlását, miszerint a cselekvési tervben nagyobb hangsúlyt kell fektetni a már meglévő jogszabályok betartására. Tény, hogy annak garantálása érdekében, hogy az Európai Unióban kielégítőek legyenek az állatjóléti minimális szabványok, javítani kell az állatjólétre vonatkozó európai szabályok és szankciórendszerek alkalmazásán. Az európai mezőgazdasági termelők magas szintű szabványok vonatkoznak. Egyetértek a jelentés azon állításával, miszerint biztosítani kell azt, hogy az Európai Unióba behozott állati termékek, például a hús, megfeleljenek ugyanezen állatjóléti feltételeknek: így lesz tisztességes a verseny és valóban egyenlő esélye a piac összes résztvevőjének.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) A jelentés mellett szavaztam, mert különösen fontos, hogy a közös uniós állatjóléti szabványok kialakításának érdekében végrehajtásra kerüljenek az európai állatjóléti politikák és jogszabályok. Az állatok jó egészsége és a megfelelő állattenyésztés nem csupán az állatjólét szempontjából, hanem általában a közegészségügy szempontjából is fontos. Mivel az uniós jogszabályok értelmében minden állat érző lénynek tekintendő, szigorítanunk kell az állatjóléti ellenőrzéseket és ragaszkodnunk kell az állatvédelmi szabványokhoz. Sajnálatos módon a Bizottság még nem készített konkrét stratégiát az állatjóléti szabványokkal kapcsolatban, és a 2009 októberében készített jelentésnél nem lépett tovább. Egyetértek azzal, hogy az Európai Parlament felszólítja a Bizottságot arra, hogy a 2011-től 2015-ig tartó időszakra új cselekvési tervet készítsen és allokálja a szükséges forrásokat. Az Európai Unió költségvetésének megfelelő előirányzatokat kell tartalmaznia ahhoz, hogy a Bizottság végrehajthassa felügyelettel kapcsolatos feladatait, szükség esetén támogathassa a mezőgazdasági termelőket, és ellensúlyozhassa a termelők versenyképességének az új és változó állatjóléti szabványok bevezetése miatti csökkenését. A tagállamoknak azt is biztosítaniuk kell, hogy az EU állatjóléti szabályainak megszegése tényleges szankciókat vonjon maga után. Tehát kizárólag az állatvédelmi jogszabályok szigorításával és

végrehajtásával garantálhatjuk az állatvédelmet, valamint azt, hogy a belső piacon ne kerüljenek eladásra olyan állati termékek, amelyek nem felelnek meg a törvényben előírt feltételeknek.

Louis Bontes (NI), *írásban*. – (NL) A Holland Szabadságpárt (PVV) támogatja az állatjólét ügyét, de a kérdés a tagállamok hatáskörébe tartozik, nem pedig az EU-éba.

Robert Dušek (S&D), *írásban*. – (CS) Európára mindig jellemző volt és most is jellemző az állatokkal szembeni tisztességes bánásmóddal kapcsolatos tevékeny igény és az azzal kapcsolatos régi hagyomány. A állatállomány megfelelő egészsége és a magas színvonalú állattenyésztés a közegészségügy szempontjából is alapvető fontosságú. Az európai mezőgazdasági termelők védjegye, hogy a világ többi gazdálkodójához képest szigorú szabványokat alkalmaznak; hasonlóképpen védjegyük például a mezőgazdasági termékek minősége is. Ezért minden erőfeszítést meg kell tennünk azért, hogy olyan jogi keretrendszert alakítsunk ki, amelyek olyan minimális szabványokat határoznak meg, amelyeket az egész EU-ban, az állattenyésztés minden formájában alkalmazni kell. Kizárólag így érhető el, hogy a belső piacot szabad és tisztességes gazdasági verseny jellemezze. Szükséges továbbá az is, hogy a globális piacon is megköveteljünk a minimális szabványokat, annak érdekében, hogy az európai állattenyésztő gazdálkodók állatai ne kerüljenek az EU-n kívülre, alacsonyabb szintű szabványokkal dolgozó régiókba. Örömmel fogadom az előadó javaslatát arra, hogy a szigorúbb szabványokkal összefüggő magasabb termelési költségeket kompenzálni kellene a KAP jövőbeli változataiban meghatározott támogatási keretrendszeren belül. Meg kell azonban jegyeznünk, hogy az állatállomány szállításának műholdas nyomon követése terén nem történt további előrelépés. Hasonlóképpen sajnálatos, hogy egyes európai mezőgazdasági termelők nem tartják be az elfogadott szabványokat, különösen a sertésenyésztésben. Nem szabad megfedkezünk arról, hogy a magasabb szintű szabványok több kiadással járnak, tehát a szabályokat betartó és felelős mezőgazdasági termelők a piacon hátrányba kerülnek a felelőtlen termelők miatt. Ezért alapvető fontosságú bevezetni az uniós szabályozás megszegése esetén alkalmazandó megfelelő szankciók lehetőségét.

Edite Estrela (S&D), *írásban*. – (PT) A 2006-tól 2010-ig tartó időszakra vonatkozó állatjóléti cselekvési terv értékeléséről szóló jelentés mellett szavaztam, amely azt javasolja, hogy szigorúbb ellenőrzési rendszert és hatékonyabb szankciókat alkalmazzunk az olyan állattartókkal szemben, akik nem tartják tiszteletben a jogszabályokban meghatározott állatvédelmi követelményeket. Kulcsfontosságú, hogy az új közös agrárpolitika keretén belül kompenzáljuk azt a magasabb előállítási költséget, amely a szigorúbb állatjóléti szabványokkal összefüggésben az európai gazdálkodókra hárul.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson és Marita Ulvskog (S&D), *írásban*. – (SV) Némi tétovázás után mi, svéd szociáldemokraták úgy döntöttünk, hogy az európai állatjólétről szóló jelentés mellett szavazunk. Szerettük volna, ha a jelentés ambíciózusabban közelíti meg az európai állatjólét kérdését, és nem akarjuk, hogy ez a védelem úgy kerüljön megfogalmazásra, hogy visszatartsa az egyes tagállamokat attól, hogy az uniós szabályozásban meghatározottnál magasabb szintű szabványokat határozzanak meg. Mindazonáltal úgy döntöttünk, hogy a jelentés mellett szavazunk, mivel az része egy olyan, jelenleg zajló folyamatnak, amely során fokozatosan megvalósíthatóvá válnak e szabványok. Ezért a jelentés mellett szavaztunk.

Diogo Feio (PPE), *írásban*. – (PT) Egyetértek Jeggale asszonnyal, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport árnyékelnöke, aki úgy véli, hogy az állatjólét kérdését következetesebben kell megközelítenünk, de ez nem jelenti azt, hogy újabb jogszabályokra és szabályozásra lenne szükség. Továbbá meg kell jegyezni – anélkül, hogy ezzel az állatjólét kérdését bagatellizálnám –, hogy a végső elemzés azt mutatja, hogy a túlságosan sok rendelet és szabvány negatív hatással lehet a piacra.

Nem szabad megfedkezünk arról, hogy minél több a szabvány, a termelők annál nehezebben tudnak megfelelni azoknak, és az európai állattenyésztés annál inkább veszít versenyképességéből. Továbbá az állatok kiterjedt védelme mellett nem feledkezhetünk meg arról, hogy vannak más, hasonlóan fontos értékek, és hogy hasonlóan fontos megőrizni a gazdasági versenyképességet, a szántóföldi és állattenyésztési gazdálkodás fenntarthatóságát, mi több, bizonyos nemzeti hagyományokat is.

Másfelől azonban az emberek egészségét meg kell védeni az állatok (vadállatok, kedvtelésből tartott állatok vagy emberi fogyasztásra szánt állatok) által hordozott betegségektől, és ehhez tudományos kutatásra van szükség, amely feltárja a közegészség jobb szabályozásának és védelmének módját.

José Manuel Fernandes (PPE), *írásban*. – (PT) A tenyésztéstől a levágásig garantált magas szintű állatjólét javíthatja a termékek biztonságát és minőségét. Ezen a területen az európai szabványok a világon a legmagasabb szintűek közé tartoznak. Nem szükségszerű azonban, hogy az e szabványok betartása hátrányba

hozza az európai termelőket az európai piacon. Az az igazság, hogy e szabványok működési, pénzügyi és adminisztratív költséget jelentenek az EU-ban élő mezőgazdasági termelők számára. Ha el akarjuk érni, hogy az unión kívüli termelőkkel folytatott verseny tisztességes legyen, szükség van arra, hogy a szabványok mindenkire érvényesek legyenek. Tehát az európai mezőgazdasági termelőket kompenzálnunk kell a magasabb szintű állatjóléti szabványokkal járó magasabb termelési költségeikért. E kompenzációt a 2013-tól érvényes új közös agrárpolitika támogatási rendszerén belül kell finanszírozni. Hangsúlyozni szeretném, hogy az európai állatvédelmi politika mellé következetes kereskedelmi politikára van szükség. Kiemelném, hogy a 2004 júliusi keretegyezményben és a Kereskedelmi Világszervezet (WTO) dohai fordulójának alapdokumentumai közül egy sem említ állatjóléti kérdéseket. Ezért nem szabad bevezetnünk további, a termelők versenyképességére negatív hatást gyakorló állatjóléti szabványokat addig, amíg kereskedelmi partnereink a WTO-ban alá nem írják azokat.

João Ferreira (GUE/NGL), írásban. – (PT) Az elfogadott jelentésnek több jelentős pozitív aspektusa van: először, hogy szükséges szabályozni az importot és azt biztosítani, hogy a harmadik országból importált állatok és hús az EU-ban alkalmazott állatjóléti követelményekkel azonos követelményeknek megfeleljen; másodszor, hogy megfelelően kompenzálni kell az állatjólét előmozdításából következő járulékos kiadásokat; harmadszor, hogy fel kell ismerni: számos kis- és középtermelő korlátozott befektetési képességét rontja, hogy az élelmiszerlánc nem méltányos módon működik; és végül az állatok regionális tenyésztésére, eladására és levágására ösztönző javaslat, amelynek célja, hogy az állatokat tenyésztés vagy levágás céljából ne legyen szükséges nagy távolságokra szállítani. Sajnálatos módon a jelentés figyelmen kívül hagyja azt, hogy a jelenlegi közös agrárpolitika (KAP) az intenzív termelési modelleket részesíti előnyben, amelyek sok esetben nem összeegyeztethetők az állatjóléttel és az állatok egészségével. A jelentés tovább mehetett volna és tovább is kellett volna mennie azzal, hogy bírálja a jelenlegi KAP-ot, elutasítja annak termelés-központúságát, és kiáll egy új agrárpolitika mellett. Emellett irreális, alig-alig megvalósítható javaslatokkal él; ilyen például az állatok szállításának nyomon követését biztosító műholdas rendszer kifejlesztése.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) A jelentéssel kapcsolatban két megjegyzésem lenne. Habár az előadó nem vitte végig érvelését, üdítő dolog látni, hogy a Parlament végre tudatára ébred bizonyos problémáknak. Ha saját termelőink és tenyésztőink számára jogszabályban előírt szabályokat tesszük kötelezővé, azzal szankcióval sújtjuk őket, hiszen olyan globális, szélsőségesen a szabad versenyre alapuló rendszerben működnek, ahol a WTO szerint minden társadalmi, környezetvédelmi vagy más aggály a kereskedelem nem vámjellegű akadálya. Vajon emlékeztetnem kell-e bárkit arra, hogy ez a Parlament mindig prioritásnak tekintette a kereskedelmet és hogy ezért ő is felelős a kialakult helyzetért? Hasonlóképpen megdöbbenőnek tartom, hogy nem kerülnek említésre a Bizottság által alkalmazott jogalkotási regressziók – különös tekintettel az ökológiai termelésre –, amelyek nem csupán a termékek minőségére, hanem az állatjólétre és az emberi egészségre is hatással vannak. Másodszor, itt az ideje, hogy elismerjük azt, hogy – idézem – „különösen a vallási rítusokkal és kulturális hagyományokkal kapcsolatos szokások” tiszteletben tartása ellentétben állhat e szabványokkal, amelyről önök azt állítják, hogy védelmezik, és ellentmondhat a valóban európai hagyományoknak és gyakorlatoknak. Elfogadhatatlan, hogy egyes külföldi közösségek ezen az alapon kitarthatnak az állatok kegyetlen leölése mellett, mi több, még javasolhatják is, hogy e téren szegjék meg az uniós szabályozásokat.

Dan Jørgensen (S&D), írásban. – (DA) A dán szociáldemokraták az állatjólétről szóló jelentés mellett szavaztak. Támogatjuk az ambiciózus állatjóléti politikát, amelynek köszönhetően az Európai Unió működéséről szóló szerződés 13. cikkének megfelelően jobban figyelembe veszik majd az állatjólétet – talán pozitív ösztönző lépések rendszerével. Nem támogatjuk azonban azt, hogy az európai mezőgazdasági ágazat az állatok jólétének figyelembe vételével kapcsolatos pénzügyi veszteségek miatt automatikusan nagyobb összegeket kapjon.

Jarosław Kalinowski (PPE), írásban. – (PL) Úgy vélem, hogy az állatjólét olyan prioritás, amely hatalmas hatással van a közegészségre és az európai gazdaságra. E területen alapvető fontosságú a következetes jogszabályok gyors és hatékony alkalmazása, valamint az állatjóléti ügyeket koordináló intézmény létrehozása. Jelenleg kielégítő a közösségi cselekvési terv végrehajtása, de a jövőben nagyobb figyelmet kell majd fordítani az állatok szállítására és figyelemmel kísérésére. Törekednünk kell arra, hogy csökkentsük a különbségeket az unió tagállamaiban alkalmazott állatjóléti szabványok szintje között, mert jelenleg igen eltérő körülmények közt élnek az állatok, és az élőállat-piacok egyre nagyobb mértékben destabilizálódnak.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Örömmel fogadom, hogy Európa e téren a világon a legmagasabb szintre jutott. Alapvető fontosságú a szigorúbb ellenőrzési rendszer létrehozása, valamint az, hogy hatékony szankciók sújtsák azokat az állattartókat, akik nem tartják tiszteletben a jogszabály által meghatározott állatjóléti követelményeket, de mivel ezek az intézkedések a mezőgazdasági termelők számára magasabb

költséggel járnak, támogatjuk azt, hogy a terv foglaljon magában olyan kompenzációs támogatásokat, amelyek a 2013-tól érvényes új közös agrárpolitika támogatási rendszerének részét képezik. Fontos kiemelni, hogy a terv mellett az EU-nak szigorú és jól meghatározott szabályokat kell alkalmaznia az olyan országokkal szemben, amelyek nem tartják be a szabványokat és így nem tisztességes módon versenyeznek az unióban élő mezőgazdasági termelőkkel.

Andreas Mölzer. (NI), írásban. – (DE) Az EU évek óta próbál szabványosított irányelveket megfogalmazni az állattartással kapcsolatos kérdésekben. Különösen az intenzív állattenyésztés terén történt előrelépés, de van még mit tenni. Mindenképpen érdemes a cselekvési tervvel folytatni, különösen a meglévő törvények és irányelvek betartása terén. E tekintetben mindenképpen ismét meg kell említeni a keletre importált kutyák kérdését: ezzel kapcsolatban még nem történt meg a jelenlegi szabályozásban található összes kiskapu megszüntetése. Beteg és elhanyagolt állatokat – amelyeket általában túlságosan korán választanak el anyjuktól – szállítanak nyugatra a lehető legrosszabb körülmények közt, hogy itt sok pénzért eladják őket. A jelentés a helyes irányban tett pozitív lépésnek tekintendő; ezért szavaztam mellette.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL), írásban. – (DA) Az Európai Parlament saját kezdeményezésű jelentése (az állatjóléti cselekvés terv értékeléséről szóló Paulsen-jelentés) mellett szavaztam, mert teljes mértékben támogatom a célkitűzést, miszerint az állatjólétet meg kell erősíteni az EU-ban.

A jelentésben azonban nem egyértelmű, hogy az EU-nak célja-e, hogy ezen a területen megvalósítsa a teljes harmonizációt. Semmilyen körülmények között nem támogatnék egy olyan jövőbeli javaslatot, amely megakadályozná azt, hogy a tagállamok jobb kötelező jellegű állatjóléti szabványokat határozzanak meg, mint amelyekről mi az uniós szinten meg tudunk állapodni.

Épp ellenkezőleg, úgy gondolom, hogy az állatok nagyobb jólétének további előmozdítása szempontjából életbevágó fontosságú, hogy a tagállamoknak lehetőségük nyíljon arra, hogy vezető szerepet játsszanak e téren.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), írásban. – (SV) Paulsen asszony állatjóléti jogalkotásról szóló jelentése mellett szavaztam. Szeretnék azonban rámutatni annak fontosságára, hogy ez a jogszabály a minimális szabványt reprezentálja. Lehetővé kell tenni a tagállamok és a régiók számára, hogy átfogóbb állatjóléti jogszabályokat alkalmazzanak.

Nuno Teixeira (PPE), írásban. – (PT) A jelentés, amelyről ma szavaztunk, tárgyilagosan és kritikusan értékeli a 2006-tól 2010-ig tartó időszakra vonatkozó állatjóléti cselekvési tervet, és az Európai Unióban megvalósuló élelmiszer-termelés és -fogyasztás növekedéséhez – azaz fejlődéséhez – szükséges realista célokat határoz meg. Egy dologra szeretnék rávilágítani. Arra a felismerésre, hogy a jobb minőségű termék azt jelenti, hogy a termelők (különösen az elsődleges termelők) költsége nagyobb, de ugyanakkor nem szükségszerűen jelent megnövekedett keresletet is, mivel a fogyasztóknak csak egy kis csoportja dönt majd a drágább termék mellett.

A jelentés ezért hangsúlyozza, hogy a termelőket kompenzálni kell erőfeszítéseikért. Hasonlóképpen meg kell említeni azt a szándékot, hogy az uniós termékekre vonatkozó szabályokat a harmadik országokból származó termékekre is alkalmazzuk, mivel ez biztosítaná a kereskedelemben a tisztességes és kiegyensúlyozott versenyt. Végül fontosnak tartom, hogy létrejöjjön egy európai koordinációs szerv, és elfogadásra kerüljenek az általános és közös jogszabályok a legjobb gyakorlatok harmonizálása és a felügyeleti mechanizmusok kialakítása érdekében.

Daniël van der Stoep (NI), írásban. – (NL) A Holland Szabadságpárt (PVV) támogatja az állatjólét ügyét, de a kérdés a tagállamok hatáskörébe tartozik, nem pedig az EU-éba.

Artur Zasada (PPE), írásban. – (PL) Ma egy fontos állásfoglalást fogadtunk el, amely az Európai Bizottság 2006-tól 2010-ig terjedő időszakra vonatkozó állatjóléti cselekvési tervét értékeli. A magas szintű állategészségügyi szabványokat nem csupán etikai megfontolások teszik szükségessé, hanem az állati termékek biztonságára és minőségére fordított figyelem is – ez pedig kétségtávol pozitív, megbízható európai mezőgazdasági márkát eredményez.

Jelentés: Stéphane Le Foll (A7-0060/2010)

Richard Ashworth (ECR), írásban. – Habár támogatjuk az európai erdők kezelését és védelmét célzó intézkedéseket, nem támogatjuk egy olyan új európai erdészeti politika kialakítását, amely az Európai Unióhoz utalná a hatalmat e téren. A jelentés utal a talajról szóló irányelvre is, amely jogszabályt a brit konzervatív

küldöttség ellenez. A talajjal kapcsolatos kérdéseket a tagállamok tudják a legjobban kezelni, mivel az Egyesült Királyság mezőgazdasági termelőinek semmiféle haszna nincs abból, ha Észak-Finnországtól kezdve Dél-Görögorszáig ugyanazon szabályokat alkalmazzák a talajra vonatkozólag. Az Egyesült Királyságban a mezőgazdasági termelők már most megfelelnek az igen magas szintű, önkéntesen vállalt talajgazdálkodási szabványoknak, és folyamatosan javítják azokat. A talajról szóló irányelv abban a formában, ahogy azt az Európai Bizottság javasolta, több szempontból hibás volt, és csupán több szabályozással, nagyobb költségekkel és kisebb rugalmassággal járt volna a brit mezőgazdasági termelők számára, akik véleményünk szerint az európai bürokratáknál jobban tudják, hogy hogyan gazdálkodjanak saját földjeiken.

Sophie Auconie (PPE), írásban. – (FR) Véleményem szerint az EU mezőgazdaságáról és a klímaváltozásról szóló jelentés alapvető eleme, hogy a környezetvédelmet összekapcsolja az erősebb európai gazdasági ágazat előmozdításával. Valóban, a mezőgazdasági ágazatnak határozottan el kell mozdulni az olyan termelési eszközök irányába, amelyek kevésbé károsak a környezetre és fenntarthatóbbak.

Mindazonáltal azt semmiképpen nem szabad hagyni, hogy ezek a célok az EU mezőgazdaságának gyengítéséhez szolgáljanak ürügyül. Ennek biztosítására garantálnunk kell az erőforrások jobb felhasználását és termékek nyomon követhetőségét. A jelentés mellett szavaztam, mivel ezt az egyensúlyt tiszteletben tartja.

Zigmantas Balčytis (S&D), írásban. – Teljes mértékben támogatom a jelentést. A készülő KAP-reformnak sok kérdést kell majd figyelembe vennie, többek között az éghajlatváltozást. Ma már kétségtelen, hogy az éghajlatváltozás rossz hatással lesz az EU mezőgazdaságára, különösen a déli és délkeleti régiókban. Az új KAP-nak tehát meg kell felelnie a fenntarthatóbb mezőgazdasági politikára irányuló egyre növekvő igénynek. Jelenleg a KAP nem foglalkozik következetesen a környezetvédelmi kérdésekkel. Az éghajlatváltozás, a vízgazdálkodás, a megújuló energia és a biodiverzitás új kihívásait a KAP állapotfelmérése idején nem gondolták teljesen át. Meggyőződésem, hogy a KAP-ot olyan mezőgazdasági, élelmiszer- és környezetpolitikává kell tenni, amely a mezőgazdasági termelőket méltányosabb és fenntarthatóbb támogatási rendszerrel segíti, miközben biztosítja a vidéki területek megőrzését, a biodiverzitás fenntartását, a széndioxid elkülönítését és az élelmiszerbiztonságot.

Jean-Luc Bennahmias (ALDE), írásban. – (FR) A közös agrárpolitika a következő években kulcsszerepet játszik az éghajlatváltozás elleni küzdelemben. A Le Foll úr által benyújtott jelentés ezért – nagyon megfontoltan – az éghajlat kérdését teszi a KAP középpontjába.

A mezőgazdaságra kétszeres csapást mért az éghajlatváltozás. A mezőgazdaság sínylelő meg először az aszályok és természeti katasztrófák számának emelkedését. Ugyanakkor a mezőgazdaság Európában az európai üvegházhatást kiváltó gázok 9%-ának kibocsátásáért felelős. Az Európai Parlament megmutatja, hogy módunkban áll helyesen fellépni.

A mezőgazdasági termelők által használt nitrogénes műtrágyák jelentős mennyiségű CO₂-t bocsátanak ki. Ezek célzottabb felhasználásával, a szerves hulladék-alapú talajjavítók népszerűsítésével, valamint a biogazdálkodás szerepének hangsúlyozásával drasztikusan csökkenteni fogjuk az üvegházhatást kiváltó gázok mennyiségét. Az állati ürülekből származó metán megújuló energiaforrás. Emellett az európai erdők és talaj hihetetlen mértékben kötik meg a széndioxidot.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), írásban. – (RO) Az Európai Unió a mezőgazdasági termékek legnagyobb importőre a világon; de azt a tényt is örömmel veszem tudomásul, hogy ösztönzi az olyan belső termelést, amely az éghajlatváltozásra a lehető legkisebb hatással van. Az Európai Parlamentben szerdán megvitatott jelentés következtetései rámutatnak arra, hogy a mezőgazdasági termékek harmadik országokból történő behozatala sokkal károsabb hatással van a környezetre, mint a belső termelésre, amelyre a széndioxid-kibocsátásra vonatkozó szigorúbb szabályok vonatkoznak: azaz a behozatal erősíti a klímaváltozást.

A mezőgazdaság az egész világon az élelmiszer legfontosabb forrása volt és lesz. Az ENSZ Élelmészeti és Mezőgazdasági Szervezete szerint a következő 40 évben a mezőgazdaság termelést 70%-kal növelni kell ahhoz, hogy a világ népességének igényét kielégítsük. A hosszú távú válság elkerülésére az Európai Uniónak meg kell kezdenie új politikák kialakítását, vagy sürgősen végre kell hajtania a meglévő politikákat. E politikákat alá kell támasztani a negatív környezeti hatású széndioxid-kibocsátás csökkentésére vonatkozó ambiciózus célkitűzésekkel, mivel ördögi körben vagyunk. A szakértők szerint globális felmelegedéshez vezet az olyan mezőgazdasági tevékenység, amelynek nem veszik figyelembe környezeti hatásait. Ez pedig komoly problémákhoz vezet majd, többek közt a hosszú távú mezőgazdasági tevékenység folytatása tekintetében is.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), írásban. – (PT) Az európai mezőgazdaság elősegíti azt, hogy az unió 2020-ra meghatározott, az éghajlatváltozás hatásainak enyhítésére vonatkozó célokat megvalósítsuk. Az üvegházhatást kiváltó gázok mennyisége csökkent az EU mezőgazdasága hatékonyságának növekedésének, a folyamatos innovációnak, az új technológiák – például a széndioxid talajban történő tárolása – alkalmazásának, valamint a fenntartható, megújuló energia terén történő fejlesztéseknek köszönhetően. Az innováció tehát fontos szerepet játszik a mezőgazdaság éghajlatváltozásra gyakorolt hatásának és annak környezeti következményeinek csökkentésében. Úgy vélem, hogy a mezőgazdasági ágazatból európai alapokat kell felhasználni olyan technológia kifejlesztésére, amelynek köszönhetően az ágazat alkalmazkodni tud az éghajlatváltozáshoz. A mezőgazdaság éghajlatváltozás elleni fellépésben játszott szerepe kapcsán figyelembe kell vennünk az EU agrárélelmiszer-ágazatának versenyhelyzetét a világpiacra: olyan megoldásokat kell találnunk, amelyek lehetővé teszik, hogy a hagyományos mezőgazdaság előmozdítsa a környezet fenntartható kezelését, miközben ugyanakkor megvédi azt az árupiacon folyó, élelmiszerrel kapcsolatos spekulációtól és a nemzetközi kereskedelemre jellemző protekcionizmustól.

Marielle De Sarnez (ALDE), írásban. – (FR) Az Európai Parlamentben a Demokratikus Mozgalom delegációja örömmel veszi tudomásul, hogy elfogadásra került az EU mezőgazdaságáról és az éghajlatváltozásról szóló jelentés. Egyetért azzal, hogy hangsúlyt fektetnek az olyan új kihívásokra, amelyeket a közös agrárpolitikának kezelnie kell: ilyen például az éghajlatváltozás, a vízkérdés, a megújuló energiák és a biodiverzitás, a talajgazdálkodás (a széndioxid tárolása, a víz és az ásványi anyagok széndioxid-megtartó kapacitása, a biológiai fennmaradás, és így tovább). A Demokratikus Mozgalom küldöttsége ebben a szellemben kívánta egy közös európai erdészeti politika kialakítását a fenntartható erdőgazdálkodás és erdészeti termelés előmozdítása érdekében, valamint azért, hogy a faipar és gazdasági fejlődése eredményeit jobban használják fel. Ezek alapvető kérdések, amelyeknek meg kell jelenniük a jövőbeli mezőgazdasági politikában.

Edite Estrela (S&D), írásban. – (PT) Az EU mezőgazdaságáról és az éghajlatváltozásról szóló jelentése mellett szavaztam, mert olyan specifikus intézkedéseket javasol, amelyek elősegítik a mezőgazdaság fenntarthatóbbá tételét. A mezőgazdaság azon tevékenységek egyike, amelyre a legnagyobb hatással van az éghajlatváltozás, de ugyanakkor az egyik legnagyobb széndioxid-kibocsátó. A közös agrárpolitika küszöbön álló felülvizsgálatának ösztönöznie kell az olyan gyakorlatok kialakítását, amelyek lehetővé teszik, hogy az európai mezőgazdaság jobban alkalmazkodjon az éghajlatváltozás következményeihez, és ugyanakkor segítse elő e folyamat lassítását.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson és Marita Ulvskog (S&D), írásban. – (SV) Mi, svéd szociáldemokraták a jelentés azon része ellen szavaztunk, amely az EU közös erdészeti politikájának kialakítását szorgalmazza. Úgy gondoljuk, hogy továbbra is a tagállamoknak kell meghozni az erdészeti politikával kapcsolatos döntéseket.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A mezőgazdaság a felelős az Európai Unió teljes széndioxid-kibocsátásának 9,3%-áért; 1990-ben ez az arány 11% volt. Látható, hogy az üvegházhatást kiváltó gázok kibocsátása folyamatosan, progresszív módon csökken, és a mezőgazdaság elősegítette az Európai Unió által meghatározott, csökkentett kibocsátásra vonatkozó célok elérését.

Emellett rá kell mutatnom arra, hogy a mezőgazdasággal kapcsolatos környezetvédelmi aggályokat – habár jogosak és szükségesek – a mezőgazdasági fenntarthatósággal és termelékenységgel kapcsolatos javaslatok hatásának fényében kell alaposan megvizsgálni. Ugyanezen ok miatt a közös agrárpolitika reformjának alaposan mérlegelnie kell a mezőgazdaság és a környezetvédelem közötti kapcsolatot, anélkül, hogy figyelmen kívül hagyná azt, hogy a mezőgazdaság a környezetre gyakorolt negatív hatása mellett (amely hatás különösen a széndioxid-kibocsátásnak tulajdonítható) erőteljesen hozzájárul a természeti erőforrások megőrzéséhez és kezeléséhez, a zöld növekedéshez, valamint a területrendezéshez és a biodiverzitás kezeléséhez. Ezek a mezőgazdaság jótékony hatásai, amelyeket megfelelő módon figyelembe kell vennie minden olyan javaslatnak, amely a mezőgazdaság és a környezetvédelem közötti kapcsolatot vizsgálja.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) A mezőgazdaság közvetlenül összekapcsolódik az éghajlatváltozással, mivel fokozza az üvegházhatást kiváltó gázok kibocsátásának mennyiségét, és ugyanakkor maga is az éghajlatváltozás hatása alatt áll. Az éghajlatváltozás negatív következményei már érezhetők: az aszály és a talajerózió komoly problémákat okoz, elsősorban a déli tagállamokban. Azonban a mezőgazdaság előmozdíthatja az éghajlatváltozás elleni fellépést, és a fenntartható fejlődés szempontjából hatalmas potenciállal rendelkezik. A közös agrárpolitikának tehát olyan gazdálkodási gyakorlatokat kell ösztönöznie, amelyek korlátozzák a kibocsátást és/vagy elősegítik a széndioxid megkötését, mivel a mezőgazdaság és az erdészet az a két legnagyobb gazdasági ágazat, amely képes az emberi tevékenység során létrejött széndioxid talajban történő megkötésére, felhalmozására és tárolására. El kell mozdulnunk a fenntarthatóbb

mezőgazdaság irányába, ami nagyobb hatékonyságot jelent. Az Egyesült Nemzetek Élelmezési és Mezőgazdasági Szervezete szerint a népességnövekedés kezeléséhez 2050-ig 70%-kal növelni kell a világ élelmiszertermelését. Többet kell termelnünk, de fenntartható módon – ehhez nagyobb hatékonyságra, a legjobb technológiák és gyakorlatok átvételére, valamint a területen folytatott kutatásba való nagyobb mértékű befektetésre van szükség.

João Ferreira (GUE/NGL). *írásban.* – (PT) Jogos aggály, hogy az éghajlatváltozás milyen hatással van a mezőgazdaságra, és hasonlóképpen releváns, teljes mértékben jogos és szükséges, hogy a gazdálkodást jobban összeegyeztessük az olyan, természeti és kulturális értékeket képviselő dolgok megőrzésével, mint például a talaj, a táj és a biodiverzitás. Az aggályok miatt azonban nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy a mezőgazdaság fő feladata az élelmiszer előállítása; továbbá, ezek az aggályok nem szolgálhatnak ürügyül arra, hogy a közös agrárpolitika (KAP) oly módon kerüljön módosításra, hogy tovább súlyosbítsa a különböző országok – tagállamok, például Portugália, és harmadik országok – amúgy is súlyos és elfogadhatatlan élelmiszer-függőségét. Az efféle függőség veszélyezteti ezen országok polgárainak élelmezési szuverenitását és az élelmiszerbiztonságot az „uniós agrárélelmiszer-ágazat világpiaci versenyhelyzetének” állítólagos érinthetatlensége miatt. Fontos lett volna, hogy e jelentés akár csak pár sort szenteljen annak, hogy szakítani kell a termelésközpontú modellel, amely a KAP eddigi reformjait meghatározta, valamint hogy szóljon e modell tragikus társadalmi és környezeti következményeiről. Sajnálatos módon e kérdésekről egyetlen szó sem esik. Fontos lett volna az is, hogy a jelentés kerüljön minden kértelműséget most, amikor az Európai Bizottság azon erőfeszítései ellen lépünk fel, amelyekkel az agráriparban működő multinacionális vállalatok érdekeit kívánja érvényesíteni a genetikailag módosított gabona elterjesztése terén.

Sylvie Guillaume (S&D), *írásban.* – (FR) Támogattam a francia szocialista kollégám, Le Foll úr által készített jelentést, mivel védi azt az elvet, miszerint az európai mezőgazdaságnak továbbra is alkalmazkodnia kell – és már el is kezdett alkalmazkodni – a jelenleg folyó éghajlatváltozás következményeihez, és fel kell készülnie azokra a hatásokra, amelyekkel e változások járnak majd az Európai Unió számos régiójában. A mezőgazdaságnak valójában alapvető fontosságú helye és szerepe van a globális felmelegedés elleni küzdelemben. Ez alapvető fontosságú kérdés az élelmiszerbiztonság garantálása és a fenntarthatóság felé vezető úton való elindulás szempontjából. E tekintetben 2013 után KAP-nak mindenképpen magában kell foglalni ezt az „éghajlati” kérdést azzal, hogy megoldást és segítséget nyújt az üvegházhatást kiváltó gázok kibocsátásának csökkentésében, ösztönzi a széndioxid talajban történő tárolását, fenntartható megújuló energia termelését teszi lehetővé, valamint maximalizálja a fotoszintézis funkcióját.

Dan Jørgensen (S&D), *írásban.* – (DA) A dán szociáldemokraták a mezőgazdaságról és klímaváltozásról szóló jelentés (A7-0060/2010) mellett szavaztak. Támogatjuk azt az ambiciózus agrárpolitikát, amely lehetővé teszi, hogy ez európai mezőgazdasági ágazat megküzdjön az éghajlatváltozással, de nem támogatjuk az elképzelést, miszerint az európai agrárpolitikához további forrásokat kellene rendelni.

Jarosław Kalinowski (PPE), *írásban.* – (PL) Ami az éghajlatváltozást illeti, a mezőgazdaságot nem tekinthetjük a gazdaság káros hatású ágazatának. Épp ellenkezőleg: olyan iparágként kell kezelnünk, amelyben nemcsak hogy megvan az ökoszisztémában beálló változásokhoz való alkalmazkodás legjobb képessége, hanem amely ugyanakkor lehetővé teszi azt, hogy a globális felmelegedés káros hatásai ellen hatékonyan fellépjünk. Látható, hogy az utóbbi évtizedekhez képest jelentős mértékben csökkent a mezőgazdaság széndioxid-kibocsátása. A vidékfejlesztésbe történő beruházás és a KAP második pillérje lehetővé teszi majd a mezőgazdasági termelők jobb oktatását, a mezőgazdasági üzemek technológiai modernizálását, valamint a környezet és a biodiverzitás megőrzésének megfelelő felügyeletét és ellenőrzését. A farmok megfelelő kezelése eredményeként megvalósul a széndioxid tárolása és a nagyobb élelmiszerbiztonság. A KAP keretein belül folyó innovatív kutatás és megfelelő beruházás segíti majd, hogy a mezőgazdaság az éghajlatváltozás és a légkör szennyezése elleni fellépésben hatásos eszköz lehessen.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL). *írásban.* – (FR) Ez a jelentés a produktivitás-központúságot és a liberalizmust támogatja, ami ellentmond az közérdeknek. Ez az emberi lények és ökoszisztémánk iránt érzett tiszteletlen mulik. A produktivitás és a kapitalizmus nem feltétlenül járnak együtt. Mindamelllett, érveinket nem lehet figyelmen kívül hagyni amiatt, hogy előnyt élveznek a rövidebb utak (habár nem így nevezik őket), prioritást kapnak a megújuló energiaforrások és a költséges öntözési rendszerek felülvizsgálata, valamint hogy az éghajlatváltozás hatásainak enyhítését „közjó”-nak tekintik.

Nuno Melo (PPE), *írásban.* – (PT) Az éghajlatváltozás fokozatosan olyan valósággá vált, amellyel mindannyiunknak szembesülnie kell és amely prioritást jelent az EU politikája számára. Az éghajlatváltozás jelensége károsítja a mezőgazdaságot, és ez a nemrégiben közzétett jelentések szerint igen sötét jövőt jelent az ágazat számára. Láthatólag elsősorban a dél-európai országok lesznek azok, amelyeket a legkeményebben

sújt majd az éghajlatváltozás. Kulcsfontosságú, hogy a közös agrárpolitika megfelelő lépésekkel reagáljon az éghajlatváltozásra, és jobb erőforrás-gazdálkodást mozdítson elő. A vízi erőforrások optimalizálása, az éghajlatváltozásnak és a betegségeknek ellenálló növényfajták választása, a talaj eróziótól való védelme, a legelők megőrzése, a fokozott erdősítés, a károsodott területek helyreállítása, a jobb erdőgazdálkodás a tűzveszély csökkentése érdekében, és a betegségek ellenőrzését szolgáló új intézkedések mind rendkívül fontos intézkedések, amelyek azt szolgálják, hogy az európai mezőgazdaság alkalmazkodjon a globális felmelegedés hatásaihoz. A mezőgazdasági termelők egyre inkább függnek az éghajlat állapotától, ezért minden olyan intézkedéssel egyetértünk, amely megoldja ezt a problémát.

Rovana Plumb (S&D), írásban. – (RO) A jelentés mellett szavaztam, mert meggyőződésem, hogy a mezőgazdaság olyan termelési ágazat, amelyre hatással vannak az éghajlatváltozás következményei és ki van téve az ezek általi nyomásnak. Ugyanakkor a mezőgazdaság közvetlen kapcsolatban áll az éghajlatváltozás hatásainak csökkentésére vonatkozó célkitűzésekkel: elősegíti az üvegházhatást kiváltó gázok kibocsátásának csökkenését, megőrzi és biztosítja a vízi erőforrások kielégítő kezelését, fokozza a termelést és decentralizálja a fenntartható, megújuló energiaforrásokat. Ebből a szempontból az igen fejlett mezőgazdasági ágazatokkal rendelkező kelet-európai államok teljes mértékben ki tudják aknázni a bioüzemanyag ágazatának fejlődését, és ezzel elősegíthetik a vidéki térségekben a bevétel növekedését és a „zöld” munkahelyek létrejöttét (a becslések szerint például a mezőgazdasági ágazatban 2020-ig 750 000, a megújuló energiaforrásokhoz kapcsolódó munkahelyet hoznak majd létre).

Frédérique Ries (ALDE), írásban. – (FR) Örömmel fogadunk minden olyan kezdeményezést, amelynek célja a globális felmelegedés csökkentése. Ez abból az eseményből következik, amely tegnap ment végbe az Európai Parlamentben, amikor a nagyobb európai városok 1 500 választott tisztviselője kötelezte el magát amellett, hogy 2020-ig több mint 20%-kal csökkentik az üvegházhatású gázok kibocsátását. Az európai mezőgazdaság éghajlatváltozáshoz történő alkalmazkodásról szóló Le Foll-jelentés mai elfogadása e megközelítés része. Ne feledkezzünk meg arról, hogy a mezőgazdasági ágazat a felelős a széndioxid-kibocsátás csaknem 10%-áért. A mezőgazdaságnak sok haszna származhat abból, ha előrejelzi az éghajlatváltozás káros hatásait: az elöntött területeket, a művelhető területek csökkenését, az erdők területének csökkenését és a kiszámíthatatlan nyereséget. Szükséges tehát, hogy a mezőgazdaság fenntartható elemeire építsünk. A műtrágyák és a növényirtószerek ésszerű használatának népszerűsítése, valamint a mezőgazdasági termelés és az állattenyésztés diverzifikálása biztosít majd jóval nagyobb autonómiát és nagyobb tőkealapot a mezőgazdasági termelőknek. Egyértelmű, hogy az európai mezőgazdaságnak vezető szerepet kell játszania az éghajlatváltozás elleni fellépésben. Több lehetőség van: szénelnyelők, megújuló energiaellátás és új öntözési technológiák használata. Nem maradt más hátra, mint hogy ezeket az elgondolásokból kézzelfogható politikák legyenek, amelyek a 2013-as reformált KAP részét képezik majd.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), írásban. – (SV) A jelentés ellen szavaztam. Ennek az az oka, hogy Le Foll úr közös erdészeti politikát javasol. Az erdészeti politika a tagállamok ügye: igen nagy különbségek vannak az EU tagállamai között. Meggyőződésem az is, hogy a határokon átnyúló környezetvédelmi kérdésektől eltekintve nem helyes, ha az agrárpolitikáról uniós szinten születik döntés, különösen azután, hogy az EU 27 tagállamra bővült. Mindazonáltal, amíg az EU közös agrárpolitikája létezik, addig azt szeretném, hogy a döntések a lehető legjobbak legyenek és nyilvánvaló céljuk az éghajlatváltozás ellensúlyozása legyen. Mélyen egyetértek Le Foll úr számos, az éghajlatváltozás fenyegetése elleni fellépésre vonatkozó javaslatával – ez korunk kulcskérdése –, de a közös erdészeti politikára vonatkozó ajánlás nem a helyes irányban mutat.

József Szájer (PPE), írásban. – Kérem, rögzítsék: mint a PPE Képviselőcsoport alelnöke, kijelentem, hogy a Képviselőcsoport eredeti szándéka az volt, hogy a 18/2 cikk ellen szavazzanak (név szerinti szavazás). A képviselőcsoport technikai hibát követett el.

Marc Tarabella (S&D), írásban. – (FR) Stéphane Le Foll jelentése mellett szavaztam. Azért tettem így, mert meggyőződésem, hogy a mezőgazdaság jelentős szerepet fog játszani az éghajlatváltozással kapcsolatos problémák kezelésében. Mezőgazdaságunk segíteni fog abban, hogy az Európai Unió teljesíteni tudja a kibocsátás csökkentésével kapcsolatos céljait. Örömmel fogadom a 18. és 20. – a talajminőség védelméről és széndioxid-megkötéssel történő javításáról, valamint a biomassza fűtési célokra történő használatáról szóló – cikk elfogadását. Ezek jelentős mértékben csökkentik majd az éghajlatváltozás káros hatásait. Szilárd meggyőződésem, hogy idővel a KAP sokkal fenntarthatóbb lesz. Támogatom a környezetbarát közös agrárpolitikát!

Viktor Uspaskich (ALDE), írásban. – (LT) Az éghajlatváltozás hatással lehet a mezőgazdaságra: vízhiány alakulhat ki, új betegségek jelenhetnek meg, az állatállomány számára túlzott hőség állhat be. A mezőgazdaság segíthet az éghajlatváltozás lassításában, de ugyanakkor arra is készen kell állnia, hogy alkalmazkodjon a

globális felmelegedés hatásaihoz. A közös agrárpolitikának (KAP) el kell ismernie a globális felmelegedés hatását, és lépéseket kell tennie az éghajlatváltozás csökkentésében. Ezt a tiszta és megújuló energia használatának előmozdításával, a széndioxid geológiai tárolásával és az üvegházhatást kiváltó gázok kibocsátásának csökkentésével érhetjük el. Nem egyértelmű még azonban, hogy milyen költségei lesznek a KAP módosításának és az éghajlatváltozás csökkentésének. Alaposan elemezni kell a gazdasági hasznot. Az éghajlatváltozás valódi veszély, de rövid távon jobb erőforrás-kezelésre van szükség. Az EU bővítése nagy hatást gyakorolt az EU mezőgazdaságára. A bővítés előtti EU 6 millió mezőgazdasági termelőjéhez további 7 millió csatlakozott. Az EU területének 90%-át vidéki területek teszik ki; ezeknek több mint felén folyik mezőgazdasági termelés. Ez a tény már önmagában mutatja, hogy az EU természetes környezete szempontjából mennyire fontos a mezőgazdasági termelés. A 2010 februárjában megrendezett varsói konferencián Litvánia és nyolc további tagállam írta alá az új KAP-ra vonatkozó nyilatkozatot, amelyben ismét hangot adtak szolidaritásuknak és erkölcsösségüknek. Európát nem szabad „új” és „rég” tagállamokra osztani; szolidaritást kell mutatnunk. Ahhoz, hogy 2013 után az európai mezőgazdasági termelők számára biztosítsuk a stabil és méltányos bevételt és hogy csökkentsük az éghajlatváltozást, erős európai agrárpolitikára van szükség.

Jelentés: Herbert Dorfmann (A7-0056/2010)

Sophie Auconie (PPE), *írásban*. – (FR) Támogattam szavazatommal az olasz Dorfmann úr által készített kiváló jelentést az Európai Bizottság által megkezdett, a „hátrányos természeti adottságokkal rendelkező gazdálkodási terület” státusz, és ennél fogva a természeti hátrányok után járó kompenzációs kifizetések (ICHN) odaítélési kritériumainak felülvizsgálatát célzó folyamatról. Különösen hangsúlyoznunk kell a jelentés 18. bekezdésének fontosságát, amely már önmagában elutasítja az Európai Bizottság által javasolt kritériumok támogatását: „hangsúlyozza, hogy a Bizottság által kiválasztott alapvető területi egységekkel és a javasolt kritériumokkal és határértékekkel kapcsolatban csak akkor lehet végső véleményt alkotni, ha a tagállamok által készített részletes térképek már rendelkezésre állnak [...]”.

Liam Aylward (ALDE), *írásban*. – (GA) A hátrányos természeti adottságokkal rendelkező területeken (hátrányos helyzetű területeken) folytatott gazdálkodásról szóló Dorfmann-jelentés mellett tettem le a voksomat.

Írország területének hozzávetőleg 75%-át hátrányos helyzetűként jelölték meg, a jelenlegi rendszer pedig körülbelül 100 000 gazdálkodó család számára nyújt támogatást. Ez a rendszer szükséges a vidék életképességéhez és fejlődéséhez, valamint a földterületek termelésből való kivonása elleni küzdelem, illetve a biológiai sokféleség és a környezet védelme szempontjából. Megfelelő finanszírozással a rendszer jövedelemtámogatást nyújthat a rendkívül nehéz körülmények között tevékenykedő gazdálkodóknak.

Mivel Írországban a gazdálkodás a hideg, esős időjárási viszonyok miatt korlátozott, örömmre szolgál, hogy a jelentés utal a megművelhetetlen, vizes földekhez kapcsolódó nehézségekre. Üdvözlöm továbbá a „mezőkapacitási napok”-ra történő hivatkozást, amelynek köszönhetően figyelembe vehető a földtípusok és az éghajlat közötti interakció.

Vasileia Viorica Dăncilă (S&D), *írásban*. – (RO) Úgy vélem, hogy az egységes kritériumok alkalmazása az Európai Unió egész területén leegyszerűsíti majd a hátrányos természeti adottságokkal rendelkező területek támogatási rendszerének végrehajtását, e támogatási rendszerek kedvezményezettjei számára pedig fokozottabb átláthatóságot és egységes bánásmódot biztosít.

Nélkülözhetetlen, hogy ezt a támogatást a földterületek termelésből való kivonása által legsúlyosabban érintett területekre koncentráljuk. Ezzel egy időben a megvalósítás részeként a következő kritériumokat kell figyelembe venni: nem keletkezhetnek további költségek, és mérlegelni kell a kijelölésbeli változások azon területekre gyakorolt hatását, ahol a mezőgazdaság kulcsszerepet tölt be a helyi gazdaságban. E tekintetben úgy gondolom, a kijelölés változásai által érintett területeken helyénvaló olyan intézkedések életbe léptetése, amelyeknek célja a mezőgazdasági ágazat versenyképességének növelése és a diverzifikáció ösztönzése.

Robert Dušek (S&D), *írásban*. – (CS) A hátrányos helyzetű vidéki területek támogatásáról szóló jelentés célja az, hogy újradefiniálja az EU hátrányos helyzetű területeit, és megújítsa azok pénzügyi és strukturális támogatását. A tagállamok korábban az EU-n belüli összes mezőgazdasági célú földterületnek több mint felét hátrányos helyzetűként azonosították, ezért alapvető fontosságú az ilyen földek esetében alkalmazandó fogalmak és feltételek újragondolása. Az Európai Mezőgazdasági Alapból származó vidékfejlesztési támogatás lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy a környezet és a vidéki táj javításának keretén belül támogatásban

részesítsék a hátrányos természeti adottságú hegyvidéki és az egyéb hátrányos helyzetű területeket. Ezeknek az összegeknek a mezőgazdasági terület állandó használata révén elő kell segíteniük a vidéki táj védelmét és a fenntartható mezőgazdasági rendszerek támogatását, valamint ellensúlyoznia kell a további költségeket, illetve a bevételkiesést. A kutatások szerint a tagállamok számos különböző kritérium alapján határozzák meg az ideiglenesen hátrányos helyzetű területeket, ami az egyes tagállamokban eltérő fellépést és változó kifizetési szinteket eredményezhet. Ezért üdvözlöm az előadó arra irányuló javaslatát, hogy a kifizetések megkezdését megelőzően a tagállamoknak módja nyíljon az új kritériumok felülvizsgálatára. Ezt azonban határidőhöz kell kötni, mivel egyes tagállamok tétlensége komolyan késleltethetné a reformfolyamat egészét, ami nem csupán az említett alapokból való kifizetésekre gyakorolna kedvezőtlen hatást, hanem zavaros jogi környezetet teremtené az egyes tagállamokban. Támogatom a javaslat egészét.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A hátrányos helyzetű vidéki területek támogatása a közös agrárpolitika második pillérének (vidékfejlesztési politika) nélkülözhetetlen eleme, hiszen természetes, hogy a hátrányos természeti adottságokkal rendelkező területeket különleges eszközökkel és politikákkal célozzuk.

A Bizottság közleményében arra tesz javaslatot, hogy az 1698/2005/EK rendelet 50. cikke (3) bekezdése szerint az egyéb hátrányos helyzetű területeket objektív kritériumok alapján lehessen meghatározni. E célból a közlemény nyolc talajtani és éghajlati kritériumot javasol, amelyek egy bizonyos küszöbérték fölött az európai mezőgazdaság számára komoly korlátokat jelentenek: éghajlati kritériumokat (hosszú távú alacsony hőmérséklet vagy hóhullámok), biofizikai kritériumokat (alacsony vízelvezető képességű talaj; köves, homokos vagy agyagos talaj; elégtelen vastagságú talajréteg; sós talaj) és földrajzi kritériumokat (rendkívül kedvezőtlen vízegyensúlyú vagy meredek lejtős területek). Az objektív kritériumok meghatározása kedvező, ezeket azonban a gyakorlatban is meg kell vizsgálni annak megállapítása érdekében, hogy megbízhatók, illetve a valós helyzetek és az egyes természeti területek sajátos jellemzőinek megfelelően módosíthatók-e.

Ezenfelül mérlegelni kell az önálló rendszerrel rendelkező átmeneti időszak lehetőségét is minden olyan régió esetében, amely elveszíti hátrányos helyzetű területi minősítését.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) A hátrányos helyzetű vidéki területek támogatása a vidékfejlesztési politika központi eleme. Támogatom a hátrányos helyzetű területeknek nyújtott megfelelő kompenzációs kifizetések odaítélését annak érdekében, hogy a gazdálkodók elősegíthessék a vidéki környezet védelmét és a fenntartható gazdálkodás alkalmazását, amely biztosítja a közjavak – például táj, víz- és levegőminőség, valamint a biológiai sokféleség – megőrzését. Ez a támogatás lehetővé teszi a társadalmi és a területi kohéziót, védi a vidéki területeket, valamint meghatározó gazdasági és természeti jelentőséggel bíró területi státusszal ruházza fel azokat. Ezek a kritériumok az **1698/2005/EK rendelet 50. cikke (3) bekezdése a) pontja** értelmében a „természeti hátrányokkal érintett egyéb területek”-re vonatkoznak. Szakértők nyolc talajtani és éghajlati kritériumot határoztak meg, amelyek egy meghatározott küszöbérték fölött az európai mezőgazdaság számára komoly korlátokat jelentenek. Egyetértek azzal, hogy az „elszigeteltség” földrajzi kritériumát szintén figyelembe kell venni, hiszen ez is természeti hátrány. Bízom benne, hogy a hátrányos természeti adottságokkal rendelkező területek kijelölésekor a tagállamok saját természeti területeik állapotához illeszkedő objektív talajtani kritériumokat alkalmazhatnak majd.

João Ferreira (GUE/NGL), írásban. – (PT) Örömteli, hogy meggyőződés szerint „a hátrányos helyzetű területekkel kapcsolatos kifizetéseket a föld aktív megműveléséhez (...) kell kötni”, illetve hogy „a szigorú és csak biofizikai kritériumok nem biztos, hogy megfelelőek”. Értékesnek tartjuk még az „elszigeteltség” földrajzi kritérium felvételét, illetve azt a kijelentést, amely szerint „szükség lehet az elfogadott kritériumok kumulatív használatára”. Ezek a szempontok azonban ellentmondanak más, a jelentésben szereplő szempontoknak, nevezetesen az új kritériumok elfogadására, más szóval a Bizottság által javasolt új kritériumok nyílt elfogadására irányuló „átmeneti időszak” meghatározásának. Teljes mértékben ellenezzük, hogy a közös agrárpolitika (KAP) továbbfejlesztése során figyelembe vegyék az új kritériumokat, amely mellett a szöveg is érvel, és ezáltal a politikát társfinanszírozás révén továbbra is a vidékfejlesztés hatókörében tartásák; más szóval fenntartsák az országok közötti hátrányos megkülönböztetés egy további módját. Végrehajtása esetén a Bizottság javaslata súlyosan károsíthatná a déli országok, különösen Portugália érdekeit. Ezért arra figyelmeztetünk, hogy a KAP kidolgozása során szükség van a javaslat kiigazítására, és nem csupán biofizikai, hanem olyan társadalmi-gazdasági kritériumok használatának szemléltetésére és vizsgálatára is, mint az egy főre jutó GDP, az egy családi munkaegységre jutó jövedelem és az elszívtagosodási mutatók.

Lorenzo Fontana (EFD), írásban. – (IT) A jelentés hangsúlyozza a valamennyi tagállam esetében várható új közös agrárpolitika fontosságát. A hátrányos természeti adottságokkal rendelkező területek védelme az EU és a tagállami régiók által végrehajtandó politika egyik fő szempontja lesz, amely ezért gyakorlati szinten érvényesíti a szubszidiaritást. Az EU Bizottságának figyelembe kell vennie ezt a szubszidiaritást, különösen

az e területek kijelöléséhez szükséges paraméterek meghatározásakor. A Bizottság nem hagyhatja figyelmen kívül, hogy a hátrányos természeti adottságokkal rendelkező területek helyreállítása kézzelfogható segítséget jelent majd a jelenlegi komoly válság által sújtott gazdaságok számára, és elősegíti a környezet jó állapotának megőrzését. Hadd emlékeztessem önöket, hogy mindennek nem csupán elméletben, hanem az e területek védelmét és továbbfejlesztését célzó megfelelő támogatások elosztása révén a valóságban is lehetségesnek kell lennie. Mindeközben valamennyi növekedési potenciállal rendelkező területen fellendíthetjük a mezőgazdaság gazdasági fejlődését és ehhez ösztönzőket biztosíthatunk, valamint meghatározhatjuk a piacon érvényesülő továbbgyűrűző hatásokat, például egy adott területre jellemző élelmiszerek mezőgazdasági termelését és a vidéki táj és környezet védelmét. Köszönetet mondok Dorfmann úrnak, és gratulálok kiváló jelentéséhez.

Jarosław Kalinowski (PPE), írásban. – (PL) Annak érdekében, hogy az Európai Unió valamennyi gazdálkodója számára tisztességes és egységes feltételeket biztosíthassunk, ami kétségtelenül a közös agrárpolitika fő célkitűzése kell, hogy legyen, a hátrányos természeti adottságokkal rendelkező területek kérdését is körültekintően kell megközelítenünk. A támogatásra jogosult területek besorolásával kapcsolatos jogszabályok harmonizációja érdekében mindenekelőtt létfontosságú az ilyen területekre vonatkozó besorolási kritériumok összehangolása. E célkitűzés elérése kizárólag a tagállamokkal való szoros együttműködésben valósulhat meg. A jelentés szerzője által javasolt pragmatizmus, amelynek értelmében a biofizikai kritériumokat a tagállamok maguk határozhatnák meg, veszélyes lehet, amennyiben az egyes nemzeti érdekek érvényesítésére irányuló kísérleteket vonhat maga után. Amíg azonban a Bizottság gondoskodik az európai jogszabályi keretrendelkezések betartásáról, ez a megoldás jelentősen javíthatja a kérdéses területek objektív meghatározását.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Figyelembe véve, hogy az EU hasznosított mezőgazdasági területének több mint fele (54%) hátrányos helyzetű besorolás alatt áll – akár a hegyrajz, az éghajlati viszonyok vagy az alacsony termőképességű talaj miatt –, illetve hogy egy ilyen intézkedés a vidékfejlesztés szempontjából nélkülözhetetlen, arra a következtetésre jutottunk, hogy a tagállamoknak kiemelt kérdésként kell kezelniük a hátrányos helyzetű területeknek nyújtott támogatást. Éppen ezért a hátrányos helyzetű területekkel kapcsolatos, a különböző régiók helyi szükségleteinek megfelelő átfogó stratégia kidolgozása csökkenteni fogja a tagállamok között az odaítélt támogatások tekintetében jelenleg megfigyelhető eltéréseket. Ennek megfelelően, a hátrányos természeti adottságokkal rendelkező területek pontos meghatározása révén lehetőség nyílik a földhasznosítást és a mezőgazdasági termelés javítását célzó megfelelő összegű támogatás elnyerésére.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Kétségtelen, hogy a legkülső régiók gazdaságainak különösen nagy szüksége van a pénzügyi segítségre. A kis hegyvidéki gazdaságoknak gyakran a túlélésért kell küzdeniük, mivel az új piaci követelményekre csak nagyritkán tudnak gyorsan reagálni. Különösképpen a kistermelők nem rendelkeznek a versenyképesség megőrzéséhez szükséges személyzettel. Következésképpen, kizárólag üzleti szempontból, helyzetük jóval nehezebb, mint a kiszolgáltatott területeken található nagy mezőgazdasági vállalkozásoké. Az elmúlt néhány évben tönkrement gazdaságok magas aránya, valamint a részmunkaidős gazdák számának növekedése egyértelműen jelzi, hogy az EU támogatási politikája túlságosan nagy hangsúlyt helyez az intenzív állattartásra és a hasonló területekre. Annak érdekében, hogy az EU tagállamai legalább valamelyest önellátók maradhassanak, megérett az idő a gazdálkodási támogatások nemzeti hatáskörbe történő visszahelyezésére. A kompenzációs kifizetések tisztességesebb elosztása céljából szavazatommal támogattam a jelentést.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), írásban. – (RO) Támogattam a jelentést, amely a gazdák számára sok uniós tagállamban fennálló problémákkal foglalkozik. Különösen hangsúlyozni szeretném az általam a bizottságban előterjesztett módosítás fontosságát, és köszönetet szeretnék mondani az azt támogató kollégáimnak. Az említett módosítás célja annak biztosítása, hogy a hátrányos természeti adottságokkal rendelkező területek kijelölése megfelelő módon, a jelenlegi helyzettől eltérően ne a LAU 2, hanem egységes ökológiai övezetek alapján történjen. Ki szeretném még emelni, hogy érzésem szerint helyénvaló a jövőbeni bizottsági javaslatba olyan rugalmas szabályokat belefoglalni, amelyek olyan gazdák részére is lehetővé teszik a támogatásnyújtást, akik kis kiterjedésű, hátrányos természeti adottságokkal rendelkező területi övezetekben tartózkodnak olyan közigazgatási egységeken belül, amelyek nem felelnek meg a meghatározott kritériumoknak.

Franz Obermayr (NI), írásban. – (DE) A kihívást jelentő hátrányos természeti adottságokkal rendelkező vidéki területek támogatása a közös agrárpolitika második pillérének egyik legfontosabb eleme. Ezenfelül a jelentés nem csupán az élelmiszertermelés tekintetében, de makrogazdasági összefüggésben is biztosítja a régiók támogatását. Szavazatommal ezért támogattam a jelentést.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), írásban. – (PL) Az Európai Parlament állásfoglalása (A7-0056/2010) mellett tettem le a voksomat, mivel a közös agrárpolitika második pillére, vagyis a vidékfejlesztési politika rendkívül fontos a KAP hatékonyságának növeléséhez, ugyanakkor a hátrányos természeti adottságokkal rendelkező területek kezelésének elősegítéséhez is. Az előadó által szövegezett dokumentumra nagy szükség van, nem csupán nekünk, hanem az Európai Unió egészének is. Tájékoztatást kell kapnunk azokról földterületekről, amelyek a tulajdonosokon kívül álló okokból nem használhatók hatékonyan vagy megfelelően. Egyetérték az előadóval a hátrányos helyzetű területek besorolási kritériumai 2005-ben indult felülvizsgálatának értékelését illetően. Az e területeknek nyújtandó támogatásokra vonatkozó korábbi kritériumokat módosítani kell annak érdekében, hogy azok a ténylegesen meglévő hátrányokat tükrözzék. Azt sem szabad elfelejteni, hogy vannak olyan területek, amelyekre különleges kritériumok vonatkoznak, ám ahol mára hatékony megoldásoknak köszönhetően felszámolták a hátrányokat. A hátrányos helyzetű területek meghatározása, valamint a támogatások és a támogatási programok kidolgozása a tagállamok felelőssége kell, hogy legyen. Természetesen minden intézkedésnek uniós kereten kell alapulnia.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), írásban. – Képviselőcsoportommal együtt támogattam a jelentést.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), írásban. – (SV) Tartózkodtam, illetve a Dorfmann-jelentés ellen szavaztam. Ezen álláspontom oka a jelentésből egyértelmű. Az EU túlságosan nagy területű ahhoz, hogy hatékonyan kezelhesse a hátrányos természeti adottságokkal rendelkező területeknek nyújtott támogatásokat. Az EU vidéki területei rendkívül sokfélék. Ez a természetett növények, a talajvízszint, a talajtípusok kombinációja és az éghajlati viszonyok tekintetében egyaránt igaz. Az éghajlatváltozás különösen megnehezíti a támogatási kritériumok és rögzített szabványok kidolgozását. Az EU részletes térképeket kért a tagállamoktól, ezeket azonban csupán néhány ország nyújtotta be. A Számvevőszék által a jelentésben kiemelt egyik példa szerint Spanyolország hektáronként 16 eurót, míg Málta 250 eurót fizet elvben hasonló körülmények esetén. A közös agrárpolitikát a hattagú EK/EU idején hozták létre. A helyzet ma teljesen más és még bonyolultabb. A mezőgazdasági támogatásokat a tagállamoknak kellene kezelniük. Ők rendelkeznek a szükséges helyismerettel. Jelenleg az euróválság kellős közepén járunk. Az egységes valuta gátat vet annak, hogy a kamatlábakat és a valutákat az euróövezeten belül az eltérő körülményekhez igazítsák. Az egységes agrárpolitika a 27 tagállam esetében is ugyanolyan téves.

Nuno Teixeira (PPE), írásban. – (PT) Közleményében a Bizottság szigorúbb és egységesebb elosztási kritériumokra törekedett a hátrányos természeti adottságokkal rendelkező területek gazdáinak nyújtott támogatásokat illetően. Ezenfelül kísérletet tett a kompenzációs kifizetések tagállamok közötti, a besorolási különbségekből, elsősorban az úgynevezett „köztes hátrányos helyzetű területek”-ből fakadó egyenetlen elosztásának kijavítására.

Ezek a kifizetések létfontosságúak a foglalkoztatás és a vidéki közösségek védelme, a mezőgazdasági területek folyamatos használata, valamint a biológiai sokféleség és a kulturális táj szempontjából.

Általánosságban elégedett vagyok a jelentéssel, különösképpen a Regionális Fejlesztési Bizottságnak a legkülső régiók érdekeinek védelmét célzó véleményével, mivel a Bizottság közleményéből a szigetek kimaradtak.

A szubszidiaritás elvével összhangban logikusnak tűnik számomra, hogy a köztes hátrányos helyzetű területek meghatározásakor a tagállamoknak lehetőséget kell biztosítani nem csupán a biofizikai, hanem egyéb kritériumok – például hogy a terület sziget vagy legkülső régió-e – figyelembevételére is.

Fontosnak érzem továbbá, hogy a „hátrányos természeti adottságokkal rendelkező” státuszt elvesztő valamennyi régió számára átmeneti időszakot kell engedélyezni, amelynek köszönhetően enyhíthető a támogatáskiesés hatása.

Most gondoskodnunk kell arról, hogy a közös agrárpolitika általános felülvizsgálata során a gazdák új támogatási rendszerét következetesen gondoljuk át, és jobb koordinációt valósítsunk meg az agrár- és a kohéziós politika között.

Jelentés: Pilar del Castillo Vera (A7-0066/2010)

Elena Oana Antonescu (PPE), írásban. – (RO) Az Új digitális menetrend kialakítása Európa számára: 2015.eu című jelentés mellett szavaztam, mivel úgy gondolom, Európának vezető szerepet kell játszania az információs és kommunikációs technológiai ágazatban megvalósuló innováció ösztönzésében. Ennek megfelelően fel kell gyorsítanunk az ilyen irányú beruházásokat. Sajnálatos módon, ha megnézzük néhány mutatót, például az átlagos adatátviteli arányt vagy azt a tényt, hogy jöllehet a szélessávú hírközlési szolgáltatások az Európai Unió lakosságának 90%-a számára elérhető, a fogyasztók csupán a háztartások 50%-ában veszik igénybe

azokat, Európát jelenleg az Ázsia mögötti lemaradás veszélye fenyegeti. A Bizottságnak egyértelmű, ambiciózus menetrendet kell bemutatnia ezen a területen, amely egy elképzelésnél, illetve tervdokumentumnál komolyabb formát ölt. Vannak támogatandó megoldások, például a nyílt forráskódú programok használata, amelyek segítségével nyílt közreműködés révén felgyorsítható a szoftverinnováció, és csökkenthetők az ilyen programokat használó vállalkozások költségei. Ezzel egy időben az EU keretprogramján belüli bürokrácia csökkentését és a globális versenyképességünk növelését célzó intézkedéseket kell elfogadni.

Sophie Auconie (PPE), írásban. – (FR) Az európai digitális stratégia kérdését illetően del Castillo Vera asszony saját kezdeményezésű jelentése ambiciózus. A témakör középpontjában az EU valamennyi polgára számára biztosított internet-hozzáférés áll. E tekintetben ajánlást tesz arra, hogy 2015-re az európai lakosság felének, 2020-ra pedig a teljes lakosságnak rendelkeznie kell szélessávú hozzáféréssel. A széles körű internethasználatot a fogyasztókkal és a biztonsággal kapcsolatos jogszabályok kidolgozásának módjára, valamint a közszolgáltatásokhoz való szükséges digitális hozzáférésre vonatkozó javaslatok támasztják alá. A menetrend ezenfelül lehetővé teszi majd számunkra az innovatív kutatás és fejlesztés támogatását, megkönnyítve ezáltal az ismeretek gyors bővítését, illetve az örökséghez való hozzáférést. Mindezen okokból szavazatommal támogattam a jelentést.

Zigmantas Balčytis (S&D), írásban. – A jelentés mellett tettem le a voksomat. Meggyőződésem, hogy Európa csak akkor élvezheti a digitális forradalom előnyeit, ha valamennyi uniós polgárt mobilizálja és lehetővé teszi teljes részvételüket az új digitális társadalomban. Ez számos olyan kihívással jár, mint például a hosszú távú beruházások iránti elkötelezettség, a kormányok részéről az e-kormányzatra történő fokozottabb átállás iránti bizalom, illetve a polgárok részéről a digitális szolgáltatások használatába vetett bizalom. E célok elérése érdekében 2015-ig jelentősen csökkenteni kell a digitális jártasság és képzettség terén tapasztalható különbségeket. Különösen üdvözlöm azokat a javaslatokat, amelyek célja annak biztosítása, hogy 2015-ig valamennyi általános és középiskola nagysebességű internetkapcsolattal rendelkezzen, valamint hogy minden munkaképes korú felnőtt számára kínáljanak IKT-képzési lehetőségeket. A versenyképes digitális menetrend érdekében a polgároktól kell elindulni.

Regina Bastos (PPE), írásban. – (PT) Az információs és kommunikációs technológiák (IKT) az egyik olyan terület, amely az elmúlt évtizedek során alakult ki, és az emberi élet valamennyi területén jelen van. A folyamatos változás és a fokozódó verseny jellemezte környezetben az IKT hatékony eszközként szolgálhatja a fenntartható fejlődés elősegítését, valamint a szegénység, illetve a társadalmi-gazdasági egyenlőtlenségek elleni küzdelmet. Minden embert fel kell vértetni a megfelelő ismeretekkel, az általános és nagysebességű internet-hozzáféréssel, valamint egyértelmű jogi keretre van szükség, amely garantálja a jogok védelmét és biztosítja a szükséges bizalmat és biztonságot. Az „Új digitális menetrend kialakítása Európa számára: 2015.eu” című jelentés – amelyet támogattam – együttműködésre törekszik a Bizottsággal egy 2015-re vonatkozó egyetemes stratégiai javaslat és cselekvési terv kidolgozásában. E célból: 2013-ig minden uniós háztartásnak rendelkeznie kell szélessávú internet-hozzáféréssel, versenyképes áron; külön figyelmet kell fordítani a vidéki területekre, az olyan területekre, ahonnan az ipar kivonult, valamint a súlyos és maradandó természeti vagy demográfiai problémákkal sújtott területekre, és különösen a legkülső régiókra; és végül fontos az egyéb végfelhasználókéval azonos szintű hozzáférés garantálása a fogyasztóknak a végfelhasználók számára.

Mara Bizzotto (EFD), írásban. – (IT) A lisszaboni stratégia egyik legambiciózusabb, ám megvalósulatlan célkitűzése volt, hogy Európát a világ legversenyképesebb és legdinamikusabb tudásalapú társadalmává tegye. Az Európa 2020 stratégiát kiegészítő 2015.eu menetrend elfogadásának célja az, hogy a polgárokat mint fogyasztókat állítsa egy olyan uniós intézkedés középpontjába, amely azt hivatott biztosítani, hogy valamennyi tagállam polgárai megfelelő informatikai képességek tárházával rendelkezzenek, ami biztosítja számukra a ma elérhető információs és kommunikációs technológiák főbb formáihoz való hozzáférést. A családok, diákok, vállalkozások és európai kormányok számítógépes ismereteinek biztosításához vezető úton különböző stratégiák nyújtanak majd segítséget, amelyek a digitális jogok meghatározására irányulnak, illetve végrehajtják a szélessáv javítását és kiterjesztését célzó infrastruktúrát, különösen a vidéki területeken.

Mivel szilárd meggyőződésem, hogy a képzés jövőjének szükségszerűen együtt kell járnia a számítógép alapú képzés és az informatikai készségek átjárhatóságának erősítésével, támogatom a jelentést.

Carlos Coelho (PPE), írásban. – (PT) Támogatom a del Castillo Vera asszony által az új digitális menetrendről készített nagyszerű jelentést. Egyetértek azzal, hogy az EU-nak vezető szerepet kellene játszania az információs és kommunikációs technológiák létrehozása és alkalmazása terén, ezáltal többletértéket biztosítva polgárai és vállalkozásai számára. Egyetértek továbbá azzal, hogy Európa csak akkor élvezheti e digitális forradalom előnyeit, ha valamennyi uniós polgárt mobilizálja és lehetővé teszi teljes részvételüket az új digitális

társadalomban. Üdvözlöm azt a célkitűzést, hogy minden uniós polgár számára az EU egész területén biztosítsák a szélessávú internet-hozzáférést, ideértve a legkülső régiókat is. Üdvözlöm továbbá azt az ajánlást, hogy digitális műveltség fogalmát vezessék be az oktatási rendszerekbe, kezdve már az általános iskola előtti szinttel, párhuzamosan az idegen nyelvek oktatásával, azzal a céllal, hogy az emberek minél korábban gyakorlott felhasználókká váljanak. Kiemelném a közszolgáltatások digitálissá tételében rejlő potenciális értékeket a polgárok és a vállalkozások számára (e-kormányzás), mivel ez hatékonyabb és személyre szabottabb közszolgáltatásokat eredményez. Hangsúlyoznám továbbá, hogy az e-közbeszerzési rendszerek (közbeszerzések) használata révén jelentős előnyökre tehetünk szert az átláthatóság és a versenyképesség tekintetében, nagyobb lehetőségek, jobb minőség és alacsonyabb árak mellett.

Lara Comi (PPE), írásban. – (IT) A jelentés mellett szavaztam, amelynek mind szellemiségét, mind tartalmát támogatom. Úgy vélem, hogy a jelentés elfogadásával az Európai Parlament egyértelmű jelzést küldött politikai vezető szerepéről a digitális menetrend, egy valóban egységes és átfogó európai terv létrehozása révén, amely alapvető lépés Európa jövője számára.

A digitális menetrend egy részről hatalmas növekedési lehetőséget kínál, más részről azonban komoly társadalmi változást eredményez, amely jelentős hatást gyakorol a polgárok viselkedésére. Fontos, hogy gondoskodjunk arról, hogy ez a változás egy demokratikusabb, nyitottabb és befogadóbb európai társadalmat, egy virágzó, versenyképes és tudásalapú jövőbeni gazdaságot eredményezzen. Mindez csak úgy valósulhat meg, ha, ahogyan a jelentés is hangsúlyozza, „a politikai fellépés középpontjába az egyént helyezzük”.

Fontos, hogy fokozottan törekedjünk a szélessávú internetkapcsolatoknak és a digitális technológiáknak az olyan kulcsfontosságú piaci ágazatokban történő kiterjesztésére, mint az energia, a közlekedés és az egészségügy. E politikai fellépésnek azonban megfelelő garanciákat kell teremtenie a nagyvállalatok és a kkv-k, a közhatalóságok és a magánszféra, a sűrűn lakott területek és a vidéki, elszigetelt és hegyvidéki területek, valamint a nemzeti és a határokon átnyúló elektronikus kereskedelem közötti szakadék további növekedésének elkerülése érdekében.

Ioan Enciu (S&D), írásban. – (RO) Elismeréssel adózom a del Castillo Vera asszony által a jelentés elkészítése során tett erőfeszítésekért, valamint képviselőtársaim közreműködéséért. A digitális menetrend és az egységes IKT-piac létrehozása saját prioritásaink és az elnökség prioritásai között is szerepel. Üdvözlöm, hogy az elképzelés nagy hangsúlyt helyez a digitális műveltség népszerűsítésére a fiatalok körében, hiszen ők használják leginkább az új technológiákat, és ezért azt biztonságos, hatékony módon kell tenniük.

Köszönetet szeretnék mondani képviselőtársaimnak az általam tett intézkedés támogatásáért, amelynek során felkértem a Bizottságot, hogy készítsen tervet az új online vállalkozások előmozdítására és a létesítmények – különösen a közelmúltban munkanélkülivé vált személyek számára történő – biztosítására vonatkozóan. Biztos vagyok benne, hogy a képviselőtársaim és jómagam által leadott szavazatok fontos lépést jelentenek az európai digitális jövő iránti átfogó, hatékony megközelítés felé. Bízom benne, hogy a Bizottság támogatni fog bennünket azáltal, hogy mind uniós, mind pedig tagállami szinten egyértelmű szabályokat hoz létre ezen a területen.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A „digitális menetrend” egyre fontosabbá és megkerülhetetlenebbé válik társadalmunkban. A technológiai fejlődés, különösen az információk, a tartalom és a tudás internetes elérhetősége szempontjából rendkívül gyorsan zajlott, és a „digitális” táj közel egy évtized alatt drasztikus változáson ment keresztül, elérve az internethez és a mobil hírközléshez való tömeges hozzáférést. Ennélfogva fontos, hogy előre tekintsünk, és meghatározzuk a digitális menetrend stratégiáját, konkrét célokat kitűzve és különös figyelmet fordítva a fogyasztók magánélethez és személyes adataik védelméhez való jogával, valamint a szerzői jogokkal és az internetes kalózkodás elleni küzdelemmel kapcsolatos kérdésekre.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) Az információs és kommunikációs technológiák (IKT) hozzájárulnak a virágzó és versenyképes gazdasághoz, valamint elősegítik egy környezetbarátabb, demokratikusabb, nyitottabb és befogadóbb társadalom megszilárdítását. Az IKT hatékonyságot teremt, elősegíti a fenntartható növekedést és előmozdítja az EU 2020 stratégia célkitűzéseinek elérését is. Az egyes tagállamok között és a tagállamokon belül jelenleg komoly különbségek vannak a szélessávhoz való nyilvános hozzáférés lehetőségeit illetően. Sürgősen ki kell építeni a szolgáltatások egységes digitális piacát, amely megelőzi a szerteágazó szabályokat és elősegíti a digitális szolgáltatások és az e-kerkedelem szabad áramlását. Ambiciózus digitális menetrendet és általános cselekvési tervet kell elfogadni, amely lehetővé teszi, hogy Európa nyitott és virágzó digitális társadalommá váljon, amely mind gazdasági, mind pedig szociális és kulturális lehetőségeket kínál az EU valamennyi polgárának, és különös figyelmet fordít a vidéki területekre. Hangsúlyoznám a szélessávú vezetékes és mobilinternethez való, az összes polgár és fogyasztó számára

biztosítandó általános és nagysebességű hozzáférés fontosságát. Nemzeti és európai források felhasználásával kell biztosítani, hogy 2013-ig minden uniós polgár rendelkezzen szélessávú internet-hozzáféréssel, versenyképes áron.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) A jelentés igen sok pozitívummal rendelkezik annak ellenére, hogy az Európai Unió által ösztönzött belső piac keretén belül jött létre. Elismerjük az európai digitális menetrendnek a jelentésben szereplő alapvető előnyeit, különösképpen a „valamennyi polgárnak a kulturális termékekhez való hozzáférése” biztosítását, „az egyéb végfelhasználókéval azonos szintű hozzáférés” garantálását, „a fogyasztós végfelhasználók számára”, azt a törekvést, hogy „kapjon nagyobb figyelmet a nyílt forrású szoftverek felhasználása”, illetve azon megerősítést, amely szerint „külön figyelmet kell fordítani a vidéki területekre, az olyan területekre, ahonnan az ipar kivonult, valamint a súlyos és maradandó természeti vagy demográfiai problémákkal sújtott területekre, és különösen a legkülső régiókra”. Járuljunk hát hozzá ezekhez a javaslatokhoz.

Mindazonáltal úgy gondoljuk, hogy egy korszerű digitális menetrend a tudás, az oktatás és a kutatás mindennemű kereskedelmivé tételét elutasítja. Éppen ezért nem fogadjuk el, hogy a kedvező célokat az egységes európai piac ellentmondásai és különbségei gyengítsék.

Egy „jól működő” belső piac megerősítése és ösztönzése nem teszi azt „fogyasztóorientálttá”, és nem vezet „alacsonyabb árakhoz” sem. Az Európai Unió változatos tevékenységi területein már több alkalommal is bebizonyosodott, hogy ennek az ellenkezője igaz. Ezért tartózkodtunk.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), írásban. – (RO) Fokozottabb figyelmet kell fordítani az új digitális menetrend, a 2015.eu meghatározására, amelynek célja, hogy a közelmúltban elindított 2010 stratégiánál versenyképesebb és innovatívabb legyen, különös tekintettel az oktatási és kulturális szempontokra. Ezen okból kifolyólag a Kulturális és Oktatási Bizottság véleményének előadójaként támogattam a jelentést, és különösen azon pontjait, amelyek az információs és kommunikációs technológiáknak a fiatalok képzésében és a munkaerőpiacra való felkészítésében játszott szerepéhez kapcsolódnak. A benyújtott és elfogadott szövegben hangsúlyoztam annak fontosságát, hogy a gyermekek már az általános iskolás szinttől kezdve sajátítsák el az alapvető IKT-ismereteket, valamint azt a hozzáadott értéket, amelyet az internetes tanulás a folyamatos változással jellemzett társadalmunk számára biztosíthat. Hasonló okokból üdvözöltem, hogy a fiatalok a lakosságnak az IKT iránt leginkább fogékony rétege. Valójában erre a területre kell összpontosítaniuk, mivel ezáltal – az EU 2020 stratégia célkitűzéseivel összhangban – jelentősen csökkenthető a munkanélküliség szintje az EU-ban. Végül, de nem utolsósorban, megerősítettem, hogy a 2015.eu menetrend részeként ki kell dolgozni az Europeana projektet, és olyan módon kell végrehajtani, amely garantálja annak láthatóságát, miközben biztosítjuk a projekt eredendő kulturális célkitűzésének elérését is.

Petru Constantin Luhan (PPE), írásban. – (RO) Üdvözlöm a jelentés elfogadását, amely segítségül szolgál majd az információs és kommunikációs technológiákkal (IKT) kapcsolatos, a 2015-re vonatkozó átfogó stratégiai javaslat szövegezésékor. Úgy vélem, hogy a gazdasági válságból való talpraállás nagymértékben attól függ, milyen mértékben képes előmozdítani ez a javaslat az IKT széles körű és hatékony alkalmazását az üzleti szektorban. A kkv-k katalizátorként működhetnek közre és Európa gazdasági fellendülésében. Az Európai Bizottságnak a jövőben meg kell erősítenie a kkv-kat az IKT-eszközök használatában segítő intézkedéseket, azok termelékenységének fokozása érdekében. Mai szavazatommal támogatom a jelentés azon javaslatát, amelynek értelmében létre kell hozni az online vállalkozások előmozdítását célzó digitális tervet azzal az elsődleges céllal, hogy alternatívákat kínáljon fel a pénzügyi válság következtében a közelmúltban munkanélkülivé váltak számára. Egy ilyen kezdeményezés konkrét végrehajtásaként ingyenes internetkapcsolat és konzultáció biztosítható.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Az új európai digitális menetrend létfontosságú ahhoz, hogy létrejöjjön az európai lakosság egésze számára előnyöket kínáló digitális forradalom. Egy ilyen forradalomhoz azonban valamennyi polgárnak részt kell vennie ebben a folyamatban; ez szükséges ahhoz, hogy az új digitális társadalom szereplőivé válhassanak. Ahhoz, hogy ez megvalósuljon, nagyléptékű beruházásra van szükség, amely lehetővé teszi az EU-ban jelenleg létező digitális szakadék áthidalását. Nem szabad elfelejtenünk, hogy a tájékozott és felvilágosult lakosság tovább növeli Európát lehetőségeit.

Miroslav Mikolášik (PPE), írásban. – (SK) Az információs és kommunikációs technológiák teljes körű felhasználása egy versenyképesebb Európa és a fenntartható fejlődés előfeltétele.

Az EU-nak gondoskodnia kell a technológiák fejlesztéséről és alkalmazásáról, és valamennyi uniós polgár számára lehetővé kell tennie, hogy kiváló minőségű, nagysebességű és megfizethető árú internetkapcsolaton keresztül bekapcsolódjanak az új digitális társadalomba. A távközlési piacok sajnálatos módon sok tagállamban

még mindig nem érik el a verseny iránti nyitottság kellő szintjét, így a magas árak elriasztják a fogyasztókat és a háztartásokat, akik így nem sajátítják el a szükséges digitális készségeket.

Elengedhetetlennek tartom ezért az egységes piac integrációjának kiterjesztését és átfogó liberalizációját, valamint a határokon átnyúló távközlési szolgáltatások nyújtása előtt álló akadályok megszüntetését.

Ezzel egy időben támogatom az új digitális térre vonatkozó megfelelőbb jogi keret kidolgozását, amely biztosítani fogja az alapvető polgári jogok és a szellemi tulajdonhoz fűződő jogok védelmét, valamint a számítógépes bűnözésnek, a gyermekpornográfia terjesztésének és más internetes bűncselekményeknek a megelőzését.

Franz Obermayr (NI), írásban. – (DE) A tervek szerint 2013-ig minden uniós háztartásnak rendelkeznie kell szélessávú internet-hozzáféréssel, versenyképes áron. Ezenfelül az internet-hozzáférés tekintetében 2015-re Európa lenne a legmobilabb kontinens. Támogatom az erre irányuló intézkedéseket és ezért a jelentés mellett szavaztam.

Georgios Papanikolaou (PPE), írásban. – (EL) Az új európai digitális menetrend ambiciózus program, amelynek célja az új technológiák és a gyors kapcsolatok terjesztése a tagállamokban, és ez indokolja, hogy mellette voksoltam. Ugyanakkor, a benne foglalt elvi nyilatkozatokon, például a mobilkapcsolatok sebességének növelésére és a polgárok új technológiákkal való megismertetésére vonatkozókon kívül úgy tűnik, hogy néhány célkitűzést nagyon nehéz lesz elérni. A jelek szerint például, bár ez rendkívül kívánatos lenne, az a célkitűzés, amely az Európai Unió valamennyi iskolája számára előírja, hogy 2015-ig nagysebességű internetkapcsolattal rendelkezzenek, objektív okok miatt nehezen megvalósítható (a távoli hegyvidéki és szigeti országokban például nehéz azonnal nagy sebességet biztosítani). Következésképpen az új európai digitális menetrendet egy sor összehangolt intézkedéssel és kezdeményezéssel, például nagyvonalúbb uniós támogatással kell kiegészíteni annak érdekében, hogy még a földrajzi szempontból hátrányos helyzetű tanulók számára is biztosítani lehessen a jobb internet-hozzáférést.

Aldo Patriciello (PPE), írásban. – (IT) Európa továbbra is globális hatalom a korszerű információs és kommunikációs technológiák (IKT) területén. Itt találták fel a világhálót, a mobiltelefonokra vonatkozó GSM-szabványt, a digitális tartalomra vonatkozó MPEG-szabványt és az ADSL-technológiát. Európa vezető pozíciójának megtartása, illetve versenyelőnyre alakítása fontos szakpolitikai célkitűzés.

Az elmúlt négy évben az IKT-politikák megerősítették e technológiák lényegi szerepét Európa gazdasági és társadalmi modernizációjában, és ez is hozzájárult ahhoz, hogy a válság idején Európa ellenállóbbá vált. Az uniós tagállamok mindegyike kidolgozta saját IKT-politikáit, amelyeket a megújult lisszaboni stratégiával összefüggésben a nemzeti növekedés és foglalkoztatás meghatározó tényezőjeként kezel.

Ennek ellenére a XXI. század első évtizedében az EU még mindig el van maradva az IKT kutatása és fejlesztése tekintetében. Ez az oka annak, hogy az Unió nagyratörő kutatási programokat indított el e szakadék áthidalására és az előremutató kutatás-fejlesztési tevékenységek támogatására. Ezért egyértelműen megerősíteném az e tevékenységek iránti támogatásomat, azzal a szilárd meggyőződéssel, hogy Európa ismét vezetővé és elsődleges hajtóerővé válhat e rendkívül fontos ágazatban.

Teresa Riera Madurell (S&D), írásban. – (ES) Tekintve, milyen szerepet játszik a digitális menetrend Európa technológiai vezető helyzetének megerősítésében, a Parlament saját kezdeményezésű jelentése mellett tettem le a voksomat. A jelenlegi gazdasági fellendülés időszakában az információs és kommunikációs technológiák (IKT) a növekedés meghatározó tényezői, de ugyanilyen nélkülözhetetlenek a fenntartható fejlődés és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelem szempontjából is. A jelentés támogatja a digitális menetrendről szóló, a távközlési miniszterek április 18-19-i, granadai informális találkozásán elfogadott nyilatkozatban meghatározott főbb pontokat. A Parlament megismétli, hogy az EU-nak megbízható, gyors és hatékony infrastruktúrára van szüksége, és olyan intézkedések elfogadását szorgalmazza, amelyek lehetővé teszik a valamennyi polgár számára elérhető teljes szélessávú lefedettség megvalósítását. Ahhoz, hogy a digitális forradalom sikeres legyen, minden polgárnak részt kell vennie benne. Ha azonban ezt a sikert meg szeretnénk valósítani, nem hagyhatjuk figyelmen kívül az olyan szempontokat, mint például az internetes biztonság. Az elfogadott jelentés ezért nem csupán elkötelezett az iránt, hogy valamennyi polgár számára biztosítsa a számítógépes készségeket, hanem rámutat az internetes biztonság és a polgárok jogai tiszteletben tartása megerősítésének szükségességére is.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), írásban. – Támogattam az állásfoglalást, mivel az nem tartalmazott ártalmas módosításokat.

Jelentés: Bogusław Liberadzki (A7-0099/2010)

Jean-Pierre Audy (PPE), írásban. – (FR) A lengyel képviselőtársam, Liberadzki úr által készített kiváló jelentésben szereplő ajánlás alapján amellet szavaztam, hogy adjunk mentesítést az Európai Bizottság számára az Európai Unió 2008-as pénzügyi évre szóló általános költségvetésének végrehajtására vonatkozóan. Örömmel tölt el, hogy bizonyos elképzeléseket, amelyeket nagyon a szívemen viselek, elfogadtak: egy intézményközi konferencia szervezése valamennyi érdekelt fél – különösen a nemzeti parlamentek és a nemzeti ellenőrző szervek – részvételével, a mentesítési eljárás megreformálása céljából; a határidők lerövidítése, hogy az ellenőrzött pénzügyi évet követő év során megtörténhessen a mentesítésre vonatkozó szavazás; és az Európai Számvevőszék megbízhatóságra és az alapul szolgáló ügyletek szabályszerűségére vonatkozó, Szerződésben meghatározott egységes véleményre irányuló felhívása (az egységes ellenőrzési modell alkalmazása). Továbbá egyszerűsíteniünk kell az európai források kiutalására vonatkozó szabályokat, mivel sok hiba az eljárások összetettségére vezethető vissza, amelyet gyakran tetéz a nemzeti eljárások összetettsége. Végezetül az európai kutató szervek ellenőrzéseit illetően örülök annak, hogy az Európai Parlament megerősítette az Bizottság felé elküldött üzenetünket, hogy nem szabad durván és gyakran megalapozatlanul megkérdőjelezni a finanszírozást a nemzetközi ellenőrzési standardokkal összefüggésben.

Zigmantas Balčytis (S&D), írásban. – (LT) Előrelépés történt a 2008-as pénzügyi évre szóló költségvetés végrehajtásában, de továbbra is nagyszámú hiba áll fenn a strukturális és kohéziós alapok, a vidékfejlesztés, a tudományos kutatás, az energia és a szállítás területén. A helytelenül kifizetett források 11%-ot tesznek ki. Ezt azok a bonyolult szabályok okozták, amelyekhez a tagállamoknak tartaniuk kell magukat. Ezért a következő évi költségvetés végrehajtásakor külön figyelmet kell fordítani e szabályok egyszerűsítésére, a helytelenül kifizetett források visszafizetésére szolgáló mechanizmusok javítására és hatékonyabb felügyeleti és ellenőrzési rendszerek bevezetésére. Miután megvalósították ezeket az intézkedéseket, az EU költségvetésének végrehajtása várhatóan javulni fog, szavatolt lesz a költségvetési források hatékonyabb ellenőrzése, és a tagállamok által megvalósított projektek nagyobb hozzáadott értéket fognak nyújtani a gazdaság különféle területei és az egyéb területek fejlődése számára.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 317. cikke meghatározza, hogy az EU költségvetésének végrehajtásáért a Bizottság felel, a tagállamokkal együttműködésben, és hogy a Számvevőszék egy nyilatkozatot küld a Parlamentnek és a Tanácsnak az elszámolás megbízhatóságáról és az alapjául szolgáló ügyletek jogszerűségéről és szabályszerűségéről. Az átláthatóság érdekében alapvetőnek tartom, hogy az Európai Parlament képes legyen ellenőrizni az elszámolást és részletesen elemezni az Unió költségvetésének végrehajtását. Egyetérték az előadóval és a mentesítésekre vonatkozó állásfoglalásokkal abban, hogy felhívják a figyelmet a megfelelő politikai szintű nemzeti nyilatkozat bevezetésének sürgető szükségességére, amely a megosztott irányítás hatálya alá tartozó valamennyi uniós forrást fedi, annak érdekében, hogy az egyes tagállamok vállalják a felelősséget az általuk kapott uniós források kezeléséért. Ez különösen fontos annak tudatában, hogy az uniós kiadások 80%-át a tagállamok kezelik. Végül szeretném felhívni a figyelmet a Számvevőszék elszámolással kapcsolatos pozitív véleményére, amely arról biztosítja az európai közvéleményt, hogy az Unió költségvetését megfelelően és szigorúan kezelik, bizonyos – e jelentésben részletesen elemzett – továbbra is fennálló problémák ellenére.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Az EU 2008. évi költségvetésének a különböző uniós szervek általi végrehajtásáról szóló csaknem 40 jelentés siralmas áttekintést nyújt. Az Európai Számvevőszék immár 15 éve nem tudja jóváhagyni az Európai Bizottság költségvetésének végrehajtását, mivel azt annyira sok hiba és felhatalmazás nélküli kiadás terheli. Az Európai Parlament mindazonáltal mentesítést ad számára az általa végzett irányítás tekintetében. A Bizottság a tagállamok felelőssége mögé bújik, amelyeknek a kiadások 80%-át – különösen a mezőgazdasági és regionális kiadásokat – kezelniük kell. Közben azonban e két területen mérséklődnek a problémák, a közvetlenül Brüsszel által kezelt támogatások esetében gyors ütemben szaporodnak. Különösen súlyos és aggasztó a Törökországnak nyújtott előcsatlakozási támogatással kapcsolatos helyzet. Még nem is említettem ugyanakkor az egyre sokasodó decentralizált szerveket és a hozzájuk kapcsolódó elhibázott közbeszerzési eljárásokat, a személyzet és a munkaerő-felvétel önkényes irányítását, a megfelelő jogi kötelezettségvállalásokat megelőző költségvetési kötelezettségvállalásokat, valamint a túlzott felügyelő bizottságokat, amelyek miatt egekbe emelkednek az irányítási költségek, és amelyek végül képtelenek megtervezni alkalmanként meglehetősen tisztázatlan fellépéseiket és így költségvetésüket. Olyannyira ez a helyzet, hogy Mathieu asszony egyik jelentésében egyenesen hasznosságuk általános értékelését szorgalmazza. Ezért szavaztunk ezeknek a költségvetési mentesítésre vonatkozó szövegeknek a többsége ellen.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), írásban. – (RO) A mentesítés melletti szavazat nem jelenti azt, hogy a helyzet minden tekintetben ideális lenne. Úgy gondolom, hogy a helyzet a helyes irányba változik, de túlságosan

lassan. Csökkent a hibák száma, de még mindig nem értük el az „elfogadható hibaszintet”. Hangsúlyozni kívánom annak szükségességét, hogy valamennyi tagállam számára kötelezővé tegyünk a nemzeti irányítási nyilatkozatok benyújtását, amint azt a Parlament már többször is kérte. Ellenzem, hogy a közlekedéslámpa-rendszer (piros, sárga és zöld) csak Romániára és Bulgáriára vonatkozzon, mivel ez megkülönböztető intézkedés lenne. Sok másik tagállamban is fennállnak hiányosságok, és közös ellenőrzési szabályokat kell alkalmazni.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általános elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdéses intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért a Bizottságról és a végrehajtó ügynökségekről szóló jelentés mellett szavaztam.

Georgios Papanikolaou (PPE), írásban. – (EL) Az Európai Unió 2008-as pénzügyi évre szóló általános költségvetésének végrehajtására vonatkozó mentesítésről (III. szakasz, Bizottság és végrehajtó ügynökségek) szóló Liberadzki-féle jelentés meglehetősen negatív hangot üt meg Görögországgal kapcsolatban több kérdés tárgyában, a pénzügyi statisztikák manipulálásától kezdve az országot általánosan jellemző korrupcióra vonatkozó homályos vádaskodásig. Parlamenti képviselőcsoportunk kérte, hogy a részsavazási eljárás keretében szavazhassunk külön bizonyos, Görögországra nézve sértő hivatkozások ellen. Ez azonban megvalósíthatatlannak bizonyult, ezért szavaztam a teljes Liberadzki-féle jelentés ellen.

Alf Svensson (PPE), írásban. – (SV) Május 5-én az Európai Unió 2008-as pénzügyi évre szóló általános költségvetésének végrehajtására vonatkozó mentesítésről (III. szakasz, Bizottság és végrehajtó ügynökségek) szóló, Liberadzki úr által készített jelentés mellett szavaztam. Ugyanakkor amellet szavaztam, hogy töröljék a 376. pontot, amely szerint a Törökország számára nyújtott előcsatlakozási támogatást a 2006-ban nyújtott szintre kellene leszállítani, illetve a 378. pontot, amelyben az Európai Parlament felhívja a Bizottságot, hogy módosítsa az előcsatlakozási támogatási eszköz célkitűzéseit, például különleges tagsági formák révén. Ennek az az oka, hogy elhibáztam tartom, hogy egy, a Bizottság mentesítéséről szóló jelentés megkérdőjelezi a csatlakozási folyamatot és a tagjelölt országok csatlakozási kilátásait. Szilárd meggyőződésem, hogy miután megkezdődtek a csatlakozási tárgyalások, függetlenül az érintett tagjelölt országtól, ezeket pozitív szellemben kell folytatni, az uniós csatlakozási folyamat további bonyolítása és menetének akadályozása nélkül.

Jelentés: Inès Ayala Sender (A7-0063/2010)

Jean-Pierre Audy (PPE), írásban. – (FR) A kiváló spanyol képviselőtársam és szomszédom, Ayala Sender asszony által készített kitűnő jelentésben szereplő ajánlás alapján amellet szavaztam, hogy adjunk mentesítést az Európai Bizottság számára a hetedik, nyolcadik, kilencedik és tizedik Európai Fejlesztési Alap 2008-as pénzügyi évre szóló költségvetésének végrehajtására vonatkozóan. Feltétel nélkül támogatom az EFA költségvetésbe való beillesztését, és ha elérkezik az idő, az Uniónak létre kell hoznia saját eszközét a fejlesztés területén való fellépéshez. Az Európai Beruházási Bank (EBB) által kezelt beruházási eszközöt illetően, amely az EFA-ból finanszírozott kockázatviselő eszköz, és amelynek célja a magánbefektetések ösztönzése az AKCS-országok bonyolult gazdasági és politikai kontextusában, nagyon vegyes érzéseket ébreszt bennem az az elképzelés, hogy az EBB-nek jelentést kellene benyújtania a mentesítési eljárás részeként, de ez vita tárgyat fogja képezni, különösen ha – mint a Parlament reméli – az Unió az EBB társtulajdonosává válik.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Véleményem szerint alapvető, hogy a köztisztviselők nyilvánosan elszámoltathatók legyenek, ezért objektíven és részletesen el kell számolniuk arról, hogy a közpénzeket hogyan használták fel. Jóllehet a Számvevőszék úgy véli, hogy a bevételek és kötelezettségvállalások mentesek a lényeges hibáktól, aggodalmát fejezi ki ugyanakkor amiatt, hogy a költségvetési támogatásokra vonatkozó kötelezettségvállalásoknál rendkívül sok nem számszerűsíthető hiba fordult elő, és hogy a kifizetésekben előforduló hibaszint lényeges. Jómagam az előadóhoz hasonlóan sajnálom, hogy a Számvevőszék nem jutott hozzá az összes információhoz és dokumentációhoz tíz, nemzetközi szervezetek javára végrehajtott kifizetés tekintetében, és ennek következtében nem tud véleményt nyilvánítani 190 000 000 euró összegű, az éves kiadások 6,7%-át kitevő kiadás szabályszerűségéről. Ezért felszólítom az Európai Fejlesztési Alapot, hogy a következő pénzügyi évre (2009) oldja meg mindezeket a problémákat.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a

számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általános elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdéses intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért a hetedik, nyolcadik, kilencedik és tizedik Európai Fejlesztési Alapról szóló jelentés mellett szavaztam.

Jelentés: Bart Staes (A7-0095/2010)

Liam Aylward és Pat the Cope Gallagher (ALDE), *írásban*. – (GA) Pat 'the Cope' Gallagher és Liam Aylward képviselők az Európai Parlamentnek az Európai Unió 2008-as pénzügyi évre szóló általános költségvetésének végrehajtására vonatkozó mentesítéséről szóló jelentés mellett szavaztak, és mindketten üdvözlrik az átláthatóság és a felelősség javítása tekintetében a jelentésben foglalt ajánlásokat. Ez az átláthatóság és felelősség szükséges az Európai Parlament sikeres működéséhez és a helyes kormányzás ösztönzéséhez az Európai Unióban.

Gallagher úr és Aylward úr különösen azokat a módosításokat támogatták, amelyek további átláthatóságra törekedtek, és amelyek a belső ellenőrzési szolgálat jelentéseinek a nyilvánosság számára való elérhetővé tételét ajánlották. Emellett támogatták az európai adófizetők közpénzek Parlament általi felhasználásáról való tájékoztatásával kapcsolatos ajánlásokat is.

Diogo Feio (PPE), *írásban*. – (PT) Véleményem szerint alapvető, hogy a köztisztviselők nyilvánosan elszámoltathatók legyenek, ezért objektíven és részletesen el kell számolniuk arról, hogy a közpénzeket hogyan használták fel. Ez a jelentés kimerítően elemzi a Parlament költségvetési helyzetét, és felhívja a figyelmet bizonyos problémákra, amelyek sürgős vizsgálatot igényelnek. Megállapítom, hogy az előadó aggodalmának ad hangot a Parlament területén folyamatosan előforduló kisebb bűncselekmények miatt, és ezért felkéri a főtitkárt, hogy szenteljen különleges figyelmet az ügynek a kisebb bűncselekmények előfordulásának csökkentése érdekében. Noha ez a pont triviálisnak tűnhet, természetesen rendkívül fontos mindannyiunk számára, akik minden nap az Európai Parlament létesítményeit használjuk. Végül szeretném felhívni a figyelmet a Számvevőszék elszámolásra vonatkozó pozitív véleményére, amely arról biztosítja az európai közvéleményt, hogy az Unió költségvetését megfelelően és szigorúan kezelik.

Dan Jørgensen és Christel Schaldemose (S&D), *írásban*. – (DA) Az Európai Parlament a Parlament saját 2008-as elszámolása tekintetében adandó mentesítésről szavazott. Ez még soha nem történt ilyen alaposan és ilyen kritikus szemmel. Ez egyértelmű diadal mind az átláthatóság, mind az ellenőrzés szempontjából, és összhangban van a helyes gyakorlatra vonatkozó hagyományos dán nézettel. A mentesítési jelentés számos bírálatot tartalmaz, amelyek a jelenlegi eljárások és gyakorlatok szigorítását teszik szükségessé. Ide tartozik a pótlólagos források felhasználásával kapcsolatos világosság és nyitottság, valamint a Parlament pénzügyi szereplőinek elszámoltathatósága. Természetesen emellett vagyunk, és ezért a mentesítés és az állásfoglalás egésze mellett szavaztunk. Az Európai Parlamentnek minden évben mentesítést kell adnia saját maga számára, és éppen ezért szükséges a kritikus ellenőrzés. A jelentés természetesen rengeteg kompromisszum eredménye, de lényegében különösen kritikus álláspontot foglal el, miközben ugyanakkor a helyes irányba mutat a jövőbeni mentesítési eljárásokat illetően. Ráadásul a Parlament sok képviselőcsoportja körében erőteljes támogatás mutatkozott e kritikus jelentés iránt.

Astrid Lulling (PPE), *írásban*. – (FR) A Staes-féle jelentésre vonatkozó állásfoglalásban foglalt egyes kijelentésekkel kapcsolatos szkepticizmusomat, sőt, egyet nem értésemet nem fedheti el az, hogy az Európai Parlament 2008. évi költségvetésére vonatkozó mentesítés mellett szavaztam. Nem elegendő annak megállapítása, hogy a strasbourgi székhely felújítási költségeit a 2008. augusztusi katasztrófa után nem az adófizetőknek kellene viselniük.

Valójában az Európai Parlament jogi kötelezettsége, hogy a tulajdonában lévő épületeket kellő gondossággal és odafigyeléssel kezelje.

Ezen túlmenően megfelelő jogi eljárást indítottak a katasztrófa után felmerült költségek visszatérítése érdekében.

Végül szeretném, ha szigorúan és objektíven megvizsgálnák az európai parlamenti képviselők nyugdíjalapjával kapcsolatos helyzetet, és nem hagynák, hogy az egy bizonyos demagógia felé sodródjon.

Nuno Melo (PPE), *írásban*. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általános

elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdéses intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért az Európai Unió általános költségvetésének végrehajtásáról (I. szakasz, Európai Parlament) szóló jelentés mellett szavaztam.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), írásban. – E szavazás során követtük az előadót, Staes urat, annak ellenére, hogy elvesztettünk egy kulcsfontosságú módosítást, a közpénzek felhasználásának átláthatóságáról szóló 22. módosítást, amelyet ugyanez az előadó képviselt.

Jelentés: Ryszard Czarnecki (A7-0080/2010)

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Véleményem szerint alapvető, hogy a köztisztviselők nyilvánosan elszámoltathatók legyenek, ezért objektíven és részletesen el kell számolniuk arról, hogy a közpénzeket hogyan használták fel. A Számvevőszék éves jelentésében jelezte, hogy az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság (EGSZB) tekintetében az ellenőrzés nem vezetett jelentős észrevételek megfogalmazásához. A Számvevőszék mindazonáltal rámutat néhány olyan helyzetre, amelyeket illetően nem mutatkozott javulás: ilyen például az EGSZB tagjainak útiköltség-térítése, amelynek csakis tényleges költségeiken kell alapulnia, vagy az, hogy az EGSZB a többi intézmény által nem biztosított pénzügyi előnyben részesíti személyzetét, ami jelentősebb kiadásokat eredményez. Elégedetten veszem tudomásul, hogy az EGSZB bevezette azt a gyakorlatot, hogy tevékenységi jelentésébe belefoglal egy fejezetet, amely a Parlament és a Számvevőszék korábbi mentesítő határozataival kapcsolatban tett lépésekkel foglalkozik.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általános elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdéses intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért az Európai Unió 2008-es pénzügyi évre szóló általános költségvetésének végrehajtásáról (VI. szakasz, Európai Gazdasági és Szociális Bizottság) szóló jelentés mellett szavaztam.

Jelentés: Ryszard Czarnecki (A7-0082/2010)

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Véleményem szerint alapvető, hogy a köztisztviselők nyilvánosan elszámoltathatók legyenek, ezért objektíven és részletesen el kell számolniuk arról, hogy a közpénzeket hogyan használták fel. A benyújtott elszámolások Parlament általi értékelése és az ezekre vonatkozó mentesítések ebbe a kategóriába tartoznak. Elégedettségemmel veszem tudomásul, hogy a Számvevőszék éves jelentésében jelzi, hogy a Régiók Bizottsága tekintetében az ellenőrzés nem vezetett jelentős észrevételek megfogalmazásához. Egyetértek az előadó kedvező értékelésével a Régiók Bizottsága belső ellenőrzési környezetében megállapított javítások tekintetében, amelyek közé tartozik különösen a Régiók Bizottsága fő igazgatási, működési és pénzügyi folyamatainak leltárba vétele. Végül elégedettségemmel veszem tudomásul a Régiók Bizottsága éves tevékenységi jelentésének minőségét, különösen annak kifejezett szerepeltetését, hogy hogyan követték nyomon a Parlament és a Számvevőszék korábbi mentesítési határozatait, kiemelve e határozatok fontosságát és jelentőségét.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általános elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdéses intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért az Európai Unió 2008-as pénzügyi évre szóló általános költségvetésének végrehajtásáról (VII. szakasz, Régiók Bizottsága) szóló jelentés mellett szavaztam.

Jelentés: Véronique Mathieu (A7-0074/2010)

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A külső ügynökségek számának növekedése fontos szerepet játszik a Bizottságon belüli döntéshozatalt támogató technikai és igazgatási kapacitások koncentrálódásában. Mivel az intézmények az EU egész területén elszórtan helyezkednek el, valóban közelebb tudnak kerülni a nyilvánossághoz, növelve láthatóságukat és legitimitásukat. Noha az ügynökségek megnövekedett száma általában véve kedvező, az az igazság, hogy ez kihívást jelent teljesítményük ellenőrzését és értékelését

illetően. Éppen emiatt az „Európai ügynökségek – A további teendők” című, 2008. március 11-i bizottsági közlemény elfogadását követően a Parlament, a Tanács és a Bizottság újraindította az ügynökségek egységes működési keretének meghatározására irányuló projektet, és 2009-ben létrehozott egy intézményközi munkacsoportot. Úgy gondolom, hogy ez a csoport alapvető szerepet fog játszani a Számvevőszék által több ügynökségnél feltárt – sok esetben közös – problémák megszüntetésében és egy közös keret meghatározásában, amely a jövőben jobb pénzügyi és költségvetési irányítást tesz majd lehetővé.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általános elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdéses intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért az uniós ügynökségek teljesítményéről, pénzgazdálkodásáról és ellenőrzéséről szóló jelentés mellett szavaztam.

Jelentés: Véronique Mathieu (A7-0075/2010)

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Az Európai Rendőrakadémia 2008-as pénzügyi évre vonatkozó éves beszámolójáról szóló jelentésében a Számvevőszék fenntartotta véleményét, mindazonáltal anélkül, hogy fenntartásokat fogalmazott volna meg a beszámoló megbízhatóságával kapcsolatban, míg az elszámolások alapjául szolgáló ügyletek jogszerűségét és szabályszerűségét illetően véleményében fenntartásokat fogalmazott meg. Ezen túlmenően az akadémia által a Számvevőszék megjegyzéseire adott válaszok általában megint nem kielégítőek, megoldásai túl általánosak és bizonytalanok, következésképpen a mentesítésért felelős hatóság nem tudja megfelelően értékelni, hogy az akadémia tud-e ténylegesen javulni a jövőben. Emellett továbbra is számtalan szervezeti probléma és szabálytalanság áll fenn az akadémiával kapcsolatban, amelyet a jelentés részletez. Ezért egyetértek az előadónak azzal a döntésével, hogy elhalasztja döntését az Európai Rendőrakadémia igazgatója számára az akadémia 2008-as pénzügyi évre szóló költségvetésének végrehajtására vonatkozóan adandó mentesítésről.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Valamennyi európai intézményt, amely az Európai Unió költségvetésére támaszkodik, alaposan ellenőriznie kell a Számvevőszéknek és az ilyen funkciót betöltő valamennyi egységnek. Ellenőrizni szükséges, hogy jól használják-e fel az uniós forrásokat, hogy ezek az intézmények teljesítik-e a számukra meghatározott célkitűzéseket, és hogy nem használják-e pazarlóan az erőforrásokat. Általános elmondhatjuk – a már látott ellenőrzésekből ítélve csupán néhány kivétellel –, hogy a kérdéses intézmények megfelelően használják fel a rájuk bízott forrásokat, és teljesítik a számukra javasolt célkitűzéseket. Ezért az Európai Rendőrakadémiáról szóló jelentés mellett szavaztam.

Jelentés: José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (A7-0111/2010)

Elena Oana Antonescu (PPE), írásban. – (RO) Az Európai Unió, valamint a latin-amerikai és a karibi országok között 1999-ben létrejött kétoldalú regionális stratégiai partnerség megszilárdításának elsőbbséget kell élveznie az Európai Unió külpolitikai programjában. Bár az elmúlt tíz évben jelentős előrehaladás történt az EU és Latin-Amerika kétoldalú kapcsolatainak fejlesztésében, még további lépésekre van szükség. A partnerség végső célja, hogy 2015-re létrehozza a politikai, gazdasági, kereskedelmi, társadalmi és kulturális területeket átfogó euro-latin-amerikai globális régióközi együttműködés térségét, amely mindkét régió számára biztosítja a fenntartható fejlődést.

A mai szavazás azt jelenti, hogy az Európai Parlament támogatja a Béke és a Biztonság Euro-Latin-amerikai Chartájának jövőbeli elfogadását, amely az ENSZ Alapokmánya és a hozzá kapcsolódó nemzetközi jog alapján a politikai cselekvésekre és a közös biztonságra vonatkozó stratégiákat és iránymutatásokat fog magában foglalni.

Ezenkívül úgy vélem, hogy a legsúlyosabban a világ legszegényebb lakóit sújtó éghajlatváltozás elleni küzdelemnek az EU és Latin-Amerika közötti stratégia kulcselemévé kell válnia. Az év végén az ENSZ keretében Mexikóban megrendezendő éghajlatváltozási csúcstalálkozót megelőző viták részeként mindkét félnek jelentős erőfeszítéseket kell tennie egy közös tárgyalási álláspont elérésére.

Sophie Auconie (PPE), írásban. – (FR) A Latin-Amerikával ápolott kapcsolatokra vonatkozó uniós stratégiáról szóló saját kezdeményezésű jelentésben az a megközelítés szerepel, amelyet az Európai Unió a külkapcsolatok vonatkozásában támogat. A szöveg gazdasági, társadalmi és politikai tényezőket hangol össze annak érdekében, hogy a két földrajzi térség között folytatott kereskedelem a leghátrányosabb helyzetben élő csoportokat is segítse és hozzájáruljon a szubkontinens fenntartható fejlődéséhez. Ezenfelül a jelentés ajánlást

tesz a pénzügyi szabályozás harmonizációjára is annak érdekében, hogy világszinten felelősségteljesebb viselkedést vezessen be ezen a téren. Ezért én határozottan a jelentés mellett szavaztam.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), írásban. – (RO) Az Európai Parlament mai plenáris ülésén elfogadott állásfoglalás fontos jel, amely azt mutatja, hogy az EU nagyon is tisztában van globális szerepével. Latin-Amerika sok európai kedvelt turisztikai úti célja, de ennél sokkal többet is jelent Európa számára. Ugyanakkor európai mércével és elvekkel mérve Latin-Amerika hiányosságokat mutathat a demokrácia területén.

Az Európai Parlament a közelmúltban folytatott vitát egy, a Kubában zajló égbekiáltó emberi jogi sértésekkel foglalkozó állásfoglalásról. A helyzet két, a szólásszabadság jogával élni kívánó személy halálával végződött. Ezek olyan tragikus helyzetek, amelyeknek soha többé nem szabad megismétlődniük. Az Európai Unió tapasztalatai azonban azt mutatják, hogy hosszú távon egy az idők során kialakított, barátságon és diplomácián alapuló kapcsolat sokkal gyümölcsözőbb.

Konstruktív megközelítéssel az Európai Unió kívánságának megfelelően a demokratikus elvek közvetítőjévé válhat. Latin-Amerika egy óriási kontinens, amelyet gazdasági vagy társadalmi szempontból nem hagyhatunk figyelmen kívül. Az Európai Befektetési Bank már hosszú ideje folytat tevékenységet a dél-amerikai kontinensen és kínál lehetőséget a hosszú távú befektetésekre, ami önmagában is figyelemreméltó jel. A ma elfogadott állásfoglalás része az EU főképviselőjének a latin-amerikai kapcsolatok megközelítésére vonatkozóan adott világos felhatalmazásnak.

Corina Crețu (S&D), írásban. – (RO) Támogatom az állásfoglalás arra vonatkozó üzenetét, hogy a két földrész országai javítsák álláspontjaik egyeztetését a millenniumi fejlesztési célok végrehajtási módszereinek tekintetében, különösen, hogy a millenniumi fejlesztési célokról tartandó csúcstalálkozóra idén szeptemberben kerül sor. Annál is inkább szükségünk van a közös alapok megteremtésére, mivel elmaradtunk a 2015-ig és azon belül is legfőképpen a szegénység elleni küzdelem terén elérendő célok teljesítésétől. Globális recesszió idején a befektetéseknak még inkább a szegényebb országokra és a sérülékenyebb csoportokra kell összpontosulniuk annak érdekében, hogy azok új munkahelyekhez és a társadalmi beilleszkedéshez szükséges feltételekhez jussanak.

Edite Estrela (S&D), írásban. – (PT) A Latin-Amerikával ápolts kapcsolatokra vonatkozó stratégiáról szóló jelentés mellett szavaztam, amely egy teljes körű kétoldalú regionális stratégiai partnerség létrehozását támogatja. Szeretném kiemelni annak az ajánlásnak a jelentőségét, amely a két regionális blokkot az ENSZ Éghajlatváltozási Keretegyezményéről szóló tárgyalásokra vonatkozó álláspontjuk egyeztetésére szólítja fel.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Osztom az előadó azon véleményét, hogy az Európai Unió és Latin-Amerika közötti kétoldalú regionális együttműködés elmélyítésére és szorosabbra fűzésére van szükség. Ugyanakkor úgy vélem, hogy az Európai Uniónak különös figyelmet kell fordítania Latin-Amerika egyik olyan országára, amelynek óriási népessége, gazdasági lehetőségei és regionális vezetői pozíciója máris figyelmet követel. Nyilvánvalóan a világ legnagyobb portugál nyelvű országáról, Brazíliáról beszélek. A Bizottság COM (2007) 281, május 30-i közleménye világosan elismerte, hogy „az EU és Brazília a legutóbbi időig nem aknázták ki megfelelően az egymással folytatott párbeszédben rejlő lehetőségeket, és elsősorban az EU-Mercosur párbeszéd keretében tárgyalt egymással. Brazília az utolsó a BRICS-országok közül, amellyel az EU csúcstalálkozó keretében találkozik. Eljött az ideje, hogy stratégiai partnerként, valamint jelentős latin-amerikai gazdasági szereplőként és regionális vezetőként tekintsünk Brazíliára.” Miközben a többi európai intézmény eleget tesz kötelezettségének, az Európai Parlament a Mercosur keretein kívül nem hajlandó kapcsolatot teremteni ezzel a nagyszerű országgal, és ezzel Brazília, Oroszország, India és Kína (a BRIC-országok) közül ez az egyetlen olyan ország, amelynek tekintetében az Európai Unió nem rendelkezik önálló parlamenti küldöttséggel. Ezen az anakronisztikus és sajnálatos helyzeten sürgősen változtatni kell.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) A kétoldalú regionális stratégiai partnerség tovább erősíti az EU és Latin-Amerika közötti koordinációt a nemzetközi fórumokon és intézményekben. A stratégia keretében egy közös program kidolgozása mellett a globális jelentőséggel bíró ügyekben is folytatni kell az álláspontok egyeztetését, még hozzá mindkét fél érdekeinek és aggodalmainak a figyelembe vételével. Ezért szavaztam meg a Bizottság „Az Európai Unió és Latin-Amerika: Globális szereplők partnersége” című közleményét, amely a kétoldalú regionális stratégiai partnerség teljes körű végrehajtását célzó operatív javaslatokat kívánja meghatározni.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Ez a jelentés nem veszi figyelembe a Latin-Amerikában tapasztalható valós problémákat és nem határozza meg azokat a lényeges pontokat, amelyeket a Latin-Amerikával ápolт kapcsolatokra vonatkozó uniós stratégiának tartalmaznia kellene.

Például elkendőzi azokat a gazdasági és társadalmi problémákat, amelyeket a szabadkereskedelmi megállapodások aláírása fog előidézni, valamint vitathatatlan tényként ismeri el a Honduras-szal ápolт kapcsolatok normalizálódását, és tudomást sem vesz az államcsínyről és az államcsíny elleni Ellenállási Front tagjainak még nemrégiben is folyó meggyilkolásáról. A Kolumbiában uralkodó helyzetről sem vesz tudomást: a félkatonai szervezetek által elkövetett bűncselekmények, valamint a szakszervezeti tagok és a politikusok üldöztetése szót sem érdemel. A jelentés ugyanakkor bírálja Bolíviát és Venezuelát, habár egyszer sem történik egyértelmű utalás ezekre az országokra.

Ezzel szemben a szöveg egy szóval sem említi azt, hogy az Egyesült Államok negyedik flottája ismét a térségben állomásozik, valamint hogy az Egyesült Államok hét kolumbiai katonai támaszpont használatba vételét tervezi, és az EU és a NATO tagállamainak területén található katonai támaszpontokról indított beavatkozó műveletekről sem esik szó.

Sajnálatos módon a fent említett kérdésekben benyújtott javaslataink többsége elutasításra került, így végül az állásfoglalás ellen szavaztunk.

Erminia Mazzoni (PPE), írásban. – (IT) A jelentés mellett szavaztam egy fenntartással, amely egyben remény is arra, hogy sikerül megoldást találjunk az argentin államkötvények mélyen gyökerező problémájára, amely komoly árnyékot vet az Argentínával ápolт kapcsolatunkra.

A latin-amerikai országokkal fenntartott kapcsolatok határozott erősítése utat nyithat az európai befektetők jogaival kapcsolatos egész ügy megfelelő rendezéséhez.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), írásban. – (FR) Ez az arrogáns és imperialista szöveg elfogadhatatlan. Ez a szöveg a szabadkereskedelmi megállapodásokról szóló tárgyalások újraindítását támogatja Közép-Amerikával, Kolumbiával és Peruval. Ezek a tárgyalások mind gazdasági és társadalmi, mind pedig demokratikus szempontból ártalmasak. Hogyan tárgyalhatunk Porfirio Lobo Sosa puccsista kormányával Hondurasban, majd állíthatjuk azt magunkról, hogy a jogállamiság és az emberi jogok őrei vagyunk? Hogyan folytathatunk kétoldalú tárgyalásokat Álvaro Uribe és Alan García elnyomó kormányaival és üzhetünk gúnyt más szuverén államok, az Andok Közösség tagjainak, Bolíviának és Ecuadornak a véleményéből? Nem szavazom meg ezt a szöveget, amely sérti a demokrácia és a humanizmus elveit.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Úgy érezzük, hogy az a tény, hogy az EU Latin-Amerika legfontosabb befektetője és második legnagyobb kereskedelmi partnere, valamint a fejlesztési segélyek legjelentősebb adományozója elég indok arra, hogy egy világos és jól meghatározott stratégia irányítsa az EU és Latin-Amerika közötti kapcsolatokat. Támogatjuk, hogy határozzunk meg világos iránymutatásokat arra nézve, hogy mely a politikai stabilitás megerősítésének, az éghajlatváltozás elleni küzdelemnek, a migrációs hullámok kezelésének és a természeti katasztrófák megelőzésének érdekében folytatott együttműködés legjobb módja. Amint azt a haiti tragédia megmutatta, világos, hogy az EU jelenleg a többi segítségnyújtóhoz képest csak másodrangú szerepet tölt be. Ezért amellett szállunk síkra, hogy az Európai Uniónak javítania kell a nemzetközi szintű fellépéseit. Ilyenformán következetesebben és hatékonyabban kell fellépnie a nemzetközi politika terén. Erre a korrekcióra a következő csúcstalálkozón kell, hogy sor kerüljön, amely május 18-án Madridban kerül megrendezésre, és amelyen az Unió kül- és biztonságpolitikai főképviselőjének/alelnökének és az Európai Bizottságnak aktívan részt kell vennie.

Willy Meyer (GUE/NGL), írásban. – (ES) Nem tudtam emellett a szöveg mellett szavazni, mivel a stratégiai partnerség a hondurasi államcsíny és a puccs eredményeképpen Porfirio Lobo által létrehozott illegitim kormány ellenére is szubregionális partnerségi megállapodások megkötését célozza Közép-Amerikával, Peruval és Kolumbiával, valamint a Mercosurral. Az EU nem kezelheti ugyanúgy azokat a kormányokat, amelyek egy államcsínyben vettek részt, mint a választott kormányokat. Emellett az euro-latin-amerikai globális régióközi partnerség létrehozására vonatkozó cél nem veszi figyelembe a két régió közötti egyenlőtlenségeket. Az EU, valamint Peru és Kolumbia között jelenleg érvényben lévő társulási megállapodás feltételei egy szabadkereskedelmi megállapodás feltételeihez hasonlítanak, és egy ilyen megállapodás sem az európaiak, sem pedig a latin-amerikaiak érdekeit nem fogja szolgálni. Azzal a lehetőséggel sem értek egyet, hogy kezdődjön háromoldalú politikai párbeszéd (az EU, Latin-Amerika és az Egyesült Államok között). Már léteznek olyan többoldalú szervezetek, mint például az Egyesült Nemzetek, amelyek ilyen típusú párbeszédet folytatnak. A szöveg egy Európa-Latin-Amerika és Karib-térség Alapítvány létrehozását is

magában foglalja. Nem ellenezném ezt az elképzelést, amennyiben az előadó nem javasolná ezek közpénzekből és magántőkéből történő megvalósítását, amivel egyértelműen kaput nyit a multinacionális vállalatok előtt.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) A Latin-Amerikáról szóló átfogó jelentés ésszerű megközelítést alkalmaz, amikor az EU és a dél-amerikai államok közötti kapcsolatok fejlesztését egy stratégiai partnerség keretében kívánja megvalósítani. Ennek az euro-latin-amerikai térségnek a létrehozása nem csak pozitív gazdasági eredményekkel járhat, hanem mindenekelőtt megerősítheti – különösen az Egyesült Államokkal szemben – az EU-t mint külpolitikai szereplőt. Sajnálatos módon azonban a jelentés tartalmaz olyan bekezdéseket és megfogalmazásokat is, amelyek felfedik egyes képviselők már-már misszionáriusi igyekezetét, és amelyeket a dél-amerikai államok belső ügyeibe történő túlzott beavatkozásként értékelhetnek. Nem szükséges és nincs is értelme annak, hogy részletesen előírjuk ezeknek az országoknak, hogy hogyan szervezzék gazdaságukat, oktatási vagy tudományos politikájukat, vagy hogy hogyan szabályozzák külpolitikájukat. Akkor válik abszurdá a dolog, amikor a latin-amerikai országokat pl. a szexuális oktatás bevezetésére szólítják fel. Ezért a végső szavazás során tartózkodtam.

Justas Vincas Paleckis (S&D), írásban. – (LT) Az Európai Unió Latin-Amerika partnere. Együttesen fel kell lépniük a ma kihívásaival és a globális problémákkal szemben. Olyan problémákkal szemben, mint a gazdasági és pénzügyi válság, az éghajlatváltozás, a biztonsággal szembeni fenyegetések, a terrorizmus elleni küzdelem, a kábítószer-kereskedelem, az egyenlőtlenség és a szervezett bűnözés. Együttesen meg kell őrizniük a természetet, a természeti kincseket és fel kell lépniük a szegénység, az egyenlőtlenség és a migráció ellen is. A jelentés mellett szavaztam, mivel megfelelő intézkedéseket javasol a szegénység leküzdésére a térségben: az oktatást és a térség legszegényebb és leggazdagabb országai közötti egyenlőtlenségek csökkentését. Az EU rendelkezik egy Szolidaritási Alappal és integrációs projekteket is támogat, miközben Latin-Amerikának nincsenek ilyen lehetőségei. Egyetértek az előadóval abban, hogy amennyiben Latin-Amerika követi az európai integrációs modellt, azzal erősebbé válik ez a térség. Sőt, ez az ott élők számára fokozott biztonságot és jólétet is fog teremteni.

Raúl Romeva i Rueda (Verts/ALE), írásban. – A jelentésről szóló végső szavazás során én tartózkodtam. Habár a jelentést semmiképpen sem tekinthetjük pozitív hozzájárulásnak a Madridban hamarosan megrendezésre kerülő EU-Latin-Amerika csúcstalálkozóhoz, mégis sikerült néhány fontos szempontot megtartanunk vagy szavazás útján a szövegbe belefoglaltatnunk. Zöld szempontból a következő mozzanatok fontosak ebben a csatlakozást keltő jelentésben: az Amerika-közi Emberjogi Bíróság által a nőgyilkosságokról hozott ítéletről (a mexikói Campo Algodonero esete) szóló bekezdés 359 igen szavazattal, 235 nem szavazattal és 17 tartózkodás mellett a szövegben maradt; sikerült felvetniük a szövegbe azt, hogy az európai beruházási keret forrásait elsősorban az éghajlatváltozás elleni küzdelmet szolgáló projektekre fordítsák, úgymint például a helyi tömegközlekedésre, elektromos járművekre és a Yasuni-ITT projektekre Ecuadorban („Maradjon az olaj a föld alatt”). A Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja által kidolgozott 16 módosításból összesen tíz került elfogadásra. Sajnos valamennyi, a nemrégiben aláírásra került szabadkereskedelmi megállapodásokat és a tárgyalás alatt álló társulási megállapodásokat szkeptikusan megítélő, valamint a jelenlegi törekény regionális integrációs törekvések gyengítésének kockázatára figyelmeztető módosításunkat leszavazták. Végezetül a környezetet súlyosan károsító óriási energiaprojektek fokozatos megszüntetésére vonatkozó módosításunk úgyszintén elutasításra került.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE), írásban. – (ES) Tekintettel arra, hogy a 34. bekezdésben szereplő néhány, a Fejlesztési Bizottság jelentése által bevezetett kifejezés olyan kétértelmű, hogy bizonyos fokig engedelkenek értelmezhető egy olyan elutasítandó dologgal szemben, mint az abortusz, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport spanyol küldöttsége azt kérte a képviselőcsoporttól, hogy szavazzanak erről a bekezdésről külön, és ezáltal a képviselőcsoport tegye teljesen világossá, hogy bármely a legsérülékenyebbek elidegeníthetetlen jogainak megsértését célzó kezdeményezést elutasít.

Nuno Teixeira (PPE), írásban. – (PT) Az Európai Unió és Latin-Amerika évek óta egy erős stratégiai partnerség kialakításán fáradozik. Az Unió Latin-Amerika legfontosabb befektetője, a második legnagyobb kereskedelmi partnere és a fejlesztési segélyek legjelentősebb adományozója. A végső cél, hogy 2015-ig létrejöjjön a politikai, gazdasági, kereskedelmi, társadalmi és kulturális területeket átfogó euro-latin-amerikai globális régióközi partnerség térsége, amelynek célja, hogy mindkét régió számára biztosítsa a fenntartható fejlődést.

Ezzel összefüggésben szeretném mindenekelőtt azt kiemelni, hogy milyen fontos az EU-Mercosur társulási megállapodásról szóló tárgyalások újraindítása, amely minden bizonnyal a valaha létező legambiciózusabb kétoldalú regionális megállapodás lesz. Ezenkívül üdvözlöm az Európai Unió és Közép-Amerika, valamint az Andok Közösség közötti kereskedelmi partnerségről szóló megállapodásokat, továbbá a Mexikóval és Chilével már meglévő társulási megállapodások elmélyítését is.

Mindazonáltal sajnálatos, hogy az ilyen megállapodások éppen azokban az ágazatokban lehetnek hatással a belső uniós termelésre – különösen a legkülső régiókban –, amelyeknek állandó nehézségekkel kell szembenéznük. Sajnálatos továbbá az is, hogy uniós szinten ezek a régiók nem részesülnek kompenzációban. A jelentés mellett szavaztam, mert rendkívül fontosnak tartom a partnerséget a világ e két térsége között, mivel az kölcsönös politikai, gazdasági és társadalmi előnyökkel fog járni.

Állásfoglalásra irányuló indítvány RC-B7-0233/2010

Elena Oana Antonescu (PPE), írásban. – (RO) A ma szavazásra bocsátott állásfoglalás az Európai Parlament azzal kapcsolatos aggodalmának adott hangot, hogy a kanadai hatóságok továbbra is fenntartják a vízumkötelezettséget a román, bolgár és cseh állampolgárok számára, és az Európai Parlament ennek a kötelezettségnek a mihamarabbi megszüntetésére szólít fel.

A vízumkötelezettség fenntartása ezen tagállamok állampolgárai számára sérti a szabad mozgás elvét, és indokolatlan különbségeket és egyenlőtlenségeket teremt. Az Európai Unió polgárainak egyenlő és igazságos bánásmódban kell részesülnük.

Bár a 2009-ben Prágában rendezett EU-Kanada csúcstalálkozó megerősítette a partnerek arra vonatkozó közös célkitűzését, hogy biztosítani kívánják a személyek teljes biztonságban történő szabad mozgását az EU és Kanada között, már 2010-et írunk és még semmi sem változott.

Meggyőződésem, hogy a kanadai hatóságok a közeljövőben minden tőlük telhetőt meg fognak tenni annak érdekében, hogy eltöröljék ezt a vízumkötelezettséget. Európai parlamenti képviselőtársaimmal együtt folytatni fogom a már korábban megkezdett arra irányuló lépéseket, hogy a román, bolgár és cseh állampolgárok mihamarabb szabadon utazhassanak.

Zigmantas Balčytis (S&D), írásban. – Az állásfoglalás mellett szavaztam, mert hiszem, hogy az átfogó gazdasági és kereskedelmi megállapodás kidolgozásáról folyó tárgyalások erősíthetik az EU és Kanada közötti kapcsolatokat. A közelgő EU-Kanada csúcstalálkozó várhatóan a két fél közötti politikai kapcsolatok megerősítésére fog összpontosítani, különös tekintettel az átfogó gazdasági kereskedelmi megállapodásról szóló tárgyalásokra, a pénzügyi és gazdasági válságra adott válasz összehangolására, valamint az éghajlatváltozásra és az energiára. Mivel az EU és Kanada elkötelezte magát a biztonságos és fenntartható, alacsony szén-dioxid kibocsátású globális gazdaság mellett, valamint amellett, hogy befektetnek a tiszta energiatechnológiákba és vezető szerepet vállálnak a „zöld” munkahelyek teremtésében, ezzel az éghajlatváltozás hatásaihoz való alkalmazkodáshoz szükséges kapacitásaik erősödni fognak.

Corina Crețu (S&D), írásban. – (RO) Az Európai Unió három tagállamának polgárai továbbra is csak vízummal léphetnek Kanada területére. A románokhoz és a bolgárokhoz csatlakoztak a csehek is, akik esetében a vízumkötelezettség a Kanadába áramló romák nagy száma miatt került újból bevezetésre. Ebben a helyzetben szorosabb együttműködésre van szükség egyfelől az EU tagállamai között annak érdekében, hogy megoldást találjanak a roma közösség problémáira, másfelől pedig a tagállamok és Kanada között azért, hogy a lehető leghatékonyabb és legátláthatóbb tájékoztatási rendszert hozzák létre a vízumok engedélyezésének feltételeiről annak érdekében, hogy az elutasított kérelmek aránya csökkenjen. Ugyanakkor a kanadai menekültügyi rendszer felülvizsgálatra szorul. Az állásfoglalás érdeme e tekintetben abban áll, hogy közvetlenül felkéri a kanadai felet arra, hogy tegyen lépéseket a vízumkötelezettség eltörlésére.

Ioan Enciu (S&D), írásban. – (RO) Kanada az Európai Unió egyik legrégebbi partnere, és az idei csúcstalálkozó fontos annak érdekében, hogy ez a szoros kétoldalú együttműködés minden téren folytatódjon és erősödjön. A közös állásfoglalás mellett szavaztam, mivel tömören és tárgyilagosan tükrözi a jövőbeli együttműködés pozitív kilátásait.

A kölcsönösség biztosítása a kétoldalú kapcsolatokban az Európai Unió egyik alapelve. Remélem, hogy a közeljövőben Kanada el fogja törölni a vízumkötelezettséget a román, bolgár és cseh állampolgárok számára, és ezzel biztosítja az igazságos és egyenlő bánásmódot valamennyi európai uniós állampolgárral szemben. Ugyanakkor szeretném üdvözölni az EU és Kanada közötti kereskedelmi megállapodás aláírásának céljából eddig hozott intézkedéseket, és remélem, hogy az idei találkozó biztosítani fogja a véglegesítéséhez szükséges lendületet.

A jelenlegi gazdasági helyzetet és az éghajlat állapotát szem előtt tartva hangsúlyoznom kell a szoros együttműködés szükségességét annak érdekében, hogy meghatározzuk az energiatermelés hagyományos forrásainak olyan alternatíváit, amelyek az egyes államok sajátosságait is tiszteletben tartják, mivel mind az EU, mind pedig Kanada szerepet vállal az alacsony szén-dioxid kibocsátású technológiák kifejlesztésében és

alkalmazásában. Ugyanakkor az Északi-sarkvidéken is támogatni kell az együttműködést az energia, az éghajlatváltozás és a tengeri ágazatok területén.

Diogo Feio (PPE), *írásban*. – (PT) Kanada megbízható és fontos partnere az Európai Uniónak, mind történelmi és kulturális okokból kifolyólag, mind az etnikai és politikai rokonság okán, mind pedig azért, mert társadalmaink ugyanazokon az értékeken és igazodási pontokon osztoznak. Egy átfogó gazdasági kereskedelmi megállapodás Kanadával pozitívan járulhatna hozzá az Európai Unió és Kanada között már egyébként is fennálló kiváló kapcsolatok elmélyítéséhez. Bár nehézségek merültek fel ebben a kapcsolatban, különösen a halászat, a biztonság és a bevándorlás kérdésében, valójában más országokkal összevetve, az EU és Kanada kapcsolata stabil és mindkét fél számára előnyös. Remélem, hogy ez a bizalmi viszony sokáig fenn fog állni, és hogy az Észak-Atlanti-óceán mindkét oldala továbbra is békés és virágzó marad.

José Manuel Fernandes (PPE), *írásban*. – (PT) Megállapítom, hogy a Kanada és az Európai Unió között fennálló partnerség az egyik legrégebbi és legszorosabb partnerség, amely egészen 1959-ig nyúlik vissza, és az átfogó gazdasági kereskedelmi megállapodásról folyó jelenlegi tárgyalások az EU és Kanada közötti kapcsolatok további megerősítését célozzák. Szeretném kiemelni, hogy 2010-ben Kanada a G8-országcsoporthoz tartozó elnöke és a G20-ak következő csúcstalálkozójának házigazdája. Ezért melegen üdvözlöm a Bizottság közleményét, amely az átfogó gazdasági kereskedelmi megállapodásról szóló tárgyalásokon történő előrelépést alapvető fontosságúnak ítéli az EU és Kanada közötti gazdasági kapcsolatok szempontjából. Úgy vélem, hogy e tekintetben a 2010. május 5-én Brüsszelben tartandó EU-Kanada csúcstalálkozó jó lehetőséget kínál ezeknek a tárgyalásoknak a felgyorsítására. Különösképpen üdvözlöm a kanadai halászati gazdálkodási rendszernek az Északnyugat-atlanti Halászati Szervezet bevonásával történő megreformálására irányuló szándékot.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *írásban*. – (FR) Ez a szöveg nagymértékben támogatja a Bizottság által az EU és Kanada közötti globális gazdasági és kereskedelmi megállapodás céljából megkezdett tárgyalásokat. Az erről a megállapodásról szóló tárgyalások annak ellenére az európai polgárok háta mögött zajlanak, hogy az a következőknek köszönhetően jelentős hatással lesz a mindennapjaikra: a közszolgáltatásokat leépítik, a nyereség védelmére vonatkozó befektetői jogok elsőbbséget élveznek az államoknak az általános érdekeik védelmére vonatkozó jogainál, a munkavállalók jogait szűkítik, és az egészségügyi ellátáshoz, a vízhez, az oktatáshoz és a kultúrához való hozzáférést korlátozzák. Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport, a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport, az Európai Konzervatívok és Reformerek és a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportja ennek a politikának, valamint a demokrácia ezen égbekiáltó megtagadásának támogatását, sőt, felgyorsítását javasolja. Én ezt teljes mértékben ellenzem.

Nuno Melo (PPE), *írásban*. – (PT) Kanada partnersége az EU-val hosszú történelemre tekinthet vissza. Ezért természetes, hogy az évek során ez a kapcsolat mélyebbé és jobbá vált. Az átfogó gazdasági kereskedelmi megállapodás nagyon különleges módon fog ezen a csúcstalálkozón megközelítésre kerülni, méghozzá annak reményében, hogy ezek a tárgyalások sikeresek lesznek, mivel a megállapodás alapvető fontossággal bír az EU és Kanada közötti gazdasági kapcsolatok tekintetében. Továbbra is vannak más jelentős kérdések is az EU és Kanada között, például az uniós segélyek kérdése – különösen Haiti számára –, valamint a halászattal kapcsolatos kérdések és a környezetvédelmi aggályok. Nem szabad megfélemlenünk arról, hogy a Lisszaboni Szerződés a nemzetközi megállapodásokról szóló tárgyalások tekintetében új hatáskörökkel ruházta fel ezt a Házat: a Parlamentet ezentúl a tárgyalások valamennyi szakaszába be kell vonni.

Andreas Mölzer (NI), *írásban*. – (DE) Én a ma tartandó EU-Kanada csúcstalálkozóról szóló közös állásfoglalásra irányuló indítvány mellett szavaztam, mivel fontosnak tartom, hogy a kapcsolatokat ne csupán magas szinten tartsuk, hanem tovább is mélyítsük és javítsuk. E tekintetben külön kiemelő a banki különadó vagy a pénzügyi műveletekre kivetett adó globális szintű bevezetésével kapcsolatban tervezett közös fellépés.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *írásban*. – Az állásfoglalás nagy többséggel került elfogadásra. Én tartózkodtam a szavazástól a 6. bekezdésben szereplő arra vonatkozó megfogalmazás miatt, hogy a Kanada által Bulgáriával, Romániával és a Cseh Köztársasággal szemben bevezetett korlátozó vízumpolitika hátterében a romák állnak. Ugyanakkor a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportjának sikerült az állásfoglalásba a kékúszójú tonhalakkal és a veszélyeztetett vadon élő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelméről szóló egyezmény (CITES) kapcsolatban a következőket belefoglaltatnia: „csalódottságát fejezi ki a kanadai kormány által a veszélyeztetett vadon élő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelméről szóló egyezményben (CITES) részes felek közelmúltban tartott konferenciáján a kékúszójú tonhalnak az egyezmény 1. függelékbe történő felvételével kapcsolatban képviselt álláspont miatt”.

Alf Svensson (PPE), írásban. – (SV) Amikor az Európai Parlament a közelgő EU-Kanada csúcstalálkozó prioritásait meghatározó állásfoglalásról szavazott, akkor ahhoz a kisebbséghez tartoztam, amely a javaslat ellen szavazott. A szöveg nagy része helytálló, azonban tartalmaz két olyan bekezdést is, amelyeket én egyszerűen nem tudok támogatni. A 2. bekezdésben az áll, hogy a csúcstalálkozón megvitatatandó kiemelt fontosságú témák egyike „a banki különadó vagy a pénzügyi műveletekre kivetett adó globális szintű bevezetésének kérdése” kell, hogy legyen. Én határozottan elutasítom az ilyen típusú különadót és a pénzügyi műveletekre kivetett adót. Úgy vélem, hogy a gazdaság területén számos más olyan téma van, amely a csúcstalálkozón nagyobb prioritást érdemelne.

Továbbá aggályosnak tartom a 6. bekezdésben foglaltakat, miszerint a Parlament „megjegyzi, hogy a cseh állampolgárok számára előírt vízumkötelezettséget a kanadai kormány a Kanadába áramló romák nagy száma miatt vezette be”. Jóllehet ez indokolta a kanadai lépést, mindazonáltal nem látom az okát annak, hogy mi, európaiak miért is támogassuk ezt vagy tegyünk róla akárcsak említést is egy uniós szövegben. Mivel ez a két bekezdés bekerült az állásfoglalásba, és a törlésükre vonatkozó kérést sajnos a többség nem támogatta, így én az állásfoglalás egésze ellen szavaztam.

Állásfoglalásra irányuló indítvány (B7-0243/2010)

Elena Oana Antonescu (PPE), írásban. – (RO) Az Európai Parlament a mai szavazással megmutatta, hogy kész egy új megállapodás aláírására a pénzügyi üzenetadatoknak a terrorizmus finanszírozásának felderítését célzó amerikai program (TFTP) céljából történő feldolgozásáról és átadásáról. A Parlament azt is ismételt hangsúlyozta, hogy az e téren kötött bármilyen új megállapodásnak összhangban kell lennie a Lisszaboni Szerződés által meghatározott új jogi kerettel.

A terrorizmus elleni küzdelem továbbra is kiemelt fontossággal bír az EU számára, és az Egyesült Államokkal való eredményes, az olyan tevékenységeket, mint az adatcsere és a tájékoztatás is magában foglaló együttműködés fontos feltételét képezi a terrorista támadások jövőbeli elhárításának.

Úgy vélem, hogy az adatcsere szempontjából kulcsfontosságú, hogy erre szigorúan csak a terrorizmus elleni küzdelem céljából kerülhessen sor, és a tömeges adattovábbítás az uniós jogszabályok és gyakorlat alapjául szolgáló elvektől való eltérést jelent. Ezért ragadtam meg a mai állásfoglalással kínákozó lehetőséget arra, hogy határozottan arra kérjem a Bizottságot és a Tanácsot, hogy az Egyesült Államokkal a közeljövőben folytatandó tárgyalások során megfelelő módon foglalkozzon ezzel a kérdéssel és vizsgálja meg amerikai partnereinkkel egy a megfelelő adatok átadására és kinyerésének engedélyezésére irányuló jogi szempontból átlátható és működőképes eljárás kialakításának a módjait.

Sophie Auconie (PPE), írásban. – (FR) A SWIFT-ről szóló közös állásfoglalás mellett szavaztam, amely az európai banki adatoknak a terrorizmus elleni küzdelem keretében az Egyesült Államok részére való átadásával foglalkozik. Az Európai Parlament néhány héttel ezelőtt megfogalmazott figyelmeztetéseit követően a tárgyalási folyamat immár jó úton halad. A Lisszaboni Szerződés által meghatározott eljárásokkal összhangban az Európai Parlament ezentúl részt vesz ebben a folyamatban. Célunk, hogy megfelelő egyensúlyt teremtsünk polgártársaink terrorista veszélyekkel szembeni hatékony védelme és az egyéni jogok tiszteletben tartása között. Úgy vélem, hogy a Parlament által ma a Tanácsnak adott tárgyalási felhatalmazás ezt a nézetet támogatja.

Zigmantas Balčytis (S&D), írásban. – Támogattam ezt az állásfoglalást, mivel fontos egy olyan megállapodás elérése, amely mind Európát, mind pedig az Egyesült Államokat segítené a terrorizmus elleni küzdelemnek a polgárok biztonságának érdekében, a jogállamiság aláásása nélkül történő megerősítésében. Az Európai Unió részéről még meghatározásra várnak az alapvető elvek arról, hogy hogyan tudna az EU általában véve együttműködni az Egyesült Államokkal a terrorizmus elleni küzdelem céljából. Ezért a Bizottság és a Tanács felel azért, hogy feltárja a megfelelő adatok átadásának és kinyerésének engedélyezésére, valamint az adatcsere lebonyolítására és felügyeletére irányuló átlátható és jogi szempontból megalapozott eljárás kialakításának a módjait. Ezekre a lépésekre a szükségesség és az arányosság elvének teljes tiszteletben tartása és az alapvető jogok uniós jogszabályokban rögzített követelményeinek maradéktalan betartása mellett kerülhet sor, oly módon, amely lehetővé tenné a vonatkozó európai jogszabályok teljes körű alkalmazását.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) A szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségben a transzatlanti együttműködésnek az emberi jogok és a polgári szabadságjogok tiszteletben tartása tekintetében történő fokozására kell törekednünk. A személyes adatok védelmét szolgáló rendszert átláthatóan és egyértelműen kell működtetni. A személyes adatok tisztességes, arányos és törvényes feldolgozására irányuló európai jogi követelmények a legfontosabbak, és azokat minden esetben védelmezni kell. Jelenleg

nincs lehetőség a célzott adatcserére. A megoldások között szerepelnie kell az átadott adatok köre korlátozásának, valamint azon adattípusok listázásának, amelyeket a kijelölt adatszolgáltatóknak módjában áll szűrni és kiválogatni, és amelyek átadására sor kerülhet. Ezért rendkívül fontos a Tanácsot és a Bizottságot arra sürgetni, hogy tárja fel a megfelelő adatok átadásának és kinyerésének engedélyezésére, valamint az adatcsere lebonyolítására és felügyeletére irányuló átlátható és jogi szempontból megalapozott eljárás kialakításának a módozatait. Az Európai Unió és az Egyesült Államok közötti bármely megállapodásban szerepelnie kell a végrehajtásra és a felügyeletre vonatkozó biztosítékoknak a megállapodás értelmében továbbított adatok egyesült államokbeli hatóságok által végzett napi gyakoriságú kinyerésére, e hatóságok adatokhoz való hozzáférése és azok felhasználására vonatkozóan. Ezen intézkedések végrehajtását egy az Európai Unió által kijelölt, megfelelő hatóságnak kellene felügyelnie.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), írásban. – (RO) Nemzeti államként Románia támogatta a SWIFT-megállapodás elfogadását. Ugyanakkor az Európai Parlament úgy ítélte, hogy a Bizottság és az Egyesült Államok kormányának képviselői által egyeztetett megállapodás első változata megsértette az európai polgárok jogait, akiknek adatait tömegesen, nem pedig egyedileg és csak gyanú esetén dolgozták fel. Fontos, hogy az új megállapodás, amelyről az EU és az Egyesült Államok kongresszusának képviselői jelenleg folytatnak tárgyalásokat Washingtonban, választ adjon az Európai Parlament aggódalmaira. Továbbra is fennáll a veszélye annak, hogy a megállapodás új változata is elutasításra kerül, amennyiben az továbbra is ellentmond az Emberi Jogok Európai Egyezményének.

Az Európai Parlament tisztában van azzal, hogy ez a megállapodás az európai biztonságra nézve is fontos. Következésképpen világossá válik, hogy az európai parlamenti képviselők ellenvetései sokkal inkább a tartalomra, mintsem magára a megállapodásra vonatkoznak. A Lisszaboni Szerződés hatályba lépésével az Európai Parlament nagyobb döntéshozó hatáskörrel rendelkezik. Ezen intézmény számára elfogadott, hogy gyakorolja előjogait és felügyelje az Európai Unió polgárainak érdekeit. Ugyanakkor ha az európai jogalkotás által kifejezésre juttatott nézetek szellemisége megjelenik a megállapodás jövőbeli változatában, akkor az elfogadásra is fog kerülni. A terrorizmus elleni küzdelem és a gyanús banki tranzakciók gyors feltárása továbbra is az EU prioritási listájának élén helyezkednek el.

Françoise Castex (S&D), írásban. – (FR) A SWIFT-megállapodás 2010. februárban történt Európai Parlament általi elutasítását követően új megállapodásról kell tárgyalnia az Európai Uniónak és az Egyesült Államoknak a banki adatok terrorizmus elleni küzdelem keretében történő átadására vonatkozóan. A megállapodás februári elutasításával mi, európai parlamenti képviselők elutasítottuk az adatoknak az Egyesült Államok Pénzügyminisztériuma részére tömegesen, ellenőrizetlenül való átadásának további engedélyezését. Ma azért szavaztam emellett az állásfoglalás mellett, hogy befolyást gyakoroljunk az Európai Bizottság új felhatalmazására az új megállapodás kérdésében az Egyesült Államokkal folytatandó tárgyalásokra vonatkozóan. Alapvetően azt kérjük, hogy vizsgálják felül a személyes adatok tömeges átadását annak érdekében, hogy az célzottabban menjen végbe, hogy legyen lehetőség jogorvoslatra, hogy az adatokat a lehető legrövidebb ideig tárolják, és hogy az adatcserére a kölcsönösség jegyében kerüljön sor. A személyes adatok védelmének kérdése rendkívül fontos az Európai Parlament számára. A légiutasok adatai átadásának kérdésében úgyszintén nagyon elővigyázatosak voltunk. Polgártársaink alapvető jogait a végsőkéig védelmezni fogjuk.

Proinsias De Rossa (S&D), írásban. – Én támogattam a Bizottságnak az Egyesült Államokkal a pénzügyi üzenetadatoknak a terrorizmus elleni küzdelem céljából való átadásáról szóló tárgyalások megkezdésére való felhatalmazásról szóló, a Tanácshoz intézett új ajánlását. A Lisszaboni Szerződés értelmében a 2009. novemberben aláírt, az Európai Unió és az Amerikai Egyesült Államok közötti átmeneti megállapodáshoz az Európai Parlament egyetértése szükséges. Én ez utóbbi megállapodás ellen szavaztam, amelyet a Parlament az európai polgárok és vállalatok adatvédelmi jogainak érdekében elutasított, mivel azokat a szabályozatlan, tömeges adatcsere eljárások veszélyeztették. A terrorizmus ellen határozottan fel kell lépni, azonban az alkalmazott módszerek nem szabad, hogy a bizonytalanság légkörét hozzák létre a polgári jogok területén, hiszen éppen ez a terrortámadások célja is. Bármely új megállapodást az olyan alapvető elveknek kell alárendelni, mint az adatcserének a terrorizmus ellenes célokra való szigorú korlátozása, és egy európai hatóságnak kell az alapvető jogok uniós jogszabályokban rögzített követelményeinek jogi felügyeletét és betartását biztosítania. A megállapodás időtartamának korlátozottnak kell lennie, és a megállapodást azonnal meg kell szüntetni, amennyiben bármely kötelezettséget nem tartják be.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), írásban. – (EL) Én ez ellen az állásfoglalásra irányuló indítvány ellen szavaztam, mert az ún. terrorizmus elleni küzdelem keretében nem utasítja el a tömeges adatcserét az Egyesült Államokkal és más országokkal. Ezenkívül nem tartja szükségesnek egy a törvény bevezetését célzó, az EU és az Egyesült Államok közötti az információcsere kereteiről szóló nemzetközileg kötelező érvénnyel bíró

megállapodás létrehozását sem. Végezetül azért is szavaztam ellene, mert mivel az Európai Parlamentnek jóvá kell majd hagynia a megállapodás-tervezetet, ezért még a nem hivatalos tárgyalások megkezdése is elfogadhatatlan a Parlament teljes és egyenlő részvétele nélkül.

Carlos Coelho (PPE), írásban. – (PT) Én az EU és az Egyesült Államok között aláírt, az európai polgárok pénzügyi adatainak feldolgozásáról és átadásáról szóló átmeneti megállapodás ellen szavaztam, és nem csupán azért, mert nyilvánvalóan rossz – hiszen megkérdőjelezi a szükségesség és az arányosság elvének betartását, valamint az európai pénzügyi adatok integritását és biztonságát –, hanem azért is, mert a Parlament nem kapott lehetőséget arra, hogy megfelelő módon gyakorolja előjogait. Hiszek abban, hogy a transzatlanti együttműködést erősíteni kell, különösen a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség tekintetében, de ez csak akkor lehetséges, ha az olyan alapvető elvek, mint az arányosság, a szükségesség és a kölcsönösség teljes mértékben betartásra kerülnek. Ebben a helyzetben dicséretben kell részesítenem mind a Bizottságot, mind pedig a Tanácsot a Parlamenttel való együttműködésre vonatkozó új álláspontjukért. Remélem, hogy együttesen sikerül meghatároznunk azokat az alapelveket, amelyeknek irányítaniuk és segíteniük kell az Európai Unió és az Egyesült Államok közötti jövőbeli együttműködést a terrorizmus elleni küzdelem terén. Várással tekintek a Washingtonba látogató parlamenti küldöttség következtetései elé, és remélem, hogy ott is egy új fejezet kezdetének lehetünk tanúi.

Ioan Enciu (S&D), írásban. – (RO) Az állásfoglalás mellett szavaztam, és ismételt hangsúlyoznom kell, hogy az EU és az Egyesült Államok közötti együttműködés a terrorizmus elleni küzdelem terén – éppen úgy, ahogyan az EU és az Egyesült Államok közötti külön megállapodás aláírása ezen a téren – kulcsfontossággal bír. Ezt a megállapodást a Parlamentnek folyamatosan figyelemmel kell kísérnie. A Tanácsnak és a Bizottságnak folyamatos tájékoztatást kell nyújtania Európa jogalkotó szervének a megállapodásról szóló tárgyalások valamennyi szakaszáról, valamint annak aláírásáról. Az Európai Parlament számos alkalommal állást foglalt ebben a kérdésben.

Az állásfoglalás egyik másik kulcsfontosságú eleme, hogy valamennyi adatátadási kérelmet jóvá kell hagynia egy európai igazságügyi hatóságnak. Az adattovábbítást meg kell indokolni és az adatok átadásának átlátható módon kell történnie. Garantálni kell a polgárok jogait, például azt, hogy lehetőségük nyíljon az adatokhoz való hozzáféréshez, azok módosításához és törléséhez, valamint a magánélet bármilyen megsértése esetén kártérítést kell számukra nyújtani.

Szeretném kiemelni annak szükségességét, hogy olyan megoldás szülessen az adatok átadásának korlátozására, amely az adatcserét kizárólag a terrorizmus gyanúja alatt álló személyek esetében teszi lehetővé. Fontos a megállapodásban lefektetett kölcsönösség és arányosság elvének betartása, valamint a megállapodás azonnali megszüntetése, amennyiben bármely vállalt kötelezettséget nem tartják be. Meggyőződésem, hogy a Bel- és Igazságügyek Tanácsa figyelembe fogja venni az állásfoglalásban megfogalmazott ajánlásokat.

Edite Estrela (S&D), írásban. – (PT) Az állásfoglalás mellett szavaztam, mert úgy vélem, hogy az ezen a téren az EU és az Egyesült Államok közötti bármely megállapodásban szerepelnie kell a végrehajtásra és a felügyeletre vonatkozó, az Unió által kijelölt megfelelő hatóság által ellenőrzött szigorú biztosítékoknak. Csak ilyen módon biztosítható, hogy ezek az adattovábbítások nem jelentsenek eltérést az uniós jogszabályok és gyakorlat alapjául szolgáló elvektől.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A nemzetközi jogi együttműködés és a transzatlanti együttműködés alapvető elemei a terrorizmus elleni küzdelemnek. Ezért üdvözlendő a terrorizmus finanszírozásának megelőzésével kapcsolatos, az Európai Unió és az Egyesült Államok között kötendő hosszú távú megállapodás. Mindazonáltal egy ilyen megállapodás nem veszélyeztetheti a természetes és jogi személyek tranzakcióinak bizalmasságát. Ezért a személyes adatok tisztességes, szükséges, arányos és törvényes feldolgozására irányuló európai követelmények a legfontosabbak, és ezért azokat továbbra is minden körülmények között alkalmazni kell.

Az Európai Uniónak meg kell határoznia az alapvető elveket arról, hogy általában véve hogyan működjön együtt az Egyesült Államokkal a terrorizmus elleni küzdelemben, valamint az arra vonatkozó mechanizmusokat is, hogy hogyan továbbítsa az információt a polgárai gyanúsna vagy szabálytalannak vélt tranzakcióiról. Egy az EU és az Egyesült Államok között a terrorizmus finanszírozásának megelőzésére irányuló jogi együttműködési megállapodást kell aláírni, amely biztosítja, hogy a személyes adatok átadása során tiszteletben tartják az európai polgárok és vállalatok jogait és szabadságjogait, valamint hogy a biztonságuk védelme a tranzakcióik bizalmasságának szükségtelen veszélyeztetése nélkül valósul meg.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) Az Egyesült Államok és az EU között aláírt átmeneti megállapodásnak megfelelően elismertem a transzatlanti együttműködés szükségességét a nemzetközi

bűnözés és a terrorizmus elleni küzdelem terén. Kiemeltem, hogy ezt az együttműködést a kölcsönös bizalom és a kölcsönösség, az arányosság és a polgári jogok tiszteletben tartásának elvére építve kellene kialakítani. Ugyanakkor a biztonságnak nem szabad felülírnia az egyéb jogokat, szabadságjogokat és biztosítékokat, hanem sokkal inkább összeegyeztethetőnek kellene lennie azokkal. Elfogadhatatlan, hogy a portugál rendőrség csak végrehajtási paranccsal férhet hozzá egy adott személy banki adataihoz, miközben adatok milliói adhatók át értelmezés és elemzés céljából az Egyesült Államok rendőrségének bármiféle igazságügyi ellenőrzés nélkül. Ezért az átmeneti megállapodás ellen szavaztam. Mindazonáltal a kérdéses új állásfoglalásra irányuló indítvány a Parlamenttel való együttműködés tekintetében új álláspontot képvisel a Bizottság és a Tanács részéről. Remélem, hogy az EU és az Egyesült Államok közötti jövőbeli együttműködés a terrorizmus elleni küzdelem terén az arányosság, a szükségesség és a kölcsönösség elvén fog alapulni.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Az Egyesült Államokkal kötendő SWIFT-megállapodás jelentős mértékű elutasítását követően egy olyan állásfoglalást kaptunk vissza, amely a leghatározottabb bírálatunkat vívta ki, mivel elfogadja a nagyarányú adatcserére vonatkozó elképzeléseket az ún. „terrorizmus elleni küzdelem” terén. Számos szakértő elmondta, hogy egy ilyen megállapodás nem biztosítja a jogok, szabadságjogok és biztosítékok védelmét. Az ún. „SWIFT-megállapodás” és az adatok védelméről és cseréjéről szóló keretmegállapodás nem garantálja, hanem veszélyeztetik a biztonságot.

Az EU és az Egyesült Államok viszonyában eltérő felfogás uralkodik az adatvédelemről, a hatáskörökről, a jogalkotásról és a magánéletről. Ezeket a kérdéseket tisztázni kell, mielőtt a Bizottság megkapja új felhatalmazását.

Mindazonáltal a Ház többsége valódi biankó csekket adott a Bizottságnak azáltal, hogy olyan kétértelmű korlátozásokat határozott meg, mint az „arányosság” és a „kölcsönösség”. Ez valóban megnyitja Pandóra szelencéjét a szabadság ellenében, és az olyan tagállami funkciók megszüntetését segíti elő, mint a polgárok adatainak továbbításáról szóló döntés, amelyet most egy európai „igazságügyi hatóságra” ruháznak át.

Az adatok tömeges tárolása és átadása esetén nincs lehetőség „arányosságra” vagy „kölcsönösségre”, mivel az számos ellenőrizhetetlen veszélyforrást rejt magában, különösen annak tekintetében, hogy ki férhet hozzá az adatokhoz, és hogy hogyan és milyen célból használják fel azokat.

Sylvie Guillaume (S&D), írásban. – (FR) Amellett szavaztam, hogy az Európai Bizottság kapjon erősebb felhatalmazást a SWIFT kérdéséről az egyesült államokbeli hatóságokkal folytatandó tárgyalásokon. Valóban biztosítékot kell kapnunk arra, hogy két fontos fenntartás – a tömeges adattovábbítás kérdése, valamint az európaiaknak az egyesült államokbeli jogorvoslathoz való hozzáférése – feloldásra kerül. Ezért vélem úgy, hogy ez a felhatalmazás lényeges módosításra szorul, mielőtt elfogadásra kerül, máskülönben a tárgyalások végeztével megint arra kényszerülnék, hogy szavazzak a megállapodás ellen, ahogyan tettem azt már korábban is.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), írásban. – (FR) Én ez ellen a szöveg ellen szavazok, amely támogatja egy, a SWIFT-adatok átadásáról szóló Európa és az Egyesült Államok közötti megállapodás lehetőségét. A jelenlegi feltételek nem teszik lehetővé az egyesült államokbeli hatóságoknak továbbítandó adatok szűrését. Az egyesült államok hatóságai így módon egy sürgős intézkedés keretében a személyes adatok nagy tömegéhez férnek hozzá egy esetleges terrorista fenyegetés esetén, amelyet – legyen az bármilyen valóságos is – mégiscsak imperialista célokra használnak fel. Ezenkívül ez a szöveg nem követeli meg a kölcsönösséget az Egyesült Államok részéről, csupán aláztatosan „rámutat” arra, hogy az lenne a normális. Európa ilyen formán történő alárendelése az Egyesült Államoknak teljességgel elfogadhatatlan. Sohasem kínálkozott ennél jobb alkalom arra, hogy Európa megerősítse az Egyesült Államokkal szembeni függetlenségét.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) A terrorizmus elleni küzdelem aggodalmat jelent mind az Európai Unió, mind pedig a demokratikus világ többi része számára. Bármely mechanizmus, amely segítheti a lehetséges támadások felderítését lényeges ahhoz, hogy ez a küzdelem sikerrel járjon. A SWIFT-megállapodás a terrorizmus elleni küzdelem nagyon hatásos eszköze, mivel az egyes országok között átutalásra kerülő összegek tekintetében bizalmas pénzügyi információkhoz biztosít hozzáférést. Ennek a megállapodásnak az Egyesült Államokkal történő újratárgyalása egyedülálló lehetőséget kínál az EU számára ahhoz, hogy hatékonyan járuljon hozzá az új terroristák és az esetleges támadások felderítéséhez. Az Egyesült Államok részéről jelenleg nagy az együttműködés iránti vágy: az Egyesült Államok egy olyan megállapodást támogat, amely hatékony védelmet nyújt a továbbított adatok számára és a lehető legnagyobb fokú kölcsönösséget biztosítja.

Willy Meyer (GUE/NGL), írásban. – (ES) A Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport, a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportja, az Európai

Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport és az Európai Konzervatívok és Reformerek közös állásfoglalása ellen szavaztam, mert ez a szöveg a terrorizmus elleni küzdelem ürügyén támogatja egy, a banki adatok átadásáról szóló a 27 tagállam és az Egyesült Államok közötti megállapodás elérésének a lehetőségét. A jelenlegi feltételek mellett az Egyesült Államok több millió európai nagy mennyiségű bizalmas adatához férhetne hozzá. Úgy vélem, hogy az Egyesült Államok kérése nem elfogadható és fenyegetést jelent az európai polgárok jogaira és szabadságjogaira nézve. Ezzel a javaslattal a legkonzervatívabb erők kezünket-lábunkat megkötve kívánnak kiszolgáltatni bennünket az amerikai érdekeknek, anélkül hogy a polgárok biztonságára vagy magánéletére is gondolnának. Az Európai Parlament nem engedheti, hogy a terrorizmus elleni küzdelem nevében az európaiak polgári és szabadságjogai sérüljenek.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Az új SWIFT-megállapodásról folytatandó tárgyalásokról szóló állásfoglalásra irányuló indítvány számos részletes javaslatot tartalmaz arra vonatkozóan, hogy a pénzügyi üzenetadatoknak az Egyesült Államok rendelkezésére bocsátásának keretében hogyan lehetne a jövőben az adatvédelmet javítani. Ez nagyon is üdvözlendő. Ez ugyanakkor elfedi annak kérdését, hogy egyáltalán szükség van-e a magánéletbe történő ilyen súlyos beavatkozásra. Ezt nyilvánvalóan csak feltételezik. Ugyanakkor nem világos, hogy a terrorizmus jelensége ellen ilyen formán eredményesen lehet-e fellépni. Továbbá az sem világos, hogy a nagyobb fokú adatvédelemre vonatkozó kéréseket a gyakorlatban hogyan lehetne megvalósítani. A múlt és a jelenlegi gyakorlat tapasztalataiból tudjuk, hogy az adatok a lehető legszélesebb körben és gyakran igen jövedelmezően is kerülnek felhasználásra. Ezért én elvből elutasítom a rendkívül bizalmas adatok átadását, és emiatt ez ellen az állásfoglalásra irányuló indítvány ellen is szavaztam.

Georgios Papanikolaou (PPE), írásban. – (EL) Én ma a parlamenti állásfoglalás mellett szavaztam, amelyet a legtöbb képviselőcsoport is támogatott, és amely tartalmazza az Európai Parlamentnek az új SWIFT-megállapodás ratifikációjára, valamint az Egyesült Államokkal zajló tárgyalások új körének elindítására vonatkozó feltételeit. A Parlament célja, hogy olyan rugalmas szabályokat határozzon meg a transzatlanti együttműködés előmozdítására, amelyek segítik a terrorizmus elleni küzdelmet és egy olyan adattovábbítási rendszer létrehozását, amelyben az uniós polgárok bízhatnak. A tárgyalások egyik legérzékenyebb pontja, amelyre különös figyelmet kell fordítani, az átadott adatok mennyiségének a csökkentése. Ennek eléréséhez az új megállapodásnak számos biztosítékot kell tartalmaznia arra nézve, hogy az európai polgárok személyes adatait védő európai jogszabályok betartásra kerülnek. Ezenkívül, ahogyan azt az állásfoglalás is megállapítja, fontos, hogy az európai polgárok jobb jogorvoslati mechanizmusokkal rendelkezzenek, és így hatékonyabban meg tudják védeni jogaikat.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), írásban. – Én a SWIFT-állásfoglalásról (TFTP) szóló szavazás során tartózkodtam. Mindazonáltal az állásfoglalás nagy többséggel elfogadásra került (nem került sor név szerinti szavazásra). Képviselőcsoportunk tartózkodott a szavazástól, mivel elutasításra kerültek a legfontosabb módosításaink, úgymint a 8. módosítás, amelyben az adatok átadásának igazságügyi engedélyezését kértük, valamint a 9. módosítás, amelyben a kölcsönös jogi segítségnyújtási egyezmény (MLAA) alkalmazását kértük a terrorizmus finanszírozásának felderítését célzó amerikai program (TFTP) keretében. A Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja további fontos módosításai is elutasításra kerültek: a terrorizmus uniós meghatározása az Egyesült Államok meghatározása helyett, az adatok harmadik országokba vagy szervezetekhez való továbbításának a tilalma, valamint az adatok tárolási idejének a korlátozása. Mindazonáltal az állásfoglalás igen határozott üzenetnek tekinthető az EU és az Egyesült Államok közötti a korábbi megállapodás tavaly februári elutasítását (hozzájárulási eljárás) követő új TFTP-megállapodásról szóló tárgyalásokra nézve, habár véleményünk szerint a ma elfogadott szöveg visszalépést jelent a Parlament által tavaly szeptemberben elfogadott állásfoglaláshoz képest.

Nuno Teixeira (PPE), írásban. – (PT) A terrorizmus és a terrorizmus finanszírozása elleni küzdelem megkerülhetetlen tény és teljes figyelmet érdemel a részünkről, ezért a transzatlanti együttműködés mindenképpen szükségszerű. Az Európai Unió és az Egyesült Államok között az adatok feldolgozásáról és átadásáról szóló megállapodásra tett korábbi kísérletből hiányzott az arányosság, a kölcsönösség és az átláthatóság.

Ez az állásfoglalásra irányuló indítvány a „terrorista tevékenység” közös meghatározására, valamint a „nem kinyert adatok” fogalmának világossá tételére szólít fel. Ismételten hangsúlyozza annak szükségességét, hogy az adatcsere korlátozására alkalmazzák a szükségesség elvét, és ilyen módon szigorúan korlátozzák az adatcsere az eljárás céljainak eléréséhez szükséges időtartamra.

Az állásfoglalás számos, az európai jogalkotási gyakorlaton alapuló biztosítékot javasol, és ezáltal nagyobb védelmet kínál a polgárok alapvető jogainak. Az állásfoglalás nem csak arra tesz kísérletet, hogy az adattovábbítási eljárás egésze során garantálja a megkülönböztetésmentességet, hanem egy olyan európai

hatóság létrehozására is, amely képes az Egyesült Államokból érkező kérelmek fogadására és felügyeletére. Én az állásfoglalásra irányuló indítvány mellett szavaztam, mert úgy vélem, hogy ezzel megteremtettük az alapjait egy olyan tárgyalási folyamat elindításának, amely egy kiegyensúlyozott megállapodás elérését támogatja az Európai Unió és az Egyesült Államok között.

Állásfoglalásra irányuló indítvány: (B7-0244/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D), írásban. – Támogattam az állásfoglalást. Mivel digitális korunkban az adatvédelem, az információs önrendelkezési jog, a személyes jogok és a magánélet tiszteletben tartásához való jog egyre fontosabb szerepet játszó értékek, amelyeket megkülönböztetett figyelemmel kell védelmezni. E jogok megfelelő módon történő védelme érdekében biztosítani kell, hogy az európai polgárok személyes adatainak harmadik országok számára biztonsági okból történő továbbítását jogalkotási aktusként működő nemzetközi megállapodások szabályozzák. Sőt, a PNR-adatok felhasználásának egységes elvrendszeren kell alapulnia, amely a harmadik országokkal kötendő megállapodások alapjául szolgál, és amelynek összhangban kell lennie az európai adatvédelmi előírásokkal.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) Egyetértek az ebben az európai parlamenti állásfoglalásban megállapított azokkal a javaslatokkal, amelyek szerint egy-egy új jogi intézkedés elfogadása előtt el kell végeznünk a magánéletre gyakorolt hatásnak az arányosság alapján való értékelését, mivel alapvető fontosságú annak értékelése, hogy a meglévő jogszabályi intézkedések elégtelenek-e. A technológia és a mobilitás alapvető jellemzője a ma világának, és ilyen módon a személyes jogok és a magánélet tiszteletben tartásához való jog olyan értéké vált, amelyet biztosítanunk kell, és amely felett éberrel kell őrködnünk. Egyetértek a Parlamentnek az előzetes utasinformációval és az utas-nyilvántartási adatállománnyal kapcsolatos intézkedések megvizsgálására irányuló felhívásával; a bűnüldözés elleni küzdelem során ugyanakkor biztosítanunk kell azt is, hogy a hatályos intézkedések arányosak legyenek, és ne sértsék az emberek alapvető jogait. Ilyen módon az utas-nyilvántartási adatok továbbításának meg kell felelnie az EU adatvédelmi előírásainak, az adatokat pedig kizárólag konkrét bűncselekményekkel vagy fenyegetésekkel kapcsolatban szabad felhasználni. Figyelembe véve azt, hogy az utas-nyilvántartási adatállomány adatait biztonsági célokra használják, az adatok továbbításának feltételeit az EU-val kötött nemzetközi megállapodásokban kell megállapítani, így biztosítva az európai uniós polgárok és légitársaságok jogbiztonságát. Az új európai uniós megállapodásokban megfelelő felügyeleti és ellenőrző intézkedéseket kell megállapítanunk, amelyek segítséget nyújtanak számunkra az utas-nyilvántartási adatállomány adatai továbbításának és felhasználásának koordinálásához.

Carlos Coelho (PPE), írásban. – (PT) Annak a szükségessége, hogy az utas-nyilvántartási adatállomány adatainak továbbítását illetően kiegyensúlyozott megállapodásra jussunk az Egyesült Államokkal, évek óta folyamatosan foglalkoztat bennünket. A tárgyalások jelenlegi helyzete még nem azt tükrözi, hogy az Egyesült Államokban létezne az adatok valódi jogszabályi védelme, mivel ezeket az adatokat az elvégzett biztonsági ellenőrzése után évekig megtarthatják, és nincs jogszabályi védelme a nem amerikai egyesült államokbeli polgároknak. Az Ausztráliával és Kanadával kötött megállapodások elfogadhatóbbak, mert nagyobb figyelmet szentelnek az arányosság elvének, mivel az adatokhoz való hozzáférés korlátozott az igazságszolgáltatási ellenőrző tevékenység jellege, ideje és mennyisége tekintetében. Kizárólag a következetesség és a PNR-adatok felhasználására vonatkozó általános elvek és szabályok megállapítása révén tudunk túljutni a holtponton, és továbblépni az e területtel kapcsolatos bármely nemzetközi megállapodás megkötése felé elmozdulni, legyen szó akár erről a három említett országról, akár pedig a hasonló megkeresések hamarosan bekövetkező lavinájáról. Abban a reményben támogatom a Parlament hozzájárulásáról szóló szavazás elnapolását, hogy egy kicsit több idő birtokában a tárgyalások talán majd megnyugtató választ adnak a Parlament folyamatosan hangoztatott aggályaira.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A transzatlanti járatok utasai személyes adatainak a légitársaságok által történő továbbításáról folytatott vita fájó pontja volt az Európai Uniónak az Egyesült Államokkal, Ausztráliával és Kanadával való kapcsolataiban és korunk egyik dilemmájának a lényegét ragadja meg.

Egyfelől senki nem kételkedik annak a különös szükségességében, hogy minden polgár magánéletét, adatainak bizalmas jellegét meg kell védeni. Másfelől kevesen tagadnák, hogy olyan korban élünk, amikor az emberek biztonsága nem csak azt követeli meg, hogy a bűnüldözés esetében legyen hatékonyabb a rendőri szervek közötti információcsere, hanem az információ feldolgozása hatékonyságának annak érdekében való javulását is, hogy az információ még inkább alkalmas legyen a szervezett bűnözés, és különösen a terrorizmus elleni küzdelemre. Remélem, hogy a folyamatnak az Európai Parlament által eldöntött elnapolása lehetővé teszi majd az említett értékek közötti megfelelő egyensúly kialakítását.

José Manuel Fernandes (PPE), *írásban*. – (PT) Az adattovábbításról folytatott tárgyalások jelenlegi helyzete még nem biztosítja az adatoknak az Egyesült Államokban való hatékony jogszabályi védelmét, mivel az adatokat az elvégzett biztonsági ellenőrzések után még évekig megtarthatják, és a jog nem védi azokat, akik nem az Egyesült Államok polgárai. Ezért abban a reményben támogatom a Parlament hozzájárulásáról szóló szavazás elnapolását, hogy egy kicsit több idő talán lehetővé teheti, hogy a tárgyalások megnyugtató választ adnak a Parlament által az ügygel kapcsolatban hangzottakról aggályokra.

Sylvie Guillaume (S&D), *írásban*. – (FR) Azért támogattam ezt az állásfoglalást, hogy az Egyesült Államokkal és Ausztráliával kötendő megállapodások tárgyalásainak részeként hangot adjak a PNR-adatoknak (amelyek alapján véve tisztán kereskedelmi adatok) a (a bűnüldözés céljából történő) felhasználásával kapcsolatos aggodalmaimnak. Azt hiszem, hogy mielőtt aláírnánk bármilyen, az adatok harmadik fél részére történő továbbításáról szóló megállapodást, bölcsőbb volna, ha először az ilyen jellegű megállapodás általános keretrendszerének kidolgozásával foglalkoznánk, meghatározva a minimumfeltételeket, például a jogszabályi korlátozásokat, az adatvédelmi normákat és a korlátozott megőrzési időtartamot. Meg kell védenünk az európai polgároknak a pontatlan adatok töröltetéséhez való jogát, és el kell érniünk, hogy a viszonyosság alapján európai szinten férhessünk hozzá partnereink adataihoz. Ezért remélem, hogy a megbeszélések folytatódhatnak majd.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *írásban*. – (FR) A szöveg mellett szavazok. Az Egyesült Államokkal és Ausztráliával kötött, az európai légi utasok úgynevezett PNR-adatainak továbbításáról szóló hatályos megállapodások elutasítását javasolja. Az ilyen adatok továbbítása aláássza az európai polgárok szabad mozgáshoz való jogát. Képviselőcsoportom saját tapasztalattal is rendelkezik ezzel kapcsolatban: egyik munkatársunknak, egy emberi jogi aktivistának egyszerűen megtiltották, hogy az Egyesült Államok területére lépjen, illetve hogy átrepüljön felette, miután felvették a potenciális terroristák listájára. Ez a szabadságok önkényes korlátozásának egyik olyan fajtája, amelynek az ehhez hasonló megállapodások tesznek ki bennünket. Terrorcselekmények vannak. Küzdenünk kell ellenük. Soha nem használhatók fel azonban az alapvető szabadságok elnyomásának ürügyéül.

Nuno Melo (PPE), *írásban*. – (PT) Az utas-nyilvántartási adatállomány (PNR) a terrorizmus elleni küzdelem egyik eszközre. A Lisszaboni Szerződés alapján a Parlamentet ismételten felkérték az EU, az Egyesült Államok, Ausztrália és Kanada közötti új PNR-megállapodásról szóló tárgyalásokon való részvételle. A terrorizmus elleni küzdelem egyik szószólójaként az EU készen áll arra, hogy részt vegyen minden olyan megállapodás megtárgyalásában, amely hatásos lehet e küzdelemben. Az Unió azonban nem fogja veszélyeztetni az állampolgári jogokat és az alapvető jogokat.

Andreas Mölzer (NI), *írásban*. – (DE) A SWIFT-megállapodással kapcsolatban már említett okok miatt ellenzem az adatok továbbítását, különösen, ha az ilyen adatok konstruktív módon való felhasználása nem igazán bizonyítható, illetve ha az adatokkal való visszaélése nem zárható ki. Az állásfoglalásra irányuló indítvány részletesen kitér az esetleges veszélyekre, és az Egyesült Államokkal és Ausztráliával kötendő, az utas-nyilvántartási adatállományról szóló megállapodások aláírásához szükséges jóváhagyásról történő szavazás elnapolását javasolja. Emiatt az indítvány mellett szavaztam.

Georgios Papanikolaou (PPE), *írásban*. – (EL) A legjobb megoldásnak az utas-nyilvántartási adatoknak a valamennyi érdekelt országgal kötendő PNR-megállapodásokban alkalmazásra kerülő egységes modelljének kidolgozása, illetve az Egyesült Államokkal és Ausztráliával kötendő megállapodások aláírásához szükséges jóváhagyásról történő szavazás elnapolása tűnik. Egy elhamarkodott megközelítés, amely az Egyesült Államokkal és Ausztráliával kötendő PNR-megállapodásokat érintő negatív felhanggal járhat, megállíthatja az adatok áramlását, amely a leszállási jogok felfüggesztését eredményezheti, amely katasztrofális következményekkel járhat a légitársaságokra nézve. A mai napon a parlament valamennyi képviselőcsoportja által előterjesztett közös állásfoglalási indítvány – amelyet én is elfogadtam – jogosan tartalmazza azt, hogy a PNR-megállapodásoknak figyelembe kell vennie azokat a minimumkövetelményeket, amelyek nem képezhetik vita tárgyát. Az elsődleges célkitűzés az utasbiztonság, de az utasbiztonságot nem a magánélet és a személyes adatok védelmének tiszteletben tartása kárára kell megteremtünk. Az adatgyűjtés korlátozása, amelynek mindig összhangban kell lennie az arányosság és a szükségesség elvével, kulcsfontosságú az utasok adatainak továbbítására nézve.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *írásban*. – Az állásfoglalás mellett szavaztam. A PNR-rel kapcsolatos állásfoglalást nagy többséggel és képviselőcsoportunk támogatásával fogadták el. Az állásfoglalás arra szólít fel, hogy addig napoljuk el az Egyesült Államokkal, Kanadával és Ausztráliával kötendő, az utas-nyilvántartási adatállományról szóló megállapodások aláírásához szükséges jóváhagyásról szóló szavazást, amíg a leghatározottabb garanciát meg nem kapjuk az adatvédelemre, a megőrzési időtartamra, az adatfelhasználás

céljaira, a parlamenti ellenőrzésre, az igazságszolgáltatási ellenőrzésre, valamint a hozzáférés és jogorvoslat jogára vonatkozóan.

Közös állásfoglalási indítvány: (RC-B7-0238/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D), írásban. – Támogattam az állásfoglalást, mivel mind az Európai Parlamentben, mind pedig azon kívül számos aggályt vetett fel. A cianid az aranybányászatban alkalmazott, súlyosan mérgező vegyi anyag, amely fő szennyező anyagnak minősül, amelynek katasztrofális és visszafordíthatatlan hatása lehet az emberi egészségre és a környezetre. Ez a vegyi anyag okozta Közép-Európa történelmének legsúlyosabb ökológiai katasztrófáját. Sajnálatos, hogy európai uniós szinten nem állapítottak meg egyértelmű előírásokat, és a cianidot továbbra is felhasználják az aranybányászatban, nagy veszélynek kitéve ezzel a munkavállalókat és a környezetet. Azt hiszem, hogy kizárólag a cianidos bányászati technológiák teljes betiltása védheti meg vízkészleteinket és ökoszisztémáinkat a cianidos szennyeződéssel szemben.

Elena Băsescu (PPE), írásban. – (RO) Nem a Magyarország érdekeit védő, és ezért Áder urat támogató magyar európai parlamenti képviselő vagyok, és nem is valamely nem kormányzati szervezet tagja vagyok. Román európai parlamenti képviselő vagyok, aki saját hazája érdekeit védi.

És mint ilyen, kötelességemnek érzem, hogy – mielőtt felszólítanánk a cianidos technológia bányászatban való alkalmazásának betiltására – kérjem a technológia alkalmazásának hatásával foglalkozó vizsgálat elvégzését.

Az állásfoglalást előterjesztők kötelessége volt egy olyan alternatív megoldás felkínálása, amely gazdaságilag kivitelezhető és kevésbé mérgező, mint az, amellyel kapcsolatban a teljes tilalomra hívtak fel.

Az Európai Bizottság képviselőjének, Cecilia Malmströmnek a két héttel ezelőtti nyilatkozatát, valamint a helyi közösségek képviselőivel (köztük a Verspatak környéki települések polgármestereivel) való találkozást követően arra az álláspontra jutottam, hogy a technológia teljes tilalmának bevezetése előtt részletekbe menő vizsgálatot kell folytatni, és minden rendelkezésre álló lehetőséget át kell tekinteni.

A döntés meghozatala előtt a következő szempontokat kell figyelembe vennünk: környezetvédelem, munkahelyteremtés, a beruházások vonzóna tétele, valamint a bányászaton kívüli más kereseti lehetőségek hiánya a népesség számára az egész régióban.

Végül az állásfoglalás ellen szavaztam, és két módosítást nyújtottam be, mivel az állásfoglalás egyetlen oldal nézőpontját és érdekeit tükrözi.

.

George Becali (NI), írásban. – (RO) Támogatom a ma szavazás alá került állásfoglalás-tervezet negyedik bekezdésének elhagyására irányuló módosítást. Ezért a módosítás mellett szavaztam. Ugyanakkor több okból is az állásfoglalás-tervezet ellen szavaztam. Nem kérhetjük az Európai Bizottságtól, hogy tiltsa be a cianidos technológiának az aranybányászatban való alkalmazását, mivel egyes tagállamokban – például Romániában – jelentősek a kiaknázatlan erőforrások. A verespataki projekt megérdemli, hogy tekintettel gazdasági és társadalmi hatására, és mivel teljes mértékben megfelel a környezet és a régészeti lelőhelyek védelmére irányuló korlátozásoknak, támogatást kapjon. Európai parlamenti képviselőként támogatom az e területnek felajánlott lehetőséget – az összes problémájával együtt. Határozott meggyőződéseim, hogy a felelős nemzeti kormányhatóságok az engedélyek díjtételeinek olyan szintjét állapítják majd meg, amely alkalmas arra, hogy élénkítse és megvédje az aranylelőhelyekkel rendelkező verespataki területet. Romániának – mint tagállamnak – joga van arra, hogy a környezet védelmét biztosító biztonságos körülmények között aknázza ki lelőhelyeit, továbbá hogy kihasználja rendelkezésére álló természeti kincsivel azonos arányban meglévő gazdasági és szociális előnyöket.

Jean-Luc Bennahmias (ALDE), írásban. – (FR) A cianid a környezetet és az emberi egészséget fenyegető kockázata ellenére a bányaiipar által alkalmazott, rendkívül veszélyes vegyi anyag. Tíz évvel ezelőtt több, mint 100 000 köbméter cianiddal szennyezett víz ömlött ki véletlenül egy romániai aranybánya tározójából a folyórendszerbe. E szennyeződés felelős Közép-Európa egyik legsúlyosabb környezeti katasztrófáiért. A mérgező anyagok éveken keresztül veszélyeztették az ökológiai egyensúlyt, az élelmiszerláncot és az érintett folyók vizével kapcsolatos alapvető emberi követelményeket. Nincs semmi, ami megakadályozhatná, hogy egy hasonló baleset ismét bekövetkezessen. Európában több bányászati projekt során alkalmaznak cianidot. Bármikor bekövetkezhet egy újabb katasztrófa. Csak idő és az emberi gondatlanság kérdése. A cianidos bányászat csak kisszámú munkaerőt foglalkoztat, de a valós környezeti katasztrófák kockázatát hordozza

magában. Az európai környezetvédelmi jogszabályok rögzítik az elővigyázatosság elvét, és előírják a vízzennyezés megelőzését és nyomon követését. Ezért a cianidnak az Európai Unióban található aranybányákban való alkalmazására vonatkozó tilalom bevezetésére felhívó parlamenti állásfoglalás mellett szavaztam.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), írásban. – (EL) Elfogadtam, és az állásfoglalási indítvány mellett szavaztam, mivel a cianidos bányászati technológiák alkalmazásának kérdése rendkívül komoly, azonnali, érélyes, és mindennemű kitérő mellett döntést kíván meg. A Bizottság mostanáig nagyon visszafogott megközelítést alkalmazott e kérdéssel kapcsolatban – ennek egyszer és mindenkorra meg kell változnia. A probléma számos országot, az európai polgárok egészségét és a környezetvédelmet is érinti. A cianidnak a bányászatban való alkalmazásából eredő esetek, illetve a cianid bányászatban való alkalmazásának következményei – például Románia és a más országok vonatkozásában – jól dokumentáltak és komoly aggodalomra okot adóak. Amikor a Bizottságot a cianid alkalmazására alapuló bulgáriai aranybányák létesítéséről szóló közelmúltbeli döntésről kérdeztem, a bizottsági válasz csak hozzájárult félelmeim növekedéséhez. Sajnos jelenleg úgy tűnik, hogy az Észak-Görögországban külföldi társaságok által megvalósított három beruházási programban megengedett lesz a cianid alkalmazása. Végül a Bizottságnak a következő hat hónapon belül javasolnia kell a cianidnak az EU-ban való alkalmazásának a teljes betiltását, hogy a tilalmat legkésőbb 2012 végéig be lehessen vezetni. Emellett valamennyi tagállamnak vállalnia kellene a cianid alkalmazásának betiltását, ahogyan azt Magyarország is tette a közelmúltban.

Marielle De Sarnez (ALDE), írásban. – (FR) Az Európai Parlament a cianidos bányászati technológiák 2011 végéig történő általános betiltását támogató állásfoglalást fogadott el. A cianidszennyeződés környezeti következményei transznacionálisak, ezért e tilalmat európai uniós szinten kell alkalmazni. 2000 januárjában például több mint 100 000 köbméter cianiddal szennyezett víz ömlött ki egy romániai aranybányából, és szennyezte be Románia, Magyarország, Szerbia és Bulgária folyóit és folyóvizeit. Reméljük, hogy a tagállamok felhagynak a cianid alapú technológiákat alkalmazó bányászati projektek támogatásával. Ugyanakkor a Bizottságnak a zöld alternatív iparágaknak, a megújuló energiának és az idegenforgalomnak nyújtott pénzügyi támogatással ösztönöznie kell az érintett területek újraiparosítását.

Lena Ek, Marit Paulsen, Olle Schmidt és Cecilia Wikström (ALDE), írásban. – (SV) A svéd aranybányászatban a cianidot zárt rendszerekben, környezeti szempontból fenntartható módon alkalmazzák. Még azt megelőzően leomlik, hogy a víz kikerülne a rendszerből, a rendelkezésre álló legjobb technológia (best available technology, BAT) pedig olyan határértékeket ad meg, amelyek jóval alatta maradnak a nemzetközileg elfogadott biztonsági értékeknek. A szigorú biztonsági előírások megakadályozzák, hogy a cianid valamilyen hatást gyakoroljon a környezetre. A bányák elősegítik a ritkán lakott területek népességének foglalkoztatását, alternatív technológiát pedig eddig még nem sikerült kifejleszteni. E területen is ösztönözni kell a kutatást és a fejlesztést, ám az aktuális helyzetben a tiltás mind szociális, mind pedig gazdasági szempontból katasztrofális eredménnyel járna.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson és Marita Ulvskog (S&D), írásban. – (SV) Mi, szociáldemokraták nagyobb léptékben dolgozunk azon, hogy fokozatosan megszüntessük a veszélyes anyagoknak az élelmiszerekbe, a környezetbe, a gyártási folyamatokba stb. való kerülését. A cianid az említett veszélyes anyagok egyike, a cianid kezelést pedig kézenfekvő okokból szabályozzák. Svédországban a bányászatban alkalmazott valamennyi cianidvegyületet zárt folyamatokban, biztonságosnak tekintett módon kezelik. Az EU más részein az anyag kezelését nem ellenőrzik ilyen szigorúan.

A zárószavazáson tartózkodtunk, mivel nem támogathatunk egy olyan elhamarkodott teljes tilalmat, amely büntetné az azokban az országokban folytatott bányászatot is, amelyekben a cianid kezelése biztonságosnak minősül. Szeretnénk, ha a Bizottság azonnali intézkedéseket tenne a cianid alkalmazásával járó folyamatok biztonságossá tétele érdekében azért, hogy biztosítva legyen az, hogy valamennyi tagállamban zárt folyamatokat alkalmaznak, hosszú távon pedig megtörténjen a cianidnak a termelésben történő alkalmazásának tilalmi úton való fokozatos megszüntetése.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A cianid alkalmazásának különösen mérgező jellege és a bányászatban való alkalmazásának hatásai – úgy a cianidot alkalmazó személyekre, mint a bányát körülvevő flórára és faunára nézve – az emberre és a környezetre nézve katasztrofális következményekkel járó szennyeződések számának megnövekedésétől való félelem miatt megkövetelik a bányászatban való alkalmazás tilalma felé való elmozdulást. Ugyanakkor tekintetbe véve a bányáipar aktuális szükségleteit, ez a tiltás nem lehet azonnali, ezért meg kell vizsgálni és be kell vezetni a cianid alkalmazásának környezeti hatásait minimalizáló intézkedéseket.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) Az állásfoglalás mellett szavaztam, mivel a cianidos bányászati technológiák általános betiltását javasolja az Európai Unióban 2011 végéig, és mivel úgy érzem, hogy pillanatnyilag kizárólag a tilalom az egyedüli módja annak, hogy megóvjuk vízkészleteinket és ökoszisztémáinkat a bányákban alkalmazott cianid által okozott szennyezéstől. Szeretném hangsúlyozni annak szükségességét, hogy kötelezni kell minden üzemeltető vállalatot olyan biztosítás megkötésére, amely baleset vagy működési zavar esetén ellentételezi a károkat és fedezi a helyszín eredeti ökológiai és kémiai állapotának helyreállításával kapcsolatos kármentesítés költségeit.

Françoise Grossetête (PPE), írásban. – (FR) A szöveg mellett szavaztam, és elégedett vagyok a szavazás eredményével, mivel a cianid rendkívül veszélyes vegyi anyag, amely katasztrofális és visszafordíthatatlan hatást gyakorolhat a környezetre és az emberi egészségre. A vízügyi keretirányelv alapján a cianid fő szennyező anyagnak minősül.

Kell-e bárkit is emlékeztetnem arra, hogy 2000 januárjában például több mint 100 000 köbméter cianiddal szennyezett víz ömlött ki a romániai Nagybánya aranybányájából, és szennyezte be a Szamos és a Tisza folyót, valamint a Duna folyamot? Elpusztította a halakat és az élő szervezeteket, az ivóvíz pedig véglegesen szennyeződött Romániában, Magyarországon, Szerbiában és Bulgáriában.

Kell-e bárkit is arra emlékeztetnem, hogy ezt az eseményt a „második Csernobilként” emlegetik a környezetre gyakorolt pusztító hatása miatt?

Ha – egy egyszerű közös állásfoglalási indítványkeretében – nem foglalunk határozottan álláspontot a cianidos bányászati technológiáknak az Európai Unióban történő alkalmazásának betiltása mellett, akkor az Európai Bizottságnak küldött üzenetünk értelmetlen lesz a jövőre nézve.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), írásban. – (RO) Előfordul, hogy a környezeti jólétnek, a természeti örökség és az emberi jólét védelmének sikerül felülkerekednie a gazdasági és pártos érdekek felett. Ez az állásfoglalás is ezt emeli ki.

Az Európai Parlamentnek a mai napon sikerült megmutatnia, hogy elsősorban és mindenek előtt az emberek általános érdekeit és jólétét védelmezi. A cianidos technológiáknak a bányászatban való alkalmazása olyan kockázatot jelent, amelyet nem vállalhatunk, mivel a hatások visszafordíthatatlanok.

Támogatom azonban azt a gondolatot, hogy azokon a területeken, ahol a cianidos technológiákon alapuló bányászatot betiltották, a „tisztá” ipari ágazatok, valamint a megújuló energia és a turizmus számára nyújtott elegendő pénzügyi támogatással ösztönözzék az ipari szerkezetátalakítást.

Tunne Kelam (PPE), írásban. – Az állásfoglalás mellett szavaztam, mivel azt hiszem, a cianid bányászatban való alkalmazását be kell tiltani Európában. A cianid az aranybányászatban alkalmazott, súlyosan mérgező vegyi anyag. Komoly fenyegetést jelent a környezetre és az emberi környezetre. A múlt súlyos balesetei bebizonyították, hogy a cianidszennyeződés visszafordíthatatlan hatással lehet a környezetre és az emberi egészségre egyaránt. Ebben a tekintetben határozottan támogatom a bányászat e fajtájának a lehető legrövidebb időn való betiltásának ügyét, annak biztosítása érdekében, hogy se a jelenben, sem pedig a jövőben senki ne legyen kitéve a bányászatban alkalmazott cianid pusztító hatásának.

Marian-Jean Marinescu (PPE), írásban. – (RO) Több okból is szavaztam a cianidos bányászati technológiák 2011 végéig történő betiltásáról szóló állásfoglalás ellen. A cianidos technológiát alkalmazó, folyamatban lévő bányászati projektek leállítása súlyos csapást mérne az ezt a technológiát alkalmazó tagállamokra (Finnország, Svédország, Spanyolország, Románia, Bulgária és Görögország), valamint a cianidokat előállító tagállamokra (Belgium, az Egyesült Királyság, a Cseh Köztársaság és Németország). Európa 100%-os mértékben függővé válna az arany behozatalától, amely az európai nemesfémipar, valamint az elektronikai ágazat által is felhasznált fém. A cianidtermelés körülbelül 87%-át használják fel a bányáiparon kívüli más ipari ágazatokban, például a vitaminok, ékszer, ragasztók, a számítógépek elektronikai alkatrészei, tűzálló szigetelőanyagok, kozmetikumok, a nejlon, a festékek, gyógyszerek stb. gyártása során. Vannak olyan technológiák a gazdasági ágazatban, amelyek veszélyesebbek az emberi egészségre és a környezetre. A cianidos technológia csak egy közülük. Az esetleges káros hatások megelőzése érdekében előírások és szabványok vannak érvényben, hogy az ilyen tevékenységeket biztonságos feltételek között lehessen folytatni. Ez az elv a bányászati technológiára is vonatkozik. Be kell tartani a hatályban lévő jogszabályokat. Nincs jogunk betiltani, de jogunk van megvédeni.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) AZ EU nagyon pontos volt a vízügyi irányelvben a vízkészletek minőségével kapcsolatban megállapított célkitűzéseket illetően – a vízkészleteknek mindenfajta kémiai hatóanyagtól

mentesnek kell lenniük. Ahhoz, hogy ezek a célkitűzések teljesülhessenek, a cianidos bányászati technológiák tilalma kulcsfontosságú. Ezt a módszert környezetbarát alternatívákkal kell felváltanunk, mivel a cianidos bányászati technológiák több, mint 30 súlyos balesetért felelősek az elmúlt 25 év vonatkozásában.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), írásban. – (RO) Az állásfoglalás ellen szavaztam, mivel a 2006. évi hatályos irányelv a cianidos technológiáknak a bányáiparban való alkalmazása tekintetében maximális védelmet biztosít a környezet és az emberi egészség számára. Figyelembe véve az irányelvnek a bányászati hulladékokra vonatkozó szigorú rendelkezéseit és az életképes alternatívák hiányát, nem szükséges általános tilalmat bevezetni a cianidos technológiáknak az arany kinyerésében való alkalmazására vonatkozóan.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), írásban. – A végleges szöveg mellett szavaztam. A közös állásfoglalási indítványt csupán egyetlen kisebb, kedvező hatású kiegészítéssel (az ipari szerkezetátalakítás ösztönzése azokon a területeken, ahol a cianidos bányászatot betiltották) fogadták el. Az „általános tilalom bevezetésére” irányuló felhívásnak a csupán egy hatásvizsgálat elvégzésére való módosítására tett kísérleteket név szerinti szavazáson utasították el (161/416), ahogyan a csupán a tilalom „megfontolását” felvető módosítást is (név szerinti szavazás: 246/337). Az S&D és a GUE/NGL képviselőcsoporttal közös, a tilalomnak egy adott nappal hatályos felvetésére vonatkozó módosításunkat nem fogadták el (név szerinti szavazás: 274/309). A végleges állásfoglalást 524/54/13 szavazattal fogadták el (az ALDE képviselőcsoport tartózkodott, mivel a hatásvizsgálatra való módosítást a Parlament nem fogadta el).

Alf Svensson (PPE), írásban. – (SV) A cianidos bányászati technológiáknak az Európai Unióban való általános betiltásáról tartott tegnapi európai parlamenti szavazáson – több másik svéd európai parlamenti képviselőhöz hasonlóan – én is az állásfoglalási indítvány ellen szavaztam. A cianidok mérgező anyagok, és rendkívül fontos, hogy alkalmazásukra a bevett környezetvédelmi iránymutatások keretében kerüljön sor, a velük való kioldást pedig zárt folyamatban végezzék. Ez egy általános gyakorlat Európában, és minimalizálja a káros kibocsátások kockázatát. A cianidnak a bányászatban való alkalmazásának teljes tilalma azt jelentené, hogy az európai aranybányákat – a svéd bányákkal együtt – be kellene zárni. Véleményem szerint a cianid alapú bányászati technológia teljes tiltása mindaddig nem ajánlott, amíg nem áll rendelkezésünkre a cianidos kioldás egy olyan alternatívája, amely technikailag, gazdaságilag és környezetvédelmileg is életképes. Ezért az állásfoglalás ellen szavaztam.

15. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

16. Az elnökség nyilatkozatai

Elnök. - Szomorúan hallottuk a finn nemzetközi emberi jogi megfigyelő, Jyri Antero Jaakola Mexikóban történt meggyilkolásának hírért. Egy mexikói aktivistával, Betty Cariño Trujilloval együtt ölték meg az emberi jogok tiszteletben tartásának felügyelésével kapcsolatos missziójuk során. Az Európai Parlament nevében részvétemet és együttérzésemet szeretném kifejezni az áldozatok családjainak. Ahogy láthatjuk, a világ amelyben élünk, még mindig követel ilyen áldozatokat.

Biztosan tudják, hogy múlt héten hivatalos látogatást tettem az USA-ban. Hivatalosan megnyitottam az EP–Amerikai Kongresszus Washingtoni Összekötő Irodát. Számos fontos megbeszélésen is részt vettem, amelyek hozzá fognak járulni az Európai Unió és az Egyesült Államok közötti szorosabb együttműködéshez, különösen a gazdaság terén. Beszéltünk továbbá a stratégiai partnerségről és a Lisszaboni Szerződés hatályba lépésével az Európai Unióban bekövetkezett változásokról. Azt akarjuk, hogy az Egyesült Államokkal való együttműködés egyenlő alapon történjen.

Most vasárnap, május 9-én lesz a Schumann-nyilatkozat 60. évfordulója. Az esemény ünnepléseként az Európai Parlament megnyitja kapuit az érdeklődők előtt május 8-án, szombaton Brüsszelben, és vasárnap Strasbourgban. Lesznek megemlékező ünnepségek Luxembourgban is. Strasbourgban a többi látogató mellett jelen lesz a Bizottság egyik alelnöke és a francia és német európai ügyekért felelős miniszter is. Én is ott leszek, és arra szeretném biztatni mindannyiukat, hogy jöjjenek el Strasbourgba most vasárnap, négy nap múlva.

17. A Szerződések felülvizsgálata - Az Európai Parlament összetételével kapcsolatos átmeneti intézkedések - Határozat a Szerződések felülvizsgálatát szolgáló konvent összehívásának mellőzéséről az Európai Parlament összetételével kapcsolatos átmeneti intézkedések tekintetében (vita)

Elnök. - A következő napirendi pont együttes vita a következőkről:

– Méndez de Vigo úr jelentése az Alkotmányügyi Bizottság nevében a 2009-2014-es parlamenti ciklus hátralévő részében az Európai Parlament összetételével kapcsolatos átmeneti intézkedésekről szóló (36.) jegyzőkönyvet módosító jegyzőkönyvtervezetről: az Európai Parlament véleménye (az EUSz. 48. cikkének (3) bekezdése) [17196/2009 - C7-0001/2010 – 2009/0813(NLE)] (A7-0115/2010), és

– Méndez de Vigo úr jelentése az Alkotmányügyi Bizottság nevében a Szerződéseknek az Európai Parlament összetételével kapcsolatos átmeneti intézkedések tekintetében való felülvizsgálatát szolgáló konvent összehívásának mellőzéséről szóló Európai Tanácsi javaslatról szóló ajánlásról [17196/2009 - C7-0002/2010 – 2009/0814(NLE)] (A7-0116/2010).

Íñigo Méndez de Vigo, előadó. – (ES) Elnök úr, engedjék meg, hogy beszédemet egy Rilke-idézzel kezdjem: „Herr, es ist Zeit. Der Sommer war sehr groß...”. Rilke volt a kedvenc költője nemrégiben elhunyt képviselőtársunknak, Dimitris Tsatsosnak. Egy ideje már, 1997. november 19-én, Dimitris Tsatsost és engem ért az a megtiszteltetés, hogy a Parlament elé terjeszthettük az Amszterdami Szerződésről szóló jelentést.

Pontosan ebben az Amszterdami Szerződésről szóló jelentésben javasoltuk, hogy a szerződések bármilyen módosítását egy konvent készítse elő.

Ezt neveztük közösségi módszernek. Ténylegesen ezt a konventen alapuló módszert használtuk az Európai Unió Alapjogi Chartájának, és mindenekelőtt az alkotmányszerződés előkészítésekor.

Szeretném, hogy ma különösen emlékezzünk Dimitris Tsatsosra, mivel a Lisszaboni Szerződés első reformja elvégzésének küszöbén állunk, amely, végső soron, elnök úr, az az alkotmányszerződés, amelyért olyan nagyon küzdöttünk.

Ezt az első reformot, amely a Lisszaboni Szerződés (36.) jegyzőkönyvének módosításából fog állni, egy anomália okozta, mivel amikor a parlamenti választásokat tartották múlt év júniusában, a Lisszaboni Szerződés még nem lépett hatályba a mindenki számára jól ismert viszonyosságok miatt.

A legutóbbi parlamenti választásokat tehát az akkor hatályos Nizzai Szerződés szerint tartották, és a Nizzai Szerződés 736 európai parlamenti képviselő megválasztását írja elő a Lisszaboni Szerződésben szereplő 751-gyel szemben.

Hogy tovább bonyolítsuk a dolgokat, elnök úr, az 1976. évi okmány előírja, hogy egy európai parlamenti képviselő mandátuma öt évig tart. Ez azt jelenti, hogy nem alkalmazhatjuk egyszerűen a Lisszaboni Szerződésben foglalt szabályokat a számokkal kapcsolatban, vagyis hogy 751 európai parlamenti képviselő legyen, mivel Lisszabon értelmében egy bizonyos ország elvesztene három megválasztott képviselőt, akik viszont nem hagyhatják el a Parlamentet a parlamenti ciklus alatt.

Ezért van szükség, elnök úr, a (36.) jegyzőkönyv módosítására, hogy lehetővé tegyünk a lisszaboni egyezmények hatályba lépését, és ezért lesz a Parlamentben ebben a parlamenti ciklusban, 2009 és 2014 között, amikor a módosított (36.) jegyzőkönyv hatályba lép, kivételesen 754 képviselő.

Ezért intézett önhöz, elnök úr, levelet az Európai Tanács a Szerződés 48. cikkének (2) bekezdése alapján azt kérve, hogy a Parlament véleményét nyilvánítson két kérdésben.

Az első kérdés, hogy szükség van-e egy konvent összehívására a (36.) jegyzőkönyv módosításának előkészítéséhez. A második kérdés, hogy az állam- és kormányfők összehívhatnak-e egy kormányközi konferenciát a (36.) jegyzőkönyv módosításához.

A két kérdés összefügg, bár két különböző jelentésben foglalkoztunk velük. A kormányközi konferencia összehívásával fogom kezdeni. Ahogy már említettem, a Lisszaboni Szerződés alkalmazásának politikai következményeivel foglalkozunk, valamint egy olyan átmeneti és kivételes megoldás megtalálásával, amely csak a jelenlegi parlamenti ciklus időtartamára vonatkozik majd. A kormányközi konferencia tehát egy olyan dologra fog korlátozódni, amelyről már megállapodás született: hogy hogyan osszunk el 18 európai parlamenti képviselői helyet 12 ország között.

Következésképp, elnök úr, nincs vita. Úgy gondolom, hogy a kormányközi konferenciát nagyon gyorsan össze lehet hívni, és akár egyetlen délelőtti meg tudja oldani a problémát, lévén, hogy a politikai döntést már meghoztuk.

Ebből adódóan azt fogom kérni, hogy igennel szavazzanak a kormányközi konferenciára, és azt fogom mondani, hogy nem hiszem, hogy szükség van egy konvent összehívására egy olyan kérdés megtárgyalásához, amelyet már megoldottunk. A kormányközi konferencia mellett, és a konvent összehívása ellen érvelünk.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök úr, szeretném elégedettségemet kifejezni azzal kapcsolatban, hogy az Európai Parlament, kedves kollégám és barátom, Íñigo Méndez de Vigo fennhatósága alatt, osztja az Európai Tanács véleményét abban az értelemben, hogy úgy véli, a Lisszaboni Szerződés (36.) jegyzőkönyvének javasolt változtatásához nincs szükség egy konvent összehívására, mivel egy kisebb változtatásról van szó, amely ugyanakkor létfontosságú ahhoz, hogy lehetővé tegyünk annyi európai parlamenti képviselő jelenlétét ebben a teremben a következő választásokig, amennyinek lennie kellett volna, ha a Lisszaboni Szerződés hatályos lett volna.

Ez az ügy meglehetősen ellentmondásos, mivel mind Méndez de Vigo úr, mind én magam is tagja voltam annak a konventnek, amely Európa alkotmányának szövegezését végezte. Ebben az esetben az a cél, hogy megpróbáljuk elkerülni ezt az eljárást, mivel a Lisszaboni Szerződésnek egy nagyon apró – valójában csak egy formai – változtatásáról van szó.

Örülök, hogy ily módon, ha a Parlament elfogadja a Méndez de Vigo úr által előterjesztett állásfoglalást, és a kormányközi konferenciát és az Európai Unió tagállamainak 27 parlamentjében elvégzett kapcsolódó ratifikációs eljárásokat követően további 18 európai parlamenti képviselő érkezhet a lehető leghamarabb 12 országból – az Egyesült Királyságból, Szlovéniából, Lengyelországból, Hollandiából, Máltáról, Lettországból, Olaszországból, Bulgáriából, Svédországból, Franciaországból, Ausztriából és Spanyolországból.

Ily módon ezeknek az országoknak az állampolgárai még jobban képviselve lesznek az Európai Parlamentben. Ezért örülök annak, hogy Méndez de Vigo úr elkészítette ezt a jelentést, és hogy azt az előterjesztett formában elfogadta az Alkotmányügyi Bizottság. Remélem továbbá, hogy a jelentés széleskörű támogatást fog kapni ezen a plenáris ülésen is, és hogy a lehető leghamarabb üdvözölhetjük majd a 18 hiányzó európai parlamenti képviselőt itt a Parlamentben, és hogy ezt a Lisszaboni Szerződés fogja lehetővé tenni.

Maroš Šefčovič, a Bizottság tagja. – Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani Méndez de Vigo úrnak kiváló jelentéséért. Én is örömmel tájékoztatom az Európai Parlamentet arról, hogy a Bizottság pozitív véleménnyel van a kormányközi konferencia összehívásáról, amely a szerződés szükséges változtatásait fogja vizsgálni, hogy lehetővé tegye további 18 európai parlamenti képviselő befogadását.

Az Európai Tanács a spanyol kormány javaslata alapján kérte a Bizottság véleményét, és mivel a spanyol kormány javaslata tükrözi azt a régóta fennálló politikai megállapodást, hogy késedelem nélkül további 18 európai parlamenti képviselőt nevezünk ki, a Bizottság javasolja egy kormányközi konferencia összehívását a lehető leghamarabb.

A spanyol javaslattal összhangban a Bizottság azt is hangsúlyozta véleményében, hogy a kormányközi konferenciának a további európai parlamenti képviselők kérdésének tárgyalására kellene korlátozódnia. Nagy örömmel vettem tudomásul, hogy Méndez de Vigo úr jelentését jelentős többséggel támogatta az Alkotmányügyi Bizottság és reméljük, hogy ez lesz a helyzet a Parlament holnapi ülésén is.

Szeretném kifejezni a Bizottság abbéli reményét is, hogy az ezen a kormányközi konferencián megtárgyalandó korlátozott szerződésmódosításokról hamar megállapodás fog születni, és a tagállamok általi megerősítés lehetővé fogja tenni, hogy a 18 további európai parlamenti képviselő a lehető leghamarabb felvehesse hivatalát.

Carlo Casini, a PPE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, nagyon rövid leszek, mivel az elnökségemmel működő bizottság nagyon átfogó megállapodásra jutott az eddig elmondottakkal összhangban, és ezért nincs szükség a vita elnyújtására.

A bizottságban felmerült és tárgyalt probléma főleg a következő kérdéseket érinti: mind az 1976. évi választási törvény, mind a Lisszaboni Szerződés megköveteli, hogy ennek a parlamentnek a tagjait a különböző országok állampolgárai közvetlenül válasszák. Ez problémát jelent olyan esetekben, amikor az európai parlamenti képviselők ebbe a parlamenti ciklusba való megválasztásához használt választási rendszer nem teszi lehetővé azoknak a jelölteknek a Parlamentbe való belépését, akik nem szereztek elég szavazatot a képviselői hely megszerzéséhez, de elegendő szavazatot szereztek ahhoz, hogy lehetővé váljon későbbi belépésük.

Néhány választási rendszer ezt lehetővé teszi, de úgy tűnik, hogy más rendszerek nem. Ezért ha nem akarjuk, hogy jelentősen késsen a képviselőknek a Parlamentbe való integrálása, akkor kivételes, átmeneti kinevezési rendszerekhez kell fordulnunk, ahogy azt a Tanács javasolta.

Hosszú tárgyalásokat követően bizottságom arra a következtetésre jutott, hogy ez egy elfogadható álláspont. Ezért támogatjuk az eddig elhangzottakat. El kell mondanom valójában, hogy én személy szerint előterjesztettem egy módosítást, amely megfigyelők kinevezését javasolja egy átmeneti időszakra az új képviselőnek a Parlamentbe való választását megelőzően. Bár ezt a módosítást még mindig tárgyalják, ellene fogunk szavazni – akkor is, ha ez az én módosításom –, mivel a megegyezéssel módosítás lehetővé teszi a képviselőknek a zökkenőmentes, azonnali integrálását a Parlamentbe.

Ramón Jáuregui Atondo, az S&D képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr, azzal szeretném kezdeni, hogy a döntés, amelyet ebben az esetben hozunk, nem könnyű. Először is, felülvizsgáljuk a Szerződést. Hatályba lépését követően nem sokkal most először javasoljuk a Szerződés felülvizsgálatát. Ez nem könnyű ügy.

Másodszor azonban mi most visszaállítjuk, megerősítjük és létrehozunk a lehetőségét annak, hogy 18 európai parlamenti képviselő, akiknek joguk lett volna képviselői helyük elfoglalásához, ha a Szerződést a választások előtt elfogadták volna, éljen ezzel a jogával. Lehetővé tesszük továbbá 12 ország számára, amelyeknek joguk van helyzetük újrarendezéséhez ebben a Parlamentben, mert megállapodásuk van az egész Európai Unióval, hogy a jelenleginél nagyobb képviseletük legyen, hogy éljenek ezzel a jogukkal. Ennyiről van szó, de ez fontos kérdés.

Mindazonáltal a Szerződés maga írja elő, hogy konventet kell összehívni a szerződés felülvizsgálatához. A Tanács meglehetősen jogosan kérdezi tőlünk, hogy szükség van-e egy konvent összehívására egy olyan megállapodás megerősítéséhez, amely az összes uniós tagállam támogatását élvezi. A Parlament válasza, hogy erre nincs szükség. Ebben az esetben nincs erre szükség.

Ez tehát felhatalmazza a Tanácsot, hogy egy kormányközi konferenciát hívjon össze, és hogy felülvizsgálja a Szerződést, lehetőséget adva arra, hogy a 27 ország ratifikálja a felülvizsgálatot, és ezáltal lehetővé tegye, hogy 18 európai parlamenti képviselő ide jöjjön, és hogy a 12 érintett ország teljes parlamenti képviseletét megszerezze.

Ezzel foglalkozunk most, van azonban egy probléma. Azzal kezdeném, hogy szeretném elismerni, nehézségekbe ütköztünk, amikor arról kellett döntenünk, hogy azokat, akik csatlakoznak hozzánk, közvetlenül kell-e megválasztani, vagy más módon is meg lehet-e választani őket képviselői helyükre.

Úgy vélem, hogy ezt a felmerült problémát, amelyet valójában kell vizsgálni és bemutatni, sikerült kielégítően megoldani. Nem csak az előadónak, Méndez de Vigo úrnak szeretnék köszönetet mondani a jelentésért, hanem Duff úrnak is, hogy sikerült létrehoznia egy – véleményem szerint – nagyon fontos megállapodást a három csoport között.

Mi azt mondjuk, hogy igen, vizsgáljuk felül a Szerződést, de egy konvent nélkül, hogy ennek a megerősítésnek a jogán el lehessen kezdeni a munkát. Ugyanakkor azonban ennek a Parlamentnek emlékeztetnie kell a nemzeti parlamenteket arra, hogy olyan képviselőket kell küldeniük, akiket közvetlenül választottak az Európai Parlamentbe, és hogy itt a Parlamentben el akarjuk végezni az európai választási rendszer felülvizsgálatát annak érdekében, hogy az európai választási modellnek egy egységes, nemzetek fölötti rendszere legyen tagjai megválasztásának tekintetében.

Örülök, hogy ez a két megfontolás lehetővé tette egy egyensúly elérését, és így újra lehet foglalkozni a kérdéssel.

Andrew Duff, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, az előttünk álló javaslat természetesen megelőzi a Szerződés hatályba lépését. Ha a Szerződést hatályba léptették volna egy ilyen javaslat előterjesztése előtt, akkor nem fogadtuk volna el azt.

A Parlament nem tudta elfogadni, hogy Franciaország két helyettest szeretne kinevezni az *Assemblée Nationale*-ból a Parlamentbe. És ha ezt a Szerződés hatályba lépését követően fogadtuk volna el – ha ezt a javaslatot nem terjesztették volna elő annak hatályba lépése előtt –, akkor szintén megsértettük volna a Szerződést, mivel az a javaslat nem tartja tiszteletben a fokozatos arányosság elvét.

Elfogadunk egy átmeneti megoldást, a vitának azonban meglehetősen jól sikerült megvilágítania a Parlament összetételével és a választási eljárással kapcsolatos problémákat. Örülök, hogy mostanra minden parlamenti csoportunk egyetért azzal, hogy szükség van a választási eljárás alapvető reformjára, és a Parlament hamarosan

elő fog terjesztetni javaslatokat, amelyekhez szükség lesz egy kormányközi konferenciára, amelyet teljes mértékben és megfelelően elő fog készíteni egy konvent, amely tartalmazni fogja a nemzeti parlamenteket, amely széles körűen konzultatív lesz, és amely magában fogja foglalni a nemzeti politikai pártokat, hogy 2014-re időben megfelelően rendezzék ezt a kérdést.

Rendkívül hálás vagyok kollégáimnak és a többi képviselőcsoport koordinátorainak a konstruktív tárgyalásokért, amelyet azzal a szilárd elkötelezettséggel zártak, hogy reformálják a Parlament választási eljárását.

Gerald Häfner, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, széleskörű egyetértés van ebben a kérdésben. Örömmel várjuk a Parlament kibővítését és a 18 új képviselőt. Most akarjuk megteremteni az ehhez szükséges feltételeket, hogy ide jöhessenek, és elkezdhessenek velünk dolgozni.

Csak egy apró véleménykülönbség van, ami valójában igen jelentős, mert munkánk alapját érinti, beleértve a demokráciáról alkotott elképzelésünket és ezen Parlament iránti megbecsülésünket. Arról a kérdésről van szó, hogy ki dönti el, hogy kik legyenek ezek az új képviselők. Számunkra ez nem másodlagos kérdés, hanem ez a fő kérdés. A Szerződés értelmében az Európai Parlament tagjait „közvetlen és általános választójog alapján, szabad és titkos választásokon, ötéves időtartamra választják”. Az állampolgárok választanak. A 12 országból 11-ben ez történt.

Egy ország most azt állítja, hogy ez nem lehetséges, és hogy olyan európai parlamenti képviselőket fognak küldeni, akiket állampolgáraik egy teljesen más feladatra választottak meg. Úgy gondoljuk, hogy ez nem megfelelő mód a Parlament vagy az állampolgárok szavazási jogainak és a demokrácia elvének kezelésére.

Eltekinthetnénk egy konventtől, ha ez csupán egy technikai kérdés lenne, más szóval ha a Szerződések tiszteletben tartásának elve mellett állapodtunk volna meg. Ezen a ponton azonban a Szerződést az összeomlás veszélye fenyegeti. Szeretnénk ragaszkodni a konvent összehívásához, amely egy egyszerű módja a konszenzus elérésének a kormányok szintjén kívül Európában pontosan az ilyen típusú kérdések esetében.

Ashley Fox, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, üdvözlendőnek tartom ezt a jelentést és következtetéseit, miszerint nincs szükség egy alkotmányozó konventre. Egy ilyen konvent összehívásával csak időt, és az adófizetők pénzét pazarolnánk. Tényleg nincs kedve választópolgárainak egy olyan konventhez, amely kétségkívül további politikai integrációt tárgyalna. Valójában a domináns vélemény Nagy-Britanniában az, hogy a politikai unió már így is túl messzire haladt.

Miközben üdvözlendőnek tartom olyan intézkedések meghozatalát, amelyek lehetővé teszik, hogy a további 18 európai parlamenti képviselő elfoglalja helyét, nem gondolom, hogy megfigyelői státuszt kellene kapniuk az átmeneti intézkedések hatályba lépéséig. Egy ilyen lépés feljogosítaná őket fizetésük és kiadásaik megtérítésének igénylésére mielőtt szavazati jogot kapnának, és úgy gondolom, hogy elvben ez nem helyénvaló.

Egy olyan időszakban, amikor a közkiadások nagymértékű csökkentését tervezik majdnem minden tagállamban, ennek a Parlamentnek példát kellene mutatnia. Mindig körültekintően kellene kezelnünk a közpénzeket. Az én képviselőcsoportom a jelentés ellen fog szavazni, mert az figyelmen kívül hagyja ezt a fontos elvet.

Søren Bo Søndergaard, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DA) Elnök úr, sok mindennel nem értünk egyet az EU-val kapcsolatban. Kétségkívül sok olyan dologgal sem értünk egyet, amelyek az Európai Parlamenttel kapcsolatosak. Úgy vélem ugyanakkor, hogy széles körű egyetértés van a tekintetben, hogy ami legitimitást ad az Európai Parlamentnek, az az, hogy tagjait demokratikusan és közvetlenül választják az állampolgárok. És itt állunk most egy olyan javaslattal, amely arra kényszerít minket, hogy szembenézzünk azzal, hogy ez megváltozhat. Egy olyan javaslat van előttünk, amely következtében az helyzet állhat elő a következő négy évben, hogy olyan emberek fogadhatnak el dolgokat ebben a Parlamentben, akiket nem demokratikusan választottak, hanem kineveztek. Úgy vélem, ez nagyon rossz fejlemény. Úgy vélem továbbá, hogy ez egy nagyon sajnálatos fejlemény.

Ez természetesen ellentétes a Szerződéssel. Ezért felül kell vizsgálnunk a Szerződést. Ez azonban azzal is ellentétes, amit valójában a gyakorlatban teszünk. Amikor Románia és Bulgária csatlakozott az Európai Unióhoz 2007-ben, azt mondtuk nekik hogy nem kell választásokat tartaniuk? Azt mondtuk, hogy ezeknek az országoknak a tagjai választások nélkül lehetnek képviselők két és fél évig? Nem, arra utasítottuk őket, hogy tartsanak választásokat, és ezt kellene tenni az új képviselők esetében is. Ennek kellene történnie, még akkor is, ha csak egy országban kellene választásokat tartani, például Franciaországban.

Morten Messerschmidt, az EFD képviselőcsoport nevében. – (DA) Elnök úr, van valami bizarr a jelenlegi helyzetben. Éveken keresztül azt hallgattuk, hogy a Lisszaboni Szerződés lesz az eszköze a demokrácia, az átláthatóság, és az állampolgároknak az EU jogalkotása fölötti hatásgyakorlása biztosításának. Azt követően, hogy éveken keresztül mondogatja ezt az állampolgároknak, az egyik első dolog, amit az Európai Parlament tesz, hogy nemet mond a közvetlen választásokra, nemet mond a konvent összehívására, és nemet mond az összes olyan eszközre, amelyet régebben arra használtunk, hogy meggyőzzük az állampolgárokat arról, hogy szükség van erre a Szerződésre. Van valami rendkívül furcsa ebben.

A magától értetődő dolog természetesen az volna számunkra, hogy komolyan vesszük a választópolgároknak tett ígéreteinket, hogy komolyan vesszük, hogy ennek a Parlamentnek közvetlenül és demokratikusan megválasztott tagokból kellene állnia, és hogy komolyan vesszük, hogy nem kormányok, hanem választott képviselők változtathatják meg a szerződéseket. Mindezeket az alapelveket – és mellékesen mindezeket az alapvető ígéreteket – leromboljuk, ha elfogadjuk a két jelentést. Az egész elképzelés, valójában a Lisszaboni Szerződés szükségessége melletti egész érvelés – minden, amit arra használtunk, hogy meggyőzzük az állampolgárokat arról, hogy még több hatalmat adjanak az EU-nak – az, aminek ma hátat fordítunk, most, hogy már megvan, amit akartunk. Az előző felszólalóhoz hasonlóan tehát nekem is azt kell mondanom, hogy képviselőcsoportom nem tudja támogatni ezeket a jelentéseket.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Elnök úr, egyenesen a tárgyra térnék. Méndez de Vigo úr jelentésének 2. bekezdése helyesen hangsúlyozza, hogy az egyik tanácsi javaslat teljes mértékben ellentétes az 1976. évi okmány szellemével. Ez az európai parlamenti képviselőknek a nemzeti parlamentek általi kinevezésével foglalkozik, akiket az 1976. évi okmány értelmében általános és közvetlen választójog alapján kell megválasztani.

Az előadó teljes mértékű tiszteletben tartása mellett sajnálom, hogy nem vette jobban figyelembe ezt, és hogy nem szigorúbban, egyértelműbben és hajthatatlanabban foglalkozott ezzel a kérdéssel az 5. bekezdésben. Egyáltalán nem lehetetlen ragaszkodni a választáshoz. Amennyiben a tagállamok nem akarnak időközi választásokat tartani, akkor figyelembe vehetnék a 2009-ben rendezett választások eredményét, és annak a szavazásnak az eredményeit alkalmazhatnák arányosan az európai parlamenti képviselők részükre meghatározott új számának tekintetében.

Minden más megoldás demokráciaellenes, különösen az én országomban, Franciaországban, ahol a nemzeti parlamentet nem arányossági alapon nevezik ki, arányossági szabály nélkül. Ez valójában a kormány általi kinevezés egy formája lenne, ami ellentétes a Szerződések szellemével.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, még mindig rejtély, hogy hogyan kezelhetett a Tanács egy ilyen kérdést ennyire felszínesen. Remélem, hogy ez a szerencsétlen megakadás nem fog problémákat hagyni maga után, és hogy nem fogja aláásni intézményeink és európai projektünk hitelességét. Egy példát szeretnék mondani: Olaszországnak egy európai parlamenti képviselőt kell választania egy lehetséges kiegészítő választáson, de amiatt kell-e jobban aggódnunk, hogy ez olyan választás lesz, amelyen valószínűleg a választópolgárok nem több mint 5%-a fog részt venni, vagy hogy a 2009. évi utolsó választások eredményeit vegyük figyelembe, hogy biztosítsuk, a megválasztott európai parlamenti képviselőt közvetlen és általános választójog alapján választották?

Mindenesetre nem szabad tovább rontanunk a helyzetet: soha korábban nem volt még ilyen fontos Európa számára, hogy elkerülje az intézményi akadályokat és a késlekedést az integráció folyamatában. Én is szeretném hangsúlyozni, hogy mennyire fontos, hogy mind a 18 európai parlamenti képviselő elfoglalja helyét az Európai Parlamentben, hogy elkerüljük a Parlamentben képviselt nemzetek közötti kényes egyensúly felborulását. Ez egy olyan kérdés, amelyet – ismétlem – azonnal meg kell oldani: elképzelhetetlennek tartom, hogy az új képviselőket esetleg ne válasszák meg a 2009-2014-es ciklus fennmaradó részére.

Sürgősen el kell fogadnunk tehát a kérdéses ajánlást és jelentést, hogy zöld utat adjunk a Lisszaboni Szerződés (36.) jegyzőkönyve módosításának egy konvent összehívása nélkül, viszont az előadó javaslata alapján egy kormányközi konferencia közvetlen összehívásával. Ténylegesen a leggyorsabb úton kell haladnunk, mivel ezen a ponton kevés megtárgyalandó dolog van. Inkább meg kell fordítanunk a dolgokat, és újra, konstruktívan kell hozzákezdennünk az ügyhöz egy sajnálatos módon nagyon negatív epizódot követően.

ELNÖKÖL: ANGELILLI ASSZONY*alelnök*

Matthias Groote (S&D). – (DE) Elnök asszony, először is szeretnék köszönetet mondani az előadónak, Méndez de Vigo úrnak. Nem látom szükségét egy konvent összehívásának. Inkább egy részletet kell tisztázni. 1979 óta az Európai Parlamentet közvetlen és titkos szavazással választják, és ennek a jövőben is így kellene lennie. Tanácsos lenne nekünk és a Tanácsnak is, hogy a lehető leggyorsabban foglalkozzunk ezzel a problémával egy kormányközi konferencia keretein belül, mert a 18 képviselőből 16 átmeneti állapotban van, ami elfogadhatatlan. A labda tehát visszakerült a Tanács térfelére. Arra kérném a Tanácsot, hogy ne hátráljon meg ezen a ponton azért, mert egy tagállamnak nem sikerült egyértelmű szabályokat kialakítania, mert azt várta, hogy a Lisszaboni Szerződés korábban hatályba lép. Örülök, hogy ez a Szerződés most érvényben van, de most el kell végeznünk a feladatunkat is.

A Méndez de Vigo-jelentés jó alapot biztosít ennek a folyamatnak a megerősítéséhez. Ajánlatos azonban, hogy a Tanács ne engedjen a kísértésnek, hogy elfogadjon, hogy egy nemzeti parlamentből küldjenek képviselőket. Ez precedenst teremtene, amit nem szívesen fogadnék el. Az előadó tehát teljes támogatásomat élvezve azzal a feltétellel, hogy nem küldenek képviselőket nemzeti parlamentekből.

Sandrine Bélier (Verts/ALE). – (FR) Elnök asszony, Franciaország az egyetlen tagállam, amely nem számított a Lisszaboni Szerződés hatályba lépésére, és amely nem hajlandó a 2009 júniusi európai választások eredményeit felhasználni. A harmadik lehetőség – a francia kivétel – elfogadásával, hogy kinevezünk két új európai parlamenti képviselőt, arra kérnek, hogy az Unió egy elsődleges jogszabályát sértsük meg: az Európai Parlament képviselőinek közvetlen és általános választójog alapján való megválasztását, amelyből legitimitásunk származik immár 31 éve.

Ragaszkodni fogunk a Tanács határozatához egy tagállam nyomására, amely bizonyos mértékig elmulasztja figyelembe venni az Uniót és az európai állampolgárokat? Parlamentünknek szankcionálnia kell az európai demokrácia elvének ilyen komoly megsértését. El kell utasítanunk az európai nyilvánosság által megválasztott képviselőkként meglévő legitimitásunk és hitelességünk aláadását. Az európai állampolgárok döntenek el, hogy ki képviselje őket az Európai Parlamentben, nem a tagállamok kormányai.

Ez a francia kivétel indokolja követelésünket, hogy vonják be a Parlamentet, ha egy konventet hívnak össze a szerződések felülvizsgálatára, és hogy elutasítsunk bármilyen kormányközi konferenciát.

Trevor Colman (EFD). – Elnök asszony, a Lisszaboni Szerződés ratifikálásának késleltetése azt eredményezte, hogy a most javasolt 751 európai parlamenti képviselő helyett 736-ot neveztek ki. Ezt a magasabb számot úgy kívánják elérni, hogy 18 helyet osztanak ki 12 tagállam között, és hármat elvesznek Németországtól, de ez nem történhet meg, mivel jogellenes, hogy idő előtt megfosszák a három német európai parlamenti képviselőt mandátumától.

Egy további bonyodalom, hogy a Szerződés előírja, hogy az európai parlamenti képviselők teljes száma nem haladhatja meg a 751-et. A 18 további európai parlamenti képviselőnek a három német hely elvesztése nélkül való bevonásához szükség van a Lisszaboni Szerződés (36.) jegyzőkönyvének módosítására. Ezt egy konvent összehívásával kell elérni, amely javaslatokat terjeszt elő, amelyeket a tagállamoknak kell jóváhagyni, hogy módosításokként bevezessék a Szerződésbe. Ha ezt nem tesszük meg, akkor jogellenessé válik a Parlament minden tevékenysége, amelyet egy 754 tagú erős házzal tesz – ami hárommal a 751-es határ fölött van.

A Parlament elé terjesztett javaslat az, hogy ezzel a problémával egy kormányközi konferencia keretén belül foglalkozzunk, ez azonban a Lisszaboni Szerződésnek egy olyan jelentős felülvizsgálata és módosítása, amelyhez szükség van az összes tagállam beleegyezéséhez, és amellyel kapcsolatban lehetőséget kell nyújtani az egyéni nemzeti népszavazásra. Arra biztatom a Parlamentet, hogy utasítsa el ezt a javaslatot.

Rafał Trzaskowski (PPE). – Elnök asszony, teljes mértékben nem értek egyet az előző felszólalóval. A Parlamentnek választ kellett adnia egy kérdésre, hogy összehívjunk-e egy konventet a kérdés eldöntésére, és mi úgy döntöttünk, hogy ezt nem tesszük meg, de ezt ennek az eszköznek a tiszteletben tartása alapján tettük – ennek az új eszköznek, amely valójában tovább növeli minden döntésünk legitimitását. Természetesen ez nem teremt precedenst a jövőre nézve, mivel a Szerződés megváltoztatásával kapcsolatos minden igazán fontos kérdéshez, mint például a választási eljárás megváltoztatásához, szükség van egy konvent összehívásához.

Engedjék meg, hogy köszönetet mondjak Íñigo úrnak és a koordinátoroknak, hogy meghozták a döntést. Ez nem volt könnyű. Probléma adódott a további 18 parlamenti képviselő kijelölésével, mivel bizonyos tagállamok nem terveztek eljárást ehhez, de úgy döntöttünk, hogy a reprezentativitás a legfontosabb kérdés, hogy ennek az irányelvnek kell vezérelnie minket, és hogy ennek a Parlamentnek a lehető leghamarabb kiegyensúlyozott képvisellete kell hogy legyen. Ezért döntöttünk egy pragmatikus megoldás mellett, arra szólítva fel a tagállamokat, hogy a lehető leghamarabb folytassák le választási eljárásaikat, feltéve természetesen, hogy minden parlamenti képviselőt, aki csatlakozik hozzánk, közvetlenül választanak.

Sylvie Guillaume (S&D). – (FR) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, a további európai parlamenti képviselők kinevezése nem újkeletű kérdés; emlékezzünk, hogy képviselőtársaink, Severin úr és Lamassoure úr már foglalkoztak ezzel a kérdéssel az előző parlamenti ciklus alatt. Hogy nem lepődnek meg akkor azon, hogy egy ország – történetesen az én országom, Franciaország – egyáltalán nem készült saját két új európai parlamenti képviselőjének kinevezésére? Nem lehetett volna jogosan feltételezni, hogy a Lisszaboni Szerződés egy napon hatályba lép, és hogy felmerül az új képviselők kérdése? Mi magyarázza akkor az előrelátásnak ezt a hiányát, ezt a nemtörődöm hozzáállást?

Azzal, hogy a (36.) jegyzőkönyvtervezet értelmében felajánlják Franciaországnak, hogy a nemzeti parlamenten belül nevezzen ki európai parlamenti képviselőket – lehetővé téve ezáltal, hogy kis ráfordítással megőrizzük a látszatot – annak az alapvető szabálynak a megsértését kockáztatjuk, miszerint az Európai Parlament tagjait közvetlen és általános választójog alapján kell megválasztani. Ez ellentétes az 1976. évi okmány szellemével, amely szerint az Európai Parlament tagjait közvetlen és általános választójog alapján kell megválasztani, és aláássa az Európai Parlament legitimitását és hitelességét.

Másrésről nem szabad, hogy a másik 11 tagállam megválasztott képviselői, akiket jogszerűen választottak meg, fizessék meg az árát egy ilyen amatőrségnek. Ez a helyzet egyszerűen túl sokáig húzódott, mind számukra, mind országaik számára, és jogos lenne, hogy ezek a megválasztott képviselők a lehető leghamarabb csatlakozhassanak hozzánk és hozzáfoghassanak munkájukhoz. Ezért gondoljuk úgy, hogy ezt a kérdést egy kormányközi konferencia összehívásával kellene megoldani, amely gyorsan jóváhagyhatná ezeknek a képviselőknek a kinevezését.

Ragaszkodnunk kell ahhoz ugyanakkor, hogy Franciaország is teljesítse kötelezettségeit, ahogy európai partnerei is tették. Az ilyen fajta megállapodások elfogadhatatlanok a Parlamentben, amely az európai emberek képviselőit foglalja magában. Mindenesetre ennek a vitának megvan az az előnye, hogy nyilvánvalóan megmutatta, a jövőben szükség van rendelkezést hozni az európai parlamenti képviselők közvetlen és általános választójog alapján való megválasztása egységes eszközeinek létrehozásához. Ezt a reformot egy konvent összehívásával kell végrehajtani. Ismétlem, az emberek szavának kell, hogy súlya legyen itt, ebben a Házban, és nem a kormányoknak.

Zita Gurmai (S&D). – Elnök asszony, szeretnék köszönetet mondani Íñigo úrnak nagyszerű munkájáért, valamint az összes résztvevő kollégának együttműködésükért. Sok év munkáját és komoly ratifikációs problémákat követően a Lisszaboni Szerződés végre hatályba lépett. Ez lehetővé teszi az Európai Parlament szerepének sürgősen szükséges megerősítését.

Komolyan kell vennünk ezt a lehetőséget, és tevékenységeinknek ezeken az elért intézményi reformokon kell alapulniuk. A progresszív döntéshozatalra kell összpontosítanunk az összes európai állampolgár érdekében. Nem lenne szabad ilyen sok időt töltenünk adminisztratív ügyekkel. Én olyan típusú ember vagyok, aki gyors, hatékony, de jó döntéshozó. Az európai állampolgárok jogosan várják el tőlünk, hogy hatékonyan és átláthatóan végezzük munkánkat.

Teljes mértékben tiszteletben tartom az egyensúlyt és a jó együttműködést az európai intézmények között, bár meg vagyok győződve arról, hogy a javasolt kompromisszum egy működőképes megoldás. Ily módon hatékonyabban tudjuk végezni feladatainkat. Következésképpen megerősítjük ezáltal az Európai Parlamentet, és nagy szolgálatot teszünk az európai állampolgároknak.

Végül, de nem utolsósorban, én személyesen ismerem a már megválasztott jövőbeli kollégák némelyikét, és minél hamarabb el tudnak kezdeni dolgozni, annál jobb. Szilárdan hiszem, hogy szakértelmük hozzáadott-értéket fog képviselni intézményeink számára.

Constance Le Grip (PPE). – (FR) Elnök asszony, más felszólalókhoz hasonlóan én is szeretnék köszönetet mondani kollégáknak, Méndez de Vigo úrnak. Nagyszerű munkát végzett néha robbanékony, de mindig izgalmas körülmények között. Az alkotmányügyi bizottságbeli viták hosszúira nyúltak, megbirkóztak a kihívással, és megbirkóztak azzal az intenzitással és fontossággal, amelyet az európai parlamenti képviselők

tulajdonítanak természetesen – és jogosan – ennek a jelentős kérdésnek, amelynek közvetlen hatása van rájuk nézve, vagyis a Parlament összetételének és tagjai jelölése módjának.

Ismétlem, az előadónak sikerült összehoznia a néha eltérő véleményeket és hozzájárulásokat, és sikerült összegezni azokat egy – azt mondanám – rendkívül kiegyensúlyozott szövegben. Szeretnék köszönetet mondani neki ezért. Úgy gondolom, hogy az ebben a két jelentésben – mind a kormányközi konferencia összehívásáról, mind a Parlamentünk összetételével kapcsolatos átmeneti intézkedésekről szóló jelentésben – szereplő ajánlások reálisak, pragmatikusak és hatékonyak. Úgy gondolom, hogy ezzel és más kérdésekkel kapcsolatban is nagyjából ez az, amit állampolgáraink Európától várnak.

Karin Kadenbach (S&D). – (DE) Elnök asszony, én is szeretném őszinte köszönetemet kifejezni az előadónak, valamint az összes árnyékelőadónak. Nekünk, mint Parlamentnek egyértelmű jelzést kell küldenünk ma arról, hogy nagyon várjuk az új képviselőket itt a Parlamentben, és hogy a Tanács valóban hanyag. Ismételten hangsúlyozni kell itt, hogy az a nagyon egyértelmű feladatunk, hogy a lehető leghamarabb megoldást találjunk, hogy a szabadon megválasztott képviselők – valójában 18 képviselő – a lehető leghamarabb megkezdhesse munkáját.

Parlamentként nem csak az a nagyon általános feladatunk van, hogy a lehető legjobban képviseljük az embereket, hanem az is, hogy a lehető leghatékonyabban dolgozzunk a bizottságokban, és hogy ezt megtehessek, számíthatunk azoknak a képviselőtársaknak a szakértelmére és tudására is, akik jó részét már szabadon és megfelelő módon megválasztották. Osztrákként nagy örömmel várom itt Joe Weidenholzer urat, és remélem, hogy a lehető leghamarabb üdvözölhetjük itt a Parlament tagjaként.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Elnök asszony, még alig száradt meg a tinta a sikertelen Lisszaboni Szerződésen, máris a következő módosításokat terjesztik elő, és teljes az új tagokat – az emberek fantom képviselőkről beszélnek – övező káosz. Ezt természetesen többek között a különböző választási rendszereink idézték elő, amely a demokráciával kapcsolatos problémákat vet fel. Franciaországban például, ahol regionális szinten vannak jelöltek és nincsenek listák, nem különösebben nehéz lehetővé tenni, hogy a tagok felfelé mozogjanak. Egyértelműen szót kell emelnünk egy parlamenti választás mellett és kiválasztás ellen.

Másodszor, teljesen jogos lenne – és ezt várják az állampolgárok is –, hogy pontos információkat közöljünk a tagoknak a megfigyelői időszak alatti tevékenységeiről és bevételeiről. A „fantom”-helyzet nyilvánvalóan nem segíti elő az állampolgárok EU-ba vetett bizalmának megerősítését. Tisztáznunk kell a lehető leghamarabb azt is, hogy mikor érkezhetnek az új tagok, és milyen státusszal fognak rendelkezni. Még mindig nem világos továbbá, hogy a Lisszaboni Szerződést újra fogjuk-e vizsgálni – ami kíváncsún lenne –, és hogy mi a helyzet Horvátország csatlakozásával kapcsolatban. Az állampolgárok ennek a kérdésnek a gyors megoldását várják a Tanácstól.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) A Lisszaboni Szerződés rendelkezései alapján az Európai Parlament összetétele megváltozott. Annak ellenére, hogy a Szerződés már hat hónapja hatályba lépett, még mindig nem hívtak össze egy kormányközi konferenciát ezeknek a változásoknak a végrehajtására. A tagállamoknak egy külön jegyzőkönyvet kell ratifikálniuk az Európai Parlament további képviselőivel kapcsolatban. Ez egy nagyszabású művelet, de nem változtatja meg azt a tényt, hogy a Szerződésben foglaltakat teljeskörűen és késedelem nélkül végre kell hajtani. Egyetértek az előadó által az ügy kapcsán bemutatott állásponttal.

Emlékezni kell arra, hogy azoknak a tagállamoknak, amelyek a Szerződés rendelkezései értelmében megnövekedett állami képviseletet kapnak, érdekük, hogy új tagjaik a lehető leghamarabb képviselhessék választópolgáraikat. Ez összhangban van azokkal az alapvető demokratikus elvekkel, amelyeken az Unió alapul. Fontos, hogy az összes további képviselő ugyanakkor csatlakozzon a Parlamenthez, hogy intézményünk elkerülje azt a vádat, hogy nem megfelelően működik.

Milan Zver (PPE). – (SL) Én is szeretnék csatlakozni azokhoz, akik hangsúlyozzák annak szükségességét, hogy az Európai Parlament teljes képviselettel rendelkezzen, és hogy az új tagokkal kiegészülve teljes kompetenciájában működjön a lehető leghamarabb. Úgy gondolom, hogy még mindig nem vagyunk teljes körűen reprezentatívak, figyelembe véve a Lisszaboni Szerződés, az alkotmányunk módosítását. Úgy vélem továbbá, hogy a kormányközi konferencia összehívása megfelelő és a leggyorsabb út ahhoz, hogy lehetővé váljon jogalapunk konszolidációja, valamint hogy lehetővé tegyük az Európai Parlament számára, hogy elérje a teljes körű reprezentativitást. Szeretnék gratulálni az előadónak, Méndez de Vigo úrnak, aki megvizsgálta a jogalapokat, és úgy vélem, hogy a mai állásfoglalás jól tükrözi azokat. Csatlakozom továbbá azokhoz is, akik örömmel várják, hogy üdvözölhessék körünkben az Európai Parlament új tagjait, és úgy gondolom, szükségünk van rájuk. Azoknak, akik az utolsó választásokkor, az utolsó európai választásokkor nem látták, hogy szükség lesz további képviselők kinevezésére, vagy inkább megválasztására, azoknak azt

üzenem, hogy ez a Parlament nem fogja elveszteni legitimitását csupán azért, mert két képviselő nemzeti parlamentekből fog érkezni.

Seán Kelly (PPE). – Elnök asszony, más kollégákhoz hasonlóan én is úgy vélem, hogy ha embereket megválasztottak az Európai Parlamentbe, akkor jogosultak elfoglalni helyüket, ahogy azt 736 képviselő tette az elmúlt 12 hónapban. Ez egy rövidtávú probléma, amely rövidtávú megoldást igényel, mivel négy éven belül minden el lesz rendezve, és minden normálisan fog működni.

Úgy gondolom továbbá, hogy nem helyes azért hibáztatni tagállamokat, hogy nem cselekedtek 12 hónappal ezelőtt, mivel 12 hónappal ezelőtt nagy valószínűsége volt, hogy a Lisszaboni Szerződést nem fogják ratifikálni, és ezt valóban sok ember így gondolta az én országomban és más országokban is. Most azonban, hogy mindent ratifikáltak, fontos, hogy a megválasztott képviselők elfoglalhassák helyüket, hogy hozzá tudjanak járulni a Parlament munkájához, és hogy működni tudjunk a négy éven belül esedékes következő választásokig, amikor minden, ahogy ők mondják, „frankó” lesz.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök asszony, csupán annyit szeretnék hozzátenni, hogy egyetértek azon tisztelt képviselőtársak felszólalásaival, akik hangsúlyozták, hogy fontos lenne megoldani a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatban fennálló problémát, vagyis annak a 18 európai parlamenti képviselőnek az ügyét, akik még mindig nem foglalhatták el helyüket a Parlamentben, mert az utolsó választásokat röviddel a Lisszaboni Szerződés hatályba lépése előtt tartották.

Érdemes tehát felülvizsgálni a (36.) jegyzőkönyvet. Teljes mértékben egyetértek azokkal is, akik úgy gondolják, hogy ezt a lehető hamarabb meg kell tenni, és hogy annak a 18 európai parlamenti képviselőnek a Parlamentből való hiányzását, akik 12 tagállam állampolgárait képviselik, a lehető leghamarabb orvosolni kell. Ezért értek egyet végül Méndez de Vigo úrral, aki azt mondja, hogy ne legyen konvent, hanem egy kormányközi konferenciát hívjunk össze a lehető leghamarabb, hogy a 27 tagállam parlamenti képviselői a lehető leghamarabb ratifikálni tudják a határozatot, és hogy ennek eredményeképp a 18 szóban forgó európai parlamenti képviselő jelen lehessen ebben a Parlamentben, mivel már a parlamenti ciklus kezdetétől itt kellett volna lenniük.

Maroš Šefčovič, a Bizottság alelnöke. – Elnök asszony, úgy vélem, ez a vita egyértelműen megmutatta, hogy egy kivételes helyzetet próbálunk megoldani, hogy egy gyakorlati megoldást keresünk, és hogy ez a megoldás az átmenetre. Nagyon üdvözlendőnek tartom tehát Méndez de Vigo úr gyakorlati megközelítését és az általa készített jelentést, és ahogy a vita során láttam, ez nagyon erős támogatást kap itt a plenáris ülésen is. Úgy vélem, nagyon egyértelmű, hogy közös célunk a 18 európai parlamenti képviselő mihamarabbi bevonása munkánkba.

Visszatérve a Bizottság álláspontjához, úgy gondolom, nagyon egyenes kérdéseket tettünk fel azzal kapcsolatban, hogy hogyan és milyen eszközökkel lehet ezt a változtatást intézni. A Bizottság nagyon egyértelműen beleegyezett a kormányközi konferencia összehívásába a megtárgyalandó változtatás hatálya és természete miatt.

Azt, hogy hogyan választják a további európai parlamenti képviselőket, biztos vagyok benne, hogy tárgyalni fogják a kormányközi konferencia keretén belül, de engedjek meg, hogy hozzátegyem: amikor az Európai Tanács mérlegelte a kérdést, úgy vélem, egyértelmű volt, hogy a Tanács egyensúlyra törekedett, egyensúlyra a között a természetes kíváncsiság között, hogy a további európai parlamenti képviselőket az európai parlamenti választásokhoz a lehető leghasonlóbb módon válasszák meg, valamint annak szükségessége között, hogy tiszteletben tartsák a nemzetek alkotmányos berendezkedését; ez az eredete annak a három lehetőségnek, amellyel a mai szituációt kezelni lehet, amelyet a következő választásokra már természetesen szabályozunk.

Végezetül engedjek meg, hogy üdvözljem a Parlamenten belüli reakciókat az európai választások lehetséges jövőbeni reformjával kapcsolatban, úgy gondolom azonban, hogy hangsúlyozni kell, hogy ezek különböző kérdések, és annak is kell maradniuk. Ma azt tárgyaljuk, hogy hogyan lehet a 18 további képviselőt bevonni az Európai Parlamentbe. Következő alkalommal tárgyalni fogjuk a választási eljárások lehetséges változtatásait.

Íñigo Méndez de Vigo, előadó. – (ES) Elnök asszony, amikor olyan rendkívül ellentétes véleménnyel rendelkező személyek, mint Mauro úr, Gollnisch úr és Colman úr arra a következtetésre jutnak, hogy gondok vannak a választási eljárással és az európai parlamenti képviselők megválasztásának rendszerével, akkor ez azt jelenti, hogy szükség van egy egységes választási eljárásra.

Ez egy olyan mandátum, amely már a Római Szerződésben is létezett. Ezért mi, a koordinátorok – és ezúton szeretnék köszönetet mondani mindannyiuknak, különösen Jáuregui úrnak és Duff úrnak – megállapodtunk a 2. módosításban, amelyről holnap lesz szavazás. Remélem, hogy a Parlament támogatni fogja ezt a módosítást, különösen, hogy a közeljövőben megoldhassuk az Európai Parlamenti tagok megválasztásával kapcsolatos egységes eljárás kérdését. Ennek segítségével úgy tűnik, hogy eltörölhetnénk ezt a típusú kérdőjelet.

Felszólalásában Trzaskowski úr beszélt a Parlament reprezentativitásának szükségességéről, amelyet a felszólalók többsége, és többek között Šefčovič elnökhelyettes úr is hangsúlyozott.

Egyetértek. Sőt, annyira ezen a véleményen vagyunk, hogy a jelentés 1. bekezdésében kimondjuk, a 18 európai parlamenti képviselőnek *en bloc* kellene belépnie a Parlamentbe, máskülönben sérülne a reprezentativitás.

Ahhoz, hogy *en bloc* tudjanak belépni, ahhoz, hogy eleget tegyünk ennek a politikai igazságosságnak, ami a Lisszaboni Szerződés, gyakorlatilag kell lennünk, mert egy átmeneti és kivételes helyzet, hölgyeim és uraim, átmeneti és kivételes helyzeteket és megoldásokat is követel.

Ezért van az, és ezt nyíltan kimondom, hogy nem támogatom azt a lehetőséget, hogy olyan európai parlamenti képviselők csatlakozzanak a Parlamenthez, akiket nem választottak meg 2009-ben, amit egyébként a jelentés 2. bekezdésében is egyértelműen kijelentek. Azonban ha választanom kell e között, és hogy a 18 képviselő ne foglalja el helyét, illetve hogy előállunk egy gyakorlati megoldással és a 18 ember csatlakozik, ami azt jelenti, hogy betartjuk a Lisszaboni Szerződésben foglaltakat, akkor arra kérem a Parlamentet, ahogy azt a jelentésben is tettem, hogy ezt a megoldást válassza; egy átmeneti és gyakorlati, de mindenekelőtt, elnök asszony, egy igazságos megoldást.

Szeretnék köszönetet mondani mindenkinek az együttműködésért, valamint a jelentéssel kapcsolatos érdekes hozzászólásokért.

Elnök. - A vitát lezárom.

Szavazásra 2010. május 6-án, csütörtökön, 11:00 órákor kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

John Attard-Montalto (S&D), írásban. – Úgy érzem, nem igazságos, hogy azok az országok, amelyeknek további helyeket biztosítottak az Európai Parlamentben, még nincsenek képviselve. Nem csak Málta nevében beszélek, amelynek egy 6. helyet is adtak, hanem az összes olyan ország nevében, amelyek hasonló helyzetben vannak. Tény, hogy megoldást kell találnunk bizonyos jogi és alkotmányos korlátozásokra ahhoz, hogy az új európai parlamenti képviselők elfoglalhassák az őket megillető helyüket. Másrészről a 2009 júniusi európai parlamenti választások óta eltelt idő jól mutatja, hogy az EU egy nehézkes intézménnyé vált, amelynek hónapokra, ha nem évekre van szüksége ahhoz, hogy működésbe hozza a Lisszaboni Szerződés egyes részeit, amelyet végül majdnem 6 hónappal ezelőtt fogadtak el. Az érintett országok reprezentáltságával kapcsolatos hiányosságok mellett van egy másik kérdés is, amely véleményem szerint azonnali figyelmet igényel. Az emberi tényezőre utalok. A tizenhét leendő parlamenti képviselő bizonyára egy nagyon nehéz időszakon megy keresztül, különösen pszichológiai szempontból. Biztos vagyok benne, hogy nincs olyan itt jelenlévő európai parlamenti képviselő, aki ne érezné át ennek a 18 politikusnak a helyzetét.

Krzysztof Lisek (PPE), írásban. – (PL) Véleményem szerint az Európai Parlamentnek kötelessége, hogy a lehető leghamarabb döntsön ebben az ügyben, hogy lehetővé tegye demokratikusan megválasztott jövőbeni képviselőtársaink számára, hogy elfoglalják helyüket. Ez rendkívül fontos, nem csak az ő érdekükben, hanem szavazóik döntéseinek tiszteletben tartása tekintetében is. Nem szabad arra kényszerítenünk őket, hogy tovább várjanak.

Minden új képviselőt demokratikus választásokon kell megválasztani. Tisztában vagyok azzal, hogy jelenleg jelentős különbségek vannak a különböző tagállamok választási szabályai között. Szeretném abbéli reményemet kifejezni ezért, hogy a jelenlegi helyzet arra fog ösztönözni minket, hogy párbeszédet kezdjünk az uniós tagállamok választási eljárásainak harmonizációjáról.

Indrek Tarand (Verts/ALE), írásban. – Szeretnék köszönetet mondani az előadónak kiváló munkájáért. Csalódottak vagyunk ugyanakkor a francia döntés miatt, hogy az országgyűlés tagjai közül választják ki az új európai parlamenti képviselőket, megváltoztatva ezzel az európai választók akaratát. *Ceterum censeo* –

Franciaország úgy döntött, hogy elad egy Mistral osztályú hadihajót Oroszországnak; úgy gondoljuk, őszintén meg fogja bánni tettét.

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

18. Az euróövezet állam- és kormányfői 2010. május 7-i csúcstalálkozásának előkészítése (vita)

Elnök. - A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozata az euróövezet állam- és kormányfői 2010. május 7-i csúcstalálkozásának előkészítéséről.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök úr, ezen a héten, május 7-én kerül sor az euróövezet állam- és kormányfőinek találkozójára, és az Európai Parlamentben a mai vita foglalkozik ezzel a fontos eseménnyel. A találkozó célja az, hogy hivatalos formába öntse a megállapodást a Görögországnak nyújtott kölcsönökről, az euróövezeti ország súlyos pénzügyi helyzetének megoldását célzó görögországi pénzügyi mentőcsomagról, valamint hogy számba vegye az ebből a helyzetből és az ezen megállapodásokból az euróövezet és az Európai Unió egészének jövője számára levonható tanulságokat.

Az állam és kormányfők pénteken megerősítik majd az Európai Unió által Görögországnak nyújtott pénzügyi megoldást. Ez azt jelenti, hogy hivatalossá teszik az európai állam- és kormányfők február 11-i találkozásán tett – jelenleg politikai jellegű – vállalásukat, amelynek értelmében támogatják Görögországot e rendkívül nehéz pénzügyi helyzet megoldásában.

Az állam- és kormányfők tehát pénteken bemutatják, közzéteszik és elfogadják majd az euróövezet további 15 országának azon szándékát, hogy amint a görög kormány elfogadja szigorú gazdasági és pénzügyi kiigazítási programját, e támogatást, e kölcsönöket biztosítani kívánják Görögország számára. A kiigazítások célja Görögország és az euróövezet egésze pénzügyi stabilitásának biztosítása, amelyről nem csupán Görögországot illetően született politikai megállapodás, hanem arról az állam- és kormányfők politikai szinten már február 11-i állásfoglalásukban is megállapodtak.

Politikai és történelmi szempontból fontos döntésről van szó, mivel ez nélkülözhetetlen az euróövezet, valamint az egész Unió külső pénzügyi hitelessége szempontjából. Fontos az Európai Unióról szóló szerződések által megkövetelt költségvetési konszolidációhoz, az euróövezeten és az Unió egészén belüli költségvetési konszolidációhoz, valamint nagy jelentőséggel bír a hatékony és tartós európai uniós gazdasági fellendülés megszilárdítása tekintetében.

Ma Rehn úr, aki itt van körünkben, közzétette a Bizottság 2010-2011-re vonatkozó előrejelzéseit, amelyek az Európai Unió gazdaságának fokozatos fellendüléséről adnak hírt. A bizottsági előrejelzések megerősítik, hogy megindult a gazdaság fellendülése az Európai Unióban, és a története eddigi legsúlyosabb válságát maga mögött hagyva az Európai Unió mint közösség 2010-ben – tehát idén – 1%-os, 2011-ben pedig 1,75%-os növekedésre számíthat.

Az elmúlt év harmadik negyedében tehát véget ért az Európai Unióban a gazdasági válság, és megkezdődött a fellendülés. Mindehhez egyértelműen hozzájárult az európai gazdaságélénkítési terv és a tagállamok által hozott döntések, amelyek a tagállamok és – az európai gazdaságélénkítési terv révén – az Unió költségvetéséből jelentős pénzügyi összegeket injektáltak a különböző országok gazdaságaiba. Ez az egyik oka annak, hogy – ismétlem – eddigi történetének legmélyebb válságát követően az Unió máris a gazdasági fellendülés jeleit mutatja.

Ezek az Európai Bizottság előrejelzései, és kétségtelen, hogy a Görögországnak nyújtott hitelről szóló döntés meghatározó szerepet játszik majd annak biztosításában, hogy az euróövezetben és az Európai Unió egész területén egyaránt hatékony és tartós gazdasági fellendülés valósuljon meg.

Úgy gondoljuk, az Európai Unió jól reagált a jelenlegi gazdasági helyzetre, a gazdasági válságra, amikor minden tőle telhetőt megtett a helyzet kezelésére. Különösen úgy véljük, hogy megfelelően lépett fel a rendkívül súlyos görögországi pénzügyi helyzet tekintetében, az elmúlt hónapok során ugyanis az Európai Unió kétségtelenül határozott lépéseket tett afelé, amit az utóbbi időben az Unió gazdasági kormányzásaként, illetve gazdasági kormányaként jellemeztünk. Egyértelmű lépéseket tettünk előre. Ezek esetenként lassúnak, túlságosan lassúnak tűnhettek, mindazonáltal biztonságos, elszánt módon megtettük ezeket a lépéseket, amelyeknek csúcspontját az európai állam- és kormányfők pénteki találkozója jelenti majd.

Úgy hisszük, hogy az Unió gazdasági kormányzásának, gazdasági kormányának biztos alapokon kell nyugodnia. Ezek közül az első az, hogy felelősséget vállalunk az általunk például egy Európai Unióról szóló szerződés aláírásakor és ratifikálásakor tett vállalásokért. A második a szolidaritás, amelynek elve az Európai Unió és valamennyi politikája központi elemét alkotja. A harmadik a költségvetési konszolidáció koordinációja, az Európai Unió külképviseletének koordinációja – például a G20 találkozókra készülve –, valamint a növekedést és a válságból való kilábalást célzó koordináció. Meggyőződésem, hogy a Rehn biztos úr által jelenleg szövegezett és május 12-én a Bizottság előtt bemutatandó vonatkozó dokumentum is hasonlóan fogalmaz majd.

Végül, el szeretném mondani, hogy az Unió jelenleg készülő és fejlődő gazdasági kormányzásának, amelynek alapjait most fektetjük le az Európai Unióban, hatékony eszközökkel és egy felügyeleti elemmel kell rendelkeznie. Biztos vagyok benne, hogy az Európai Bizottság által készített dokumentum kitér majd erre. Minőségi államháztartásokra van szükség. Szükség van a pénzügyi rendszer felügyeletére, a pénzügyi rendszer európai felügyeletére, és e tekintetben felkérném az Európai Parlamentet, hogy mihamarabb fogadjon el egy pénzügyi felügyeleti csomagot. A csomagnak magában kell foglalnia azokat a rendeleteket és irányelveket, amelyekről itt és most, a Parlamentben tárgyalunk, és amelyeket az elkövetkező néhány napban az illetékes bizottságon belül, majd a kapcsolódó plenáris ülésen is megvitatnak.

Szükség van továbbá az esetleges válságokat megelőző mechanizmusokra, valamint – ahogyan már mondtam – képesnek kell lennünk arra, hogy egységesen lépünk fel az Unió külképviseletében, és ebben az esetben egyértelműen a G20 találkozókra gondolok. Úgy vélem, ezekkel a lépésekkel haladunk az Unió gazdasági kormánya, illetve kormányzása felé; a Görögországnak nyújtott támogatás és kölcsönök ennek részét képezik, és ezért az a véleményem, hogy az Európai Unió jó irányban halad, és ezt az irányt megszilárdította.

Biztos vagyok benne, hogy az állam- és kormányfők elfogadják majd a görögországi pénzügyi mentőcsomagot, amely röviden, ahogyan február 11-i nyilatkozatukban foglaltak, a pénzügyi stabilitás, az euróövezet és az Európai Unió egészének gazdasági stabilitása iránti elkötelezettség.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Elnök úr, felkértek, hogy még az euróövezet állam- és kormányfőinek pénteki találkozóját megelőzően tegyek nyilatkozatot a Parlamentben.

Elsőként részvétemet szeretném kifejezni a mai athéni erőszak áldozatainak családjai felé. A véleménykülönbség és a tiltakozás demokratikus társadalmainkban a polgárok joga, az erőszakos fellépést azonban semmi sem indokolhatja.

Beszélnék a múlt vasárnap jóváhagyott görögországi pénzügyi mentőcsomagról. Ezt követően ismertetni fogom, meglátásom szerint mit kell tennünk annak érdekében, hogy elkerüljük egy ilyen jellegű válság megismétlődését.

Görögországot illetően, a görög hatóságok több éves költségvetési konszolidációs és strukturális reformprogramot fogadtak el. Ezt a Bizottsággal, az Európai Központi Bankkal és a Nemzetközi Valutaalappal közösen dolgozták ki.

A görög kormány alapos és hiteles csomagot terjesztett elő, amely fenntartható irányban kormányozza majd a gazdaságot, és helyreállítja a bizalmat. Fontos, hogy elismerjük a Papandreou miniszterelnök úr és kormánya által tanúsított bátorságot.

Görögország fájdalmas erőfeszítésekre készül, de mindannyian tudjuk, hogy ezeknek nincs alternatívája.

A Bizottság és az Európai Központi Bank ajánlásait követően mindezért cserébe életbe léptettük a Görögországnak szóló összehangolt európai segítségnyújtási mechanizmust. A szolidaritás egyedülálló megnyilvánulása ez, amely az egész világon példa nélküli.

Ez a támogatás döntő jelentőséggel bír majd a tekintetben, hogy segítségével Görögország visszatérítheti gazdaságát a helyes útra, és megőrizhető az euróövezet egészének pénzügyi stabilitása is.

Hadd hangsúlyozzam, hogy a Bizottság gondoskodott arról, hogy a mechanizmus, jóllehet kétoldalú kölcsönökön alapul, európai mechanizmus legyen. A Bizottság meghatározó szerepet játszott annak létrehozásában, és kezelésében és végrehajtásában is komolyan közreműködik majd.

Jelenleg és a jövőben is elsősorban a Bizottság feladata, hogy értékelje, teljesíti-e Görögország a csomaghoz kapcsolódó feltételeket. Ezenfelül a Bizottság kezeli majd a tagállamoktól érkező kétoldalú kölcsönöket is.

A hét végére jelentős számú tagállam lezárja majd azt a folyamatot, amely lehetővé teszi a Görögországnak nyújtandó kétoldalú kölcsönök biztosítását. Szilárd meggyőződésem, hogy a Görögországnak adott, soha nem látott pénzügyi támogatás – 110 milliárd euró – és a kiigazítási program megfelelő intézkedés a görög válsággal szemben. Nincs okunk kételkedni abban, hogy mind Görögország, mind pedig az euróövezeti tagállamok határozottan végre fogják azt hajtani.

Ezt a nézetemet sok más fontos szereplő is osztja. Felfigyeltem például a G20 pénzügyminiszterek volt, jelenlegi és jövőbeli elnökeinek támogató nyilatkozatára, amely a minap látott napvilágot. Sajnálatos módon egyelőre nem minden piaci szereplőt győztek meg. Hangosan és egyértelműen ki kell jelentenünk, hogy a kételkedők tévednek. Erre nemsokára visszatérek.

Az euróövezet állam- és kormányfőinek pénteki találkozásán e megállapodáson túllépve megvizsgáljuk majd, mit kell tennünk ahhoz, hogy levonjuk a megfelelő tanulságot a jelenlegi helyzetből. A vita természetesen kiindulópontként fog szolgálni, mivel a döntésekről tovább kell tárgyalni, és azokat a 27 tagállammal – az euróövezeti tagállamokkal, ugyanakkor az Európai Unió összes többi tagállamával is – együtt kell elfogadni. Hadd fogalmazzak nyíltan: egyik erősségünk, ha a döntéseket a 27-ekkel tárgyaljuk és hozzuk meg.

Miközben a folyamatokat fel kell gyorsítani, a helyzet az, hogy a 27-ek közös – a világban egyedülálló – fellépése a lehető legjobb alapként szolgál közös jövőnk számára egy egyre összefonódóbb világban.

Meglátásom szerint a gondolkodásnak és a fellépésnek két fő iránya van: először is a gazdasági kormányzásra vonatkozó szabályok felülvizsgálata, ideértve a Stabilitási és Növekedési Paktumot is, másodszor pedig a pénzpiacok reformja.

A Bizottság intenzív munkát végzett a gazdasági kormányzással kapcsolatban, és jövő szerdán kész előterjeszteni annak javítására vonatkozó javaslatait. Három fő összetevőt kell mérlegelni. Először is a felelősséget: meg kell erősítenünk a Stabilitási és Növekedési Paktumot, és mindenekelőtt a tagállami megfelelést. Nyilvánvaló, hogy a paktum prevenció és korrekció ágát egyaránt meg kell erősíteni. Örömmre szolgál, hogy a paktumot korábban megkérdőjelezők – illetve akár annak gyengítését javaslók – többsége immár elfogadja a szigorúbb szabályok és – ez a legfontosabb – azok szigorú végrehajtásának szükségességét.

Másodszor, a kölcsönös egymásra utaltság: ez mindannyiunk ügye. Úgy gondolom, a válság egyértelműen rámutatott, hogy át kell hidalnunk a tagállamok közötti egyenlőtlenségeket, elsősorban az euróövezeten belül. Ide tartoznak a versenyképességbeli eltérések is, mivel ez olyan alapvető tényező, amely más jellegű egyenlőtlenségekhez vezet.

Mindez természetesen nem jelentheti azt, hogy bizonyos országok veszítenek a versenyképességükből, csak hogy mások viszonylag versenyképesebbnek tűnjenek. A világpiacon valamennyien versenyben vagyunk. Kiegyensúlyozott, kölcsönösen megerősítő módon kell javítanunk átfogó versenyképességünket. Úgy vélem továbbá, hogy meg kell vizsgálnunk az egyenlőtlenségek egyéb okait is. A haladás érdekében fokozott felügyeletet és szorosabb gazdaságpolitikai koordinációt fogunk javasolni. Örömmre szolgál az is, hogy a tagállamok részéről nagyobb nyitottságot tapasztalok e kérdés irányában.

Harmadszor, egységesség: fel kell tennünk magunknak a kérdést, vajon teljes-e költségvetési szabályaink rendszere. Úgy látom, érdemes lenne állandó mechanizmusokat létrehozni a rendellenes helyzetek kezelésére. Végül is jobb félni, mint megijedni.

Bízom benne, hogy megragadhatjuk a pillanatot – és számítok rá, hogy segíteni fognak nekünk az említett reformok végrehajtásában. Politikai szempontból úgy vélem, az európai integráció tekintetében olyan ponthoz érkeztünk, ahol, ha nem építjük fel Európát, le fogunk maradni. Nem juthatunk holtpontra. Igen különleges pillanat ez, amelyben ma Európában élünk, ahol nap mint nap próbára teszik szolidaritásunkat és felelősségünket. Bízom benne, hogy tagállamaink vezetői képesek lesznek felnőni a feladathoz, nem csupán mások megsegítése érdekében, hanem azért is, hogy tanulságot tegyenek a közös európai projekt iránti felelősségükről.

Ezeket a reformokat már jelenleg is folyó, példa nélküli erőfeszítések mellett vezetjük majd be. Kétségtelen, hogy egyes tagállamok hiány- és adósságszintjét határozott módon, a válság előtt tervezettnél gyorsabban kell kiigazítani.

El kell azonban mondani, hogy nem hagyhatjuk figyelmen kívül azt a tényt, hogy a 2009. évi költségvetési romlás nagymértékben az automatikus stabilizátorok működéséből fakadt, amelyek a gazdasági tevékenység Európán kívülről indult pénzügyi válság által okozott, soha nem látott csökkenésének kezelésére szolgáltak.

Más szóval az euróövezet átfogó helyzete nagy részben a világszerte ösztönzött válságellenes politikák eredménye volt.

Mindig is egyértelmű volt, hogy a helyzetet a későbbiekben rendezni kell, és a legtöbb euróövezeti tagállam már most is merész reformokat valósított meg, például a nyugdíjrendszerek esetében. A kormányok által tanúsított felelősségvállalást a pénzügyi szereplők részéről is hasonlóan kell követnie. Ez az oka annak, hogy legalább ilyen sürgető a továbbiakban is egy fenntartható és felelős, a gazdaság és a polgárok szolgálatában álló pénzügyi szektor biztosítása.

Nem szabad elfelejteni, hogy a pénzügyi szereplők kulcsszerepet játszanak a piaci hangulat kialakításában. A lélektan a piacokon is meghatározó. A pénzügyi válság oka a rövid távú megközelítés, a prociklikusság és a felelőtlenség volt. Ezt kell mihamarabb kijavítanunk.

Erős és stabil európai pénzügyi szolgáltatási piacokra van szükségünk ahhoz, hogy megvalósíthassuk az Európa 2020 jövőképevel összhangban álló tervezett növekedéshez szükséges beruházásokat. Valamennyi piaci szereplőnek felelősségteljes magatartást kell tanúsítania. A pénzügyi piacok reformja tekintetében már eddig is sokat tettünk. Számítok rá, hogy a Tisztelt Ház ezt mindenki számára egyértelművé teszi.

Az európai intézmények közösen cselekednek, és e fellépésnek a Parlament, a Tanács és a Bizottság részéről kívülről is egységesnek kell tűnnie. Kiemelten kezeljük a felelős kockázatkezeléssel, a biztonságosabb származékos piacokkal, a hatékonyabb pénzügyi felügyelettel és annak biztosításával kapcsolatos munkát, hogy a bankok megfelelő tőkével rendelkezzenek tényleges kockázataik fedezetéhez. Ezt a munkát fel kell gyorsítani.

Az elkövetkező hetekben be kell fejeznünk a folyamatban lévő reformokat. Ahogyan csupán két héttel ezelőtt mondtam itt, a Parlamentben, bízom benne, hogy a fedezeti alapokra és a magántőkealapokra irányuló javaslatunk tekintetében hamarosan áttörést érünk el.

Szeretném továbbá, ha korai megállapodás születne az új európai felügyeleti szabályokról. Az Európai Rendszerkockázati Testületnek és a három felügyeleti hatóságnak 2011 elején meg kezdenie tevékenységét.

Ezek azonban nem lehetnek pusztán látszatintézmények: közös felelősségünk annak biztosítása, hogy rendelkezésükre álljanak a munkavégzéshez szükséges eszközök. Ide tartoznak a tényleges vészhelyzetek kezeléséhez, az európai – és, ehhez ragaszkodom, nem csupán nemzeti – szabályok végrehajtásához, valamint a nemzeti felügyeleti testületek közötti viták rendezéséhez szükséges kötelező erejű döntéshozatali jogkörök is. Itt az ideje, hogy meghozzuk ezeket a döntéseket és gondoskodjunk róla, hogy azok ambíciózusak legyenek.

Ebben az évben a betétesek és a befektetők védelmének fokozását, a piaci visszaélésekkel szembeni intézkedések megerősítését, a banktőke minőségének és mennyiségének további javítását, valamint a túlzott emelőhatások visszaszorítását célzó további javaslatok várhatók.

Az államadósságok piacán tapasztalható helyzet nyomán az elmúlt három hónapban és paradox módon még ezen a héten is újabb aggodalmak merültek fel. A Bizottság már jelenleg is dolgozik a származékos piacok alapvető felülvizsgálatán, amelynek célja e piacok átláthatóságának és biztonságának növelése. Az első szakaszban bemutatjuk a támogatható származtatott ügyletek szabványosításáról szóló jogszabályt, amely előírja, hogy ezekre vonatkozóan központi szerződő fél általi, megfelelően szabályozott és ellenőrzött elszámolást kell végezni. Jelenleg azt is mérlegeljük, szükség van-e további konkrét intézkedésekre az állami származékos piacokra vonatkozóan.

A válság ismét előtérbe helyezte a hitelminősítő intézetek szerepét. Ezek az intézetek központi szerepet játszanak a pénzügyi piacok működésében, a minősítések azonban a jelek szerint túlságosan ciklikusak, túlságosan is az általános piaci hangulattól függenek, nem pedig az alapvető tényezőktől – tekintet nélkül a túlfűtött optimista vagy pesszimista piaci hangulatra. Mivel a hitelminősítő intézetek ilyen meghatározó szereppel és befolyással bírnak a piacokon, különleges felelősségük annak biztosítása is, hogy értékeléseik megbízhatók és átfogók legyenek. A Bizottság ezért 2008-ban rövid időn belül új jogszabályt terjesztett elő ezekre az intézetekre vonatkozóan, amely az elkövetkező néhány hónapban lép hatályba.

Ezek a szabályok biztosítani fogják, hogy a hitelminősítő intézetek átláthatóbb módon tevékenykedjenek, nyilvánossá tegyék módszereiket és kerüljék az érdeellentéteket, ennél azonban tovább kell mennünk. Ezen európai szintű dimenzió szereplői felügyeletének megerősítése érdekében a Bizottság véleménye szerint a leendő Európai Értékpapír-piaci Felügyeleti Hatóság közvetlen ellenőrzése alá kell helyezni őket, és pontosan erre fogunk javaslatot tenni.

Átgondolási folyamatot indítottunk továbbá arról, szükségesek lehetnek-e további intézkedések különösen az államadósság megfelelő minősítésének biztosításához. Rendet kell tennünk saját házunk táján, és eközben másokat is erre kell ösztönöznünk.

A Bizottság minden szükséges intézkedést megtesz annak biztosítása érdekében, hogy a pénzügyi piacok ne szolgálhassanak a spekuláció játéktérül. A sikeres gazdaságok működésének alapját a szabad piacok jelentik, a szabad piacokon azonban szabályokra és azok betartására van szükség, ha pedig a felelőtlen viselkedés veszélybe sodorja azt, ami nem lehet, és ami nem szabad, hogy veszélyben legyen, akkor a szabályokat és azok betartatását szigorítani kell.

A piaci magatartásnak alapos és objektív elemzésen kell alapulnia, és fel kell ismerni, hogy a pénzügyi szolgáltatások pontosan azok: szolgáltatások, nem pedig öncélú tevékenységek. Nem függetlenedhetnek gazdasági és társadalmi funkciójuktól. A pénzügyi szereplők tulajdonképpen azért tudtak talpon maradni, mert a szabályozó hatóságok és a demokratikus intézmények – végeredményben az adófizetők – stabilizálták a piacokat a válság során.

Akkor gyorsan cselekedtünk, és éppen ezért a jövőben is így teszünk majd. Az euróövezet állam- és kormányfői pénteki találkozásának üzenete egyértelmű kell, hogy legyen, és egyértelmű is lesz: minden szükséges lépést meg fogunk tenni – minden fronton.

Elnök. - Csatlakozni szeretnénk a Barroso úr beszéde elején elhangzott részvétnyilvánításhoz. Az események, amelyekre utalt, ma történtek Görögországban. Erősen bízunk benne, hogy a görögországi patthelyzet megoldódik. Az ottani közelmúltbeli problémákat az Európai Parlament valamennyi képviselője aggódva és figyelemmel követi.

Joseph Daul, a PPE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, mi, itt Európában különösen nehéz időszakon megyünk keresztül, amelyet a súlyos görögországi válság, annak a polgárokra gyakorolt hatásai és, ahogyan arra felhívták a figyelmet, tragikus és drámai következményei, a legtöbb tagállamban felhalmozódó adósságok és olyan európai fellépés jellemez, amely nem minden esetben felel meg az elvárásainknak, de legalább létezik.

Eljött az idő, hogy az európaiak tanuljanak ezekből az eseményekből, és az európai kormányzás radikális reformjára szólítsanak fel. Olyan reformokra, amelyek biztosítani fogják, hogy tagállamaink felhagynak az önkényes döntéshozatallal anélkül, hogy partnereikkel – akikkel végeredményben közös a valutájuk, az értékeik, és ezért közös a sorsuk is – költségvetési, pénzügyi és társadalmi prioritásairól egyeztetnének. Az emberek gondolkodásmódjának reformjára, amelynek nyomán pártjaink, minisztereink és nemzeti kollégáink felhagynának az európai döntések szisztematikus elmarasztalásával, miközben ők maguk is közreműködtek azok meghozatalában.

Kérhetünk-e továbbra is szolidaritást partnereinktől nehézségek esetén úgy, hogy amikor a dolgok visszatérnek a rendes kerékvágásba, teljes mértékben figyelmen kívül hagyjuk őket? Kérhetünk-e továbbra is jelentős támogatásokat partnereinktől anélkül, hogy garantálni tudnánk az államháztartási elszámolások maradéktalan átláthatóságát? Végül pedig, meglepődhetünk-e a jövőben azon, hogy folyamatos kérdésekre kell számítanunk, amikor szolidaritásra szólítunk fel olyan népek között, amelyek közül egyesek heti 35 órát dolgoznak, és 60 éves kor előtt nyugdíjba vonulnak, míg mások heti 48 órát dolgoznak, és 67 éves korukban vonulnak nyugdíjba? Nem hiszem. Éppen ellenkezőleg, úgy gondolom, itt az ideje, hogy valódi kérdéseket tegyünk fel, és azokra valódi válaszokat adjunk.

Ezek a válaszok, abban a világban, ahol most élünk, túlnyomórészt nem nemzeti, hanem európai jellegűek. E válaszok célja nem a közvélemény kiszolgálása, hanem a felelős és az ésszerű magatartás. Ezek a válaszok a mi felelősségünk; késlekedés nélkül meg kell adnunk őket, máskülönben gyorsabban rákényszerülünk erre, mint gondolnánk. Polgárainknak nem csupán arra lesz okuk, hogy – jogosan – kötelességünk elmulasztásával vádoljanak bennünket, azzal, hogy nem mondtuk el nekik az igazságot, hanem még a ma szükségeseknél is jóval fájdalmasabb döntéseket kell majd elviselniük. Teljesen nyíltan fel kell szólítanunk egy gazdasági Európa, egy szociális Európa és egy költségvetési Európa érdekében, amely bal- és jobboldali kormányaink részéről egyaránt rendkívül gyakorlatias intézkedéseket kíván.

Meghallja-e ezt az érvet a Tanács? Gondoskodhatunk-e arról, hogy az jól hallható és egyértelmű legyen? A kérdést Verhofstadt úrhoz intézem, aki a Tanácsnak már tapasztalt tagja. Véleménye szerint lehetséges-e a Tanácson belül közös megbeszéléseket folytatni? Folytatja-e majd ezt az érvelést a Bizottság? Bízom benne, és arra biztatom önt, Barroso úr, hogy tegyen így: önt, mint a Szerződés őrét arra kérem, gondoskodjon róla, hogy a tagállamok megfelelően és ténylegesen alkalmazzák az általunk hozott döntéseket. Megjegyezném,

hogy a szolgáltatásokról szóló irányelv esetében ez még közel sem valósult meg. A növekedés tekintetében ez olyan elvesztegetett lehetőség, amelyet a jövőben nem engedhetünk meg magunknak.

Hölgyeim és uraim, nem vagyok idealista. Nem tartom magam naivnak, de úgy vélem, Európa számára eljött az igazság pillanata, és azt javaslom, bátran és felelősségteljesen nőjünk fel a feladatokhoz, ahogyan Európa alapító atyái is tették, azok az európai alapító atyák, akik 60 évvel ezelőtt habozás nélkül bátor és előremutató döntéseket hoztak – Schuman, De Gasperi, Adenauer és mások. Követnünk kell a példájukat: nem várhatunk; ők nem tartottak népszavazást. Fenntartások nélküli politikai elszántsággal cselekedtek annak érdekében, hogy megoldják a felmerülő fontos kérdéseket.

Hölgyeim és uraim, a jelenleg folyó válság akár kedvező is lehet, ha van bátorságunk meghozni a megfelelő intézkedéseket, ugyanakkor rendkívül súlyos is válhat, ha elkerüljük a szükséges reformokat. Sürgető szükség van a gazdasági és szociális kormányzásra; sürgető szükség van az adózási szabályok módosítására. Végül, ügyelnünk kell arra, hogy ne hozzunk létre mesterséges szakadékokat Európa tagállamai és a többi ország között. Az európai szolidaritás a 27 tagállam mindegyikére vonatkozik. Felszólítom önöket, a Tanács tagjait, hogy saját igazi valójában tekintsenek Európára. Felkérem önöket, hogy végezzenek tanulmányokat arra vonatkozóan, mi történne velünk, ha holnap Franciaország vagy más országok a görögországiakhoz hasonló nehézségekkel találnák szemben magukat. Mi lenne akkor az euróval? Mit tehetnénk akkor európai polgárainkért?

Köszönöm a figyelmüket. A felelősség közös, és az idő nem áll meg a kedvünkért.

Elnök. - Megjegyzem, hogy Madlener képviselő úr a kék kártya eljárásnak megfelelően szót kért. Ön azonban már szerepel a felszólalók listáján. Itt áll a neve, Barry Madlener, felszólaló. Néhány percen belül megadom önnek a szót. Biztos lehet benne, hogy szót fog kapni.

Maria Badia i Cutchet, az S&D képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr, először is hadd fejezzem ki a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportja nevében a görög polgárokkal való őszinte együttérzésünket a ma történt haláleseteket követően. Mindemellett nyugalomra szólítanék fel, és biztosítani szeretném a görög polgárokat, hogy az ő oldalukon állunk, és számíthatnak támogatásunkra az őket sújtó hosszadalmas és nehéz próbatétel során tett erőfeszítéseikben.

Ezenfelül elsősorban Georgios Papandreou miniszter úrhoz szólnék, akit arra biztatok, ne engedjen határozottságából és politikai bátorságából, és folytassa az országa jövőjének megmentését célzó jelenlegi kemény munkát.

Bízunk benne, hogy az elkövetkező hónapok és évek során az Európai Unió mindent meg fog tenni a szükséges reformfolyamatok támogatása érdekében. A jövőben nem játszhatunk pusztán ellenőrző szerepet. Az Európai Uniónak részt kell vennie a reformban, és támogatnia kell azt. Az átalakulási folyamat sikere az egyesült Európán belül mindenki számára közös siker kell, hogy legyen, amely megidézi közös sorsunkat. Ennek elérése érdekében gondoskodnunk kell arról, hogy az európai és a költségvetési eszközöket megfelelően mozgósítsuk, és e nehéz időszak során minden lehetséges segítséget és támogatást megadjunk.

Ezenfelül, a görög válságon túl, úgy gondolom, elmondhatjuk, hogy az elmúlt két hét rendkívül tanulságos volt. Minden újonnan szerzett tapasztalatot fel kell használni arra, hogy megerősítsük a gazdasági kormányzást, és olyan Európai Uniót hozzunk létre, amely nem csupán monetáris, hanem tényleges gazdasági unió is. Az, ami Jacques Delors idején még elképzelhetetlen volt, most elkerülhetetlenné vált, és meg kell felelnünk a jelenkor követelményeinek.

Ezen ambiciózus célkitűzések elérése érdekében először is meg kell tanulnunk együttműködni. A Stabilitási és Növekedési Paktum az egyik olyan tényező, amely leginkább rávilágított gazdaságpolitikáink összehangolásának szükségességére. A gazdaságpolitikákat tevékeny és hatékony módon kell összehangolni, és ennek olyan valamennyiünk számára közös, fenntartható és erős növekedési folyamatokra kell irányulnia, amelyek munkahelyeket teremtenek. Bízunk benne, hogy az Európai Bizottság hamarosan rövid javaslatokat terjeszt majd elő ebben a kérdésben, amelyek túlmutatnak a pusztá elnyomó logikán. Meg kell tanulnunk, hogyan építhetünk és erősödhetünk meg közösen.

Barroso elnök úr, bízom benne, hogy tisztában van vele, milyen sürgető szükség van arra, hogy a Bizottság a legtöbbet hozza ki az ebben a szakaszban őt megillető szerepből.

Másodszor, fel kell vértelnünk magunkat a válságkezelést lehetővé tevő mechanizmusokkal. Itt az ideje, hogy a Tanács jóváhagyja egy európai pénzügyi stabilitási mechanizmus létrehozását, amelyre vonatkozóan az Európa Szocialisták Pártjának miniszterelnökei és vezetői márciusban javaslatot fogadtak el. El kell ítélnünk

egyes pénzügynökök agresszív és spekulatív hozzáállását, ugyanakkor azt is meg kell értenünk, hogy olyan monetáris rendszert hoztunk létre, amely válság idején elégtelen.

Harmadszor, ki kell dolgoznunk az európai szolidaritás új értelmezését. Vagy közös sorsunk irányában haladunk, vagy el kell fogadnunk, hogy megadjuk magunkat a nemzeti önzőség és a köztünk folyó pusztító verseny negatív dinamikájának. Nem mondhatjuk, hogy közösségi életet szeretnénk, miközben ezzel egy időben azt állítjuk, hogy a gyakorlatban valamennyien önállóan kívánunk cselekedni. A jelenlegi válság döntő próba, és rá kell eszmélnünk tényleges jelentőségére.

Negyedszer, kellő jelentőséget kell tulajdonítanunk a pénzügyi szférának. Az elkövetkező hetek és hónapok lehetőséget nyújtanak a Parlament számára, hogy számos igen fontos jogalkotási javaslatot, például a fedezeti alapok és a pénzügyi felügyelet kérdését illetően állást foglaljon.

Felszólítom az intézményeket, hogy támogassák ezt a felelős megközelítést annak biztosítása érdekében, hogy Európa mihamarabb kidolgozhasson egy megbízható szabályozási és ellenőrzési rendszert. Bízunk benne, hogy a közös munka eredményeképpen létrehozhatjuk a pénzügyi műveletekre kivetett adót, és ezáltal a pénzügyi intézmények is tisztességes mértékben hozzájárulhatnak azokhoz a gazdasági erőfeszítésekhez, amelyeket valamennyiünknek meg kellett tennünk.

Görögország jövője nagymértékben szomszédai növekedésétől – tehát tőlünk – függ majd, hiszen mi vagyunk legfőbb gazdasági partnerei. Ha nem vagyunk képesek megbirkózni a 2020-ig szóló stratégiában már ismertett kihívásokkal, ha nem tudunk közös politikai menetrendet kidolgozni, és ha gazdaságaink kevés munkalehetőséget kínáló, lassú növekedésre vannak ítélve, akkor nem fogjuk tudni megelőzni az esetlegesen még súlyosabb és nehezebben kezelhető további támadásokat.

A kontinens jövője forog kockán. Európa jövője bölcsességunktől, szolidaritásunktól és határozottságunktól függ.

Guy Verhofstadt, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, bevezetesként hadd mondjam el, bízom benne, ahogyan véleményem szerint képviselőtársaim és a Bizottság elnöke is, hogy az életbe léptetett rendszer működőképes lesz. A kezdetektől fogva kétségeim voltak és bíráltam a kétoldalú kölcsönök rendszerét, ez azonban nem jelenti azt, hogy ne remélném, hogy működni fog és véget vet az euró elleni spekulációnak.

Ugyanis, hölgyeim és uraim, fokozatosan kialakult az euró elleni spekuláció, majd az euró elleni támadás, amely nem csupán egy Görögország elleni, illetve a görög államháztartás állapotával összefüggő támadás volt. A probléma tehát súlyosabb és átfogóbb. Részemről bízom benne, hogy a május 7-én hivatalossá váló rendszer képes lesz elérni célkitűzését, azon egyszerű okból kifolyólag, hogy nincs más eszközünk. Nincs más eszközünk. Éppen ezért ennek a rendszernek működnie kell, és támogatnunk kell azt.

Fontos ugyanakkor az is – és ez a második észrevételem –, hogy világosan megértsük: a közeljövőben nem vehetjük igénybe minden adandó alkalommal. Minél hamarabb létre kell hozni egy strukturális mechanizmust; talán nem a következő néhány hónapra, de az elkövetkező néhány évre mindenképpen, mivel újra számítanunk kell ilyen helyzetekre. Ezenfelül, ha azt szeretnénk, hogy a jövőben elérhető legyen egy strukturális mechanizmus, egy dolgot észben kell tartanunk: le kell vonni a tanulságot az elmúlt öt hónap történéseiből. Öt hónapra volt szükségünk ahhoz, hogy életbe léptessünk egy mechanizmust: három hónap kellett az alapelv, majd további kettő a feltételek elfogadásához. Miért? Azért, mert kormányközi rendszerről van szó!

Ismétlem, az első jövőre vonatkozó tanulság véleményem szerint az, hogy követnünk kell a Bizottság közösségi megközelítését. A Bizottság ugyanis európai kölcsönre tett javaslatot: ezt decemberben vagy januárban azonnal el lehetett volna fogadni, így már ma érezhetők lehetnének a hatásai, és már ma fékezhetné az euróval szembeni spekulációt.

Reményeim szerint ezért május 7-én az első döntés, az elmúlt öt hónap történéseiből fakadó első tanulság az lesz, hogy kijelentjük – bízva abban, hogy ez működni fog –, hogy felkérjük a Bizottságot egy olyan európai kölcsönre irányuló javaslat előterjesztésére, amely haladéktalanul megállíthatja az euróval szembeni spekulációt. Az Európai Unió egész hitele és fizetőképessége múlik ugyanis ezen a javaslaton, ami egy kormányközi rendszerben, ahol 16 országnak, esetleg 16 parlamentnek stb. kell igent mondania, nem így van.

Bízom továbbá abban – jóllehet Rehn úr már megkezdte a javaslatok előterjesztését –, hogy mindebből a második tanulság az lesz, hogy számos strukturális reformot kell bevezetnünk, nevezetesen egy prevenció

fejezetet a Stabilitási és Növekedési Paktumban – amelyre Rehn úr már javaslatot tett –, egy európai monetáris alapot, egy azonnal működésbe lépő strukturális mechanizmust és harmadszor, egy olyan 2020-ig szóló stratégiát, amely a ma papíron szereplőnél jóval erőteljesebb.

Ezenkívül a minősítő intézetek tekintetében is reformra van szükség, még akkor is, ha ezek olyanok, mint az időjárás-jelentés: vagy túlságosan rugalmasak, és azt szeretnénk, ha kissé szigorúbbak lennének, vagy túlságosan rugalmatlanok, és azt szeretnénk, ha kissé rugalmasabbak lennének. Egy európai szintű kezdeményezés azonban mindenképpen jó ötlet, amelyet meg kell vizsgálni.

Végül – ez az utolsó észrevételem, elnök úr –, felszólítom a spanyol elnökséget, hogy sürgősen állapodjon meg a pénzügyi felügyeletről. Sajnálom, López Garrido úr, de nem mi vagyunk a hibásak, hanem a Tanács! Nem jól gondolom-e, hogy a Tanács változtatta meg a Bizottság javaslatait? Volt néhány bizottsági javaslat, amelyet még bíráltam is, mégis jóval többet értek el, mint a Tanács javaslatai. Jelenleg mi végezzük el ismét a Bizottság munkáját, és értékes javaslattal tudok szolgálni az önök számára.

Ha azt szeretnék, hogy a pénzügyi felügyeletet és a javaslatokat egy hónapon belül alkalmazzák, késlekedés nélkül hagyják jóvá a Tanáccsal és az Ecofin Tanáccsal a Parlament által az elkövetkező néhány nap során benyújtandó módosításokat. Egy pillanat műve elfogadni ezeket, és máris alkalmazható a pénzügyi felügyelet. Bízom benne, hogy továbbadja ezeket az információkat az Ecofin tanácsbeli kollégáinak, akik javaslatukban olyan rendszert vázoltak fel, amely csupán megkerülné a Bizottság által kidolgozott pénzügyi felügyeletet.

Daniel Cohn-Bendit, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, bizonyos szempontból Verhofstadt úr beszédének szellemében fogom folytatni. Nyilvánvaló, hogy négy hónapja csak sodródunk. Nyilvánvaló, hogy hibákat követtünk el. Nyilvánvaló, hogy e sodródás közben lendületet adtunk a piacoknak és a spekulációnak. A Tanács felelős tagjainak legalább el kellene ismerniük ezt! Azt kellene mondaniuk: „Mi vagyunk a hibásak! Mi! A mi hibánk!” Merkel asszony, Sarkozy úr, nem tudom, mi a nevük és mivel foglalkoznak, de minden polgár olvashatta az újságban: azonnal cselekedni kellett volna. Ez az első észrevételem.

Másodszor, szeretném, ha legalább egy dolgot megértenénk, ez pedig az, hogy a Papandreou-kormány előtt álló feladat a lehetetlennel határos. Arra kérem az Ecofin-t, az állam- és kormányfőket, hogy ismerjék fel: országaik képtelenek végrehajtani a reformokat. Mennyi időre van szüksége Franciaországnak a nyugdíjreformhoz? Mennyi időre van szüksége Németországnak a nyugdíjak kidolgozásához? Papandreou úrtól pedig azt kérik, hogy három hónap alatt minden változtasson meg. Önök teljesen megőrültek.

A jelenlegi görögországi események is ezt bizonyítják. Görögország – vagy inkább Papandreou úr – nem kap elég időt arra, hogy konszenzust érjen el hazájában. Görögországban senki sem érez együtt az állammal. A mindenki önmagáért politika érvényesül, ami sajnálatos, és a jelenlegi helyzetért a több évtizedes görögországi politikai korrupció is felelős. Ugyanakkor egységet kell teremteni. Ezt azonban meg kell teremteni, nem lehet elrendelni!

Önök, Spanyolországban látják, mi történik nehézségek esetén, és a portugálok is láthatják, mi történik, ha ők küzdenek problémákkal. Barroso úr tud erről egyet s mást, hiszen így veszítette el a választásokat. Éppen ezért – nem, ő soha nem veszített választást –, arra gondolok, hogy felelősségteljesen kell viselkednünk és nem szabad lehetetlent kérnünk. Az a benyomásom, hogy egy ponton az emberek azt mondják és azt hallják majd: „Adják vissza a pénzemet”. Most úgy érzem, kormányzati szinten ez úgy hangzik: „Görögországon akarok meggazdagodni”. Ez is probléma ugyanis: azáltal, hogy az 1,5 vagy 3%-os kölcsönt 3, 5 vagy 6%-os kamattal bocsátjuk Görögország rendelkezésére, rajta nyereszkedünk. Ez elfogadhatatlan!

Ezenkívül Európa is indíthat kezdeményezéseket. Verhofstadt úrnak igaza volt, amikor egy európai monetáris alapról beszélt, egy befektetési és szolidaritási alapról, amelynek révén európai kölcsön adható. A Szerződéseket módosítani kell. Nos, hölgyeim és uraim, nekünk, itt a Parlamentben lehetőségünk van arra, hogy kezdeményezzük a Szerződések módosítását. Ne várjunk a Tanácsra; a Tanács képtelen döntést hozni. Kezdeményezzük hát, a Parlament közösen kezdeményezze a Szerződések módosítását annak érdekében, hogy végre létrejöjjön egy olyan európai monetáris alap, amely ténylegesen megszüntetheti a spekulációt. Képesek vagyunk rá; igen, képesek vagyunk. Vágjunk hát bele.

Néhány szót szólnék a görögországi események kezelésének módjáról is. Felkérem a Bizottságot, hogy a kezelést célzó intézkedésekbe vonja be a Foglalkoztatási Főigazgatóságot is, hogy ezáltal mérni is tudjuk, mi történik Görögországban. Felszólítom a Tanácsot, közölje az IMF-fel, hogy a Nemzetközi Munkaügyi Szervezetet is vonja be a görögországi események kezelésébe, mivel emberéletekről van szó. Foglalkoztatási

problémákról és munkavállalókról van szó. Úgy vélem, nem csupán a pénzügyeknek kellene diktálniuk, hanem a biztonságnak és az ILO-nak, illetve a Foglalkoztatási Főigazgatóságnak is. Utóbbi ellensúlyozná azt az örületet, amely esetenként a kizárólag pénzügyi megfontolások alapján döntést hozókat jellemzi.

Egy utolsó észrevétellel élnék. Van mód, még hozzá egyszerű mód, a görög költségvetés megerősítésére: az Európai Uniónak a régió lefegyverzésére irányuló kezdeményezést kellene indítania. Más szóval egy lefegyverkezési célú politikai kezdeményezést Görögország és Törökország között. Más szóval egy politikai kezdeményezést, amelynek célja az orosz csapatok ... a görög csapatok ... a török csapatok – elnézés – Észak-Ciprusról történő kivonása. Fegyverezzük le őket. Egy dolgot mondanék: az emberek mégiscsak képmutatók. Az elmúlt néhány hónapban Franciaország hat fregattot adott el Görögországnak 2,5 milliárd euróért, helikoptereket 400 millió euró értékben és néhány Rafale típusú vadászpilótaegépet (egy Rafale gép ára 100 millió euro). Sajnálatos módon azonban kémkedésem során nem tudtam kideríteni, hogy 10, 20 vagy 30 Rafale vadászgépről van-e szó. Ez közel 3 milliárd euró. Ott van még Németország is, amely az elmúlt hónapokban, az elkövetkező néhány évre tervezett szállítással, hat tengeralattjárót értékesített Görögország számára. Ezek összege 1 milliárd euró.

Mindez azonban teljesen képmutató. Pénzt adunk nekik, hogy fegyvert vásároljanak tőlünk. Felszólítom a Bizottságot, hogy itt, az Európai Parlamentben és a Tanácsnál is számoljon el minden fegyverrel, amelyet az elmúlt néhány évben az európaiak Görögország és Törökország részére értékesítettek. Legyen legalább mindez átlátható. Hadd tudjuk meg! Azt mondhatom, hogy ha felelősen szeretnénk eljárni, garantálnunk kell Görögország területi egységét. Görögországnak 100 000 katonája van, több mint 100 000! Németországnak 200 000. Ez teljesen abszurd: egy 11 milliós ország 100 000 katonával! Tegyük erre javaslatot Görögországnak. Valószínűleg jóval hatékonyabb lenne, mint csökkenteni az 1000 eurót keresők fizetését. Ezt kérem a Bizottságtól: legyenek egy kicsit tisztességesebbek.

(Taps)

Derk Jan Eppink, az ECR képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr, született forradalomellenesként kissé kevesebb szenvedéllyel szólnék, mint Cohn-Bendit úr, de így már megértem, miért volt számára siker 1968; jómagam gyermekként csupán a televízióban követhettem az eseményeket.

Hölgyeim és uraim! Osztozom az európaiak által a jelenlegi fejlemények miatt érzett aggodalomban. A megtakarítással rendelkezők és a nyugdíjasok például azt kérdezik maguktól, hová vezet mindez. A kérdés és az aggodalom egyaránt jogos. A 110 milliárd eurós csomag hatalmas összeg.

Kezdetben 35 milliárdról volt szó, majd 60 milliárdról, és most 110 milliárdnál tartunk. Hatalmas összeg ez, és a görögországi megszorító csomag is jelentős; mégsem szabad elfelejtenünk, hogy Görögország túl sokáig élt hitelből, miközben 53 év volt náluk a nyugdíjkorhatár. Ki utasítaná ezt vissza? A kérdés az, vajon Görögország végig tudja-e vinni a tervét. Immár sztrájkokat, lázadást, zavargásokat látunk, és így tovább. A görögországi probléma ezáltal európai problémává válik, a mi problémánkká.

Az athéni probléma, Cohn-Bendit úr, a hollandokat, a flamandokat, a németeket – valamennyiünket – érinti, és továbbra is fennáll a továbbterjedés veszélye. Azon az állásponton vagyok, hogy Görögországot a költségvetési pénzek hűtlen kezelésének felderítésekor ki kellett volna zárni az euróövezetből. Meg kellett volna állapítanunk egy felső határt, de ezt elmulasztottuk, és most mindennek ellenére tovább kell reménykednünk a sikerben.

Át kell továbbá írni a Stabilitási és Növekedési Paktum szabályait. A paktum sem stabilitást, és jelenleg gazdasági növekedést sem biztosít. Véleményem szerint meg kell erősíteni a felügyeletet, az Európai Bizottságnak bátrabban kell fellépnie, és fokozottabban kell ellenőrizni a szabályoknak való megfelelést. Az elmúlt években ez hiányzott.

Meglátásom szerint azonban szükség van egy kilépési eljárásra is azon országok számára, amelyek az euróövezeten belül már nem boldogulnak. Az Európai Unióra vonatkozóan létezik kilépési eljárás, az euróövezetre vonatkozóan azonban nem, és úgy vélem, szükség lenne erre a lehetőségre annak érdekében, hogy egy adott ország bevezethesse és leértékelhesse saját valutáját, és így talpra állhasson. Mi az oka, hogy a Lisszaboni Szerződés magára az Európai Unióra vonatkozóan biztosít kilépési eljárást, az euróövezet esetében azonban nem?

Legutóbb Rehn biztos úr elmondta nekem, hogy egy ország kilépése az euróövezetből ellentmondana az egyre szorosabb uniónak, Görögország példája azonban jelenleg jól szemlélteti, hol találhatók ennek az egyre szorosabb uniónak a korlátai. Hirtelen gyenge lett az euró, a növekedés mértéke pedig alacsony.

Hölgyeim és uraim, az egyre szorosabb unió elméletének foglyai vagyunk. Túszként tartjuk fogva az európai adófizetőket, azokat az adófizetőket, akik napról-napra egyre nyugtalanabbá válnak; ezt ne felejtjük el.

Lothar Bisky, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, természetesen segítséget kell nyújtanunk Görögországnak. Az úgynevezett mentőhadművelet azonban néhány abszurd elemet is tartalmaz. Franciaország és Németország nagyhatalmi magatartása miatt a támogatási csomaggal kapcsolatos döntés meghozatala költséges és hosszadalmas volt.

A pénzüi piacok évek óta egyre szabályozatlanabbak, most pedig mindenki meglepődik azon, hogy ez drága. Ki fogja most megfizetni a politikai tévedések árát? A munkavállalók, az átlagpolgárok? A bankokra semmiféle kötelezettséget nem rovnunk. Nem, ismét az adófizetőknek kell állniuk a számlát, és mélyen a zsebükbe kell nyúlniuk, hogy megfizessék a bankok nyereszkeskedését. Ismét a kiszolgáltatott munkavállalók azok, akiknek el kell tűrniük a fizetéscsökkenést. A Nemzetközi Valutaalap diktátumaival a demokratikus döntéshozatali folyamat minden látszata megszűnt.

A Mexikói-öbölben található olajfolt esetében felszólítottak a szennyező fizet elv alkalmazására. Úgy vélem, ez helyes. Kétely esetén mindenkinek, aki pénzt vagy aranyat kutat, a károkért is vállalnia kell a felelősséget. Jelenleg – Németországban legalábbis – a bankoknak még csak vissza sem kell fizetniük a felhalmozott adósságokat, amelyekkel most boldogan spekulálnak az euró ellen – igen, az euró ellen. Ráadásul még mindig folyik a spekuláció, holott már hosszú ideje hangoztatjuk, hogy tenni kell valamit ez ügyben.

Előttünk fekszenek a lehetséges fellépésre irányuló javaslatok. A hitelderivatívák kereskedelmére és a short ügyletekre vonatkozó tilalom, a pénzüi ügyletek adójának bevezetése, a pénzüi szektor jutalmaira kivetett különleges adók, jogilag kötelező erejű bank- és biztosítási adó – ezek a javaslatok mind készen állnak. Természetesen Görögországnak is el kell készítenie a házi feladatát. Az Európai Unió többi országához hasonlóan Görögországnak is meg kell adóztatnia a vagyont, küzdenie kell a korrupció ellen és csökkentenie kell fegyverkezési kiadásait. Cohn-Bendit úr erről már igen meggyőzően szólt. E tekintetben ezért mellőzném a tényeket, és támogatom az általa elmondottakat.

Megértem, hogy az athéniai kivonulnak az utcára és tiltakoznak. Amit nem értek, az az erőszak. Egyetértek mindazokkal, akik együttérzésükről biztosították az áldozatokat, akiknek szenvedése rendkívül sajnálatos. Az erőszak a tiltakozók és a becsületes tüntetők által elérni kívánt céloknak éppen az ellenkezőjéhez vezet majd. Követelnünk kell az erőszak felszámolását.

Nikolaos Salavrakos, az EFD képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök úr, nagyon köszönöm. Igyekszünk javítani a számokon, és jól ismert tény, hogy ha a számok jól mutatnak, az emberek elégedetlenek. Meg kell találnunk az egyensúlyt; egyensúlyba kell hoznunk az adatokat, és fenn kell tartanunk az emberek elégedettségét.

E rendellenes magatartás eredményeképpen Görögország ma három áldozatot gyászol, három munkavállaló halálát, amelyet más munkavállalók erőszakos tiltakozásai okoztak. A gazdasági válság, amely az Atlanti-óceán túlsópartjáról indult, és amely ideát sokkal súlyosabb, ma Európa-szerte egyre több megvetést szül a politikával és a politikusokkal szemben.

Görögországban a társadalom alsóbb rétegei rendkívül ellenségesen viszonyulnak a politikusokhoz: a görög parlamentben 300 képviselő ül, és már hallom, ahogyan a görög társadalom ütemesen azt kántálja: „akasszák fel mind a 300-at”. Veszélyes idők ezek. Az Európai Unió más tagállamaiban is ugyanezekről a dolgokról, a politikusok iránti ugyanilyen megvetésről olvasok; mindannyian tisztában vagyunk ezzel, ahogyan azzal is, hogy meg kell őriznünk a demokráciát.

Mivel ez a helyzet, és, mivel nincs több időm, hogy ezt kifejtsem, ezekkel a gondolatokkal azt hangsúlyoznám, hogy a holnap vezetőinek gyorsabban kell haladniuk, méghozzá egy állandóbb megoldás irányában több állam számára. Görögország ezen államok egyike; a jéghegy csúcsa. Vannak azonban más tagállamok is – az euróövezeten belül és kívül egyaránt –, amelyek jelenleg az elkövetkező hónapokban várhatóan tovább súlyosbodó gazdasági problémákkal küzdenek.

Elnök. - Salavrakos úr, nem szakítottam félbe, mivel görög polgárként a szavai valamennyiünk számára rendkívül fontosak.

Barry Madlener (NI). – (NL) Elnök úr, elsősorban Verhofstadt, Daul és Schulz úrhoz szólnék – ő éppen nincs jelen, de képviselőcsoportjához, a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportjához fordulok –, mivel részben ők is felelősek voltak a problémákért. Azt mondják, szolidaritásra van szükség. Hadd emlékeztessem önöket, hogy Görögország évekig az európai alapok legfőbb kedvezményezettje volt. Ez azt eredményezte, hogy az ország kijátszotta a szabályokat, önöket pedig

könnyedén lehetett az orruknál fogva vezetni, mivel valamennyien annyira Európa-pártiak és annyira szeretnék az európai bővítést, hogy minden kritikai érzéküket sutba dobták, most pedig itt állunk megfűrödve.

Nem tudom, emlékeznek-e rá, hogy Spanyolország – a következő állam a sorban – az elmúlt 15 év során két millió bevándorlót törvényesített. Valamennyien úgy gondolták, ez nagyszerű, most azonban Spanyolország 20%-os munkanélküliséggel küzd, és maga is nagy bajban van, csakúgy, mint Portugália. Az említett országok mindegyikét szocialista kormány vezeti, amelyeket önök évekig támogattak az európai forrásokból, és amelyek igen nagy felfordulást okoztak azáltal, hogy tovább nyújtózkodtak, mint ameddig a takarójukért. Önök évről évre szemet hunytak efölött, évről évre elfogadták, és most nekünk, polgároknak kell megfizetnünk az árát. Szégyellhetik magukat.

Az egyetlen megoldás – amelyet ma még senkitől sem hallottam – az, ha most keményen bánunk Görögországgal. Az országnak ismét be kell vezetnie a drachmát, mivel euróövezeti tagsága tarthatatlan. Ha Spanyolország a következő, akkor egyszerűen ismét bevezeti majd a pezetát, ahogyan Portugália is az escudót, és ismét versenyképesek lesznek. A jelenlegi Európa hibás, és az észak-európai polgárok hamarosan nem lesznek hajlandók többet fizetni az önök tévedéseiért, illetve az ezen országok engedékeny szocialista kormányaiért. Végeredményben, hogy megismételjem, Görögország, Spanyolország és Portugália – valamennyien szocialista országok – mind részesültek európai uniós támogatásokban. A bevándorlás teljesen elharapózott, miközben önök tétlenül szemlélődtek.

Stavros Lambrinidis (S&D). – (EL) Elnök úr, köszönöm. Ahhoz szeretnék megjegyzést fűzni, amit Salavrakos úr korábban a három személyről, a három munkavállalóról mondott, akiket ma három másik munkavállaló ölt meg Athénban. Erre semmiképpen nincs mentség. Ezeket az embereket gyilkosok, bűnözők ölték meg. A munkások ma tömeges békegyűlést tartottak Athénban. Ők senkit sem öltek meg. A valódi bűnözőket Georgios Papandreou miniszterelnök és az összes parlamenti párt nem sokkal ezelőtt elítélte. Nagy hiba és veszélyes, ha a békés tüntetéseket összekeverjük a ma Athénban elkövetetthez hasonló bűncselekményekkel. A bűnözőket mindenki elítéli, ők nem a görög munkavállalók nevében beszélnek, és nem képviselik az emberek azon meggyőződését, hogy ha nemzetként összefogunk, kisegíthetjük az országot a válságból.

Elnök. - Ebbe nem szeretnék belemenni. Hadd mondjam el ugyanakkor, hogy itt az ülésteremben valamennyien – az összes európai parlamenti képviselő, és biztos vagyok benne, hogy köztük a Bizottság elnöke és a Tanács részéről López Garrido úr is – még egyszer mérhetetlen együttérzésünkről kívánjuk biztosítani a görög nemzetet. Ők a barátaink, és tisztában vagyunk vele, mekkora felelősség terheli a jelenlegi görögországi konfliktusban részt vevő mindkét oldalt. Ez hatalmas felelősség.

El szeretném mondani, hogy jómagam is megtapasztaltam ezt a felelősséget, méghozzá mindkét oldalról. Hosszú évekig tevékenykedtem szakszervezeti tagként és aktivistaként. Emellett kormányfőként is dolgoztam, ezért megértem, milyen nehéz a jelenlegi görögországi helyzet. Valamennyien szolidaritásunkról és mély együttérzésünkről kívánjuk biztosítani elsősorban az áldozatok családjait és barátait. Természetes, hogy így érzünk, és ezt az Európai Parlamentben kötelességünknek tekintjük. Köszönöm a felelős vitát, amely ma az ülésteremben lezajlott.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Súlyos helyzetnek lehetünk tanúi. A görögországi helyzettel kapcsolatos megállapodás tekintetében az Európai Unió – különösen Németország – vezetőinek részéről nyilvánvaló a szolidaritás hiánya. Mindenekelőtt politikai ellenőrzés alá vonják az országot, miközben arra kényszerítik a görögöket, hogy társadalmi szempontból évtizedeket haladjanak vissza az időben. Ez megkérdőjelezi a társadalmi és gazdasági egység, a konvergencia és a szolidaritás kezdetektől fogva hangoztatott valamennyi elvét, valamint az úgynevezett európai szociális modellt is.

Amint azt a görögországi munkavállalók és munkásosztályok küzdelme jól szemlélteti, elfogadhatatlan arra kötelezni a görög kormányt, hogy veszélybe sodorja alapvető jogait. Mindezt egy, még a Nemzetközi Valutaalapnál is magasabb kamatú kölcsönért cserébe kényszerítjük rájuk. Úgy tűnik, az euróövezet vezetői bármit megtehetnek. Kihasználták Görögország sebezhetőségét, most pedig az ország belpolitikájának teljes uralmát jelentő imperialista álláspontjukat egy olyan kölcsönért cserébe érvényesítik, amelynek kamatain szintén nyernek majd.

A következő csúcstalálkozón meg kell változtatni ezt a döntést. A vezetőknek az Unió költségvetéséből származó, akár rendkívüli alapon nyújtandó, akár a következő uniós költségvetésekből finanszírozott, vissza nem térítendő

támogatást kell választaniuk. Az euróövezet gazdagabb országainak végérvényesen el kell fogadniuk a gazdasági és társadalmi egység elvét.

ELNÖKÖL: DURANT ASSZONY

alelnök

19. Európa 2020 - új európai munkahely-teremtési és növekedési stratégia (vita)

Elnök. - A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozata az Európa 2020-ról – az új európai munkahely-teremtési és növekedési stratégiáról.

Diego López Garrido, a Tanács sorsa elnöke. – (ES) Elnök asszony, örülök, hogy olyan témáról folyó vitában veszek részt, amely a Tanács és a spanyol elnökség számára kiemelkedő fontosságú, és amely nem más, mint az Európa 2020 növekedési és minőségi foglalkoztatási stratégia.

Amint az már elhangzott, az 1930-as évek óta történt legsúlyosabb gazdasági válságból lábalunk ki, és minden lehető meg kell tennünk, hogy biztosítsuk a Bizottság által ma bemutatott előrejelzések alapján az Európai Unióban látszó kezdődő fellendülést, és ezzel egyidejűleg mérsékeljük a válság társadalmi következményeit.

Ugyanakkor, a tagállamok és az európai intézmények által végzett rövid távú munka mellett ezen az évtizeden is túl kell tekintenünk, és biztosítanunk kell társadalmi modellünk, az európai társadalmi modell fenntarthatóságát. Ezt a kettős kihívást tartalmazza az Európa 2020 stratégia.

A stratégia arról szól, hogyan ne kerüljünk vissza a válságba, amely még véget sem ért teljesen, és mindenekelőtt úgy tegyük ezt, hogy egy olyan növekedési stratégiát, növekedési modellt dolgozzunk ki, amely megfelel az új időknek. Ezen felül a növekedési stratégiának megvalósíthatónak és alkalmazhatónak is kell lennie, továbbá képviselnie kell az Európai Unió fő politikai és gazdasági elkötelezettségét az elkövetkező néhány évre szólóan.

Mint mindannyian tudják, az Európa 2020-ról szóló tárgyalások február 11-én informális jelleggel kezdődtek meg az állam- és kormányfők között. Ezután márciusban az Európai Tanács tárgyalta a stratégiát, továbbá számos, a Tanácsnak a spanyol kormány elnöksége alatti testülete is egyeztetett róla ez alatt a hathónapos időszak alatt.

Márciusban az Európai Tanács zöld utat adott az Európa 2020 stratégia elindításának, amely az Európai Tanács júniusi ülésén fog véglegessé válni, továbbá kidolgozta a stratégia jövőbeni fejlesztésének elemeit, szerkezetét, sőt ütemtervét is.

A stratégia Európa kulcsfontosságú kérdéseire fog összpontosítani: a tudásra és innovációra, a fenntartható gazdaságra, amelyet az Európai Parlament kért, valamint a magas foglalkoztatottságra és a társadalmi integrációra.

Ezen öt kulcsfontosságú célkitűzés közül a számszerűsítettek a férfiak és nők 75%-os foglalkoztatottsága, a GDP 3%-ának kutatásba és fejlesztésbe való befektetése és a „20/20/20-as célkitűzések” az éghajlatváltozás elleni küzdelemben. Az oktatásból való kimaradás aránya csökkentésének és a népességnek a felsőoktatásban való részvételi aránya növelésének célkitűzését még nem számszerűsítették, továbbá a társadalmi integráció, különösen a szegénység csökkentésének célkitűzését sem határozták meg.

Mindez a Bizottság által elfogadott közleményen alapul, amely döntő jelentőségű tényező volt az azt követő határozat és a márciusi Európai Tanács ülésén elfogadott következtetések szempontjából.

Először is, az Európa 2020 stratégia szerkezete rendelkezik néhány integrált iránymutatással. A Bizottság épp most nyújtotta be javaslatát, amely ezekre az integrált iránymutatásokra, továbbá az Európai Parlament véleményét igénylő foglalkoztatási iránymutatásokra összpontosít – a spanyol elnökség elkötelezett a Tanács minden vonatkozó cselekvési területén való munka mellett, hogy a Gazdasági és Pénzügyi Tanács és a Foglalkoztatási, Szociálpolitikai, Egészségügyi és Fogasztóügyi Tanács júniusban tájékoztathassa az Európai Tanácsot.

Másodszor, rendelkezünk a fő célkitűzésekkel, amelyekre korábban hivatkoztam.

Harmadszor, új eleme is van az új stratégiának: a tagállami célkitűzések. Minden tagállamnak ki kell dolgoznia saját tagállami céljait, amelyeknek azonban természetesen illeszkedniük kell az uniós célok közé, és élvezniük kell a Bizottság és a Tanács támogatását.

Negyedszer, tanácskozás folyt tovább a „szűk keresztmetszetekként” leírt jelenségekről, amelyek a tagállami szintű növekedést alakítják. Van továbbá valami új a lisszaboni stratégiával kapcsolatban is: a spanyol elnökség mindenekelőtt a belső piacot befolyásoló tényezőkre fog összpontosítani.

Ötödször, léteznek „iránymutató kezdeményezések”, amelyeket a Bizottság dolgozott ki. Közülük az elsőt a spanyol elnökség alatt akarjuk megvalósítani: a digitális menetrendet, amely a Közlekedési, Távközlési és Energiaügyi Tanácsban májusban kerül kifejtésre egy olyan közlemény után, amelyet a Bizottság május 18-án tesz közzé.

Befejezésképp, elnök asszony, szeretném azt is elmondani, hogy a Tanács néhány testülete speciális vitát is fog folytatni az új stratégiáról, továbbá szeretnénk, ha ezek a viták, amennyire lehetséges, nyilvánosak lennének, mint például a következő, amelyet az Oktatási, Ifjúsági és Kulturális Tanácsban rendeznek a jövő héten.

Szeretném hangsúlyozni, hogy a munka természetesen nem ér véget júniusban. Ekkor indul útjára az Európa 2020 stratégia, de a munka továbbra is folytatódik. A stratégiát nemzeti reformprogramok segítségével kell megvalósítani és alkalmazni.

Végezetül, szeretném elmondani, hogy a stratégia „irányítása” szempontjából az Európai Tanács fontos szerepet fog játszani. (Kezdetől fogva fontos szerepet játszott, és ezt az elképzelést, több ízben is támogatta mind a spanyol elnökség, mind az Európai Tanács elnöke, Van Rompuy úr, aki igen különleges szerepet játszott.) A stratégia fejlesztésében és irányításában az Európai Tanács, az Európai Bizottsággal karöltve, rendkívül jelentős szerepet fog játszani, és igen fontos feladatot fog vállalni. Ez a két intézmény vállal tehát kulcsszerepet a stratégia megvalósításában, amely máris rendelkezik olyan konkrét eszközökkel, amelyeket mindannyian szeretnénk használni.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Elnök asszony, Európa komoly választás előtt áll. A gazdasági és pénzügyi válságban választhatjuk a „mindenki mentse a saját bőrét” megközelítést, a *sauve qui peut* hozzáállást, amely mindent kockára tesz, amit az elmúlt 60 év folyamán elértünk. Vagy hatékony módon fokozhatjuk az európai együttműködést, minden rendelkezésünkre álló eszközt bevetve.

Az elmúlt néhány hónap eseményei – a piacok folytatódó változékonysága, a további pénzügyi piaci reformok szükségessége és az államháztartás határozott konszolidációjának szükségessége – csak világosabbá tették ezt a választást. Jobban kell hangsúlyoznunk az európai dimenzió fontosságát, mint valaha, és az Európa 2020 célkitűzéseivel pontosan erre nyílik lehetőségünk.

Azért hívtak meg, hogy az Európa 2020-ról beszéljek most önöknek, ám nincs igazán értelme elszigetelten tekinteni erre az intelligens, fenntartható és inkluzív növekedést célzó intézkedési csomagra, mivel a jelenleg tapasztalt válságból levonható kulcsfontosságú következtetések egyike épp az, hogy együtt kell dolgoznunk minden szinten és minden területen ahhoz, hogy a pénzügyi piac átfogó szabályozásának és felügyeletének hiányait pótoljuk, hogy helyreállítsuk a makrogazdasági stabilitást és az államháztartásokat, hogy olyan strukturális reformokat indítsunk, amelyek Európát a fenntartható fejlődés és foglalkoztatás ösvényére irányíthatják.

E három elem mindegyike egyformán számít – helyesen kell cselekednünk mindhárom esetben, ha el akarjuk érni a célkitűzéseinket. Mindez tehát holisztikus megközelítést, pénzügyi piaci reformokat, megerősített gazdasági irányítást, fenntartható, inkluzív, intelligens növekedést célzó Európa 2020 stratégiát és a G20 révén vezető átfogó reformokat igényel, mert ezen ügyek közül sok rendelkezik külső dimenziókkal. Minden rendelkezésünkre álló eszközt okosan kell alkalmaznunk, felismerve, hogy minden egyes rész hatással van az összes többire. Engedjék meg, hogy röviden kitérjek mindegyikre. Nem fogok visszatérni a pénzügyi kérdésekre, amelyeket az előbbi nyilatkozatban érintettem, de hadd említsem meg kezdésként a G20-at.

A G20 hozzájárult a pénzügyi és gazdasági válság kezeléséhez azáltal, hogy globálisabb szinten javította az irányítást. Az Európai Unió nagy részesedést vállalhat a hitelből, hogy lendületet adjon a G20-nak, és ötletekkel lássa el azt. A Bizottság jelentős mértékben járult hozzá ehhez, biztosítva, hogy munkánk mind a 27 tagállam érdekeit megfelelő módon tükrözze. Keményen fogunk dolgozni annak érdekében, hogy az Európai Unió a júniusi torontói és a novemberi szöuli csúcstalálkozón is fenntartsa vezető pozícióját.

Kulcsfontosságú célkitűzés lesz, hogy a G20-tól világos üzenetet kapjunk a fellendülést támogató kilábalási stratégiáról – egy olyan stratégiáról, amelyben minden fontosabb gazdaságnak megvan a szerepe. Együtt kell szembe néznünk néhány egyensúlyhiánnyal, amely e válságot okozta. Biztosítanunk kell továbbá, hogy a globális fejlődés egyensúlya visszaállításának terhére minden G20-tag viselje. Az Európa 2020 stratégia ismertetése és a fokozott gazdasági koordináció az Unióban általában, és különösen az euróövezetben, fontossá fog válni ebben az összefüggésben. Fontos, hogy az Unió összehangolt megközelítést tárjon a G20 elé.

Egy másik célkitűzés a pénzügyi piaci reform továbbvitele lesz. Nyomást kell gyakorolnunk a nemzetközi partnereinkre annak érdekében, hogy időszerűen és következetesen hajtsák végre a G20 kötelezettségvállalását az egyenlő feltételek biztosítása mellett.

Ezenfelül úgy vélem, itt az ideje, hogy a G20 határozott jelzést adjon arról, hogyan járulhat hozzá a pénzügyi szektor a bankok helyreállításának finanszírozásához. Igyekeznünk kell összehangolt és szilárd megközelítést alkalmazni. A banki stabilitási adózásról szóló globális megállapodás, valós intézkedésekkel összekötve, határozott jel volna. Az IMF legutóbbi javaslata szerint ezt kiegészíthetné a pénzügyi tevékenységekre vagy a nyereségre kivetett adó. Rendkívül nehéz vitának nézünk elébe. Meg kell mondjuk önöknek, hogy a G20-as partnereinkkel folytatott előkészítő munkákból azt látom, sokan ellenzik ezt a felvetést, mindazonáltal úgy gondolom, érvényt kell szerezniük neki. Az Európai Unió üzenete természetesen erősebb lesz, ha egyhangúan szólalunk fel, és ha azt mondhatjuk, hogy az Európai Unió már megoldotta a saját házi feladatát.

Ezért kell még Toronto előtt megállapodásra jutnunk a pénzügyi szolgáltatások főbb szabályozásának ügyében, amelyet korábban már említettem ma délután. Ez mind a Házról, mind pedig a Tanácstól rugalmasságot és kreatív pragmatizmust követel.

Ez pedig elvezet az Európa 2020 lényegéhez – íme, helyes megvilágításba helyezve a holisztikus megközelítés részeként, amelyről az elején beszéltem. Mint tudják, az Európa 2020 legfontosabb elemeit márciusban fogadták el a tagállamok állam- és kormányfői. Többször alkalmunk nyílt megvitatni ezeket a Házban. A Bizottság erről még a javaslat benyújtása előtt is tanácskozást folytatott önökkel. Most részletesen ki kell dolgoznunk a stratégiát, a cselekvés sürgőssége mindenki számára világos. Mint arra az előző megbeszélés néhány nyilatkozata rávilágított, a pénzügyi válság és az euróövezet problémáinak egyik következménye az, hogy a strukturális reformok összehangolt és határozott végrehajtása sürgősebb, mint valaha.

Az Európa 2020 középpontjában gazdaságpolitikáink nagyobb mértékű összehangolása áll. Már a görög válság előtt is összehangoltabb gazdaságpolitikát javasoltunk és ajánlottunk. Ez a jövőbeni válságok elkerülése érdekében egyértelműen szükséges. Elengedhetetlen, ha sikeresen túl akarunk jutni a válságon, vissza akarjuk állítani a növekedést, ha ezt a növekedést több és jobb munkahelyre akarjuk átváltani, és végül, ha fenntartható és inkluzív jövőt akarunk biztosítani Európa számára.

A Bizottság által javasolt öt cél most jórészt megegyezésen alapul; a foglalkoztatás, a K+F és az éghajlatváltozás elleni küzdelem céljait már számszerűsítették is.

Az oktatási célkitűzés számszerű célját – amely az iskolából kimaradók arányának csökkentésére és a felsőfokú vagy azzal egyenértékű oktatásban részesülő népesség arányának növelésére vonatkozik – 2010 júniusában hagyja jóvá az Európai Tanács, a Bizottság javaslatát figyelembe véve.

Határozott céloom továbbá számszerű célt kitűzni a szegénység és a társadalmi kirekesztettség elleni küzdelemhez is. Egyszerűen elfogadhatatlan a folyamatos szegénység, hogy az Európai Unióban 80 millió embert fenyeget a szegénység. A Tanácsban folyamatosan dolgoznak ezen a kérdésen, és mindent meg fogok tenni, hogy meggyőzzem a tagállamokat a cél fontosságáról, tudva, hogy a Ház osztozik az elhatározásunkban.

Az Európa 2020-nak kiegyensúlyozott programnak kell lennie. Versenyképes piac nélkül természetesen nem valósítható meg a társadalmi egyenlőség, de a hatékony gazdasággal rendelkező, ám az igazságosságot mellőző Európát sem fogadhatjuk el.

A nemzeti célkitűzések a tagállamok fejlődésének jobb és hatékonyabb ellenőrzését teszik lehetővé, annak biztosítása érdekében, hogy az uniós szinten felállított célkitűzéseket elérjük. A tagállamok épp most dolgozzák ki nemzeti célkitűzéseiket a Bizottsággal együttműködve. A célkitűzéseket, remélem, júniusban jóváhagyja az Európai Tanács, hogy rögtön ezután megkezdődhessen a megvalósítás.

A Bizottság a múlt héten közzé tette javaslatát az integrált iránymutatásokról, amelyek az Európa 2020 stratégia prioritásait tükrözik. Az iránymutatások száma korlátozottabb, mint legutóbb volt – jelenleg 10

van a korábbi 24-hez képest –, ami ösztönözni fogja a különböző szereplők mindegyikét, hogy jobban magáénak érezze ezt az eszközt. Úgy vélem, ez fejlődés.

A júniusi Európai Tanácsnak politikailag támogatnia kell az integrált iránymutatások mögötti elveket, természetesen azonban csak azután fogadják majd el azokat, miután önökkel – az Európai Parlamenttel – megvitattuk ezeket, amire reményeim szerint mihamarabb sor kerül.

Az Európa 2020 stratégia nem csupán inspiráló jellegű, egy lista a célkitűzésekről, nem csupán elképzelés – ez egy reformprogram. Uniós szintű intézkedést hoznak, ám ugyanennyire fontos, hogy a szubszidiaritás elvének teljes mértékű figyelembevételével mind a 27 tagállamunkban végre kell hajtani reformokat. Világossá fogjuk tenni, hogy mit kell uniós szinten és mit kell tagállami szinten végrehajtani. A megvalósítás kulcsszerepet kap, és ahogyan azt a Tanács tisztelt képviselője, López Garrido úr mondta, tagállami szinten immár sokkal tudatosabb az európai kormányzás megszilárdítása iránti igény. Remélem, a tagállamok tanultak a lisszaboni stratégia néhány hibájából, amelynek, ami azt illeti, sok, ha nem az összes célkitűzése helyes volt, és a jó irányba mutatott, ám legyünk őszinték, nem éreztük eléggé magunkénak, és nem fektettünk elég energiát a programok végrehajtásába. Ezért kell pótolnunk a megvalósítás azon hiányosságait, amelyek a lisszaboni stratégia ideje alatt jellemzőek voltak. Ebből kifolyólag önöknek meghatározó szerepet kell játszaniuk az Európa 2020 stratégia sikeres megvalósításának biztosításában.

Önök, az Európai Parlament – társjogalkotói szerepüktől eltekintve – ugyancsak hatékonyan tudják mozgósítani az uniós polgárokat és – miért is ne? – a nemzeti parlamentjeiket is. Ami igazán jelentős, ha mondhatok ilyet önöknek, hogy az Európai Parlament milyen kapcsolatokat épít ki a nemzeti parlamentekkel. Hogy biztosak lehessünk afelől, hogy nem úgy tekintenek majd ezekre a reformokra, mint olyanokra, amelyeket „ők” csinálnak „ott Brüsszelben” vagy olykor Strasbourghban, hanem mint olyanokra, amelyeket az európai társadalom minden szintjén csinálunk. A reformok sürgősségét és szükségességét éreznie kell minden kulcsfontosságú társadalmi-gazdasági és politikai szereplőnek, a kormányzás minden szintjén állóknak, és a szociális partnereknek is. Úgy vélem, ez igen fontos, és örömmel üdvözlöm Zapatero miniszterelnök úrnak a szociális partnerek bevonására vonatkozó kijelentését. Ezen kívül koordinációs eszközeink összekapcsolásával erősebb, összevontabb irányítást kell biztosítanunk: az Európa 2020 és a Stabilitási és Növekedési Paktumról szóló jelentés és értékelés, amelyeket egyidejűleg hajtanak végre, hogy az eszközöket és célokat egymáshoz kapcsolják; az Európai Rendszerekockázati Testület hozzájárulása az átfogó pénzügyi stabilitás biztosításához; strukturális reformok; a versenyképességet serkentő intézkedések; makrogazdasági fejlemények – mindezt egyesítjük, hogy segítsenek nekünk kilábalni a válságból és az intelligens, fenntartható és inkluzív növekedés szilárd útjára lépni.

Ha komolyan vesszük a gazdasági irányítást, akkor ez az egyetlen járható út. Nem beszélhetünk uniós szintű komoly gazdasági irányításról, ha közben elkülönítjük a makroökonómiát a mikroökonómiától, a belsőt a külsőtől.

Arra van tehát szükség, hogy a tagállamok és az uniós intézmények holisztikus megközelítéssel tekintsék ezeket a kérdéseket, és kapcsolják össze mindezeket az eszközöket – ez az egyetlen módja annak is, hogy némi magabiztosságot csepegtessenek a stratégiánkba.

Beszédem elején határozott választásról beszéltem, és a Bizottság tudja, melyik úton kíván haladni. Bízom benne, hogy e Ház osztja e választást – az elszántság választását, az Európát jelentő választást –, és munkánk folytatásában számítok a hozzájárulásukra.

Corien Wortmann-Kool, a PPE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök asszony, Barroso elnök úr, López Garrido úr, ezt az EU 2020 stratégiáról szóló vitát közvetlenül megelőzte az euróövezetben zajló válságról szóló vita, és mindkettő döntő fontosságú kérdése az, hogyan lehet az európai kormányzást megszilárdítani. Önök a gazdaságpolitikák összehangolásáról beszélnek, ám a fő probléma az, hogy mindezt túlságosan is szabadon értelmezték, és a tagállamok nem vettek tudomást a megállapodásokról. Ez igazán nem folytatódhat így tovább. Ugyanez vonatkozik a Stabilitási és Növekedési Paktumra, és ez a fő tanulsága a lisszaboni stratégiának is. Ennélfogva az EU 2020 stratégia esetében tehát másképp kell eljárunk.

Képviselőcsoportunk, a Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportja a 2020 stratégia bevezetése előtt a Bizottságtól az európai gazdasági irányítás iránti határozott elkötelezettséget vár el. Júniusban elvárjuk a Tanácstól, hogy határozott döntéseket hozzon, továbbá ambiciózus célkitűzések mellett kötelezze el magát a tagállamok és a szilárd európai kormányzás ügyében. A Parlament kérdőre fogja vonni önöket, ha ez szükségessé válik. A következő évre szóló költségvetési terveknek összhangban kell lenniük a 2020 stratégiával, és e Ház más pontokon is szó szerint fogja értelmezni intézményi szerepét a fenntartható gazdasági növekedés és polgáraink munkahelyeinek érdekében.

Elnök asszony, az euróövezetben történt zűrzavar további bizonyítéka annak, milyen nagy szükség van az államháztartások rendezettségére az euró stabilitása, a pénzügyi és gazdasági stabilitás és annak szempontjából, hogy megelőzzük annak eshetőségét, hogy a jövő generációira, gyermekeinkre hárítsuk a terheket. Az államháztartások megreformálása fontos előfeltétele a sikeres EU 2020 stratégiának és következésképp a versenyképességünk helyreállításának. Ezért olyan fontos, hogy önök, Rehn biztos úr, a következő héten javaslatokat nyújtsanak be a Stabilitási és Növekedési Paktum megerősítése érdekében. Döntő fontosságú, hogy erősítsék annak megelőző hatását, és hogy a tagállamok fenntartható államháztartásait biztosabb alapokra helyezzék. Ezért képviselőcsoportunk nevében bátorítanám önöket, hogy vállalják az önökre mint a Bizottságra háruló felelősséget, és álljanak elő ambiciózus tervekkel. Számíthatnak a támogatásunkra.

Nekünk, a Parlamentnek azt kell megvizsgálnunk, hogy – önökkel együtt – hogyan tudjuk arra ösztönözni a Tanácsot, hogy hozzájáruljon a Stabilitási és Növekedési Paktum megerősítéséhez. Örömmel értesültünk róla, hogy a Tanács már felállított egy munkacsoportot. Remélem azonban, hogy a Tanács beleegyezését fogja adni az év végéig az Európai Bizottság javaslataihoz.

Teljes mértékben ki kell használnunk a Lisszaboni Szerződés nyújtotta lehetőségeket, hogy rövid távon megszilárdítsuk az európai kormányzást. Nincs vesztegetni való időnk.

Pervenche Berès, az S&D képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök asszony, bizottsági elnök úr, soros tanácsi elnök úr, a most lefolytatott két vita elvileg egymással összefügg. De jelent-e ez a kapcsolat valamit gyakorlatilag? Nekünk, a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportja körében van némi kételyünk, mert nem látunk semmilyen összefüggést a Bizottság által ismertetett szöveg és a stratégiai partnerség között, amelyet önök júliusban akarnak kialakítani anélkül, hogy a Parlamentnek lehetősége lett volna arra, hogy kifejezett véleményt alkosson a „foglalkoztatási” iránymutatásokról.

Hogyan gondolhatja valaki, hogy kötelezettséget vállalunk az elkövetkező 10 évre? Először is a lisszaboni stratégia alakulásának értékelése nélkül önök most azt mondják, „Minden megváltozott: nem 27 iránymutatásunk van immár, hanem 10!” Ez volna a változás, Barroso úr?

A koherencia a gondolkodásról szól, vagyis, ha sikeresen akarjuk végrehajtani a 2020 stratégiát, abból kell kiindulnunk, hol vagyunk, mielőtt azt néznénk, hova megyünk. Azt is meg kell néznünk, hova akarunk elérkezni. Ahol ma vagyunk, az az Európai Unió egésze által, megalakulása óta valaha tapasztalt legmélyebb válság; nem volt még ennél súlyosabb. Ezt nem hagyhatjuk figyelmen kívül. Nem foghatunk bele egy stratégiába azért, hogy kilábaljunk a válságból, hiszen ez azt jelentené, hogy felkérjük a hatóságokat, hogy vonják ki magukat a gazdasági felelősségük alól annak érdekében, hogy szabad teret adjanak a piacnak.

Nem gondolkozhatunk a stratégiáról anélkül, hogy a rendelkezésünkre álló eszközöket ne használnánk. Jól tudja, Barroso úr, nem vagyunk mi ennyire gazdagok! Van egy eszközünk, úgy hívják, hogy Stabilitási és Növekedési Paktum; van egy másik eszközünk, amelyet pénzügyi tervnek hívnak. Ha ezeket nem kapcsoljuk össze világosan, nem jutunk sehova.

Továbbá, ha a kiindulópontra tekintünk, van miért aggódnunk. Először is mi, a Szocialisták és Demokraták Képviselőcsoportjában sürgősen követeljük, hogy a tagállamok többé ne legyenek kitéve a piaci spekulációnak. Nem Görögországról van szó, sem bármely más tagállamról. Ez a dominó-elvről szól, és a spekulációk korlátozásának hiányáról.

Ezért pénzügyi stabilitási mechanizmus bevezetését javasoljuk, amely megvédené a tagállamokat az ilyen jellegű spekulációtól, hogy úgy cselekedhessenek, ahogyan kell, vagyis helyreálljon a gazdaság, és ezáltal megőrizze a szociális modellt. Mert mindenki tudja, mindenki elmondta már e válság alatt, hogy a globalizációban szociális modellünk a legnagyobb értékünk.

Ha az önök 2020 stratégiája olyan költségvetési konszolidációt eredményez, amely tökéletesen lerombolja ezt a szociális modellt, Európa vesztésként fog kikerülni a jövőben a nemzetközi versenyből. Ebből következően nem fogja tudni többé szilárdan képviselni ezt a modellt, amelyet mi testesítünk meg, és helyünket más kontinenseknek, hacsak nem kizárólag a piaci erőknél fogjuk kiszolgáltatni. Nem így képzeljük el a jövőt.

Lena Ek, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, hónapok óta tudtuk, milyen nehéz helyzetben van Görögország. Tudjuk, hogy az euró a szemünk előtt gyors ütemben értéktelenedik el, és hogy az államkötvények kamatkülönbözetei emelkednek. Senki nem kételkedhet többé, hogy Európa súlyos válságban van, épp amikor már azt gondoltuk, újra talpra álltunk.

Komolyan kell foglalkoznunk a versenyképesség, a termelékenység és a fenntartható gazdasági növekedés kérdésével, ám Európa vezetői továbbra is azon veszekednek, milyen lépéseket tegyenek. Nincs erre időnk. Valódi cselekvésre van szükségünk, méghozzá most. Minthogy nyilvánvaló, hogy a Tanácsban a közös nyomásgyakorlás nem válik be, az egyes tagállamokról szóló jelentések alapos vizsgálatához kötelező erejű célkitűzésekre és új, átlátható eszközökre van szükségünk. A Stabilitási és Növekedési Paktum alapvető tiszteletben tartására van szükségünk, továbbá megbízható és hiteles szám adatokra, amelyekre döntéseinket alapozhatjuk.

További nyomást kell gyakorolni a kormányokra azáltal, hogy a strukturális alapokat és egyéb uniós támogatásokat ahhoz kell kötni, hogy a kormányok helyes szám adatokkal látnak-e el bennünket. Engedjenek meg egy összehasonlítást! Amikor egy kistermelő hibát követ el félhektárnyi területen, évekre elesik mindenfajta támogatástól. Ezt az összehasonlítást kell szem előtt tartanunk. Ezért ragaszkodunk ennyire a szabályozáshoz a parlamenti állásfoglalásokban.

Továbbá az is rendkívül zavarba ejtő, hogy a Bizottság nem nyújtja be azokat a javaslatokat, amelyeket éveken át tárgyaltunk. Ahhoz, hogy platformot teremtsünk a jövőbeni fejlődés számára, az EU 2020 stratégiába bele kell foglalnunk a stratégiai szakpolitikai menetrendet. Engedjenek meg néhány példát! Tárgyaltunk a gazdaságélénkítési tervről. A terv nagy része nem kötelező érvényű. A Parlament kért egy B-tervet, ezért szerepel az eredményekben, ám a B-terv megvalósítására még nem került sor. Stratégiai energiatechnológiai tervről döntöttünk, új energiatechnológiáról. Azóta sincs meg a stratégiai energiatechnológiai tervnek, e valódi stratégiai eszköznek a finanszírozásához szükséges 50%. Az üvegházhatást okozó gázok csökkentésének legköltséghatékonyabb eszköze az energiahatékonyság stratégiájának előrehaladása. Ezért felkérem a Bizottságot és a tagállamokat, hogy az energiahatékonyságot tegyék a cselekvési menetrend legelejére.

Növelni kell a már létező jogszabályok számát, mert nincs belőlük elég. Szükségünk van a megígért, az oly régóta megígért energiahatékonysági cselekvési tervre. Szükségünk van energiára az infrastruktúrában, a gyorsvonatok energiájával megegyező mennyiségre, szuperhálózatokra és csúcstechnológiájú intelligens hálózatokra, és megvan rá a pénzünk.

Szükségünk van a technikai innováció biztosítására, továbbá szükségünk van a társadalmi kirekesztés elleni küzdelem és a nemek közötti egyenlőség stratégiájának bátorítására és érvényesítésére. A jelenlegi válság fényében a Bizottságnak fel kell nőnie a felelősségéhez, és be kell fejeznie azt, amit együtt kezdtünk. A Tanácsnak határozottnak kell lennie, és abba kell hagynia a civódást. Határozott állásfoglalást fogunk javasolni a 2020 stratégia második lépéseként.

Rebecca Harms, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, már-már a politikai provokációval határos az, amikor az Európa 2020 programot úgy mutatják be nekünk, mint egy nagyszerű stratégiát arra, hogyan jussunk ki a válságból. Elég megnézni a pénzügyi piacok szabályozásának előző szakpolitikáját annak érdekében, hogy megértsük, – ha eléggé őszinték vagyunk –, hogy hónapokig – sőt, évekig – ígértettük, hogy szabályozni fogjuk ezeket a felügyelet nélküli piacokat, ám mindeddig csak egészen kevés fejlődést sikerült elérnünk. Ami Görögországot illeti, most arra kényszerülünk, hogy tükörbe nézzünk.

A görögországi válságból azt láthatjuk, hogy ami a mai napig történt, egyáltalán nem elegendő. Polgáraink hallották, amint kijelentjük, hogy megmentjük a bankokat. Fogukat csikorgatva elfogadták. Most megfizetik ennek az árát. Az államháztartásokat már túlságosan is megterhelték ezek az intézkedések. Most Görögországot mentjük meg, meg kell tennünk, kétség nem férhet hozzá. Mégis, az Európai Unió sok országában ez újabb kihívást fog jelenteni az államháztartás számára.

A bankok jövedelmezőek, és máris megtapsolják azokat, amikor kiderül, hogy önként, kissé hozzájárulnak Görögország támogatásához. Barroso úr, az Európai Unióban, amely egy 27 államból álló piac, nincs más választásunk, mint egy olyan pénzügyi tranzakcióra kivetett adóval vagy más eszközzel előhozakodni, amely csillapítja a spekulánsok éhségét, hogy ezen a területen nyereszkeskedjenek. Igazán szükségünk van egy olyan eszközre, amely segítségével nyíltan, tisztességes módon arra készíthetjük azokat, akik hasznot húznak ebből a válságból, és az euró ellen spekulálnak, hogy hozzájáruljanak ahhoz, amit jelenleg finanszíroznunk kell. Az államháztartások tekintetében nem folytathatjuk úgy, ahogyan elkezdtük.

Az önök által ismertetett iratban továbbra sem látom annak elképzelését, hogy mi fog most történni. Az arra való utalás, hogy mindezt globális szinten kell szabályozni, ismerős már az éghajlatról folytatott vitából. Ebben a tekintetben sok éve nem tettünk előrelépést.

Számomra az éghajlat kérdése a második legfontosabb kérdés. Semmilyen értelemben nem vagyunk túl ezen a válságon sem, sőt, egyre mélyebbre süllyedünk, mert nem sikerült megfelelő intézkedéseket hoznunk. Igazán sajnálatosnak tartom, hogy ma, nem sokkal e vita előtt világossá vált, hogy Connie Hedegaard mindent megtesz azért a Bizottságban, hogy megpróbálja elérni a minimálisan megvalósítandó cél kitűzését az Európai Unió számára. Ha a jelenlegi helyzetet nézzük, sürgősen 30%-ra kell növelnünk a célkitűzésünket. Ha nem növeljük ezt a célkitűzést, búcsút mondhatunk például híres európai emisszió-kereskedelmünknek. Ha a CO₂-nak nincs megfelelő ára, mert célkitűzéseink túl gyengék, akkor ugyan éveken át voltak heves vitáink, de a magunk elé kitűzött célok elérésétől még messzi vagyunk. Ami az uniós gazdaság fenntarthatóbbá történő átalakítását illeti – ahogyan azt a Bizottság programjának címsora hirdeti – annak mindannyian szeretnénk a részese lenni. Mindazonáltal, Barroso úr, e programot illetően, az ön Bizottsága továbbra sem árulta el, hogyan érjük majd el ezeket a célkitűzéseket az európai gazdaságban. Milyen eszközöket és milyen ösztönző programokat fognak használni a célkitűzések elérésére?

Ek asszony említett néhány konkrét területet. Sok munka van még hátra ezzel a programmal. Annak alapján, ami jelenleg a kezünkben van, az Európai Parlament, véleményem szerint, még nem mondhatja ki, hogy Lisszabon után ez most egy sikeres stratégia volna. Ezt az Európa 2020-at, hogy úgy mondjam, olyan módon alakították ki, mintha a lisszaboni stratégia kudarcából a következő kudarcba vezetne át bennünket.

Michał Tomasz Kamiński, az ECR képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony! Úgy vélem Barroso úr feladata igen nehéz. Ma övé az egyik legnehezebb munka az Európai Unióban. Meg kell osztania az idejét a jobb- és a baloldallal folytatott viták között, vagyis azok között az emberek között, akik a legjobb megoldásokkal állnak elő a legbonyolultabb problémákra. Barroso úrnak ügyesen kell manővereznie ezek között a javaslatok között. Úgy vélem, mind közül a Bizottság által javasolt 2020-as stratégia a legjobb. Számomra meglepőek az ezen üléssteremben született javaslatok, amelyek szerint a jelen, igen bonyolult helyzetre az a megoldás, hogy megismételjük a saját hibánkat.

Szeretném, ha tudnák, hogy 18 évet éltem egy olyan országban, amelyet Lengyel Népköztársaságnak hívtak, és amelyben létezett belkereskedelmi minisztérium, miközben az üzletek polcai üresen álltak. Volt belkereskedelmi minisztérium, belkereskedelem azonban nem volt. Ma, immár 20 éve – és ezért hálát adok Istennek – nincs belkereskedelmi minisztérium Lengyelországban, belkereskedelem azonban van.

Úgy vélem, hogy a jelenlegi válságra nem a nagyobb mértékű szabályozás, és nem is a nagyobb adók vagy a még több beavatkozás jelenti a megoldást. Természetesen nem vagyok a szabadpiac fanatikus híve. Úgy gondolom, a piaci mechanizmusok kiigazítása az állam feladata, de ezt a feladatot óvatosan kell megvalósítani. Ha őszintén akarunk szólni Európa fejlődéséről, vissza kell emlékezzünk arra, hogyan szavaztunk az előző parlamenti ciklusban a szolgáltatásokról szóló irányelvről. Emlékezzünk vissza, mi történt azzal az irányelvvel ebben a Házban. A személyek, a tőke és a szolgáltatások szabad mozgása nélkül Európa nem tud hatékonyan versenyezni a világ többi kontinensével.

Ma itt elhangzott, hogy nem tudunk más politikai és gazdasági integrációk régióival versenyezni, de minden bizonnyal mi magunk vagyunk azok, akik a túlzó rendeletekkel és vállalkozásaikra rótt óriási terhekkel a kontinens elhagyására kényszerítjük vállalkozóinkat. Éppen ezért, támogassuk minél jobban a 2020-as stratégiát, hiszen más lehetőségünk nincs, és természetesen ki kell lábalnunk a válságból.

Az sem kérdéses, hogy segítenünk kell Görögországon. Számunkra, lengyelek számára – akiket én ma itt képviselek –, a „szolidaritás” kifejezés nagy jelentőséggel bír. Ezért ki kell mutatnunk együttérzésünket Görögország felé. Újra szeretném hangsúlyozni, hogy mindent meg kell tennünk, amit csak lehet, hogy Európa felépüljön a gazdasági válságból, mert ez nem csak a családok millióinak problémája, hanem a jövőnkbe vetett bizalomé is. Én hiszek Európa jövőjében. Hiszek a sikerünkben.

Gabriele Zimmer, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, ha összehasonlítjuk a legutóbbi napirendi pont körül kialakult vitát a mostani vitával, akkor egyértelmű, hogy két párhuzamos világról beszélünk. Egyrészt van egy Európai Unió, amelyben egyes államok, mint Görögország, Olaszország, Spanyolország és Portugália súlyos válságba kerültek, míg más államok, mint Németország és Franciaország korlátozó intézkedéseket tesznek; más részből viszont van egy Európai Unió, amely számára olyan stratégiát dolgoztak ki, amely épp ezeknek a kihívásoknak semmiképp sem felel meg.

Ezzel a stratégiával nem jelöltük ki az Európai Unió számára a fejlődés új irányát, és nem oldottuk meg azoknak az intézkedéseknek a kérdését sem, amelyekről kiderült, hogy nem működőképesek. Hasonlóképpen meg sem kíséreltük tisztázni a hatáskörök elosztását az Európai Unió és a tagállamok között, és nem tisztáztuk az euróövezetbe tartozó és az azon kívül eső országok közötti kapcsolatot sem. Nem érintettük azokat a kérdéseket, amelyek az elmúlt pár évben a lisszaboni stratégia kapcsán előtérbe kerültek, és nem adtunk

ezekre progresszív válaszokat. Nem foglaltunk állást az Európai Unió jövőbeni fejlődésével kapcsolatban sem. Mindez természetesen nagyban hozzájárult azon különbözőségek kialakulásához, amelyeket mostanra már mindannyian érzünk.

Az európai gazdasági irányítással és az európai valutaalappal kapcsolatban folytatott tárgyalások kapcsán sem tehetünk úgy, mintha ezzel a stratégiával így folytathatnánk tovább. Mielőtt még a megvalósításáról kezdenénk vitázni, azonnal el kell napolnunk az Európa 2020 stratégiát, és időt kell adnunk magunknak a döntéshozatalra, illetve arra, hogy elemezni tudjuk az aktuális feladatokat, amelyekkel szembe kell néznünk. Ebbe a munkába be kell vonni a civil társadalmat is, és legfőképp a Parlamentet – mégpedig sokkal nagyobb mértékben, mint eddig. Máskülönben a katasztrófabá rohanunk, mégpedig tehetetlenül!

Godfrey Bloom, az EFD képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, szégyenletesnek tartom, hogy Barroso úr megfutamodott az ülésteremből. Úgy vélem ugyanis, hogy rengeteget tanulhatott volna tőlem ezen az estén.

Azt tanácsolom önöknek, ne aggódjanak amiatt, hogy mi lesz az Európai Unióval 2020-ban. Én magam amondó vagyok, hogy nem is fog már létezni. Ugyanoda jut majd, ahová a Szovjetunió – amellyel rengeteg hasonlóságot mutat –, mégpedig ugyanazon okok miatt: mert centralizált, korrupt, antidemokratikus és inkompetens. Az irányítás hatalmas vállalkozások aljas szövetségei és minden hájjal megkent bürokraták kezében van, és egy ökofasiszta menetrend patronálja egy, az úgy nevezett „klímaváltozáshoz” kötődő, kifacsart, áltudományos platformról.

Amikor csak lehetőségük nyílik a népszavazásra, Európa polgárai elutasítják az EU-t. A briteknek természetesen nem adatott meg, hogy hangot adjanak a véleményüknek – mindez azon három párt cselszövésének köszönhető, amelyek országokban részt vehettek televíziós vitán. Ennek az esetnek a bűnrészesze és felbujtója egy EU által korrumpált közszolgálati televíziós társaság volt, amelyet BBC néven ismerünk.

Az EU már elindult az összeomlás útján. A Görögországban történtek hamarabb végig fognak söpörni a mediterrán országokon mint azt gondolnánk, és végül el fogják érni az észak-európai országokat is, amelyek majd megfizetik a számlát. Gyerekeink és az unokáink el fognak átkozni bennünket, mert nekik kell majd helyrehozniuk ezt az egész zűrzavart, amely elkerülhető lett volna!

Franz Obermayr (NI). – (DE) Elnök asszony, intelligens, fenntartható növekedés, intézkedések, reformok, gazdasági kormányzás – rengeteg szép szó és kiemelkedő célok. Nekem azonban van néhány kérdésem ennek kapcsán, amelyek nyugtalanítanak. Ugyanolyan sorsra jut-e majd az új stratégia is, mint az elődje? Hogyan vonhatjuk be a régiókat és a helyi hatóságokat annak érdekében, hogy ez a stratégia valóban sikeres lehessen, és főleg: hogyan ösztönözhetjük és ellenőrizhetjük jobban a nemzeti költségvetések átalakítását? Megoldási javaslatainkkal azonban nagyon óvatosnak kell lennünk, ügyelnünk kell arra, hogy az európai gazdasági kormányzás központi formája ne váljon tisztességtelenné, és ne pusztítsa el a nemzeti szuverenitás utolsó morzsáit.

A szuverenitás felelősségvállalást is jelent, és ebből következően a rossz pénzügypolitikáért való felelősség vállalását is jelenti. Elfogadhatatlan, hogy egyes tagállamok a többi tagállam rovására túlköltsékezzenek. Szolidárisnak kell lennünk, természetesen, de ez nem lehet egyirányú utca. Úgy vélem, hogy az európai mintát megszabó, brüsszeli központú, onnan diktáló gazdasági kormányzás nem megfelelő út számunkra.

Gunnar Hökmark (PPE). – Elnök asszony, fontosnak tartom hogy olyan értelemben beszéljünk a felelősségteljes kormányzatról, hogy természetesen mindannyiunkra nyomást kell gyakorolni, hogy meghozzuk a szükséges reformokat, de ne feledkezzünk meg arról, hogy a felelősségteljes kormányzás rendelkezésünkre álló elemei közül a legfontosabb, hogy biztosítsuk, az Európai Unió azt tegye, amit tennie kell.

Ezen a téren vannak hiányosságaink – ezek egyike, hogy hogyan támogattuk a Stabilitási és Növekedési Paktumot. Nem szabad elfeledkeznünk róla, hogy mielőtt új szabályokat dolgozunk ki, ragaszkodnunk kell a legalapvetőbbekhez, de engedjék meg, hogy néhány egyéb dologra is felhívjam a figyelmüket. Ami a pénzügyi piacokat illeti: tárgyaljunk úgy a pénzügyi piacokról, mint a gazdaság részéről, és ne úgy, mintha külön ágazat lenne, mert sosem lesznek beruházások és új állások, ha a pénzügyi piacot elkülönítve kezeljük.

Kissé megdöbbenem, amikor a Bázeli Bizottság elnöke elfogadta, hogy a tőkeigényről szóló új szabály 1%-kal csökkenti a gazdasági növekedést. Ez nem a tőle megszokott szint. A tőkeigény emelése kevesebb befektetéshez vezethet és nem ez a megfelelő lépés most, amikor új bizalmat akarunk szerezni az európai gazdaságnak, ugyanakkor ki akarunk lábalni a költségvetési hiányainkból.

Hadd hívjam fel a figyelmet valamire, amit közösen tehetünk: tudásalapú gazdaságot kell létrehoznunk. Paradoxonnak tartom, hogy minél inkább tudásalapúvá válnak társadalmaink és gazdaságaink, annál kisebb lesz a belső piacunk, hiszen a belső piacot az ipar és a régi gazdaság számára alakították ki, nem pedig a szolgáltatási ágazat részére, ahol további lépéseket kell tennünk a szolgáltatásokról szóló irányelv tekintetében. Hadd egészítsem ezt még ki azzal, hogy meg kell reformálnunk az európai egyetemeket, oly módon, hogy sokkal függetlenebbé és európaiabbá, a hallgatók és a kutatók számára nyitottabbá tesszük az egyetemeinket, és lendületes fejlődést hozunk létre a tudásalapú társadalomban.

Ragaszkodjunk minden olyan dologhoz, amelyet európai szinten közösen tudunk véghezvinni. Ez a legmegfelelőbb európai felelősségteljes kormányzás, amelyet elérhetünk.

Marita Ulvskog (S&D). – (SV) Elnök asszony, ugyanabban a tagállamban élek, mint az előttem felszólaló, én azonban a baloldalhoz tartozom. Ez az általunk, szociáldemokraták által jegyzett javaslatokból is egyértelmű.

Látjuk, milyen helyzetben van a világ. Látjuk, milyen helyzetben van Görögország: az utcákon összecsapások zajlanak, küszöbön áll egy általános sztrájk, kétségbeesés, indulatok, a piaci játékok miatt érzett harag az összes országgal szemben. Mindezt természetesen még tovább mérgeసిette, hogy az euróövezet magjához tartozó országok cserbenhagyták társukat, Görögországot. A válság azonban továbbterjedhet. Minden ország számára veszélyes időket élünk. Csak néhány ország számíthat arra, hogy továbbra is biztonságban van. Ebből kifolyólag mindannyiunknak a válság legyőzésére kell koncentrálnunk, és jó indítványokkal kell előállnunk. Olyan módot kell azonban választanunk, amely nem csupán rövidtávú megoldásokat és rövidtávú sikereket kínál, illetve nem csupán tüzet olt, amely aztán újraéled és még több mindent eléget maga körül.

Először is olyasmibe kell befektetnünk, amely folyamatosan fenntartja a keresletet. A júniusi csúcstalálkozót megelőzően engem az aggaszt, hogy azt az utat választjuk, amelyről az előttem felszólaló beszélt. A csúcstalálkozón fontos, hogy egyértelmű állásfoglalások szülessenek arról, hogy Európa nem kerül alacsony energiájú üzemmódba. Fontos tehát a kereslet fenntartása és a befektetések ösztönzése. Csökkentenünk kell a munkanélküliség arányát, mind a nők és a férfiak, mind a fiatalok és az idősök viszonylatában is. Én személy szerint nagyon elégedetlen vagyok az esélyegyenlőség azon látszatával, amelyet a Tanács legutóbbi ülése után bemutatott.

Másodszor, meg kell kezdenünk a klímatudatos társadalommá alakulást. Nyilvánvaló, hogy minden válságban ott van lehetőség a fejlődésre is: meg lehet változtatni a haladás irányát, váltani lehet. Hihetetlenül fontos, hogy a Bizottság lehetőséget adjon Hedegaard asszonynak, hogy ténylegesen klímapolitikussá váljon, és a cancéni találkozón segíthessen Európa helyzetét megváltoztatni.

Harmadik témám a pénzügyi piacokkal kapcsolatos. Néhány héttel ezelőtt egy amerikai professzor látogatott el a Pénzügyi, Gazdasági és Szociális Válság Különbizottságához, aki a következőket mondta: mi, az Amerikai Egyesült Államokban azt mondjuk, hogy azért nem tudjuk szabályozni a pénzügyi piacot, mert Európa sem szabályozza azt. Szabályoznunk kellene, de nincs hozzá bátorságunk. És mit mondanak önök Európában? Nos, azt, hogy nem tudjuk szabályozni a pénzügyi piacot, mert az Amerikai Egyesült Államok sem szabályozza azt. Így folytatjuk, egymásnak passzolgatva a labdát. Ennek a típusú politikának vannak győztesei, de rengeteg vesztese is van. És ez olyasvalami, amihez össze kell szednünk a bátorságunkat, hogy meg tudjuk változtatni ebben az Európában.

ELNÖKÖL: ROUČEK ÚR

alelnök

Wolf Klinz (ALDE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, gazdasági tapasztalataim alapján tudom, hogy a stratégiák pontosan annyira jók, amennyire az egyedi végrehajtási intézkedéseik és az ellenőrzéseikre alkalmazott eszközök. A Bizottság ebben a vonatkozásban még nem adott a választ a kérdésekre. Már hallottunk a célokról, amelyekkel tökéletesen tudtunk azonosulni; hallottunk a fennkölt szándékokról, de szinte semmit sem hallottunk arról, hogy ezeket a célokat pontosan miként tervezik megvalósítani.

Feltételeztem, hogy a Bizottság feladatai között első helyen kellett volna szerepelnie a pénzügyi és gazdasági válságnak, amely a második világháború óta a legnagyobb válság, amelyet átértünk, és amely az államadósság válságának járulékos problémájával még tovább mélyült. Véleményem szerint ez lett volna a logikus kezdőpont, minthogy mindkét válság jelentősen megváltoztatta a körülményeket.

Ha nem elégszünk meg a magasroptú tervekkel, hanem valójában el is akarunk érni valamit az elkövetkezendő tíz évben, akkor néhány kérdést rendkívül konkrétan kell kezelnünk:

Először is: ahhoz, hogy tudjuk, hol tartunk, milyen pénzügyi mozgásterünk van, és mi az, amit ténylegesen megengedhetünk magunknak, felül kell vizsgálnunk a pénzügyeinket, és nem csak az EU-ét, de – egységes kritériumok alapján – az egyes tagállamokét is.

Másodszor: ahhoz, hogy elkerüljük, hogy a jövőben még egyszer ilyen rossz helyzetbe kerüljünk, ki kell dolgoznunk egy válságkezelési mechanizmust arra az esetre, ha újabb viharok söpörnének végig a piacokon.

Harmadszor: azokon a területeken, ahol még nem építettük ki, ki kell építenünk a belső piacot, beleértve a szolgáltatásokat is – ezen a ponton sokat várok Monti úr jelentésétől.

Negyedszer: meggyőző módon ki kell dolgoznunk, hogyan kívánjuk kiegészíteni a közös monetáris politikát egy közös, szoros kapcsolatokon alapuló gazdasági és pénzügyi, sőt költségvetési politikával.

Ötödszor: részletesen ki kell dolgoznunk, hogyan szüntessük meg a tagállamok között észlelt különbségeket, mégpedig határozott felzárkóztatással, amelyet úgy érhetünk el, hogy ténylegesen európai jellegű gazdasági projektekre összpontosítunk. Számos ilyen van: az energiapolitika, az energiahálózatok összekapcsolása, a nagysebességű vasúti- és közúthálózatok, navigációs rendszerek, és más hasonló projektek.

Emilie Turunen (Verts/ALE). – (DA) Elnök úr, először is szeretném elmondani, mennyire fontos, hogy dolgozzunk az EU 2020 stratégián, mert komolyan át kell gondolnunk, a jövőben hogyan segítsük magunkat Európában. Alaposan át kell gondolnunk, hogy mihez kezd a jövőben a 23 millió munkanélküli európai polgár. Mindezekon túl azonban, mi a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja úgy véli, hogy a stratégiából hiányoznak konkrét célkitűzések számos olyan fontos területen, amelyek a szociális Európa projektjét az elsődleges feladatok közé helyezik a következő tíz évben.

Először is nem látunk egyértelmű célkitűzést a fiatalok munkanélküliségének csökkentésére – holott ez minden tagállamban aggasztóan magas. Első lépésként be kellene vezetni egy európai ifjúsági garanciát, amely segítségével a fiatalok is megvethetnék a lábukat a munkaerőpiacon. Másodszor a szegénység elleni küzdelem terén konkrét célokat kellene kitűznünk. Úgy vélem, szégyenletes, hogy Európa tagállamai a világ leggazdagabb régiójában nem tudnak megegyezni a szegénység visszaszorítását célzó konkrét célkitűzésekben. Vannak, akik nem kedvelik ezt a meghatározást. Nekik azt mondanám, hogy nem lenne szabad hagyniuk, hogy a technikai részletek álljanak az útjukba. Mások szerint a szerződések erre nem biztosítanak jogalapot. Nekik azt üzenem, hogy rendelkezésünkre áll az új Lisszaboni Szerződés.

Harmadszor: következetesen kell dolgoznunk egy kötelező érvényű foglalkoztatási terven. Kapcsolatot kell teremtenünk a környezetvédelmi beruházások és az új munkahelyek között. Át és ki kell képeznünk a munkavállalókat, hogy képesek legyenek ellátni ezeket a munkákat. Végül pedig az EU állam- és kormányfőinek biztosítaniuk kell, hogy a szociális Európa létrehozása valóban egyértelmű célkitűzés legyen, amelyen belül ugyanolyan mértékben törekszenek a foglalkoztatásra és a szociális biztonságra, és ahol nem csak a megteremtett munkahelyek mennyiségén, de a minőségén is hangsúly van. Az EU 2020 még nem felel meg ezeknek a paramétereknek, így van még min dolgoznunk.

Malcolm Harbour (ECR). – Elnök úr, az eltökölt költség hiányáról szeretnék szólni, amit az EU 2020 stratégia kapcsán érzek, mégpedig azon a téren, ahol használhatnánk a már meglévő eszközeinket – így az egységes piacot –, hogy eredményes munkába fogjunk, új munkahelyeket és lehetőségeket teremtsünk, tehát valami olyasmit, amiről Turunen asszony is beszélt. Az nem elég – és ha a biztos úr figyeli, ezeket a szavakat az elnöknek és a Tanácsnak címezem –, hogy az egységes piacot és annak eredményeit a következő címsor alá helyezzük: „Hiányzó láncszemek és szűk keresztmetszetek.” Ez az ügy ennél jóval fontosabb, tisztelt kollégák. És egyszerűen az sem elég, ha bejelentik, hogy a Bizottság fellépést javasol; hiszen itt a Bizottság és a tagállamok között megosztott kockázatról van szó.

Az én bizottságom, a Belső Piaci Bizottság, ezen a héten nagy többséggel elfogadott egy jelentést, amely tartalmaz néhány igazán ambiciózus ötletet az egységes piac kialakítására vonatkozó együttes fellépésre. Önök a jövő héten kapják kézhez ezt az írást Monti professzor jelentésével együtt. Hadd lássunk néhány alapvető változást! Amit mi szeretnénk: egy egységes piacról szóló okmányt, egyértelmű politikai célkitűzéseket, amelyekkel az egységes piac kialakítása megoldódik, és szeretnénk, ha az innováció és a környezetbarát technológia célkitűzéseinek elérését – a jelenleg rendkívül kevésbé használt – közbeszerzések útján valószínűsítanák meg. Ebben a dokumentumban ez alig kerül szóba. Az Isten szerelmére, miért beszélünk újabb célokról, amikor voltaképp azokkal sem jutunk előbbre, amelyeket már kitűztünk magunk elé?

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Elnök úr, ez a stratégia nem nyújt megoldást az előttünk álló súlyos problémákra, és még kevésbé a valódi gazdasági és társadalmi katasztrófára, amelyet a szabadverseny-politikák

bevezetése fog okozni néhány törekenyebb gazdasággal rendelkező tagállamban. Hiba ragaszkodni olyan politikákhoz, amelyek megegyeznek a liberális lisszaboni stratégiával, amely figyelmen kívül hagyta a 10 évvel ezelőtt meghirdetett célkitűzéseket, azaz a teljes foglalkoztatottságot és a szegénység felszámolását, és amely ehelyett a gazdasági és pénzügyi csoportok érdekeinek biztosított prioritást, azok javát szolgálva, de a társadalmi és foglalkoztatottsági helyzet romlását idézve elő.

Nem kell mást tennünk, minthogy megvizsgáljuk a Stabilitási Paktum vak kritériumai alkalmazásának, valamint a stratégiai közszolgálati szektor – beleértve a pénzügyi szolgáltatások, az energia, a közlekedés és a postai szolgáltatások – liberalizációjának és privatizációjának következményeit. Nem kell mást tennünk, minthogy megvizsgáljuk, mi zajlik a munkaerőpiacon, ahol növekszik a foglalkoztatottsági bizonytalanság és a munkanélküliség, amely jelenleg több mint 23 millió főt érint, és amelyhez hozzáadhatunk 85 millió szegénységben élő.

Azzal ellentétben, amit megpróbálnak elhiteni velünk, minden mutató azt mutatja, hogy ha az eddig követett stratégiákat folytatjuk, a gazdasági növekedés üteme nagyon alacsony lesz, alacsonyabb, mint a világ más részein, ami azt jelenti, hogy a munkanélküliség növekedni fog, a foglalkoztatottság bizonytalanabb, a fizetések alacsonyabbak lesznek, és a szegénység és a társadalmi kirekesztés növekedni fog. Sajnos, amint azt a görög helyzet mutatta, az uniós költségvetés nem reagál a gazdasági és társadalmi kohézió szükségességeire.

Ezért tehát, itt az idő, hogy mérleget vonjunk, és beismerjük az eddig alkalmazott politikák következményeit. Itt az idő, hogy a társadalmi fenntarthatóság kerüljön előtérbe. Itt az idő, hogy véget vessünk a pénzügyi spekulációnak és a pénzügy gazdaság felett gyakorolt uralmának. Itt az idő, hogy véget vessünk a Stabilitási Paktumnak, hogy az Európai Központi Bank más funkciókat kapjon, hogy hatékony szabályozás alá kerüljön a pénzügyi szektor, és hogy egy, a haladást és társadalmi fejlődést szolgáló valódi szerződés kapjon elsőséget.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a tény, hogy itt vizsgáljuk és vitatjuk az Európa 2020 stratégia tartalmát, míg Athénban munkások halnak meg, és egy ország, egy nemzet a szakadék szélén áll, igen beszédes, vagy akár azt is mondhatnám, groteszk képet fest az európai politikáról.

Rendkívül bámulatos, hogy egy ilyen helyzetben a Bizottság nem érzi úgy, hogy tükörbe kellene néznie, mert nem mintha nem lenne tudatában, hogy ez a válság, amely – ki merem jelenteni – bizonyos értelemben drámai méreteket öltött, számos komoly hiba következménye, mint azt a lisszaboni stratégia bukása mutatja. Rengeteg hiba, és csak egy vádlott áll a vádlottak padján: az euró.

Önök úgy jönnek ide, hogy minden felszólalásukban azt nyilatkozzák, hogy Görögország egyszeri eset, de vajon ugyanezt fogják-e mondani, amikor – bár nagyon reméljük, hogy nem – újabb hasonló helyzet alakul ki, például Spanyolországban: az is egyszeri eset lesz? Mi itt belefáradtunk, hogy állandóan az egyszeri eset kifogását hallgassuk: a másodlagos jelzálogpiac válsága is egyszeri eset volt. Nehéz elhinni és nagyon nehéz elfogadni, amit a Bizottság nyilatkozik, amikor az Európai Unió még nem határozta el, hogy egy stratégia kidolgozása érdekében kitakarítja Európa bankjait, és megmondja a betéteseknek, a gyártóknak és a realgazdaságnak, mennyi szemét is van még az európai bankokban.

Észben kell tartanunk ezeket a szempontokat, és ne felejtjük el, hogy egy komoly stratégiának a realgazdaságon kell alapulnia, a kis- és középvállalkozói rendszeren, és természetesen saját részvételükön keresztül felelős szerephez kell juttatnia a dolgozókat is.

Csanád Szegedi (NI). – (HU) Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Kétség kívül az Európai Unió legnagyobb problémája a munkanélküliség. A kialakult helyzetért azonban nem hibáztathatjuk sem a munkavállalókat, sem a kisgazdákat, sem a vállalkozókat. A kialakult helyzetért kizárólag az a politikai, gazdasági filozófia a felelős, amely a multinacionális cégeket előtérbe helyezte a munkavállalókkal, a kisgazdákkal és a helyi kisvállalkozókkal szemben. A gyökértelen, kizárólag profit-orientált multinacionális cégek minél nagyobb részt akarnak szakítani a haszonból és minél kevésbé szeretnék kivenni a részüket a közteherviselésből.

Az Európai Unió nemzeteinek minden olyan stratégiai döntés jó, amely a lokalításra helyezi a hangsúlyt, és minden olyan döntés rossz, amely fenntartja a multinacionális cégeknek a hegemoniáját. A Jobbik azt szeretné, hogy vessünk véget a multinacionális cégek gazdasági egyeduralkodásának és adjuk vissza a kisgazdáknak, a családi vállalkozóknak Európát, hogy segítségükkel felszámolhassuk a munkanélküliséget az Európai Közösségen belül.

Herbert Reul (PPE). – (DE) Elnök úr, soros tanácsi elnök úr és bizottsági elnök úr, a Bizottság elnöke most mondta, hogy ilyen időkben nem szabad, hogy egymás kárára próbáljunk meg boldogulni, hanem először jó együttműködésre és határozott lépésekre van szükség. Ez igaz. Éppen ezért szükségünk van cselekvési stratégiára. Az a benyomásom azonban, hogy ez a 2020 projekt, és különösen az, ahogyan azt itt tárgyaljuk és igyekszünk véglegesíteni, semmilyen valódi stratégiát nem foglal magában. Inkább olyan, mint egy papírra vetett gondolathalmaz, amit gyorsított eljárással erőszakkal keresztülviszünk. Kétséges, hogy ez-e a módja annak, hogy elkerüljük a Barroso úr által nagyon is helyesen leírt problémákat. Például, azt mondta, hogy a legnagyobb probléma a lisszaboni stratégiával az volt, hogy az érintett feleket nem vonták be, senki nem érezte magáénak, és éppen ezért senki nem vett részt a végrehajtásában. Pontosan ez történt.

Ha azonban tényleg ez a helyzet, egy új stratégia kidolgozásához időre van szükség, hogy nyugodtan dolgozhassunk az érintett felek valódi bevonásán, majd nyugodtan megtárgyalhassuk a stratégiát. Tudatában vagyok, hogy amikor a pénzügyi válság és Görögország problémája újabb és újabb problémákkal szembesít bennünket nap mint nap, nem tudjuk ily módon kezelni a helyzetet. De ez sem kritika. Amit én kritizálok, az az, hogy mi itt a Parlamentben engedjük, hogy diktálják nekünk, hogyan kezeljük a programot.

A bizottsági elnökök konferenciáján többször kifejezésre juttattuk azt a kíváncsiságot, hogy óvatosabban strukturálják az ütemtervet, hogy alaposabban tudjunk haladni. Ehelyett sürgetik az eljárást, ma tartunk egy vitát, majd lesz még egy a májusi ülésen, aztán júniusban a javaslat a Tanács elé kerül, és már vége is. Kérem, ne lepődjenek meg, ha mindezek után semmilyen kézzelfogható változás nem lesz a megvalósításban. Ez engem nem lepne meg, mert így nem tudunk változást elérni. Részletes elemzésekre van szükségünk, nem olyan felszínes következtetésekre, amelyekre az éghajlat-politika biztosa jutott az elmúlt néhány napban – amelyeket a válsághelyzetből és abból vont le, hogy most kevesebb a szén-dioxidot kibocsátás –, nevezetesen, hogy most már a 30-40%-ot is megcélozhatjuk.

Nem lehet a válság a norma! Normának egy előretekintő perspektívát kell választanunk. Körültekintően meg kell vizsgálnunk a helyzetet, és jól meg kell fontolnunk, milyen következtetéseket tudunk levonni a fejlesztésekből, a gazdasági fejlődésből, az innovációból és kutatásokból. Ezt azonban, persze, valójában nem fogjuk megtenni.

Alejandro Cercas (S&D). – (ES) Köszönöm, López Garrido úr, köszönet olyasvalakinek, aki át tudja adni az üzenetet a Bizottság elnökének.

Remélem, hogy szavait tettek fogják követni, és júniusban a tavasztól nagyon eltérő Tanácsot fogunk látni. Ezt azért mondom, mert az ön által elmondottak – amivel teljes mértékben egyetértek –, nem biztosítanak arról, és nem nyugtatnak meg afelől, hogy nem egy apátiával és kétségekkel teli Tanácsot fogunk látni, amely néha olyan kérdésekkel áll elő, amelyek félelemmel töltenek el bennünket, például, hogy a célkitűzéseink, a nagy politikai, kiszámított célkitűzéseink nem ajánlatosak és még csak nem is lehetségesek.

Köszönöm, López Garrido úr, remélem, a spanyol elnökség segít megoldani ezeket a bizonytalanságokat, mert meggyőződésem, hogy idővel a jelent nagy jelentőségűnek fogják tekinteni Európa történelmében. Zavaros időkét élünk, amikor a nagy kihívások azért kerülnek az asztalra, hogy több vagy kevesebb Európát akarunk-e.

Ez az Európa 2020 stratégia célja. 10 év múlva szorosabban kapcsolódunk-e össze, vagy kevésbé leszünk egységesek? Azok fognak-e győzni, akik abban hisznek, hogy együtt kell működnünk a gazdasági és társadalmi problémák megoldásában, vagy azok, akik visszakozyva megelégszenek a nacionalizmussal, és lerombolják még az elmúlt 40 évben épült alapvető elemeket is? Segítőkésebbek leszünk-e? Készek leszünk-e célként kitűzni a kölcsönös szolidaritást, egyenlőbben osztozni, nagyobb gazdagságot teremteni, és azon egyenlőbben osztozni, vagy mindent a piacok kezébe adunk?

Néhány kollégámmal ellentétben én nem hiszem, hogy mindez azért történt, mert túl sok volt Európából, hogy túl sok volt a szabályozás vagy a társadalmi igazságosság. Épp ellenkezőleg, Európa hiánya, a szabályozás hiánya okozta ezt a válságot.

Ezért két kérésem lenne, López Garrido úr: kérem, tartsák meg a szegénység elleni küzdelem és az oktatás fejlesztésének célkitűzéseit, amelyek szerepelnek a bizottság szövegében, de nincsenek benne a Tanács szövegében, és tekintsék a Parlamentet az emberek véleménye kifejeződésének, hogy Európa programja az emberek programja lehessen, és ne a technokratáké és az úgynevezett „piacoké”, amely gyakran a spekulánsok programját jelenti.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Elnök úr, ami Görögországot érinti, bennünket is érint, beleértve az euróvezeten kívül eső országokat is. Amire ma Európának szüksége van, az az egységesség és a határozott fellépés, nem a további megosztottság. Ezért, biztos úr, nagyon kiábrándító, hogy 11 ország nem lesz jelen pénteken. Hangoztatták, hogy közös a sorsunk Európában, de jelenleg, sajnos, nem ez a helyzet.

Természetesen a pénzügyi piacok felülvizsgálatát növelni kell, és persze keményebb jogalkotásra van szükség. Ez olyasvalami, amit liberális képviselőként én is megértek és elfogadok, de ennek kiegyensúlyozottan kell történnie, és globális szinten kell koordinálni.

Tegyünk határozott és agresszív lépéseket, ha arra van szükség, de nem szabad pánikból cselekednünk.

Amennyire csak lehet, meg kell őriznünk a hidegvérünket, hogy ne további károkat okozzunk a gazdasági fellendülésnek, amely a görög helyzet és minden más ellenére is kézzelfogható.

Bloom úr felszólalása mélyen felháborított. Most nincs itt, de az Európai Uniót a Szovjetunióhoz hasonlítani sértés mindazok számára, akik a szovjet önkényuralom alatt szenvedtek, és azon milliók számára, akik meghaltak. Úgy gondolom, Bloom úrnak bocsánatot kell kérnie mindazoktól, akiket megsértett.

Lajos Bokros (ECR). – Elnök úr, amikor a spanyol miniszterelnök, José Luis Rodríguez Zapatero köszöntötte a spanyol elnökséget Strasbourgban, anélkül beszélt az Európa 2020-ról, hogy egyszer is említette volna, miért is hiúsult meg a lisszaboni stratégia. Később megkérdeztem tőle: hogyan lehet előállni egy új stratégiával anélkül, hogy elemeznénk az előző bukását?

Most nincs más választásom, mint hogy megismételjem a kérdésem, ugyanis az új dokumentum egy szót sem szól arról, miért is történt ez a fiaskó. Kérem, Garrido úr, válaszoljon a kérdésemre: hogyan lehetséges új, nagyon is ambiciózus célokat kitűzni anélkül, hogy először elemeznénk a lisszaboni stratégia bukásának okait?

Cornelis de Jong (GUE/NGL). – (NL) Elnök úr, felszólítom a Bizottságot és a Tanácsot, hogy válasszon világosan. Először is, válasszák a demokráciát. Hogyan szándékozik a Tanács olyan döntéseket hozni, amelyek a következő tíz évre meghatározzák a tagállamok társadalmi-gazdasági politikáit anélkül, hogy a szavazók ki tudnák nyilvánítani ezzel kapcsolatos véleményüket ez idő alatt, a következő tíz évben? Például, ez azt jelentené, hogy egy leköszönő holland miniszterelnök tíz évre szóló döntéseket hozhatna, ami egyszerűen elfogadhatatlan.

Másodszor: a munkának fizetett munkának kell lennie. A 75%-os foglalkoztatottság célkitűzése jól hangzik, de Európának nincs szüksége még több szegény munkavállalóra. Hogyan definiálja a Tanács ténylegesen a foglalkoztatottságot?

Harmadszor: döntsön az ésszerű állami kiadások mellett. Hogyan terjeszthet elő a Tanács olyan költségvetést 2011-re, amely nem kevesebb, mint 5,8%-os növekedést ígér, míg az Európa 2020 nagy hangsúlyt fektet a megszorító intézkedésekre?

Negyedszer: válasszák a szociális belső piacot. A Bizottság és a Tanács egyetért-e a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottsággal, amely azt javasolta, hogy a belső piac világképe legyen szociálisan érzékenyebb és a pályázati eljárások koncentráljanak jobban a minőségre és a társadalmi igazságosságra?

Ötödször: válasszák a szegénység visszaszorítását. Ami a szegénység visszaszorítását illeti, a Tanács csak a gazdasági növekedést célozza meg. Az utóbbi években a gazdasági növekedés ahhoz vezetett, hogy a menedzserek csúcspénzt kapnak, de a szegények egyre szegényebbek lesznek. Milyen lépéseket fognak tenni például annak biztosítása érdekében, hogy a legmagasabb jövedelműek és a bankok, ne pedig a szegények állják majd a számlát a válságért?

Mara Bizzotto (EFD). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, ahhoz, hogy konstruktívan kezeljük a foglalkoztatottság problémáját, három jelszó mentén kell az EU-nak fellépnie: reagálni, fejlődni, biztosítani.

Reagálni: vagyis magunk mögött kell hagynunk az euro-propaganda ünneplő hangjait, hogy gyakorlati lépéseket tegyünk az EU polgárait sújtó problémák megoldására, biztosítva a közvetlen kapcsolatot a képzés, a piac és a földrajzi igények között, és megváltoztatva a fiatalok véleményét a kétkézi munkáról.

Fejlődni: vagyis az Európa 2020 stratégiát a cégek és a munkavállalók érdekeinek pozitív szintézisévé kell tenni, egy olyan munkaerőpiac támogatásával, ahol a munkaszerződések rugalmas biztonsága a válasz a piaci kereslet instabilitására.

Biztosítani: vagyis, munkát biztosítani azoknak, akik elveszítették munkahelyüket, elsősorban saját polgárainknak: ezért a tagállamoknak a tényleges bevándorlási szükségletnek megfelelően kell kialakítaniuk bevándorlási politikájukat, és 23 millió munkanélküli mellett fontolóra kell venniük, hogy néhány évre felfüggeszék az EU-n kívülről való bevándorlást. Én nem látok más módot állásaink, szociális rendszereink védelmére. Amire szükségünk van, az pragmatizmus, bátorság és decentralizáció.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) A fenntartható gazdasági növekedés nagy, állandó beruházásokat tesz szükségessé a közlekedési ágazatban is. A közlekedési ágazat az Európai Unió GDP-jének 10%-át adja és több mint 10 millió embert foglalkoztat.

Szeretném megragadni az alkalmat, hogy felszólítsam az Európai Bizottságot és a Tanácsot, hogy az EU 2020 stratégia véglegesítésekor vegyék tekintetbe a következő, a közlekedési szektor számára nagyon fontos szempontokat: a kutatás, fejlesztés és innováció támogatása a környezetbarát közlekedés megvalósítása céljából; azon uniós célkitűzés megszilárdítása, amely célja a közlekedés, többek között a légi közlekedési ágazat alternatív energiaforrások, elektromos autók, IKR (intelligens közlekedési rendszer), intelligens közlekedésirányítás használata általi szén-dioxidmentesítése; az infrastruktúrák közötti koordináció javítása, hogy javuljon a környezet védelme, a dolgozók szociális helyzete, valamint az utasbiztonság és -védelem.

Szeretném kiemelni a következő, bizonyos területeken létfontosságú szempontokat: sürgősen be kell vezetni az egységes európai légteret a légiközlekedési ágazatban, sürgősen be kell vezetni az interoperabilitást a vasúti közlekedési ágazatban, bővíteni és javítani kell az infrastruktúrát és a biztonságot az európai utakon a közúti közlekedési ágazatban, el kell érni a komodalitást a belvízi kikötőkben, és ki kell bővíteni a „tengeri gyorsforgalmi utakat” a tengeri és folyami közlekedésre, és sürgősen szükség van a városi mobilitás fenntartható fejlesztésére.

Az Európai Bizottságnak figyelembe kell vennie a mobilitáshoz kapcsolódó ezen összes szempontot, amelyeknek az EU 2020 stratégia kulcselemei közé kell tartoznia. A közlekedési ágazat jól koordinált fejlesztése fontos a fenntartható fejlődés, valamint a stabil munkahelyek megtartása és újabbak teremtése szempontjából.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Elnök úr, nagyon köszönöm. Engedje meg, hogy görögként azzal kezdjem, hogy mély sajnálatomat fejezem ki az országomban történt tragikus események miatt, amelyek három ember halálát okozták, akik bent rekedtek egy bankban, amikor egy hatalmas, teljesen békés nagygyűlés közepette szélsőséges elemek felgyújtották azt.

Szeretném megragadni ezt a tragikus alkalmat, mert tudom, hogy egész Európa és az egész európai média figyeli ma Görögországot, hogy megkérjem képviselőtársaimat, hogy tanúsítsanak felelősséget, komolyságot, szolidaritást, és ami a legfontosabb, tiszteletet egy nemzet iránt, amely ilyen nehéz időket él át. Azért mondom ezt, mert attól tartok, hogy holnaptól kezdve bizonyos nagy, európai lapok bizonyos fővárosokban annak adnak majd hangot, pontosan eme tragikus események miatt, hogy igazolva látják abbéli félelmeiket és kétségeiket, hogy Görögország képes és elszánt-e megvalósítani a pénzügyi reformról hozott nagyon nehéz döntéseit.

Mivel a múlt vasárnapi megállapodás utáni napon újrakezdődött ugyanaz a történet, amelyet február 11. óta hallunk, sorozatos megjegyzésekkel a görög intézkedések hatástalanságáról és a görög adósság átütőmérsékének lehetőségeiről, arra vonatkozó spekulációval, hogy az ország akár el is hagyhatja az euróövezetet, és természetesen a piac görög, portugál és spanyol kötvények elleni újabb támadásaival.

Minthogy a 2020-as stratégia kilátásait vitatjuk meg, vajon hova fog ez vezetni? Hova vezet a nemzeti gazdaságok piaci válságoktól való totális függősége, az olyan hitelminősítő intézetek minősítéseitől való függősége, amelyek nem tartoznak felelősséggel senkinek, és amelyek cégeket vagy államokat érintő minősítései, különösen az euróövezetben, akár helyesek, akár nem, semmilyen következménnyel nem járnak, és amelyekre semmilyen szabályozás nem vonatkozik?

(Taps)

Ramona Nicole Mănescu (ALDE). – (RO) Az elmúlt két évben különösen súlyos gazdasági válsággal szembesültünk. Ezért létfontosságú, hogy erőfeszítéseink a versenyképesség, a termelékenység és a gazdasági növekedést célzó lehetőségek ösztönzésére irányuljanak.

A stratégia célkitűzéseinek nem szabad elrugaszkodniuk a valóságtól. Ezért azokat a tagállamok nemzeti célkitűzéseivel szoros összhangban kell megfogalmaznunk, amelyek már maguk is az egyes tagállamok

prioritásai és sajátos jegyei alapján kerülnek megfogalmazásra. Ezért üdvözlöm a szándékot, hogy a közösségi szinten elfogadott célkitűzéseket különböző nemzeti célkitűzésekre kelljen bontani.

Egy parlamenti állásfoglalás részeként kértem a Bizottságot, hogy terjesszen elő új intézkedéseket, például lehetséges szankciókat arra az esetre, ha egy tagállam nem alkalmazza a stratégiát, valamint ösztönzőket azok számára, akik alkalmazzák azt. Az európai uniós támogatásokat tulajdonképpen nem csak az elért eredmények, hanem a stratégia célkitűzéseivel való összeegyeztethetőség feltételéhez is kellene kötni. Mindazonáltal nem hagyhatjuk figyelmen kívül a kohéziós politikának az Európai Unió gazdasági és fejlesztési célkitűzései elérésében való jelentőségét.

Ezért alaposan meg kell vizsgálnunk a Bizottság javaslatait, mert egy ehhez hasonló javaslat, mint hogy automatikusan függesszük fel a Strukturális Alapokat a nagy a költségvetési hiánnyal küzdő tagállamok esetében, légből kapott intézkedés lenne, és teljes mértékben ütközne a kohéziós politika célkitűzéseivel, különösen azokkal, amelyek a tagállamok közti egyenlőtlenségek csökkentését célozzák.

Oldřich Vlasák (ECR). – (CS) Az Európai Unió a népesség tekintetében a világ legnagyobb geopolitikai egysége. Még ma is tartó sikerünk, amelyet a jelen válságos időszakban mély alázattal kell kezelnünk, gazdaságaink abbéli képességében áll, hogy fejleszteni tudják innovációs, és különösen exportkapacitásukat.

Ez különösen az Amerikai Egyesült Államokhoz és Japánhoz hasonló versenytársak tekintetében válik nyilvánvalóvá, bár említhetnénk Kínát, Indiát és Brazíliát is. Ebben az összefüggésben kulcsfontosságúnak tartom, hogy stratégiai szempontból a gazdasági fejlődésre és a munkahelyteremtésre összpontosítsunk. E tekintetben nem szabad, hogy a társadalmi problémák és az éghajlatváltozás elvonja a figyelmet a legfőbb célokról.

Ugyanakkor arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy a tagállamokban, azok régióiban és településein bekövetkező intelligens és fenntartható fejlődés egyik alapvető előfeltétele a mind közlekedési, mind környezetvédelmi szempontból megfelelő infrastruktúra. Ez a tényező nem kap kellő figyelmet az Európa 2020 stratégiában, ezért az infrastruktúra fejlesztését célzó befektetések folytatására és megerősítésére irányuló alapvető figyelem teljesen hiányzik, különösen azokban az államokban és régiókban, ahol az jelenleg sem eléggé fejlett.

Joe Higgins (GUE/NGL). – Elnök úr, az EU Bizottságának legfontosabb stratégiája Európa számára 2020-ig a neoliberális kapitalizmusban és a piacok rendszerében bízunk – más szóval ugyanazokban a tényezőkben, amelyek a jelen gazdasági káoszba taszították a világot, és jól látszik a Bizottság és az EU kormányainak a görögországi pénzügyi válságra adott válaszában: szégyenletes kapituláció a pénzügyi piacok ragadozóinak spekulációja és nyereszkezdése előtt; annak követelése, hogy a görög munkásosztály, a nyugdíjasok és a szegények számára nyújtott szolgáltatásokat és az ő életszínvonalukat tépázzák meg ezen pénzügyi piacok telhetetlen mohóságának kielégítése érdekében, amely piacok nem mindenható istenek, ahogy a média igyekszik meggyőzni bennünket, hanem befektetési bankok, fedezeti alapok működtetői, kötvénytulajdonosok és hasonszörűek – élősködők, akik óriási profitra törnek azzal, hogy szándékos spekulációjukkal pénzügyi instabilitást hoznak létre, amelyet aztán a dolgozók kivéreztetésével használnak ki. Ezt az Európát szeretnénk 2020-ban a magunkénak tudni?

Szánalmas hallgatni, ahogy Barroso úr a felelősségükre apellál: arra kérni a cápát, hogy ne szeresse tovább a vért! A görög munkásosztály visszacsapását Európa-szerte minden munkásnak támogatnia kellene. Meg kell törnünk a piac diktatúráját. De ez nem úgy fog menni, hogy idioták bankokat gyűjtanak fel, hanem azáltal, hogy folyamatosan és tömegesen mobilizáljuk és cselekvésre buzdítjuk a munkásosztályt, valamint, hogy demokratikus szocializmusra váltjuk ezt a beteg rendszert, egy valódi emberi társadalmat hozva létre 2020-ra.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Bár minden tiszteletem a benyújtott dokumentumoké, nem tudom nem észrevenni, mennyire hasonlítanak azokra az öt éves tervek, amelyek feladata a keleti blokk felvirágoztatása lett volna. Még a bevezetésük is ugyanazzal indít, nevezetesen annak elismerésével, hogy az előző stratégia, különböző okok miatt, nem bizonyult sikeresnek.

Ezután merész célokat tűznek ki, és megpróbálják meggyőzni az embereket, hogy ez alkalommal tényleg minden jobb lesz. Mindazonáltal sosem lett jobb. Stratégiák jöttek és mentek, a gazdaság pedig összedőlt. Azok a stratégiák elmulasztották figyelembe venni a gazdasági élet alapvető szabályait. Európának ma annak ellenére fogyóban a lendülete, hogy lakosai között a képzett emberek aránya nagyobb, mint a sikeresebb országokban, például Kínában vagy Indiában. Miért van ez? Mert minden egyes új problémára ugyanolyan módon reagál, mint az Európai Tanács vagy a Bizottság, vagyis úgy, hogy felállít egy újabb intézményt vagy

egy újabb hatóságot. A legképzettebb európaiakat aztán elnyelik a különféle szervezetek belső útvesztői, és ez a több millió jól képzett ember, aki ezalatt más területeken, például az innováció vagy a termelő szektor fejlesztése terén kreatív munkát is végezhetne, csak aktákat tologat irodáról irodára, elszippkázva a közös erőforrásokat.

Hölgyeim és uraim, ha valóban sikeresebbek kívánunk lenni, akkor mindenekelőtt egyszerűsíteniünk kell az együttélés szabályait, az üzletet, és csökkentenünk kell az adminisztratív terheket. Nagyobb teret kell teremtenünk az emberek függetlenségének, vállalkozói szellemének és kreativitásának, valamint a fejlődés és az innováció, a termelő szektor fejlesztésének támogatására kell fordítanunk azt a pénzt, amelyet jelenleg az adminisztrációra költünk.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, Európa közössége, egy hiteles politikai unió, a fenntartható növekedés, a fenntartható foglalkoztatás, az innováció, a társadalmi kohézió és a fenntartható versenyképesség jelenti a céljainkat.

Az Európa 2020 nem a célunk. Az Európa 2020-nak eszköznek kell lennie, amely hozzásegít bennünket a céljaink megvalósításához. Ennek kell a 2010-es Robert Schuman nyilatkozatunkká válnia, és épp olyan kézzelfoghatónak kell lennie, mint amilyen 1950. május 9-én volt. Az Európa 2020 nem degradálódhat a jövőt illető elérhetetlen vágyálmok holmi gyűjteményévé, vagy egy megoldatlan kérdésekkel, problémákkal és megghiúsult tervekkel teli szemetesekukává. Kézzelfogható, finanszírozható és fenntartható eszköznek kell lennie, amely válaszokat kínál a válságra, és amely az Európai Unió motiváló és vizsgálható projektje, amelyet szentesíthetünk. Az Európa 2020-nak speciális, a növekedést, a foglalkoztatást, a kutatást, az innovációt és a fenntartható versenyképességet célzó projekteket kell útnak indítania.

Át kell tekintenünk a pénzügyeinket, minden tagállamban éppúgy, mint az Európai Unióban, hogy tisztességes kiindulópontunk legyen a jövőbeli terveinkhez, valamint, hogy tudjuk, mit kell még finanszíroznunk, mihez van még pénzre szükségünk. Az Európa 2020 fényében ellenőriznünk kell a költségvetésre, az adókra, a kutatásra, az energiaügyre, az innovációra és a szociális kérdésekre vonatkozó nemzeti politikáink alkalmasságát is. Rehn úr intézkedéseit teljes mértékben támogatnunk kell.

Az Európa 2020 kifejezésnek az új, közös politikai akaratunkat és a sajnálatos módon egyre növekvő nacionalizmusra, egoizmusra és protekcionizmusra adott válaszunkat kell tükröznie. Fejezzük be a belső piacot, és a monetáris unióval párhuzamosan hozzunk létre egy hiteles politikai unió részét képező, erős gazdasági uniót. Erre van szükségünk, ennél nem többre és nem kevesebbre.

Sergio Gaetano Cofferati (S&D). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, be kell vallanom, hogy vannak fenntartásaim a júniusi csúccsal kapcsolatban, mert semmi újat nem látok a viták során, amely képes volna helyesbíteni a tavaszi Tanács ajánlásait. Azok az ajánlások már akkor csalódást okoztak, mivel még csak részben sem alapultak Lisszabon korlátainak még a leghalványabb kritikáján sem, mint ahogy azén sem, hogy milyen következményekkel jár, hogy nem sikerült bevezetni az akkoriban született legfontosabb politikai és kulturális tervek némelyikét.

Azért is csalódást okoznak, mert figyelmen kívül hagyják a válságot: felsorolnak 10 általános pontot, amelyek közt semmilyen logikai kapocs nincs; ezek jó szándékú elképzelések csokorba szedve, amelyek azonban nem alkotnak egységes politikát. És most ugyanebben a helyzetben vagyunk. Még azt sem látom, hogy kézzelfogható szándék volna arra, hogy prioritásokat határozzunk meg. Európának az a problémája, hogy milyen versenyképességi szintet tud mutatni a világ rendszerében. Ezért nem legyinthet a társadalmi kohézióra, amely az egyik legalapvetőbb tényező a versenyképesség szempontjából. Kohézió nélkül egyetlen ország – nem beszélve egy nemzetek feletti csoportról – sem képes talpon maradni a világpiacon, mivel belső konfliktusai napról napra csökkentik a versenyképességét.

Másfelől ott van az innováció kérdése: ezt nem elég csak emlegetni; az ajánlásokban nem szereplő, speciális célokat kell kitűznünk az innováció számára előirányzott források erejéig, mind a termékek, mind az eljárások terén. A válság rendkívül súlyos következményei után csakis a minőség teheti Európát ismét versenyképessé, mind a civil életben, mind pedig a munkában, másrészt az ártermelés és a szolgáltatások terén. Végül hadd tegyem hozzá, hogy van egy kérdés, amelyről sohasem esik szó: csak akkor törhetünk ambiciózus célokra, ha politikailag is integrálódunk. A tagállamok sosem beszélnek erről, lezárták ezt a témát: mi sem bizonyítja ezt jobban, mint a görög válság kezelésének megdöbbentő módja.

Ivo Strejček (ECR). – (CS) Én egy olyan tagállamból jövök, ahol egészen 28-29 éves koromig a központi tervezésen alapuló rendszerben éltünk, ahol az ötéves tervek szabályozták az életet, és ahol ezeket az ötéves terveket mindig újabbak váltották fel, mivel az előző tervek sosem valósultak meg. Kérem, nézzék hát el

nekem, ha érzékenyen, vagy talán kissé túlérzékenyen reagálok, ha arról van szó, hogy tervezzük meg, hogyan nézzen ki Európa 2020-ban, valamint, ha ez alatt a határozottan érdekes vita alatt nem figyelünk, vagy kevésbé figyelünk arra, mi történik most épp nem csak Görögországban, hanem az egész euróövezetben. Egész délután figyelmesen hallgattam az itt folyó vitát, melynek során még több Európát, még több centralizációt és még több központi ellenőrzést sürgető felhívásokat hallottam. Ebben a vitában a jelen pillanatban azt szeretném elmondani, hogy kevesebb centralizációra, több, a piacba vetett bizalomra, valamint több piacra és piaci mechanizmusra van szükségünk, mert ami napjainkban zajlik, és nem csak az EU-ban és nem csak az euróövezetben, hanem az Egyesült Államokban és más hasonló országokban is, az nem más, mint minden állami beavatkozás hihetetlen kudarcának története.

Pilar del Castillo Vera (PPE). – (ES) Elnök úr, számos képviselőtársam azon tűnődik, miért is vallott kudarcot a lisszaboni agenda, és hogy el kellene-e kezdenünk elemezni a kudarcot a következő lépések megtétele érdekében.

Véleményem szerint a lisszaboni agendával az volt a baj, hogy végső soron nem volt más, mint egy buborékba csomagolt szimbólum, amely gyakorlati megvalósítására egyáltalán nem került sor. Végül tehát arra kellett rájönnünk, hogy volt az elmélet, a lisszaboni agenda, amelyről beszéltünk, és volt a gyakorlat, aminek viszont semmi köze nem volt az előzőhöz.

Ezért aztán, véleményem szerint, e tapasztalat alapján az Európa 2020-nak olyan új stratégiának kell lennie, amelyet csak akkor vihetünk előbbre, ha határozott, egybehangzó kötelezettségvállalást – hangsúlyozom, határozott, egybehangzó kötelezettségvállalást – élvez minden intézmény részéről: úgy az európai politikai intézmények, mint a nemzeti politikai intézmények részéről.

Ennek a kötelezettségvállalásnak továbbá igazoltnak és értékeltnek kell lennie; kell, hogy kellő információval rendelkezünk róla, és hogy azonnal helyesbíteni tudjunk, ha a kötelezettségeket nem teljesítik, vagy valami kudarcot vall. Ez azért szükséges, hogy ne kerüljünk semmilyen rendkívüli helyzetbe. Vagy megértjük mindannyian, hogy ennek a közös projektnek ezekre az intézkedésekre van szüksége ahhoz, hogy előre mozduljon, vagy hamarosan újfent hasonló helyzetbe kerülünk.

Jo Leinen (S&D). – (DE) Elnök úr, a lisszaboni stratégia fő motívuma a versenyképesség volt, ami nagyon erősen egyoldalú gazdasági stratégiává tette, amely, természetesen, részben elbukott. Ezért nagy örömmre szolgál, hogy az EU 2020 stratégia fő motívuma most a fenntarthatóság. Ez a helyes út, és ez egészségesebb egyensúlyt biztosít a gazdaság, a társadalom és a környezetvédelem alakulása és a szükségletek között.

A fenntarthatóság hátránya, hogy ez egy nagyon általános fogalom, amelyből szintén hiányozhat a tartalom. Ezért mindenképpen konkrétabbá kell tennünk. E tekintetben a bizottsági dokumentum túlságosan halovány, mivel még túlságosan sok darabka hiányzik a képből ahhoz, hogy végrehajthassuk az abban foglaltakat. Egy erőforrás-hatékony Európa elképzelése megfelelő megközelítés – mivel csekély energiatartalékunk és csekély nyersanyag-tartalékunk van – de a célok és eszközök hiánya vezet minket az erőforrások hatékony felhasználása felé, mind termelésünkben, mind fogyasztásunkban. E tekintetben, remélem, hogy júniusra már a rendelkezésünkre fog állni valami kézzelfoghatóbb, és hogy pontosan tudni fogjuk, melyikünknek mi a dolga – mit fog tenni a Bizottság, mit a Parlament, és mit kell tenniük a tagállamoknak.

Ezzel az erőforrás-hatékony Európával kapcsolatban azonban úgy tűnik, mintha megfeledeztünk volna a környezetről, holott a levegő, a víz, a föld, az ökoszisztéma ugyancsak erőforrások. Ez pedig teljesen elveszett a szövegből. Ezért szeretnék többet hallani a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottságtól, hogy e tekintetben mit kívánunk tenni. A biológiai sokféleség stratégiája kudarcot vallott. Természetesen felvázoltak egy újat, amely elvezet bennünket 2020-ig, ám ezt szem előtt kell tartani e stratégia kidolgozása során.

A klímavédelem kérdését már számos alkalommal elővettük. Úgy vélem, hogy kibocsátáscsökkentési célunkat 20%-ról 30%-ra kell növelnünk, és szükség lesz kötelező energiahatékonysági célkitűzésekre is. És ez még így sem elég – mindezeket jogilag kötelező erejűvé kell tennünk.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Elnök úr, a most vitatott Európa 2020 stratégiának mindenekfelett van egy ideológiai dimenziója. Számos dicséretes célt fogalmaz meg, úgymint a munkában való részvétel növelése, vagy, hogy az EU-polgárok 40%-ának legyen felsőfokú végzettsége, valamint, hogy növeljük az innovációra költött összegeket. Érdekes azonban, hogy semmilyen szankciót nem helyez kilátásba azokra az országokra nézve, amelyek nem teljesítik az ehhez hasonló szép elképzelések megvalósítására vonatkozó kötelezettségüket. Az embernek az a benyomása támad, hogy a stratégia megalkotói a leghalványabb figyelmet sem fordítják a súlyos görögországi válságra, vagy arra, mi történhet hamarosan Spanyolországban vagy

Portugáliában – olyan események, amelyek nem csak az euroövezet széteséséhez, de akár az egész Európai Unió pusztulásához vezethetnek.

Egy Európa számára ily drámai pillanatban olyasmire tesznek javaslatot például, hogy 30%-kal csökkentsük az üvegházhatású gázok kibocsátását – olyasmire, ami megfojtja a közép- és kelet-európai országok, köztük Lengyelország gazdaságát. Ezek az országok veszíthetnek a kohéziós politikára kirótt korlátozások következtében is. Számos jele van, hogy az utópisztikus és szocialista 2020-as projekt szintén a lisszaboni stratégia sorsára fog jutni. Reméljük, hogy ezenközben legalább még több kárt nem fog okozni.

Danuta Maria Hübner (PPE). – Elnök úr, legyen szó bármilyen stratégiáról, ahhoz, hogy hatékony legyen, véleményem szerint alapvetően fontos szoros kapcsolatokat teremteni a célkitűzések és a politikákhoz kapcsolódó, elérhető eszközök között; az EU 2020 stratégia végrehajtási mechanizmusának négy főbb politikai eszközét látom.

Először is, a legfontosabb a belső piac szabályozása, amely ösztönzi a versenyt és a gazdasági dinamizmust, valamint elismeri a gazdasági integrációból fakadó társadalmi kötelezettségeket; ezen a ponton szeretném határozott támogatásomat kifejezni a Malcolm Harbour úr által elmondottakkal kapcsolatban.

Másodszor, a szállítási, az energia- és a telekommunikációs infrastruktúrába való tőkebefektetés. Eddig nem látott mértékű tőkebefektetésre van szükség. A köz- és a magánszférát egyaránt mobilizálni kell; különösen támogatni kell a köz- és a magánszféra közötti partnerséget, és meg kell erősíteni az európai pénzügyi intézeteket, hogy leküzdhetőek legyenek a növekedés finanszírozásának korlátai, amelyeket a deficit és a nemzeti költségvetések adósságának megvásárlói generálnak.

Harmadszor, az uniós költségvetés kiadásai. Mivel az EU célkitűzései elsősorban horizontálisak és nem ágazati jellegűek, az EU költségvetési kiadásainak egy, a fejlődést célzó integrált megközelítésen kell alapulniuk, megerősített pénzügyi és szervezési eszközökkel egyetemben, és gazdaságainknak a globális verseny felé való nyitását kell elősegíteniük.

Negyedszer, a nemzeti költségvetési kiadások koordinációja a kiemelt területeken, a koordináció nyílt módszere segítségével. Mindazonáltal, e módszer enyhébb mechanizmusai – még ha javítunk is azokon – sajnos csak részben juttatnak el bennünket az EU 2020 közösen megállapított céljaihoz; ebből kifolyólag azok csak segédeszközök lehetnek.

Az európai koordinációt azokra a területekre kell irányítani, amelyeken létezik vagy létrehozható eredeti európai hozzáadott érték, és ahol ez nem ássa alá a versenyt. Az elérhető politikai eszközöket oly módon kell alkalmazni, hogy biztosítható legyen a hagyományos ágazati ipari politikák által vezérelt erős, intervencionista növekedési modell csapdája. Ez ugyanis alááshatja Európa befektetési és üzleti vonzerejét, ezáltal csökkentve Európa növekedési potenciálját. Az EU 2020-nak növekedési és foglalkoztatási stratégiának kell lennie, mert egyszerűen nincs más lehetőség.

Kader Arif (S&D). – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a pénzügyi, gazdasági és szociális válság, amelyen most keresztülmegyünk, példanélküli. Súlyosan érinti kontinensünket és annak lakosságát, óriási társadalmi és emberi nehézségeket okozva, amelyre sajnos Görögország szolgálat kíméletlen és szegénytelen példát.

A munkanélküliség folyamatosan nő. Mára több millió európai vált munkanélkülivé, és számuk napról napra gyarapszik. Ez politikai, határozott, gyors és koordinált választ igényel, amelynek figyelembe kell vennie a jelenleg zajló súlyos környezeti válságot is, amely pedig új fejlesztési modellt kíván.

E többoldalú válság hatására polgártársainkban nagy elvárások és remények születtek, amelyekre az Európa 2020 stratégiának kellett volna választ adnia. E kivételes mértékű kihívásokkal szemben azonban a válasz nem vált kézzel foghatóvá, amit nagyon sajnálok. A márciusi Európai Tanács által lefektetett irányelvek nem nőnek fel a feladathoz. Hiányzik belőlük az elszántság, az ambíció, de sajnos engem ez már meg sem lep.

Önök, a Tanács és a Bizottság tagjai, mindenhol politikáik következettségével kérkednek. Mindazonáltal az a benyomásom, hogy ez nem más, mint egyfajta gyűjtőfogalom, amely jól álcázza cselekvésük hiányát. Nincs olyan következetes stratégiájuk, amely a fenntartható és tisztességes fejlődés biztosítása érdekében magában foglalná a gazdasági, szociális, kereskedelmi, ipari, mezőgazdasági és kutatási politikákat.

Mi több, az európai kereskedelemmel kapcsolatos fellépés külső dimenzióinak nyomát sem látni, vagy épp az is az érinthetetlen, liberális „globális Európa” dogma égisze alatt leledzik. Azt szeretnénk, hogy a kereskedelem egy olyan megfelelő eszköz legyen, amely képes munkahelyeket és növekedést teremteni, amely képes legyőzni a szegénységet és elősegíteni a fejlődést.

Önök azonban – nem technikai, hanem politikai okokból – más célért küzdenek: azon igyekeznek, hogy csökkentsék a költségeket és a béreket, hogy kétoldalú szabadkereskedelmi megállapodásokat kössenek a többoldalúság kárára, szociális és fiskális dömpinget okozva ezzel. Ez a politika felelős számtalan munkahely elvesztéséért, a túl sok áthelyezéséért, és azért a túl sok társadalmi kárért, ami ezzel jár.

Végezetül, azt várjuk a Bizottságtól és a Tanácstól, hogy újból lángra lobbantsa az európai szellemiséget, hogy utasítsa el a nemzeti önérdékeket, hogy ezáltal Európa ne csak a prosperitás, de a szolidaritás menedékévé is válhasson. A Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportja állásfoglalásának lényege: annak biztosítása, hogy Európa másféle képet sugározzon magáról nem csak saját polgárai, hanem a világ többi része felé is.

Richard Seeber (PPE). – (DE) Elnök úr, aligha van értelme kommentálni azokat a megjegyzéseket, amelyeket a Ház jobb- és baloldali szélsőségei tettek, mivel ők gyakorlatilag súlytalanok ebben a Házban, amelyet olyan politikai erők tartanak fenn, amelyeknek Európa fejlődése az érdekük. Ha azonban az EU 2020 stratégiát a kommunista ötéves tervekhez hasonlítják, azt kell tanácsolnunk ezeknek az embereknek, hogy üssenek fel egy gazdaságpolitikai tankönyvet, és olvassák el, mit írnak a gazdaságpolitikák történetéről. Látni fogják a különbségeket.

A szélsőbaloldaliak – és nem arra az érzékeny erőre gondolok, akik most tőlünk kissé balra foglalnak helyet – most azt mondják, hogy Európának többé-kevésbé vissza kellene térnie a kommunista időkhöz. Európa egy része sajnálatos módon megtapasztalta a kommunizmust, aminek mindannyian jól tudjuk, mi lett a vége. Sok mindent kívánhatunk, a fontos azonban az, hogy lehetővé tegyünk, hogy polgáraink élete méltóságban és prosperitásban teljen, amely során élvezhetik az oktatás és a társadalom által nyújtott egyéb szolgáltatások előnyeit.

Ezért nekünk mint politikai rendszernek is szükségünk van annak végiggondolására, miként használhatjuk fel a lehető legjobb módon az erőforrásainkat. Ez pedig egyszerűen a tervezés kivitelezésének kérdése. Minden család és minden helyi hatóság átgondolja, mit kezdjen a forrásaival, hogy azok egy bizonyos ideig biztosítsák az előrehaladását. És ez egy értelmes lépés.

Eleddig csak – egy korláttal, és nem féktelen piaccal bíró – piacgazdaság volt képes hosszú távon biztosítani ezeket a szolgáltatásokat. Ezért európai szinten meg kell fontolnunk, hogyan tudjuk megszervezni ezt az európai piacgazdaságot. Továbbra is csupán az országhatárokon gondolkodni már nem célravezető, sőt, kudarcra ítélt stratégia. Ebből kifolyólag azon kell gondolkodnunk, hogyan tegyünk ezt az európai piacot olyanná, amely az embereket szolgálja. Itt nem magáról a versenyképességünkről van szó, hanem arról, hogy biztosítsuk azt, hogy Európa versenyképes legyen, ezáltal szolgáltatásokat nyújthasson az embereknek. Ez a mai vitánk lényege.

Számos képviselőtársam máris belement a részletekbe. Én most csak az általános megfogalmazásokra szorítkoznék. Mindazonáltal, a széleken helyet foglalóknak ismét csak el kell mondanunk: gondolják meg, mit mondanak, de mindenekelőtt, olvassák el a történelemkönyveket!

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Jelenleg az Európai Unió belüli munkanélküliség meghaladja a 10%-ot, a fiatalok körében viszont már a 20%-ot is elérte. Az idén tehát semmi okunk nem volt megünnepelni május 1-jét, a munka nemzetközi ünnepét, hiszen 23 millióan vannak munka nélkül az Európai Unióban.

Világosan meg kell határoznunk azokat az ágazatokat az EU-n belül, amelyekben befektetésre van szükség, hogy munkahelyeket lehessen teremteni. Csak az oktatásból kerülhetnek ki olyan képzett fiatalok, akik rendelkeznek azokkal a képességekkel, amelyek révén állást kapnak, és tisztességes megélhetéshez jutnak. A mezőgazdasági beruházások is biztosítani fogják, hogy az Európai Unió kielégítse saját alapvető szükségleteit, mind élelmiszerekből, mind bioüzemanyagokból.

A szállítási infrastruktúra terén végrehajtott beruházások is alapvetően fontosak. Az idén felülvizsgáljuk a TEN-T prioritási projektek listáját. Az EU-nak nagysebességű vasúti közlekedési hálózatra van szüksége, amely behálózna az uniós tagállamok fővárosait és Európa legnagyobb városait. Szükség van a közúti infrastruktúra, a kikötők és a repülőterek modernizációjára is. Úgy vélem, hogy az Európai Uniónak prioritásként kell kezelnie a kelet-európai közlekedési infrastruktúra fejlesztésébe való beruházást is. Csakis ezen a módon tehetünk szert valóban hatékony belső piacra. Mindazonáltal, ezek a projektek több milliárd eurónyi pénzügyi forrást igényelnek, amely fedezetét az állami költségvetések fogják biztosítani az adókon, illetékeken és legfőképpen a létrehozott munkahelyeken és az ezek által generált gazdasági fejlődésen keresztül.

Az energiahálózati infrastruktúrába, az energiahatékonyságba és a megújuló energiaforrásokba történő beruházások csökkenteni fogják továbbá az EU energiafüggőségét, és 2030-ra kb. 2,7 millió új munkahelyet is teremtenek. Azonban ahelyett, hogy az intelligens városokra irányuló kezdeményezésbe ruháznánk be, szeretnénk felhívni a figyelmet arra, hogy az európai gazdaságélénkítési terv keretéből több mint 150 millió euró még nem került felhasználásra. Végül, de nem utolsósorban, az Európai Uniónak a kutatás és az európai ipar fenntartható fejlesztése terén kell beruházásokat végrehajtania.

Elnök úr, azzal a Bizottsághoz és Tanácshoz intézett kéressel szeretném zárni a felszólalásomat, hogy hozzanak létre egy, az európai globalizációs alkalmazkodási alaphoz hasonló eszközt azon közzsférában dolgozók támogatása céljából, akik a gazdasági válság következtében veszítették el munkahelyüket.

Enikő Győri (PPE). – (HU) Tisztelt Képviselőtársaim! Azt gondolom, mindannyian tudjuk, milyen nagy feladat előtt állunk. Olyan stratégiát kell kialakítanunk a tagállamoknak és az uniós intézményeknek közösen, amely egyszerre biztosítja a válság hatásainak utókezelését, és megteremti annak a lehetőségét, hogy az Unió és valamennyi tagállama versenyképes legyen a globális gazdasági környezetben, környezeti szempontból fenntarthatóan fejlődjön és ennek révén valamennyi uniós polgár életszínvonala már rövid távon érzékelhetően is növekedjen.

Két megjegyzést azonban tennék ehhez az új stratégiához, mely azt gondolom, hogy az alapokat biztosítja, de fontos, hogy két dologról beszéljünk. Az első, némi óvatosság és körültekintés indokolt a számszerűsíthető célok tekintetében. Ezeknek ambiciózusnak kell lenniük, azonban realitásnak és megvalósíthatónak is. Olyannak, amely az egyes tagállamok eltérő kiindulási pontjait és adottságait is figyelembe veszi. Mászt jelent a szegénység az Egyesült Királyságban, mint Bulgáriában. Eltérőek az oktatási rendszereink. Felmerül a kérdés például, hogy érdemes-e mindenhol 40%-ra növelni az egyetemi végzettségűek részarányát, ezzel nem pont a diplomás munkanélküliek számát növeljük-e. A szakképzés fejlesztését azonban, azt gondolom, mindenképpen bele kellene értenünk az elérendő célok közé.

A második megjegyzésem, hogy a stratégiának az Unió belső kohézióját illetve a konvergenciát is erősítenie kellene. Egyetértek azzal, hogy támogassuk a húzóágazatokat, amelyek az európai gazdaság motorját képezik. Ugyanakkor nem szabad elfeledkezni arról, hogy a 27 tagállamon belüli fejlettségi különbségek egy ilyen, a versenyképesség egyoldalú, a tagállami sajátosságokat nem kezelő gazdaságfejlesztési politikával tovább növekednének. Belső kohézió nélkül ugyanis külső versenyképesség. Az elmaradott területek felzárkóztatása további piacokat, fizetőképes keresletet, innovációs potenciált, kevesebb szociális törődést jelentene az egész Uniónak. Meg kell tehát teremteni az elmaradott területek számára azokat a kereteket, amelyek segítségével kiaknázhadják a belső piac által nyújtott előnyöket. Idővel tehát mindenki saját erőből válhatna versenyképpé. Remélem, hogy a kohéziós politika helyét megtaláljuk az új stratégiában.

Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė (PPE). – (LT) Ma arról az Európai Unióról folytatunk vitát, amelyet tíz év múlva látni szeretnénk. Napjainkban a munkanélküliség, különösen a fiatalok körében tapasztalható munkanélküliség az Európai Unió egyik legnagyobb problémája, és ez, sajnos, arra kényszerít bennünket, hogy úgy beszéljünk a mai fiatalaságról, mint a korszak elveszett generációjáról. Beszélünk új munkahelyek teremtéséről, a környezet megóvásáról, beszélünk a fiatalok kezdeményezéseinek támogatásáról, az oktatási rendszer támogatásáról, és sok más lényeges elemről, de leginkább úgy beszélünk ezekről, mintha egymástól független dolgok lennének, ám eközben nem látjuk a fától az erdőt. Sajnos, az EU Európa 2020 stratégiájára vonatkozó jelen javaslatokat olvasva megint az az érzésem támad, hogy ezek ismét csak üres szavak maradnak, ha elmulasztjuk figyelembe venni azoknak a véleményét, akiknek végre kell majd hajtaniuk ezt a stratégiát, más szóval a fiatalokét. Azt szeretném, ha az Európa 2020 stratégia olyan kapocsná válna a gazdaság és az ökológia között, amelyet pontosan a fiatalok segíthetnének végrehajtani, hogy az lehetőséget nyújthasson a fiataloknak arra, hogy tudásukat közkinccsé téve megteremthessék az Európai Unió jövőjét. Mivel én magam is ugyanezeket, a stratégiát végrehajtó fiatalokat képviselem, szeretnék néhány konkrét javaslatot tenni. Először is, támogassuk a környezetbarát munkahelyek teremtését, vagyis biztosítsunk lehetőséget azon vállalkozások támogatásának, amelyek környezetbarát munkahelyeket teremtenek és fiatalokat alkalmaznak, legyen szó a mezőgazdaságról, az iparról vagy a szállítási és szolgáltatási ágazatról. Másodszor, szenteljünk nagyobb figyelmet a környezeti gondolkodásnak, azaz még pontosabban a környezeti nevelésnek, egyrészt úgy, hogy integráljuk azt az oktatási programokba, másrészt úgy, hogy új tudományágként vesszük számba. E két lépés megtételével több fiatal fog részt venni a környezetbarát gazdaság létrehozásában: olyan fiatalok, akik elegendő ismerettel, képességgel és, úgy vélem, elszántsággal rendelkeznek. Tényleg örülnék neki, ha kevesebb szkepticizmussal és kevesebb, a tegnap hallottakhoz hasonló, megalapozatlan összehasonlítással, ugyanakkor több elszántsággal, optimizmussal és egységgel találkozunk itt, az Európai Parlamentben.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Szilárdan hiszem, hogy az Európa 2020 egy gazdaságilag nagyobb hatalommal bír, innovatívabb Európát fog létrehozni. Arról is meg vagyok győződve, hogy sikeresen ki fogunk lábalni a jelenlegi gazdasági és pénzügyi válságból, mert óriási potenciállal bírunk egy innovatív munkaerőpiac, csakúgy mint a természeti erőforrások terén. Üdvözlöm a Bizottság arra irányuló erőfeszítéseit, hogy élénk tárja e közleményét.

Úgy érzem azonban, hogy kötelességem vita tárgyává tenni a kohéziós politikát, és kifejezni abbéli elégedetlenségemet, hogy a lisszaboni stratégia megvalósítása felé vezető út, úgy tűnik, új irányt vett. A gazdasági, társadalmi és területi kohézió megvalósítása a növekedéshez kapcsolódóakon kívül egyéb, intelligens, fenntartható és integrációt eredményező tényezőket is magában foglal. A polgárok azt üzenik rajtunk és választott képviselőinken keresztül, hogy még mindig szükség van infrastrukturális beruházásokra, a szolgáltatásokhoz való hozzáférésre és minden régió fejlesztésére, függetlenül attól, milyen mértékben elszigeteltek.

A 2007-2013-as időszakra megjelölt prioritások megmutatják, milyen nagy szükség van az infrastruktúra javítására, a gazdasági versenyképesség támogatására a konvergenciaterületeken. A gazdaságok közti kölcsönös függőség pedig rámutat a kohézió szükségességére és [...]

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Elnök úr, hadd kezdjem azzal, hogy részvétemet fejezem ki innen, az Európai Parlament tribünjéről amiatt, hogy az athéni incidensek során három honfitársam ma életét veszítette. Őszintén sajnálom, hogy nem hangzott el hasonló részvétnyilvánítás Barroso elnök úrtól a Bizottság nevében. Remélem, hogy az őt képviselő Rehn úr pótolni fogja ezt második felszólalásában.

A másik, amit el szeretnék mondani az, hogy a Bizottságnak most kell cselekednie, mert minél tovább halogatják Európa problémáinak megoldását, és ezzel együtt Görögország gondjának megoldását is, annál inkább aláássák a 2020-as célokat. 2020 2010-en alapszik. A kisebb szegénységre irányuló célkitűzés napjainkban nyugszik. Azokkal az intézkedésekkel, amelyeket most rákényszerítenek, Görögország nem lesz képes hozzájárulni e célok eléréséhez.

Segíteniük kell Görögországon, különben 40%-nak, akik egyetemet végzett fiatalok, nem lesz munkája. Gondolják ezt át, és cselekedjenek azonnal.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). – (DE) Köszönöm, elnök úr. Barroso úr azokról az intézkedésekről beszélt, amelyeket az Európa 2020-szal kapcsolatban kell megtennünk, ám ezután elhagyta a termet. Így tehát lemarad az egyik legfontosabb intézkedésről. Ezért aztán a spanyol elnökséghez fogok fordulni, és megköszönöm a Tanács soros elnökének, hogy itt maradt, és hogy a végéig figyelemmel kíséri a vitát.

Az Európa 2020 stratégia keretében az egyik leglényegesebb intézkedés, amelyet a környezetbarát munkahelyekben rejlő lehetőségek kiaknázása érdekében meg kell hoznunk, a fenntartható fejlődés kihasználása. Ehhez a környezetbarát munkahelyekre vonatkozó átfogó kezdeményezésre van szükség. Ebben az összefüggésben biztosítanunk kell az átalakítások és a munkavállalói jogok figyelembe vételét, valamint azt, hogy legyen egy képzésre és továbbképzésre irányuló kezdeményezés is. Tudom, hogy a spanyol és a belga elnökség egyaránt dolgozik ezen a kérdésen, és szeretném kifejezetten biztatni önöket, hogy folytassák ezt a munkát, és hogy még az év vége előtt nyújtsanak be egy erre vonatkozó tanácsi javaslatot.

John Bufton (EFD). – Elnök úr, bár mai vitánk tárgya a 2020-as Európa – amely tíz év múlva lesz – úgy vélem, talán nem árt reflektálnunk az elmúlt 10 órára sem. Szomorúan hallottam a görögországi halálesetekről; ez borzasztóan szomorú. Sajnálom az érintett családokat, és szeretném részvétemet nyilvánítani az elhunytak családtagjai és barátai számára. Mindazonáltal, néhány hete itt a Parlamentben figyelmeztettem önöket az euróövezet és annak problémái kapcsán kialakult helyzettel összefüggésben a polgári zavargások veszélyére.

Úgy vélem, itt az ideje, hogy a Parlament, a Bizottság és a Tanács végre ráébredjen a tényre, hogy az euróövezet meghasadt: nem működik. Látjuk a görögországi problémákat. Úgy érzem, ez tovább fog gyűrűzni Spanyolországra is, és mielőtt még több élet tönkremegy, nem lenne itt az öszinteség ideje, hogy valóban a mélyére nézzünk az euróövezethez tartozó tagállamok helyzetének, és hogy bevalljuk, hogy az egész kudarcot vallott?

Piotr Borys (PPE). – (PL) Elnök úr, még mindig az EU gazdasága a legerősebb, de ez az eldorádó nem tart szükségszerűen örökké. A válság és a görögországi tragikus események megmutatták, hogy ma le kell vonnunk bizonyos következtetéseket az ambiciózus Európa 2020 stratégiával kapcsolatban. A lisszaboni stratégiával ellentétben az Európa 2020 végrehajtásakor bátorságra és következetességre lesz szükségünk.

Az, hogy lehetővé tesszük-e a jövő generációja számára, hogy egy összetartozó és gazdag Európában élhessen, vagy olyan Európát hagyunk rájuk, amelyet a válság ural, csak rajtunk áll.

Ma az európaiak 30%-ának nincs szakképesítése. Ez magyarázza az ambiciózus oktatási terveket: hogy 10%-ra csökkentsük az iskolából kimaradók arányát, valamint, hogy 16 millió ember számára tegyük lehetővé a felsőfokú végzettség megszerzését. Ezért, mondandómat akképpen foglalhatnánk össze, hogy ma rendkívül lelkiismeretes és gyorsan kell reagálnunk az oktatásügy kihívásaira. Összehangolt és nagyon következetes fellépést kérek tehát az Európai Unió minden intézményétől és tagállamától.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Nagy kár, hogy a Bizottság elnöke nem maradt itt, még akkor is, ha fontos feladatai szóltották el, bár véleményem szerint az Európa 2020 a legfontosabb stratégiai dokumentumok közé tartozik, és nem igazán tudom, jelen pillanatban mi lehet ennél fontosabb az elnök úr számára.

Az azonban világosan kirajzolódik a vitából, amelyet a politikai spektrum egésze folytatott itt le, hogy ez a dokumentum nem váltott ki osztatlan lelkesedést az Európai Parlament képviselői körében. Tényszerűen meg kell állapítani, hogy e dokumentum kidolgozásának idején az európai helyzet rendkívül összetett, és hogy a dokumentum az élő emlékezet szerinti egyik legsúlyosabb gazdasági válság idején látott napvilágot. Véleményem szerint e stratégia kapcsán az egyik legfontosabb megoldandó dolog a gazdasági szempontból legsérülékenyebb emberek védelme, azoké, akik már a válság előtt is nehéz körülmények közt éltek, és akik továbbra is ilyen körülmények közt kénytelenek élni, dacára annak, hogy nem ők okozták a válságot.

Ezért úgy gondolom – és ez egy, a dokumentumhoz kapcsolódó konkrét javaslat –, hogy kívánatos lenne, ha a szegénység és társadalmi kirekesztés területére vonatkozó útmutatások központi szerepet kapnának, hogy ne csak másodrangú iránymutatások legyenek, amelyek csupán a foglalkoztatás területén alkalmazandók, hanem olyanok, amelyek a legfőbb területek mindegyikén egyformán érvényesek.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Az Európa jövőjéről szóló stratégia két értékrend mentén épül fel, és arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy ez a két értékrend egymással nagyon nehezen egyeztethető össze, sőt talán egyáltalán nem, és a kettő közül választani kellene. Az egyik értékrendnek a kulcsszavai a versenyképesség, a növekedés, a globalizáció, a másik értékrend kulcsszava pedig a fenntarthatóság. Fenntarthatóságról környezeti értelemben beszélünk. Tudjuk, hogy a növekedés, a globalizáció erőltetése a környezetre milyen rettenetesen rossz hatással van. Szó nincs fenntarthatóságról. Beszélünk társadalmi értelemben vett fenntarthatóságról. Azok az emberek, kisgazdák, kis- és közepes vállalkozók stb., akik a túlhajszolt versennyel és a globalizációval nem tudnak lépést tartani, azok összeomlanak, kiesnek a versenyből, elszegényednek és mindez teljes mértékben ellentétben van a társadalmi értelemben vett fenntarthatósággal. Én magam és a választóim úgy gondoljuk, hogy a két értékrend közül a fenntarthatóságot kell választani.

Diego López Garrido, a Tanács sora elnöke. – (ES) Elnök úr, hadd kezdjem azzal, hogy válaszolok a Bokros úr által közvetlenül nekem feltett kérdésre. A kérdésre Cofferati úr is kitért, aki pillanatnyilag nincs jelen, ahogy del Castillo asszony is, aki ugyancsak nincs itt. De mások is említették.

Miért vallott kudarcot a lisszaboni stratégia? Ezt az egyenes kérdést tette fel Bokros úr.

Határozottan úgy vélem, hogy ennek több oka van, és hogy kissé túlzó és arrogáns volna megpróbálni leegyszerűsíteni a helyzetet. Ha azonban mindenképp meg kellene neveznem egyetlen dolgot, amely a lisszaboni stratégia sikertelenségéhez vezetett, azt hiszem, az egyik legdöntőbb ok az, hogy az Európai Unió – amely adott időben létrehozta az egységes piacot, és amely bevezette az egységes valutát –, nem tette meg a szükséges lépéseket a gazdasági unió létrehozása felé. Ez a lépés még hátravan.

A *Maastrichti Szerződés* gazdasági és monetáris unióról beszélt. De megmaradtunk a monetáris uniónál, és nem mozdultunk el a gazdasági unió felé.

Ezért vélem úgy, hogy az Európa 2020 stratégiának az Unió új korszakának részévé kell válnia, amely nem lesz más, mint a gazdasági unió felé megtett lépés. Ez a gazdasági unió pedig legfőképpen az Unió gazdasági és társadalmi irányítását jelenti.

E gazdasági unió alapvető eleme egy növekedési stratégia és a magas színvonalú foglalkoztatottság megteremtése, ami alapvetően mai vitánk célja is. A mai vitát nagyon érdekesnek és hozzászólásokban rendkívül gazdagnak találtam, és olyan új, lényeges dimenziók is említésre kerültek, amelyek nem képezték a lisszaboni stratégia részét, vagy legalábbis abban nem kaptak ekkora hangsúlyt. Gondolok itt a Cofferati úr, Cercas úr és Arif úr által említett technológiai és szociális dimenzióra, vagy az éghajlatváltozás leküzdésének szempontjára, amely pedig a Schroedter asszony által elmondottakhoz kapcsolódik.

A gazdasági uniót azonban nem lehet egyszerűen egy stratégia bevezetésével és a minőségi foglalkoztatás elérésével megteremteni. Ez nem minden. És ez volna a válasz Harms asszony kérdésére, aki szintén nincs most jelen.

Ezen felül szükségünk van még valamire, amelyen Rehn biztos úr – aki utánam fog felszólalni – dolgozik, és amit már jómagam is említettem korábban. A gazdaságpolitikák, a foglalkoztatási politikák és a szociális politikák összehangolására van szükség, ami sem korábban, sem a lisszaboni szerződés hatására nem történt még meg az Európai Unióban.

Ez olyasvalami, amit a lisszaboni szerződés is megkövetel tőlünk. Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 5. cikke kimondja, hogy a tagállamok kötelesek – tehát ez nem opcionális – összehangolni gazdaság- és foglalkoztatáspolitikáikat. És ugyancsak összehangolhatják, ha kívánják – és véleményem szerint így kellene tenniük – a szociálpolitikáikat is.

A növekedést és a munkahelyteremtést célzó stratégia, valamint a gazdaság- és foglalkoztatáspolitikák összehangolása mellett a pénzügyi piacok európai szintű felügyeletére is szükség van. Ez az a felügyeleti csomag, amelyre már a korábbiakban utaltam, és amelyre Verhofstadt úr is reagált. Örömmre szolgál, hogy támogatja, hogy az Európai Parlament a lehető leghamarabb elfogadja a pénzügyi felügyeletre irányuló csomaggal kapcsolatos állásfoglalását.

És még valami, amit Barroso úr külön kiemelt a beszédében: szükségünk van a külügyi dimenzióra is. Európa gazdasági uniójának szüksége van a külügyi dimenzióra; egy egységes külpolitikai álláspontra, nevezetesen a G20-akon belül. Itt arra szeretnék visszautalni, amit Barroso úr mondott, és amivel én magam is szinte teljesen egyetértek.

És amire még szükségünk van a gazdasági unióhoz, az az intézmények irányítása: egy Európai Tanácsra, amely lefekteti a stratégiai irányvonalakat, egy Bizottságra, amely felügyeli és végrehajtja a stratégiákat, valamint a stratégiák jogalkotási testületeire: a Tanácsra és az Európai Parlamentre.

Szükségünk van továbbá olyan eszközökre, amelyek ösztönzik ezt a stratégiát, úgymint a stratégia irányításához a Strukturális Alapok és az európai alapok jóváhagyására, ami eddig, a lisszaboni stratégia által fémjelzett időszakban nemigen valósult meg, vagy legalábbis nem nagy mértékben.

Úgy vélem, ez már jelenleg is zajlik az Európai Unióban: újabb lépés a következő szakasz felé, a felé a szakasz felé, amelyet a 21. század megkövetel. Ez a globalizáció, vagyis a gazdasági unió időszaka. Nem csupán a belső piacé vagy a monetáris unióé, hanem a gazdasági unióé is. Ezen az ösvényen kell továbbhaladnunk, mégpedig következetesen, olyan intézmények közötti párbeszéd kíséretében, amely ezen a délutánon itt is zajlik; és mindezt a lehető leggyorsabban meg kell tennünk.

Úgy vélem, ez az, amit az európai emberek mindannyiunktól kérnek.

ELNÖKÖL: KRATSA-TSAGAROPOULOU ASSZONY

alelnök

Olli Rehn, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, hadd mondjak köszönetet ezért a ma esti nagyon gazdag és felelősségteljes vitáért, és hadd helyesbítsek egy Barroso elnök urat illető állítást. Az elnök úr kifejezte részvételét a Bizottság nevében. És ebben én magam is szeretnék csatlakozni hozzá, és szeretném részvételemet nyilvánítani az athéni erőszak áldozatainak a családjai és barátai részére. A demokráciában normális, hogy nem mindenki ért egyet, de erőszakhoz folyamodni sohasem elfogadható.

Valóban a fenntartható növekedés és a munkahelyteremtés áll az Európa 2020 stratégia középpontjában, és szeretnék szólni néhány szót a pénzügyi stabilitásról is, amely elengedhetetlen feltétele a fenntartható fejlődéshez való visszatérésnek, és az Európa 2020 célkitűzései megvalósításának. Ezt akár Európa 2010-nek is nevezhetnénk, hiszen erre most van szükségünk annak érdekében, hogy az Európa 2020 sikerrel járasson.

Az euróövezet tagállamai által a múlt vasárnap meghozott döntés, miszerint elindítják a Görögország pénzügyi megsegítését célzó koordinált és feltételekhez kötött segélymechanizmust, nehéz, ám szükséges döntés volt. Felelős és helyes lépés volt. A Bizottság feladata most, hogy biztosítsa a folyamat kétoldali elindításának összehangolását és azt, hogy a feltételeket szisztematikusan és szigorúan betartsák.

A pénzügyi segítség lélegztvétélhez juttatja Görögországot, hogy helyreállíthassa közkiadásai fenntarthatóságát csakúgy, mint általános gazdasági versenyképességét. Erre nem csak Görögország érdekében van szükség, hanem azért is, hogy biztosíthassuk Európa pénzügyi stabilitását, és hogy elkerüljük azt, hogy

a görög bozóttűz erdőtűzzé növekedve egész Európán keresztülsöpörjön. Pénzügyi stabilitás szükséges ahhoz, hogy Európa gazdaságilag talpra állhasson, és megvalósíthassa a fenntartható növekedést és munkahelyeket teremthessen.

Néhányuk említette a fertőző hatást és az euróövezet vagy az Európai Unió más tagállamait illető aggodalmakat. Senki sem tagadhatja, hogy az elmúlt napok és hetek során feszültség volt észlelhető a pénzügyi piacokon, de mint minden pénzügyi piacon, itt is beszélhetünk jelentős túlzásokról. Az euróövezet minden tagállamában születnek a közkiadások konszolidálására irányuló intézkedések, nem utolsósorban Portugáliában és Spanyolországban is.

Görögország esete különleges és egyedülálló az euróövezetben, és most az Európai Unióban. Az euróövezet tagállamai a Bizottsággal, az EKB-val és az IMF-fel együtt foglalkoznak a görög helyzettel. Biztos vagyok benne, hogy sikerrel járunk, és le tudjuk küzdeni a rettentő kihívásokat.

A válságból is le kell vonnunk a megfelelő tanulságokat; ez fontos az Európa 2020 gazdasági irányítása szempontjából. Az európai gazdaságban, és nem utolsósorban a Görögországban történt legutóbbi fejlemények megmutatták, hogy sürgetően nagy szükség van Európa gazdasági irányításának megerősítésére. A Bizottság a jövő héten konkrét javaslatokat fog tenni arra vonatkozólag, hogyan tudjuk megerősíteni gazdaságpolitikáink összehangolását és a tagállamok költségvetési felügyeletét az Európai Unión belül.

A Gazdasági és Monetáris Unióban az „M” sokkal erősebb, mint a „G”. Itt az ideje, hogy a „G”-t is megtöltsük étellel. Hiszen a Gazdasági és Monetáris Unió alapító atyáinak is ez volt az alap gondolata. Vezérelvünk az, hogy a megelőzés mindig hatékonyabb, mint az utólagos javítás, ezért javaslatainkat a korrekciók mellett elsősorban a megelőzés erősítésére fogjuk alapozni. Javaslataink három fő tömb köré csoportosulnak.

Először, meg kell erősítenünk a Stabilitási és Növekedési Paktumot, annak mind prevenciós, mind korrekciós eszközeit. Szisztematikusabb és szigorúbb prevenciós költségvetési felügyeletre van szükségünk, hogy soha ne fordulhasson elő még egyszer a görögországihoz hasonló eset.

Másodszor, túl kell mennünk a költségvetési felügyeleten. Foglalkoznunk kell a makroökonómiai egyensúlyhiányokkal, valamint a versenyképességbeli különbségekkel, és ezért erősítenünk kell mind az export-versenyképességünket, amelyre számos országban égető szükség van, mind a hazai keresletet, ahol ez szükséges és lehetséges.

A harmadik építőkövünk egy válságrendezési mechanizmus lesz. A Görögországnak nyújtott pénzügyi mechanizmus a jelenlegi célok eléréséhez kellő azonnali szükségleteket elégíti ki. Egyértelmű azonban, hogy tartós válságrendezési mechanizmust is fel kell állítanunk, amely erős, beépített feltételrendszert, valamint olyan intézkedéseket tartalmaz, amelyek a mechanizmus igénybevételének elkerülését ösztönzik. Amint azt Barroso elnök úr a mai nap folyamán korábban már elmondta, jobb félni, mint megijedni, és biztosítani azt, hogy fel legyünk készülve a legrosszabb forgatókönyvekre is.

Végezetül, számítok a támogatásukra. Számítok rá, hogy az Európai Parlament támogatja Európa gazdasági irányításának megerősítését. Pénteken az euróövezet tagállamainak állam- és kormányfőit, valamint szélesebb körben az Európai Tanácsot is fel fogom szólítani, hogy támogassák javaslatainkat, és hogy késlekedés nélkül járjanak el annak érdekében, hogy ezek a javaslatok hatékonyan megvalósuljanak. Hogy miért? Mert luxus volna az időhúzás, és ezt nem engedhetjük meg magunknak, így hát arra biztatok mindenkit, hogy a lehető leghamarabb hozza meg a szükséges döntéseket, hogy sikerre vihessük az Európa 2020-at, és valódi alapokat teremthessünk az európai fenntartható növekedésnek és munkahelyteremtésnek. Ezt várják tőlünk az Unió polgárai.

Elnök. - A vitát lezárom.

A szavazásra a májusi második ülésen kerül sor.

(Az ülést technikai okok miatt öt percre felfüggesztik)

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) Európa a gazdasági világválság következtében nehéz időszakon megy keresztül, a fellendülés még mindig törekény, és a tagállamok különböző mértékben fizetik meg a válság leküzdésének árát. Az Európai Uniónak olyan új stratégiára van szüksége, amely új munkahelyek teremtésére, az oktatásba való befektetésre, az élethosszig tartó tanulás biztosítására és az életkörülmények javítására irányul. Szeretném felhívni a figyelmet a Bizottság egyik legfontosabb kötelezettségvállalására,

nevezetesen, hogy Európa-szerte csökkentse a szegénységet és növelje a társadalmi integrációt. Szeretném azonban hangsúlyozni, hogy mialatt küzdünk azért, hogy megfeleljünk ennek a vállalásunknak, meg kell hoznunk bizonyos, az EU-szerte kötelező minimális szociális normák és minimálbér megerősítésére irányuló intézkedéseket, és szükség lesz a legsérülékenyebb társadalmi csoportok védelmét biztosító, kiegészítő intézkedések meghozatalára is. Azt is szeretném kiemelni, hogy az új stratégiában megjelölt célkitűzések Európa egészének közös célját fogalmazzák meg, amely megvalósításáért mind nemzeti, mind uniós szinten tennünk kell. Ezért felszólítom a Bizottságot, hogy folytasson továbbra is párbeszédet a tagállamokkal annak érdekében, hogy a nemzeti intézkedések egybeessenek az EU alapvető céljaival, mert csak ebben az esetben vezethet a stratégia konkrét eredményekhez ahelyett, hogy egyszerűen egy csokor jól hangzó szlogen gyűjteménye maradjon.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), írásban. – (RO) Rendkívül fontos, hogy a mezőgazdasági politika és a kohéziós politika egyaránt támogassa a foglalkoztatásra és a gazdasági növekedésre irányuló európai stratégiát. Úgy vélem, hogy a KAP-nak azonnali megoldásokat kell kínálnia a válság mezőgazdasági vállalkozásokra gyakorolt hatásaira, úgymint a mezőgazdasági termelők hitelhez jutási nehézségeire, a gazdálkodások bevételeinek korlátaira és a vidéki területeken egyre növekvő munkanélküliségre. Ezen kívül továbbra is megoldást kell kínálnia a mezőgazdasági földek termelésből való kivonásából fakadó veszélyekre, a vidék elnéptelenedésére és a vidéki területek népességének az Európai Unión belül tapasztalható elöregedésére, hogy ezáltal biztosíthassa az EU vidéki közösségeinek hosszú távú fenntarthatóságát.

Szintén meg kell említenem, hogy ezen kihívások fényében a KAP-nak 2013 után határozott irányt kell mutatnia, és egy erős, fenntartható, megfelelő alapokon nyugvó, hiteles és több-funkciós élelmiszerpolitika formájában válaszokat kell adnia a vidéki közösséggel és a szélesebb társadalommal kapcsolatos aggodalmakra. Szeretném hangsúlyozni, hogy sürgősen szükség van arra, hogy a vidéki területekre vonzzuk a fiatalabb generációt, valamint arra, hogy a vidéki lakosság fenntarthatóságának biztosítása érdekében új, alternatív gazdasági lehetőségeket teremtsünk. Úgy vélem továbbá, hogy a vidéki munkanélküliséget a diverzifikáció és új bevételi források lehetőségének megteremtésével kell megoldani.

Ioan Enciu (S&D), írásban. – Szeretnék köszönetet mondani a Bizottságnak és a Tanácsnak a munkahelyteremtést és a növekedést célzó új európai stratégiával kapcsolatos nyilatkozataiért. Úgy vélem, hogy az új stratégiai célok kitűzése kulcsszerepet fog játszani abban, hogy Európa 2020-ra hatékonyabban tudja kihasználni erőforrásait. A Bizottság számára szeretném kiemelni, hogy a tagállamoknak speciális támogatásra lesz szükségük ahhoz, hogy képesek legyenek megújuló technológiákat kidolgozni és végrehajtani annak érdekében, hogy a megújuló energiaforrásokból származó energia 20%-os részesedésre irányuló célok megvalósíthatók legyenek. Szeretném hangsúlyozni az új készségeket és munkahelyeket célzó kiemelt kezdeményezések részeit képező digitális menetrend kezdeményezései támogatásának kedvező hatását, és örömmel látnám, ha a Bizottság konkrét jogalkotási javaslatokat tenne arra vonatkozólag, miként teremtené új, adminisztratív és pénzügyi lehetőségeket, és az online környezet fejlesztése céljából miként fejlesztené az online üzleteket és az e-kereskedelmet. Az európai kutatás és innováció tekintetében üdvözlöm Quinn biztos asszony válaszát, amelyben arról beszélt, hogy szükség van az új tagállamok kutatási infrastruktúrájának javítására. A kutatóintézetek és a kutatók e kérdés megoldása érdekében gyors és összehangolt cselekvést várnak a Bizottságtól és a Tanácstól, hogy egyenlő lehetőségekkel vehessenek részt a keretprogramokban.

João Ferreira (GUE/NGL), írásban. – (PT) A súlyos válság, amelybe az Európát uraló neoliberalizmus vezette a kontinenst, arra vezette a 2020-as stratégia megalkotóit, hogy megpróbálják céljaikat társadalmi és környezeti retorikába, széles körben terjesztett propagandába csomagolni. Ennek ellenére, ez a retorika ismét elejti a „teljes foglalkoztatottság” és a „szegénység felszámolásának” céljait, amelyet már elődjében, a lisszaboni stratégiában is megtalálhattunk. Holott az, amit az Európa 2020 stratégia eszközeiről tudunk, nem hagy kétséget afelől, hogy ez egy régi stratégia, amely célja, hogy igazolja és életképessé tegye a régi politikákat, amelyek következményei közismertek. Végso soron a munkaerőpiac megnövelt rugalmassága és liberalizációja, a mélyülő belső piacnak biztosított elsőbbség, a még több ágazatra kiterjesztett liberalizáció és privatizáció, valamint a nemzetközi kereskedelem liberalizációja és deregulációja együttesen voltak azok az eszközök, amelyek a jelen helyzetet előidézték. Ezekhez az eszközökhöz ragaszkodni nem jelent mást, mint a „szakadékba hajtani”, vagyis azon az ösvényen továbbhaladni, amely gazdasági, társadalmi és környezeti katasztrófához vezet. A több mint 20 millió munkanélkülit a maradék munkavállaló munkaerejének leértékelésére használják, széles körűvé téve a munkavállalók biztonságának hiányát, időszakossá téve a foglalkoztatottságot és strukturálissá téve a munkanélküliséget. A „szociális piacgazdaság” zengzetes vívmányai végül is semmi mást nem jelentenek, mint a társadalmi élet, a természet és a természeti erőforrások minden szektorának piaci forgalomba hozatalát.

Edít Herczog (S&D), írásban. – (HU) Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársak! Az Európai Unióban a gazdasági növekedés stagnál, a munkanélküliség aránya pedig 10% fölött van. Ez azt jelenti, hogy egy olyan új, fenntartható növekedési és munkahely-teremtési stratégiát kell kidolgozni, amely képes lesz az Uniót dinamizálni. Ez azon múlik, hogy képes lesz-e megújulni, képes lesz-e új alapokra helyezni gazdaságát, és képesek lesznek-e az uniós állampolgárok egy új szemlélet alapján élni. Ezt a megújulást az Unióban az innováció, a kutatás-fejlesztés hozhatja meg. Az Európai Unió az uniós állampolgárok jövője érdekében innováción, kutatás-fejlesztésen alapuló 2020-as növekedési stratégiát alakít ki, amely biztosíthatja a térség számára a folyamatos gazdasági növekedést és a lakosoknak új munkahelyekkel szolgál.

Forrás nélkül a kutatás-fejlesztés nem tudja megteremteni a számára szükséges anyagi hátteret, és ezáltal nem tudja kiaknázni az innovációs lehetőségeket. Az innováció csak közös összefogás, közös támogatás következményeként jöhet létre. A források 3 területről érkeznek, az Uniótól, a tagállamoktól és a magánszférából. Ahhoz, hogy az innováció vállalati szinten létrejöjjön megfelelő humánerőforrásra van szükség. Ez magas színvonalú oktatással, képzéssel érhető el, amely tagállami szintű koordinálással működik. Támogatni kell az egyetemeket, hogy olyan fiatal kutatókat képezzenek, akik képesek lesznek folyamatos innovációs lehetőségeket biztosítani az SME-k számára. Az oktatás területén a digitalizáció és az energiafelhasználás csökkentése a két legfőbb irány, amely innovációs lehetőséget foglal magában.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), írásban. – (RO) A gazdasági válság görögországi elszabadulása, azzal együtt, hogy a munkanélküliség az Európai Unión belül stabilan 10% körül mozog, azonnal szükségessé teszi az Európa 2020 stratégia bevezetését. E célok megvalósításának hiteles, konszolidált cselekvésen kell nyugodnia, amelynek célja a válságból való kilábalás, és amely során a foglalkoztatottságnak kell kapnia az egyik főszerepet. Abban mindannyian egyetértünk, hogy az EU-nak magasan képzett munkaerővel kell rendelkeznie, amely képes megfelelni a jelen és a jövő kihívásainak, hogy versenyképesebb és fenntartható gazdaságot hozhasson létre. A szép kijelentések azonban nem elegendőek a jelen problémák megoldásához. Ezért szeretném emlékeztetni önöket arra, hogy nem csupán a megfelelő képességekbe, de az oktatásba is sürgősen be kell fektetnünk, hogy oktatási rendszereink megfelelhessenek a piac elvárásainak. A tagállamoknak proaktív módon tartaniuk kell magukat az Európai Tanácson belül vállalt kötelezettségeikhez. Azokat az intézkedéseket is meg kell hozniuk, amelyekre ahhoz van szükség, hogy az EU kilábaljon a jelenlegi válságból, és gazdasági növekedésnek indulhasson.

Tunne Kelam (PPE), írásban. – Az Európa 2020 stratégia jövőjéről szóló vita legfontosabb témája a szükségszerűség és a fenntarthatóság jelentette kihívás. A lisszaboni stratégia nyilvánvalóan nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket, ám most, ha azt akarjuk, hogy a leendő Európa 2020 sikeres legyen, realistának kell lennünk. Ahhoz, hogy az Európa 2020 valódi sikertörténet lehessen, rendkívül lényeges, hogy a tagállamok, az uniós intézmények és a társadalom minden szereplője együtt dolgozzon ezért a sikerért. A felülről lefelé és az alulról felfelé irányuló megközelítésnek találkoznia kell. Reális mérföldköveket kell meghatároznunk a foglalkoztatás növelése, különösen a fiatalok foglalkoztatásának növelése érdekében. Az európai oktatási rendszereknek sokkal inkább a kutatás és az innováció felé kell orientálódniuk; elkerülhetetlen az oktatásba való nagyobb mértékű befektetés. Szorosabb összehangoltságot kell teremteni a munkaerőpiac és az oktatás között. Komolyan kell vennünk az élethosszig tartó és az élet minden területén végbemenő tanulás elvét. Határozottan támogatnám egy jobb szakképzési rendszer létrehozását és támogatom az elképzelést, miszerint sokkal szorosabban kell ennek érdekében együttműködnünk a magánszektormal. Egyre inkább versenyorientált világunkban Európának minden szinten ambiciózusnak és elkötelezettnek kell lennie. E nélkül megint csak olyan stratégiánk lesz, amely jobban emlékeztet a volt Szovjetunió ötéves terveire. Egy erősebb Európa létrehozását célzó, meggyőző európai stratégiának kell globális szintű vezető szerepet vállalnia.

Ádám Kósa (PPE), írásban. – (HU) Az EU2020-as stratégia aprópénzre váltását jelentik az integrált gazdasági és foglalkoztatási iránymutatások. A foglalkoztatási irányelvek tervezetével kapcsolatban is fontosnak tartom elmondani: az inkluzív növekedés csak úgy képzelhető el, ha a befektetés ténylegesen az emberbe történik. A hosszabb életkor önmagában még nem jelent hosszabb produktivitási életpályát. Különösen Magyarország esetében releváns az egészségügybe történő befektetés, ahol az emberek lényegesen korábban halnak meg mint Nyugat-Európában, miközben csökken a gyermekvállalás is. Az idősebb korban is meg kell őrizni a megfelelő képességeket is, ami csak egy korszerűbb, hozzáférhetőbb egészségüggyel lehetséges. Illetve az egyre több és aktív maradékos idősebb számára is akadálymentes munkahelyekben kellene gondolkodni, ami előnyös a fiatalabb, de már fogyatékossgal élő emberek számára is. Az egészségnek is kellene tehát külön prioritást adni (mint pl. a munkafeltételek, sikeresebb rehabilitáció, egészségmegőrzés javítása, stb.). Erre egyébként a 8. iránymutatásnál van is utalás („investment in human resource development”), még ha nem is konkrét és különösebben hangsúlyos. Számos vita látható az egészségüggyel kapcsolatosan Európában

és a világon, sehol sincs egységes álláspont, azonban látni kell azt is, hogy az európai versenyképességet hosszabb távon az eltartottsági ráta egyensúlyban tartása biztosíthatja - egészségesebb és aktívabb népességgel. Kérem, az európai intézmények ennek fényében gondolják tovább a stratégiát, illetve annak megvalósítását.

Iosif Matula (PPE), írásban. – (RO) Támogatom az Európa 2020 stratégiát, amely elősegíti az intelligens (vagyis a tudáson és innováción alapuló), környezetbarát és a társadalmi integráció felé vezető gazdasági növekedést. Szeretném, ha ez a stratégia jól fizető munkahelyek teremtése és az emberek életszínvonalának növelése révén valósulna meg. Ha erős, kiegyensúlyozott Európában szeretnénk élni, a meglévő különbségek csökkentése érdekében óriási figyelmet kell szentelnünk az új tagállamokban lévő régiók gazdasági fejlődésének. Mondanom sem kell, hogy a megfelelő infrastruktúra létrehozásának az elsődleges célok közt kell szerepelnie.

Szeretném kiemelni a szimbolikus „Mozgásban az ifjúság” kezdeményezés végrehajtásának jelentőségét. Növelnünk kell azon európai programok támogatását, amelyek célja annak biztosítása, hogy az oktatás mindig minden szinten naprakész legyen, és amely célja az oktatók, a diákok és a kutatók mobilitásának megkönnyítése. Az európai iskolákban és egyetemeken zajló oktatás minőségének emelkednie kell, és lépést kell tartania a munkaerőpiac követelményeivel. Megfelelő politikákat kell alkalmaznunk, és megfelelő támogatást kell nyújtanunk az idegennyelv-tanuláshoz, a multidiszciplinaritáshoz, a két egyetemi szakirány választáshoz, ami mind lényeges a tudományos kutatás és innováció terén felmutatott eredményesség szempontjából, csakúgy, mint a fiatalok munkaerőpiacra való belépése esélyeinek növelése szempontjából. Szintén üdvözlöm a tényt, hogy a 2020-as stratégia javaslatot tesz egy európai szintű „Ifjúsági foglalkoztatási keret” létrehozására is.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), írásban. – (RO) A lisszaboni menetrend története bebizonyította, hogy nem elég szép elképzelésekkel és elvekkel rendelkezni: a legfontosabb lépés a javasolt intézkedések megvalósítása. A gazdasági és a pénzügyi válság sajnos egybevágott a lisszaboni menetrend végével. Mindazonáltal úgy vélem, helytelen lenne, ha e program kudarcáért kizárólag a válságot tennénk felelőssé, anélkül, hogy vetnénk egy pillantást arra, hol hibázott az Európai Unió a kivitelezés során. A levont következtetések talán hozzásegítenének bennünket ahhoz, hogy a most következő Európa 2020 stratégiát sikeresebben valósítsuk meg.

Úgy gondolom, fontos közösségi eszközök állnak rendelkezésünkre új stratégiák végrehajtásához, amelyek alatt elsősorban a kohéziós politikára gondolok. Azt azonban hangsúlyozni kell, hogy a kohéziós politika eddigi céljait nem dobhatjuk sutba azért, hogy az EU 2020 stratégia végrehajtása érdekében újraosszuk a támogatásokat. Ez ugyanis olyan hiba lenne, amely komoly következményekkel járna azon tagállamok számára, amelyeknek szükségük van ezekre a támogatásokra ahhoz, hogy áthidalják azokat a fejlődésbeli szakadékokat, amely elválasztják őket a fejlettebb tagállamoktól. Ez az európai szintű kohézió elvének kudarcát vonná maga után.

Kristiina Ojula (ALDE), írásban. – (ET) Elnök úr, nagyon örömdetes, hogy a Bizottság felvázolta a jövőbe tekintő „Európa 2020: az intelligens, fenntartható és inkluzív növekedés stratégiája” körvonalait, mert számos európai ország immár túl régóta követi gazdasága és pénzügyei szervezésében az „*après nous le déluge*” elvét. A Bizottságnak a stratégia kidolgozására irányuló, dicséretre méltó munkája dacára engem meglep annak naivitása. A Bizottság erre vonatkozó nyilatkozata egy környezetbarát, egyenlő, a szociális piacgazdaságon nyugvó Európa képét festi le számunkra, anélkül, hogy világosan közölné, milyen forrásokat kíván felhasználni ennek megvalósítása érdekében. A Szovjetunióban bevett gyakorlat volt, hogy időnként, az éppen aktuális valóságtól függetlenül megígérték, hogy tíz év múlva beköszönt majd a kommunizmus. Remélem, hogy a lisszaboni stratégia bukása után a Bizottság nem akart egy újabb, üres szavakat zengő utópiával előrukkolni, hogy most ezzel csapja be Európa polgárait. Nem álmokra van szükségünk, hanem konkrét cselekvésre, mert csak így menthetjük meg az európai gazdaságot a hanyatlástól. Itt az ideje, hogy komoly strukturális reformokba kezdjünk Európában, különösen a szociálpolitika terén, mert a jelenlegi szociális jóléti modell a továbbiakban tarthatatlan.

Rovana Plumb (S&D), írásban. – (RO) Az, hogy az EU-n belüli szegénység 2020-ra legalább 25%-kal csökkenjen, szorosan összefügg azzal a céllal, hogy a foglalkoztatottság aránya elérje a 75%-ot. A szegénység csökkentésére irányuló célkitűzés számszerűsítése meglehetősen problematikus. A szegénységnek vannak gazdasági, társadalmi, kulturális és oktatási szempontjai, ami azt jelenti, hogy inkább minőségi meghatározásokra van szükség a célkitűzések megvalósításához, semmint számszerűsítettkre.

Romániában a 2010 márciusában közzé tett hivatalos adatok az EU 2020 stratégia által előrevetített minimálisnál sokkal alacsonyabb szintű foglalkoztatottságot jeleznek (a 75%-hoz képest csupán 50%-ot),

azzal, hogy a jelen gazdasági körülmények folytán továbbra is a lefelé haladó spirált követjük. Továbbra is a nők, a 45 év felettiek és a fiatalok számára lesz a legnehezebb munkát találni. Elég nehéz elhinni, hogy Románia 2020-ra képes lesz elérni a stratégiában foglalt célokat.

Válaszokat kell találnunk azokra a kérdésekre, amelyek a teljes potenciális munkaerő hozzájárulásához, valamint a különböző társadalmi csoportokra vonatkozó ismereteinkhez kapcsolódnak: ahhoz, milyen a nők és férfiak, az idősek és a fiatalok, valamint a bevándorlók helyzete a munkaerőpiacon. Más kérdések ahhoz kapcsolódnak, hogyan csökkentjük a fiatalok körében tapasztalható munkanélküliséget, és hogyan növeljük hatékonyan a nők munkaerőpiaci részvételét mindenféle üzleti szférába való bevonásuk bővítésével. Ha ezekre a kérdésekre nem tudunk egyértelmű választ adni, a foglalkoztatottság növeléséhez és a szegénység csökkentéséhez kapcsolódó célok a lisszaboni menetrend céljainak sorsára fognak jutni.

Georgios Stavrakakis (S&D), írásban. – (EL) Szeretném kifejezésre juttatni megelégedésemet a márciusi Tanács következtetéseivel kapcsolatban, amiért azok elismerik az Európa 2020 stratégián belül a kohéziós politika jelentőségét, ezáltal kitöltve a Bizottság kezdeti szövegében található űrt, amely egyáltalán semmilyen utalást nem tett a kohéziós politikára. Barroso úr és Hahn biztos úr is elismerték, hogy a kohéziós politika hozzájárulásának döntő jelentősége van a stratégia megvalósításában. A kohéziós politika jelentősen hozzájárult a versenyképesség erősítéséhez és a foglalkoztatás növeléséhez, különösen az „elkülönítés” révén, és nekünk mindent fel kell használnunk, amit e kereteken belül idáig elértünk. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a kohéziós politikát egyszerű eszközzé egyszerűsítsük az Európa 2020 végrehajtása céljából. Ennél sokkal nagyobb lehetőségek rejlenek benne. Mint a helyi és regionális szintű szolidaritás elvének valódi kifejeződése, garantálja a fejlesztési kezdeményezések kivitelezhetőségét, és garantálja, hogy az Európa 2020 az EU általános céljait, nevezetesen a kohézió mindhárom dimenziója, vagyis a gazdasági, a társadalmi és a területi kohézió erősítését fogja szolgálni, és nem csupán az egyoldalú gazdasági fejlődésre fog korlátozódni. Végezetül, annak érdekében is fel kell használnunk a kohéziós politika lehetőségeit, hogy elkerüljük a különböző európai politikák közötti célbeli és finanszírozásbeli átfedéseket.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D), írásban. – (HU) Az EU2020-as stratégiának elő kell segítenie az európai gazdaság „zöld forradalmát”, az erőforrás-takarékos, környezetbarát és fenntartható gazdasági szerkezetváltást, a zöldinnovációt. A fejlődés azonban nem jelentheti pusztán a már jelenleg is átlag felett teljesítő európai térségek támogatását, a fejlesztések jelentős részét a leginkább elmaradott, leghátrányosabb régiók támogatására kell koncentrálnunk. Európa keleti és nyugati fele között továbbra is hatalmas különbség mutatkozik a gazdaság hatékonyságában. Bulgáriában például háromszor annyi energia szükséges egységnyi GDP megtermeléséhez, mint Németországban, amely az energiaárak emelkedése esetén tovább rontja az ország versenyképességét.

A gazdaság zöld szerkezetváltásának támogatása során az Európai Unió nem feledkezhet meg a már létező és bevált közösségi politikákról, így a közös agrárpolitikáról és a kohéziós politikáról. A Közös Agrárpolitikára a környezetvédelmi és a klímaváltozás elleni küzdelem jegyében megfogalmazott célok teljesítéséhez is szükség lesz. Az európai vidék legjobb gazdái maguk a mezőgazdasági termelők. Az EU2020-as stratégia nem lehet sikeres a kohéziós politika nélkül sem. A kohéziós politika biztosítja mindazt az eszközrendszert és rugalmasságot, amelyre egy uniós gazdaságfejlesztési politikának szüksége van. A kohéziós politika eszközeivel bármely szakpolitikai cél teljesítését támogatni tudjuk, így elő tudjuk segíteni a megújuló energiaforrások fejlesztését, növelni tudjuk az energia- és erőforrás-hatékonyságot, ösztönözni tudjuk a zöldinnovációt.

Nuno Teixeira (PPE), írásban. – (PT) Tíz év telt el a lisszaboni stratégia elfogadása óta, ám célkitűzéseinek nagy része megvalósítatlan maradt. Legaggasztóbb ezek közül a gyenge gazdasági növekedés, mivel ez döntő jelentőséggel bír a többi cél szempontjából is, és mivel a stratégia 10 évéből mindössze kettőben haladta meg a növekedés a 3%-ot.

A lisszaboni stratégia erős eltökéltséget mutatott, ám hiányzott belőle a hathatós fellépés, mivel nem kötelező erejű jogi eszközökön és a nyílt koordinációs módszeren alapult. A foglalkoztatási célok mellett az új Európa 2020 stratégia az oktatáshoz, a környezethez, a szegénység elleni küzdelemhez és az innovációba való befektetésekhez kapcsolódó célokat is magában foglal. Az új célkitűzések és a megvalósításukra szolgáló eszközök egyaránt a tagállamok sajátjai, így tehát a válság, valamint a stabilitási és növekedési tervek iránti elkötelezettség kontextusában jobb irányító mechanizmusokra, valamint valódi gazdasági és költségvetési koordinációra van szükségünk az országok között. Ez a program a gazdasági bizonytalanság és a magas munkanélküliség idején születik, amelyek felszámolása azonnali prioritást igényel. A Bizottságnak tehát a „volánhoz kell ülnie”, és vezető szerepet kell vállalnia a folyamatban. Az erőteljes gazdasági növekedés

létfontosságú lesz a stabilitási és növekedési tervek megvalósításában, és ezt az Európa 2020 stratégiában lefektetett reformok és befektetések tudják majd ösztönözni.

Iuliu Winkler (PPE), írásban. – (HU) Meggyőződésem, hogy merészet kell álmodni, az Európa 2020 dokumentumnak ki kell terjednie a közösségi együttműködés minden területére, közép és hosszú távú európai stratégiává kell válnia. Sikeréhez azonban elengedhetetlen az európai polgárok szolidaritása. Az új stratégia a Lisszaboni Szerződés szerint a kibővült Európai Unió már 27 tagállamának hozzájárulásával készül, ezzel polgáraink magukénak érezhetik a közös európai erőfeszítéseket. A romániai magyar választópolgárok arra várnak, hogy az Európai Unió a közösségi szolidaritás kifejeződéseként megoldást találjon a dél- és közép-kelet-európai térség gyors felzárkózására. A stratégiának szólnia kell országaink távlatos fejlődéséről, a belső piac, a mezőgazdaság és a kkv-k fejlesztéséről, de olyan érzékeny kérdésekről is, mint a szociális háló, a demográfiai kihívások, esélyegyenlőség a munkaerőpiacon, az élet minden területén egymásba kapcsolódó európai rendszerek és hálózatok. Az Európa 2020-as stratégia legyen a felzárkózás és a konvergencia stratégiája.

Artur Zasada (PPE), írásban. – (PL) Az Európa 2020 stratégiáról szóló vita során nem szabad megfeledkeznünk egy olyan fontos és jelentős ügyről sem, mint a közlekedés. A közlekedési ágazat az Európai Unió GDP-jének közel 10%-át generálja, és több mint 10 millió munkahelyet teremt. Az európai belső piac viszonylatában, valamint a személyek és áruk szabad mozgásához való jog gyakorlásában is jelentős szerepet játszik. Véleményem szerint a vasúti közlekedés kérdését határozottan és gyorsan kellene kezelni. Biztos vagyok benne, hogy 2020-ra növelhetjük a transeurópai vasútifolyosó-hálózatot. Úgy vélem, hogy 2014-től kezdődően minden kötött pályás járművet és új vasúti közlekedési összeköttetést az Európai Vasúti Forgalomirányítási Rendszerrel kompatibilis rendszerrel kell felszerelni.

20. Az Európai Unió az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményhez történő csatlakozásáról szóló megállapodás (vita)

Elnök. - Az ülést újra megnyitom.

A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozatai az EU-nak az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményhez történő csatlakozásáról szóló megállapodásról (2010/2647(RSP)).

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök asszony, ma, Athénban három embert fosztottak meg legfőbb emberi jogától, az élethez való jogtól. Erőszakos cselekmények miatt hunytak el, amelyet teljes mértékben és kategorikusan elutasítunk. A Tanács spanyol elnöksége részvétét és együttérzését kívánja kifejezni az áldozatok családjainak, ezért csak megismételni tudom a Parlament elnökének nyilatkozatát.

Éppen az emberi jogokról beszélünk, arról, hogy csatlakozni kívánunk az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményhez, amely jogok között – ahogy említettem – helyet kap az élethez és a fizikai jóléthez való jog.

Az Európai Unió az emberi jogokon és szabadságjogokon alapul, és létrejötté óta az elfogadott jogszabálysövegekben állandóan utalás történt a jogokra és alapvető szabadságokra. Ez a folyamat a Lisszaboni Szerződésben csúcson sodik ki.

Először is, Európa történelmében első alkalommal a Lisszaboni Szerződésbe beépítették az uniós polgárok jogilag kötelező erejű Alapjogi Chartáját. Ez azt is jelenti az intézmények számára, hogy az Unió az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény részes felévé válik.

Így az Unió által az emberi jogok terén megtett politikai, kulturális és jogi út kiteljesedésének lehetünk szemtanúi, azon emberi jogok terén, amelyeket az Unió politikái, cselekvései és identitása középpontjába helyez.

Ebben az összefüggésben az Európai Unió szempontjából azt tartjuk a legfontosabbnak, hogy elindította a folyamatot, hogy képes legyen aláírni az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményt, amikor eljön az idő. Ez többek között azt jelenti, hogy elfogadjuk a strasbourgi Emberi Jogok Európai Bíróságának joghatóságát, és erősítjük a polgároknak nyújtott garanciákat. Ez úgymond azt is jelenti, hogy az emberi jogok és alapvető szabadságok terén Európában egymás mellett létező különböző jogszabályokat némiképp közelítjük egymáshoz: a nemzeti jogszabályokat – a minden olyan európai országban létező garanciákat, amelyek az emberi jogokat tiszteletben tartó és oltalmazó demokratikus

országok –, az Európai Unió jogszabályait, valamint az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményt, amely egy másik olyan jogszabály, amelynek nem csupán az Európai Unió tagállamai a szerződő felei, hanem más európai országok is, még ha nem is részei az Uniónak.

Ekképpen a jogszabályok konvergenciájának folyamatát látjuk, ami abban nyilvánul majd meg, hogy az Európai Unió aláírja az egyezményt.

Március 17-én a Bizottság azt az ajánlást terjesztette elő, hogy az egyezmény aláírása céljából az Unió nevében kezdjék meg a tárgyalásokat. Ettől az időponttól kezdve a Tanács minden tőle telhetőt megtett a tárgyalási mandátumról folytatott vita felgyorsítása érdekében. A Tanácsban létrejött egy munkacsoport, amely az Európai Bizottsággal szoros partnerségben folytatja a vitákat.

A Tanács alaposan figyelembe vette a 8. jegyzőkönyvben felsorolt összes felhatalmazást, amely ebben a tekintetben jogi hivatkozási pontként szolgál; ilyenek például: az Uniónak az európai egyezmény ellenőrző szerveiben való esetleges részvétele, valamint az, hogy tiszteletben kell tartani az Unió és az intézmények hatásköreit. A Tanács mérlegelte annak szükségességét is, hogy egy uniós bírát nevezzenek ki a strasbourgi bíróságba, és hogy az Európai Parlament részt vegyen az Európa Tanács Parlamenti Közgyűlésében, az Unió pedig a Miniszteri Bizottságban, amikor az emberi jogokról szóló európai egyezmény alkalmazásával kapcsolatos feladatait gyakorolja.

A Tanács szorosan figyelemmel kísérte a Parlament által idén márciusban tartott vitákat és meghallgatásokat is, és alaposan fontolóra vette a Parlament által Ramón Jáuregui Atondo, Gál Kinga és Cristian Dan Preda jelentéstervezetében megfogalmazott véleményeket is. A spanyol elnökség várakozása és a Tanács álláspontja szerint az Európai Tanáccsal folytatandó – időigényes, technikai és komplex jellegű – tárgyalás megbízását 2010 első felének végén fogadják majd el.

Viviane Reding, a Bizottság alelnöke. – Elnök asszony, kollégám, Olli Rehn már megfogalmazta a Bizottság álláspontját, és részvétét nyilvánította a görögországi tragédiával kapcsolatban, így engedjék meg, hogy megvizsgáljam, miként léphetünk előre munkánkkal, mivel ez bír majd a legnagyobb jelentőséggel abban, hogy kiteljesítsük az alapvető jogok védelmének rendszerét az Unióban. Az EU csatlakozása az emberi jogokról szóló európai egyezményhez, amit a Lisszaboni Szerződés rögzít, immár nem egy lehetőség. Ez a cél, ahogy azt az elnökség éppen most annyira jól megfogalmazta, azonban a csatlakozás csak egyike az Európai Unió szintjén megfogalmazott, rendkívül ambiciózus és átfogó emberi jogi politika négy elemének.

Először is, a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével az Alapjogi Charta jogilag kötelező erejűvé válik, és e jogilag kötelező erejű charta az alapvető jogok melletti politikai elkötelezettség, a láthatóság és a jogbiztonság szempontjából az emberi jogok legmodernebb minősítését jelenti a világon, és rögzíti az egyezményben megalapozott összes jogot. E jogok célja és hatóköre megegyezik az egyezményben foglaltakéval, azonban a charta ennél továbbmegy. A chartában megtaláljuk az alapvető jogok úgynevezett harmadik generációját: az adatvédelmet, a bioetikai garanciákat, valamint a helyes és átlátható hivatali magatartással kapcsolatos garanciákat. A charta által nyújtott védelemnek legalább az egyezmény által biztosított védelem szintjén kell állnia. Sok esetben azonban túllép azon.

Másrészt az alapvető jogok előmozdítását a stockholmi program prioritásként kezeli, stratégiai iránymutatásokat fogalmazva meg a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség kialakítására Európában.

Harmadrészt új tárcákat hoztak létre a Bizottságon belül – jogérvényesülés, alapvető jogok és állampolgárság –, ami jól mutatja, hogy milyen nagy jelentőséget tulajdonít a Bizottság az e területen tett bizottsági fellépések erősítésének.

Negyedrész az EU csatlakozik az egyezményhez. Ez garantálja, hogy minden olyan személy, akinek sérelmére egy uniós intézmény vagy szerv megsértette az egyezményt, ugyanolyan feltételek mellett nyújthat be panaszt az Unió ellen a strasbourgi bíróságon, mint amelyek a tagállamok ellen benyújtott panaszok esetén alkalmazandók. Politikai szempontból a csatlakozás azt jelenti, hogy az Európai Unió újólág megerősíti az egyezmény rendszere által az emberi jogok védelmében betöltött szerepet Európában – a tágabb értelemben vett Európában, nem csupán az Európai Unióban –, viszont azzal, hogy csatlakozik az egyezményhez, az Európai Unió teljes súlyával a strasbourgi rendszer mögé áll, ez pedig az emberi jogok területén a külső bírósági felügyelet rendszerét jelenti, hiszen jogrendünket immár teljes mértékben és formálisan is e felügyelet alá rendljük. Mindez természetesen mind belföldön, mind pedig a külső partnerek szemében erősíteni fogja az EU emberi jogok melletti rendkívül erőteljes elkötelezettségének hitelességét.

Március közepéig a Bizottság javaslatot tett a Tanács tárgyalási mandátumára. A Lisszaboni Szerződés 8. jegyzőkönyve megköveteli, hogy a csatlakozással kapcsolatos megállapodásban bizonyos számú érdemi garanciát írjanak elő, mivel meg kell őriznünk az uniós jog néhány sajátos jellemzőjét, a Bizottság Tanácshoz intézett ajánlása pedig teljes mértékben figyelembe veszi ezeket a követelményeket. Csupán kettőt kívánok most megemlíteni ezek közül.

Nyilvánvaló, hogy az Unió Szerződésekben meghatározott hatásköreit nem érintheti az egyezményhez való csatlakozás, és a csatlakozási megállapodás rendelkezéseinek ezt nagyon egyértelműen le kell szögezniük. Ugyanígy az Európai Unió csatlakozása nem érintheti sem az egyes tagállamoknak az Emberi Jogok Európai Bíróságával, illetve a jegyzőkönyvekkel vagy fenntartásokkal kapcsolatos helyzetét. A tárgyalások során ezért biztosítani kell, hogy a csatlakozási megállapodás csak az Unió intézményei vagy szervei által elfogadott aktusok és intézkedések tekintetében keletkeztessen kötelezettségeket az egyezmény anyagi jogi rendelkezései alapján.

A Bizottság most arra törekszik, hogy az Európai Uniót problémamentesen beillessze az egyezmény rendszerébe. A csatlakozásnak ezért meg kell őriznie e rendszer anyagi jogi és eljárásjogi jellemzőit. Mindazonáltal a csatlakozásnak eleget kell tennie két követelménynek. Először is, ahogy már említettem, fenn kell tartani az Európai Unió jogának sajátos jellemzőit; fontos kérdés, hogy a csatlakozás után biztosítsuk a Bíróság függetlenségét és előjogait. Előterjesztettek egy érdekes javaslatot, amelynek célja az, hogy bevonja a Bíróságot olyan helyzetekben, amikor az Unió jogi aktusainak összeegyeztethetőségét kérdőjelezi meg a strasbourgi bíróságon, anélkül, hogy előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújtottak volna be. E javaslatok talán kidolgozhatók úgy, hogy ne kelljen módosítani a Szerződést, a Tanács munkacsoportjának pedig gondosan elemeznie kell és meg kell vitatnia ezeket. Tudom, hogy a spanyol elnökség mindent megtesz annak érdekében, hogy előrelendítse ezeket a vitákat.

Másrészt fontos, hogy kezeljük az Unió mint önálló hatáskörökkel felruházott különálló jogalany sajátos helyzetét, amely a tagállamok mellett szerződő felévé válik egy olyan mechanizmusnak, amelyet eredetileg nem erre a célra – hanem a tagállamok számára – terveztek meg, és így az egyezményben az uniós jog sajátos természetét illetően néhány technikai és eljárásjogi kiigazításra van szükség. Ilyen kiigazítás az úgynevezett „alperestársi mechanizmus”.

Kiemelten fontos, hogy figyelembe vegyük az uniós jog tagállamok általi decentralizált végrehajtását. E mechanizmus értelmében az Unió alperestársként jogosult csatlakozni az eljáráshoz a valamely tagállam ellen indított ügyekben, amikor az uniós jog képezi az eljárás tárgyát.

Intézményi szempontból szeretném hangsúlyozni a Bizottság álláspontját, amely szerint az Európai Unió képviselőinek más szerződő felek képviselőire vonatkozókkal egyenlő feltételek mellett kell szerepet vállalniuk az egyezmény szerveiben. Ennek értelmében például az egyezmény egyik alapelve, hogy minden egyes szerződő fél egy bírót választ. Ez az elv biztosítja, hogy minden jogrendszer képviseltetve legyen a strasbourgi bíróságban; egyben tükröződik benne az egyezmény által létrehozott kollektív garanciarendszer, amelyben minden szerződő félnek részt kell vennie, ami azt jelenti, hogy szükségünk van egy olyan állandó és teljes jogú bíróra, akit az Unió választ meg, és aki ugyanazzal a jogállással és ugyanazokkal a kötelezettségekkel rendelkezik, mint a többi bíró, és minden ügyben fel tud lépni.

Nem elégséges egy olyan ad hoc bíró, aki csak az Unió ellen indított vagy az uniós jogot érintő ügyekben léphet fel. E bíró megválasztásának módját illetően az egyezményben előírt rendes eljárást kell itt is alkalmazni. Ez azt jelenti, hogy az Európa Tanács Parlamenti Közgyűlése választja meg e bírót az Európa Unió által bemutatott három jelölt közül. Úgy véljük, lehetővé kell tenni, hogy megfelelő számú európai parlamenti képviselő vegyen részt a Parlamenti Közgyűlés azon ülésein, amikor a strasbourgi bíróság bírót választják meg.

Szeretnék köszönetet mondani az Alkotmányügyi Bizottság, valamint az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság előadóinak, Jáuregui úrnak és Gál asszonynak az ügyben fogytatott kiváló együttműködésükért, és úgy gondolom, hogy az Alkotmányügyi Bizottság által március 18-án szervezett meghallgatás rendkívül hasznos volt. Annak is örülök, hogy a Tanács spanyol elnöksége kiemelten kezelte ezt az ügyet. Ezért bízok abban, nyár után megkezdhetjük a tárgyalásokat a csatlakozásról. Jómagam biztosítani fogom, hogy a Bizottság az Unió tárgyalójaként a tárgyalási folyamat során teljes körűen tájékoztassa a Parlamentet.

Elnök asszony, nem hinném, hogy egy ilyen napon ismételten hangsúlyoznom kellene, milyen fontosak az alapvető jogok Európa számára és mindazon jogi aktusok tekintetében, amelyekre javaslatokat teszünk. Biztos vagyok abban, hogy az Uniónak nem okoz majd nehézséget, hogy eleget tegyen az egyezmény

normáinak, azonban az egyezményhez való csatlakozás mindenképpen erősíteni fogja az alapvető jogok védelmét Európában, ami alatt minden egyes Európában élő ember alapvető jogainak védelmét értem.

Marietta Giannakou, a PPE képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök asszony, teljes mértékben helyeslem a López Garrido úr által a spanyol elnökség nevében tett nyilatkozatot és Reding asszony nyilatkozatát, és gratulálni szeretnék Jáuregui Atondo úrnak és Gál asszonynak jelentésükhöz és munkájukhoz.

Az EU csatlakozása az Európa Tanács európai egyezményéhez a Lisszaboni Szerződés alkalmazásában történik, és e csatlakozás szélesíteni fogja polgárai emberi jogainak védelmét. Egy páneurópai rendszert kínál az alapvető szabadságok és emberi jogok védelmére, amelyet a strasbourgi Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlata szabályoz. Ugyanakkor a külső védelem mellett az Európai Unió képviseletet szerez az emberi jogok külső védelmére nemzetközi szinten, erősítve ezzel hitelességét harmadik országokkal szemben, amelyektől kétoldalú kapcsolatai keretében gyakran követeli az emberi jogokról szóló egyezmény betartását.

Elnök asszony, az emberi jogokról és alapvető szabadságokról akkor vitatkozunk, amikor hazámban, Athénban szélsőséges és marginális helyzetű egyének meggyilkoltak három polgárt, három munkást a gazdasági válságra válaszul hozott kormányzati intézkedések elleni tüntetéseken. Amellett, hogy részvétemnek és fájdalomnak adok hangot nem csak saját nevemben, hanem a görögországi fő ellenzéket képviselő kollégáim nevében is, rá kívánok mutatni, hogy képviselőcsoportunk elkötelezett amellett, hogy határozottan közreműködjön a demokrácia oltalmazásában és az intézmények zökkenőmentes működésében.

Tisztelettel adózunk azért a pénzért, amelyet e kritikus időkben partnereink és a Nemzetközi Valutaalap biztosítottak számunkra, és szilárd elkötelezettségünk, hogy elősegítsük a szükséges reformokat a válságból való kilábalás érdekében. Felelős félként hozzá kell járulnunk azokhoz az erőfeszítésekhez, amelyek fenntartják a nyugalmat, és a demokráciát aláásó szélsőséges elemek eltávolításával oltalmazzák a görög nép egységét.

Ramón Jáuregui Atondo, az S&D képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök asszony, ha egyetlen területre kell összpontosítanom azt, amiről ma beszélünk, akkor azt mondanám hangosan és világosan az európai közvéleménynek, hogy első alkalommal lesz egy olyan bíróságuk, amely garantálja emberi jogait és alapvető szabadságait az Európai Unióval, valamint saját országaikkal szemben, amikor azok az uniós jogot hajtják végre.

Az alapvető elképzelés az, hogy van egy bíróság az európai emberek számára, a strasbourgi bíróság, amely garantálja, hogy az uniós jog és annak egyes tagállamokon belüli alkalmazása eleget tegyen azoknak a minimális garanciáknak, amelyek az európai eszme központi elemét képezik. E minimális garanciák mintegy köldökzsinórból, az európai integráció történelmi folyamatából táplálkoznak. E folyamat az integráció civilizációs folyamata, amely az emberi méltóság – az emberek méltóságának – eszméjén alapul, és a demokráciában, a jogállamiságban, valamint a jogállamiságon és az emberi jogokon alapuló jóléti államban ölt testet.

A Lisszaboni Szerződés lehetőséget adott számunkra, hogy az Európai Unió hivatalos formába öntse a chartát, amely – ahogy Reding asszony is mondta – az alapvető jogok legteljesebb chartája, amelyet ezen a területen létrehoztak, és megköveteli tőlünk, hogy szerepet vállaljunk a strasbourgi bíróságban.

Ez az, amit most el fogunk fogadni. Tudom, hogy számos technikai probléma merül fel, én csupán azt kívánom megvilágítani, mennyire fontos volt az, hogy a Bizottság gyors és hatékony munkát végzett azzal, hogy egyedi mandátumot dolgozott ki, lehetővé téve számunkra, hogy továbblépjünk e tárgyalásokban.

Szeretnék gratulálni a munkájához, Reding asszony, amely – hogy ismétlem magam – gyors és hatékony volt, és gratulálni szeretnék a spanyol elnökségnek is. Szeretném bejelenteni, hogy a következő ülésen elfogadjuk a Parlament e tárgyban született jelentését, és folyamatos figyelmüket, tájékoztatásukat és támogatásukat szeretném kérni ezen összetett, de Európa számára rendkívül fontos tárgyalások során.

Cecilia Wikström, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök asszony, az EU-nak az európai egyezményhez való csatlakozása már hosszú ideje napirenden van. Immár megvan az a jogalap, amellyel a csatlakozás valósággá válhat. Mindannyian csak örülhetünk ennek. Azzal, hogy az EU csatlakozik az európai egyezményhez, kiegészül és erősödik az emberi jogok védelme, tagállamaink polgárai jobb védelmet élveznek az EU tevékenységeivel kapcsolatban, a joggyakorlat pedig jobb összhangban lesz a két európai bíróságon, a hágai és a strasbourgi bíróságon az emberi jogok területén.

Azzal, hogy csatlakozik az európai egyezményhez, az EU intézményei alávetik magukat az Emberi Jogok Európai Bírósága igazságszolgáltatásának. Ez garantálja majd annak független külső nyomon követését, hogy az EU tiszteletben tartja-e az alapvető jogokat és szabadságokat.

Nagyon fontos lépés ez. Nagyon könnyű abba a hitbe ringatni magunkat, hogy nálunk, Európában sosem fordulnak elő olyan emberi jogi jogsértések, mint amilyeneket a világ más részein elkövetnek. Az Európai Unió tagállamaiként olyan jogszabályokkal, alapszabályokkal és mélyen gyökerező európai értékekkel rendelkezünk, amelyek oltalmazzák jogainkat. A Lisszaboni Szerződés első sorai alapján a szólásszabadság, a sajtószabadság és a vallásszabadság olyan európai szabadságjogok, amelyeket Európában mindenhol kivétel nélkül tiszteletben kell tartani. Sajnálatos módon ez nem mindig van így, mivel vannak olyan uniós tagállamok, amelyek megsértik az alapvető jogokat. Az is sajnálatos, hogy mit itt, ebben a Házban tétlenül nézzük ennek bekövetkeztét.

Azzal, hogy polgárai jogainak és szabadságainak erősítése és kiegészítése érdekében az EU csatlakozik az európai egyezményhez, jelentőségre tesz szert az, hogy a Parlamentben az egyezményrel összhangban alkossunk jogszabályokat és járjunk el. Valójában még sok tennivalónk van a saját házunk táján a tagállamokban, és valóra kell váltanunk azokat a szép szavakat, amelyek közös értékeinket képezik.

Heidi Hautala, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FI) Elnök asszony, nagyon fontos, hogy az emberi jogokat belső értéknek tekintjük, bár eszközértékük is van, amit akkor ismerek fel, amikor az Emberi Jogi Albizottság elnökeként harmadik országok képviselőivel beszélek.

Éppen ma beszéltem a marokkói parlament néhány képviselőjével. Nagyszerű dolog, hogy azt mondhatom nekik, hogy az Európai Unió saját tevékenységeiben is hangsúlyozza az emberi jogok fontosságát, és nem csupán kioktatni próbál másokat arról, milyen fontosak is az emberi jogok. Ekképpen elmagyarázhatjuk a harmadik országok képviselőinek, hogy az Európai Uniónak az emberi jogok európai egyezményéhez való csatlakozása tényleg azt jelenti, hogy tevékenységeinket külső felügyeletnek vetjük alá, ahogy azt már itt kifejezték. Azt is mondhatom, hogy az első alkalommal egy külön biztosunk van, aki kifejezetten ezekért az ügyekért felel a jogi kérdések összefüggésében.

Meg szeretném említeni, hogy az Európai Uniónak az emberi jogok európai egyezményéhez való csatlakozása nyilvánvalóan nem fogja megoldani azt a problémát, hogy az Emberi Jogok Európai Bírósága munkája során teljesen túlterhelt. Át kell gondolnunk, miként oldhatjuk meg ezt a problémát, amely a rendezendő ügyekben mutatózó elmaradás miatt alakult ki.

Határozottan javaslom, hogy az Unió csatlakozzon a különböző hasznos kiegészítő jegyzőkönyvekhez is, amelyek olyan kérdésekkel foglalkoznak, mint a kínzás tilalma, a rasszizmus elleni küzdelem, valamint a hatékonyabb jogszabályok.

Zbigniew Ziobro, az ECR képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony, úgy tűnik, hogy korlátozott hatása lesz annak, hogy aláírjuk az Európai Uniónak az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményhez való csatlakozásáról szóló megállapodást, mivel Európában már régóta az emberi jogok védelmének normájaként fogadják el az egyezményt. Az egyezmény mind az európai jogban, mind pedig az egyes tagállamok politikai szektoraiban elérte ezt a státuszt.

Rá kell mutatni azonban azokra a problémákra is, amelyek az Európai Bíróság és az Emberi Jogok Európai Bírósága közötti versengésből adódhatnak az esetleges bírósági döntések terén. Az ügyet ezért nagyon alaposan elemezni kell, hogy később ne vétsünk olyan hibákat, amelyeket aztán javítani kell.

Emellett azt feltételezhetjük, hogy az Európai Bíróság határozatait és az uniós jogról alkotott értelmezéseit az Emberi Jogok Európai Bírósága értékeli majd. Ekképpen az Emberi Jogok Európai Bírósága jelentős joghatóságra tesz szert az uniós intézmények felett. Ennek fényében e döntés valamennyi következményét mérlegelni kell, hogy elkerüljük az elhamarkodott lépéseket. Ugyanakkor meg kell vizsgálnunk mindkét fontos európai bíróság működésének reformját is.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Egyszerűen nem értem, emberi jogokkal foglalkozó jogásként, hogy milyen hozzáadott értéket jelent az európai állampolgárok emberi jogi védelme szempontjából az, hogy ugyanahhoz az emberi jogi konvencióhoz csatlakozik az Európai Unió, amihez egyébként már minden egyes európai uniós tagállam csatlakozott. Engedjék meg azt, hogy néhány összefüggést világossá tegyek, mert azt látom, hogy a nem jogász kollegák meglehetősen félre vannak itt vezetve. A következő a helyzet. Létezik egy olyan, egyébként tényleg nagyon fontos emberi jogi instrumentum, amit úgy neveznek, hogy az emberi jogok európai egyezménye. Ez nem az Európai Unióhoz, hanem a kvázi ikertestvérünkhöz, az Európa Tanácshoz tartozó egyezmény.

Amennyiben valamely állam megsérti az egyezményben foglalt és biztosított jogát a polgárának, akkor az állampolgár Strasbourgban, az Európai Jogok Emberi Jogi Bíróságához fordulhat, hogy ott nyerjen

jogorvoslatot, vagy jogérvényesítést a saját államával szemben. Ez a lehetőség, ahogy azt mindenki tudja, ma is fennáll minden európai uniós tagállam polgára számára. Aligha hiszem, hogy van köztünk olyan képviselőtárs, aki ne ismerne olyan esetet, amikor az ő tagállamában valaki azzal fenyegetőzött, hogy elmegyek egészen Strasbourggig, el is ment, megnyerte az ügyet a saját tagállamával szemben. Akkor mi az újdonság, mi a hozzáadott érték, azonkívül, hogy valaki az európai uniós networkból kap egy jól fizető bírói állást Strasbourghban.

Kinga Gál (PPE). – (HU) Tisztelt Elnök Asszony! Miniszter Úr! Biztos Asszony! Tisztelt Képviselőtársaim! Az Unió életében igen fontos momentumot képeznek ezek a pillanatok, mint a mai vitánk is. Ami évekkkel ezelőtt bevezethetetlen akadálnak minősült, ma most itt arról beszélünk, hogy milyen mandátummal tárgyal majd a Bizottság az Unió csatlakozásáról az európai emberi jogi egyezményhez. Ahhoz az egyezményhez, amelyet épp az idén lesz 60 éve, hogy elfogadtak, és ezalatt a 60 év alatt számos polgárnak adott hitet abban, hogy meg lehet az igazát, akár az adott állammal szemben is. Ezzel a vitával szorosan összefügg, ezért újra meg újra hangsúlyozni kell azt, amit Reding biztos asszony már említett, hogy december óta kötelező erővel bír az EU alapvető jogok chartája, amely az egyik leghaladóbb szellemű dokumentum az alapvető jogok területén.

A konvenció megerősíti a chartát, a charta pedig kiegészíti a konvenciót. December óta a Lisszaboni Szerződés az Uniót kötelezi az emberi jogi egyezményhez való csatlakozásra. Ezért célunk a csatlakozás minél sikeresebb megvalósítása kell legyen. Ebben a legfontosabb kérdés, hogy milyen többletet hoz a csatlakozás az Unió polgárainak az életében. Ilyen értelemben készült el a jelentésem véleménye a csatlakozásról, amelyet a LIBE Bizottság egyhangúlag erősített meg. Kérem tehát a Tanácstól és a Bizottságtól, hogy a tárgyalások során mindent tegyenek meg annak érdekében, hogy a csatlakozás valóban egy értéket, egy hozzáadott értéket jelentsen az Unió állampolgárai számára anélkül, hogy túlzott elvárásokat gerjessenek.

Ugyanakkor számos kérdés vár tisztázásra a tárgyalások során. Az egyik ilyen lényeges kérdés a bíróságok egymáshoz való viszonya. A belső jogorvoslat teljes kimerítésének feltétele. Mindamellett fontosnak tartom figyelembe venni azt is a tárgyalások folyamán, hogy a strasbourgi Emberi Jogi Bíróság működésének reformja egybeesik az Unió egyezményhez való csatlakozásával. Egyedülálló kísérlet lesz az Unió csatlakozása a konvencióhoz, de ez nem veszélyeztetheti azt, ami már működik az emberi jogaink érvényesítése terén. A csatlakozás csakis akkor lesz sikeres, ha valóban erősíti, az emberek számára elérhetővé teszi az eddig is működő intézményeket. Vigyázzunk arra, hogy ezt ne veszélyeztessük, hogy a nagy lelkesedésben ne hagyjuk a fürdővízzel együtt a gyermeket is kiöntsük, ahogy ezt egy magyar közmondás találóan mondaná. Én úgy gondolom, hogy ez egy nagyon fontos momentum, és jó úton haladunk. Kérem a Bizottságot és Tanácsot, hogy ezt erősítve határozza meg mandátumát és tárgyaljon az elkövetkező időszakban.

ELNÖKÖL: MARTÍNEZ MARTÍNEZ ÚR

alelnök

Gál asszony, az ön személyében most találkozom először magyar képviselővel azóta, hogy megtudtuk, hogy képviselőtársunkat és egyben barátomat, Schmitt Pál urat megválasztották a magyar parlament elnökévé. Azt kell mondanom, hogy nagyon hiányozni fog nekünk barátunk, Schmitt úr, mégis kérem önt, hogy hivatalosan is adja át neki gratulációinkat; biztos vagyok benne, hogy nagyszerűen fogja vezetni hazája parlamentjét.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Bár az összes tagállam aláírója az egyezménynek, az EU mint teljes egység csatlakozása nem csupán egy új dimenziót nyit meg az emberi jogok védelme előtt az EU-ban, hanem egyben – hangsúlyozni szeretném – egy jogi és politikai jelzés is az EU és Európa közötti kapcsolatok erősítésére. Támogatni kívánom azt az elképzelést is, hogy az EU-nak az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezményhez való csatlakozása mellett komolyan megfontoljuk a szociális jogok területét felvázoló jogszabály átfogó elfogadását – a felülvizsgált európai szociális charta európai szintű elfogadása az Unió egészére vonatkozóan például nyilvánvalóan üdvözlendő lépés lenne.

Az EU egyezményhez való csatlakozása felveti az Unió politikai képviseletének kérdését az Európa Tanács szerveiben. Ugyanakkor az emberek azt mondják, hogy az Európai Parlamentnek is tevékeny szerepet kell játszania ebben a folyamatban. Elvben egyetértek ezzel a véleménnyel, biztos asszony, de attól tartok, hogy a folyamat, ideértve annak egyes elemeit is, nem lesz könnyű. Még ha jelenleg osztom is lelkesedésüket – és természetesen a Tanács is megérdemli köszönetünket nagyon jó munkájáért –, fel kell készülnünk arra, hogy a folyamat nagyon bonyolult lesz, és még mindig sok tennivalónk van ezen a téren.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Elnök úr, az Európai Unió az emberi jogok tiszteletben tartásán alapul. Tulajdonképpen ez az intézmény egyik legtisztább szempontja. Csak éppen az a benyomásom, hogy kizárólag saját polgáraink számára építjük ezeket az emberi jogokat. Beňová asszony és Wikström asszony beszélt már erről. Nekem azonban az a benyomásom, hogy elhanyagoljuk azt, amiről Hautala asszony beszélt, ez alatt pedig azokat az erőfeszítéseket értem, amelyeket az emberi jogok térnyeréséért teszünk az EU-n kívül. Meggyőződésem, hogy ezen a téren hiányzik az Európai Unió elkötelezettsége.

Reménnyel tölt el, hogy üdvözölhetem az Európai Unió csatlakozását az egyezményhez, mert ez lehetőséget teremt a jogok rendszerének bizonyos fokú következetességére és az emberi jogok védelmére az Európai Unióban. Szem előtt kell tartani, hogy amikor új jogokat teremtünk, más szabadságjogokat nem szabad korlátoznunk. Ez természetesen a filozófusok és a jogtudósok asztala, azonban e feszültség igenis létezik a jogok és szabadságjogok között. Mindezeket figyelembe véve mindkét jogalkotónak és később a jogot alkalmazó bírának is tudatában kell lenniük ennek.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a Lisszaboni Szerződés 6. cikke megállapítja, hogy az EU csatlakozik az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményhez, ami az alapvető jogok rendszerének erősítését jelenti az EU-ban. Az emberi jogokról szóló európai egyezmény rendkívül fontos az emberi jogok és alapvető szabadságok védelme szempontjából Európában. E jogrend melletti elkötelezettségünk erősíti az uniós polgárok alapvető jogait, mivel egy újabb jogorvoslati eszközt kapnak a kezükbe, ha úgy vélik, hogy megsértették alapvető jogaikat.

Nagyon pozitív lépésnek tekintem, hogy az EU csatlakozik az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményhez, mivel ez tudatosítja majd az alapvető jogok fontosságát is az EU-ban, és ideális arra, hogy növelje az EU hitelességet külkapcsolataiban.

Rafał Trzaskowski (PPE). – Elnök úr, mindenekelőtt hadd mondjak köszönetet mindkét előadónak, Gál Kingának és Ramón Jáuregui Atondónak, valamint a Bizottságnak és az elnökségnek is.

. – (ES) Nagyon köszönöm nekik az elvégzett nagyon kemény, de szükséges munkát.

. – Amikor arról beszéltünk, hogy az EU csatlakozik az emberi jogokról szóló európai egyezményhez – és, ha jól emlékszem, az elmúlt tíz évben folyamatosan erről beszéltünk –, elég sok aggodalom merült fel azzal kapcsolatban, hogy az Emberi Jogok Európai Bírósága és az Európai Bíróság versengeni fog egymással, hogy a joghatóságot illetően problémákba ütközünk, és hogy megkérdőjelezhetik az Európai Bíróság joghatóságát.

Úgy vélem azonban, hogy munkánkkal egy olyan helyzetet értünk el, amelyben e két bíróság kiegészítheti egymást. Megpróbálunk mindent megtenni annak érdekében, hogy elkerüljük a hierarchikus gondolkodást, valójában viszont az emberi jogok védelmének e két rendszere kölcsönösen gyarapítják egymást. A jelenlegi tendenciát figyelve, amikor az Európai Bíróság a strasbourgi bíróság ítélkezési gyakorlatát követi és fordítva, azt gondolom, hogy a két rendszer egymás mellett létezik, és lényegében nincs köztük versengés, a legtöbb ezzel kapcsolatos félelem pedig szertefoszlott.

A *Bosphorus* ügyben nemrégiben hozott ítéletben, amelyet mindannyian jól ismerünk, az Emberi Jogok Európai Bírósága kimondta, hogy nem szükséges újra megvizsgálni az ügyet, mivel az EU a maga minőségében megfelelő szinten védelmezi az emberi jogokat. Felmerül tehát a kérdés: miért kell csatlakoznunk az egyezményhez? Ezt a kérdést itt ülő kollégáink vetették fel, a válasz pedig az, hogy igen, igenis csatlakoznunk kell. Hogy miért? Nem csak szimbolikus üzenete miatt, amely fontos szempont, hanem azért is, mert az emberi jogok védelmének egész uniós rendszere hitelességet nyer azon polgárok szemében, akik védelemben részesülnek az EU intézkedéseivel szemben, nem csak a tagállamokéval szemben, ahogy az jelenleg van. Akkor, amikor nincs hatékony bírósági felülvizsgálat sem nemzeti, sem pedig közösségi szinten – például amikor a felperes keresetindítási jogát elutasítják, vagy az érintett uniós szerv ellen nem lehet keresetet indítani: ezek azok a helyzetek, ahol hozzáadott értéket kapunk.

Azért csatlakozunk az egyezményhez, hogy koherensebbé tegyük az emberi jogok védelmének rendszerét, nem pedig azért, hogy aláássuk e rendszer hitelességét. Lojalításra van szükségünk, ezért követeljük, hogy a megfelelés elmulasztásával kapcsolatban ne lehessen államok közötti keresetet benyújtani, ha a cselekmény az uniós jog alkalmazási körébe tartozik. Ragaszkodunk ehhez, és minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk azért, hogy ezt jogszabályba ültessük.

Végezetül szeretnék köszönetet mondani a Bizottságnak, hogy létrehozta az Emberi Jogi Főigazgatóságot. Emlékszem, amikor még egyetemi hallgatóként Joseph Weiler cikket olvastam az emberi jogok védelméről. Ő arra a következtetésre jutott, hogy tehetünk amit csak akarunk az emberi jogokról szóló egyezményhez

való csatlakozás és annak kérelmezése terén, de ha a Bizottság azt nem hajtja végre és nem követi nyomon, az egész terméketlen talajra hull.

Nos, végre önöknek köszönhetően létrejött ez a főigazgatóság. Remélhetőleg tovább fogunk lépni, és a jelenleginél jobb lesz az emberi jogok védelme az Európai Unióban.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Örömmre szolgál, hogy a legalapvetőbb európai emberi jogi dokumentumhoz való csatlakozással az Unió újabb lépést tesz egy valóban egységes Európa kialakítása felé és megerősíti hitelét a harmadik országokban létező emberi jogi problémákkal szembeni fellépés során. Ám ne felejtsük el, hogy az emberi jogok védelme terén az Európa Tanács sok tekintetben az Unió előtt jár. Éppen ezért kérem a Bizottságot, hogy vizsgálja meg az Európa Tanács egyéb egyezményeihez történő csatlakozás lehetőségét, készítsen leltárt azokról az ET keretében kötött nemzetközi szerződésekről, melyekhez csatlakozva tovább fokozhatjuk az uniós jog emberi jogi szabályozásának minőségét.

Meggyőződésem, hogy ahhoz, hogy Európa valóban a szabadság, a biztonság és a jog térsége lehessen, az Európa Tanáccsal való együttműködésre és annak meglévő emberi jogi vívmányai átvételére is szükség van. E vívmányok közül kiemelt figyelmet kell szentelnünk a regionális vagy kisebbségi nyelvek európai chartájának, és a nemzeti kisebbségek védelméről szóló keretegyezménynek, melyek az európai szellemiség, a sokféleség tiszteletben tartása és az Alapjogi Chartában megfogalmazott jogok jegyében lefektetik az őshonos nemzeti kisebbségek problémáira adandó válaszok minimumkövetelményeit. Az Európai Unió tagállamai mind tagjai az Európa Tanácsnak, többségük aláírta és ratifikálta az említett dokumentumokat. Az lenne a természetes, ha az uniós joganyag ezirányú bővítése ilyen, már kidolgozott, és széles körben elfogadott egyezmények beemelésével történne meg.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) A Lisszaboni Szerződés hatálybalépése biztosította, hogy az Európai Unió csatlakozzon az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményhez. Lényegében az Emberi Jogok Európai Bírósága oltalmazza majd az alapvető jogokat és szabadságokat az EU fellépéseivel szemben. E tény annál is fontosabb, mert a tagállamok fontos hatásköröket ruháztak át az Európai Unióra. Hangsúlyoznom kell, hogy a csatlakozás nem fogja érinteni az uniós jog autonómiájának elvét, mivel a luxembourgi Bíróság marad továbbra is az egyetlen legfelsőbb bíróság az uniós jogot érintő valamennyi kérdésben.

Románia 1993-ban írta alá az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményt. Fontos rámutatni, hogy a román alkotmány 20. cikke rögzíti, hogy az alapvető emberi jogokra irányadó nemzetközi szabályozások, amelyeknek Románia szerződő fele, elsőbbséget élveznek a nemzeti joggal szemben.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Biztos Asszony! Nagyon fontos az, hogy az Európa Tanács, amelynek évtizedek óta kialakult működő és az Emberi Jogi Bíróság által ellenőrzött mechanizmusa van, és az Európai Unió ennek részese lesz. Régóta mondom, hogy nagyon nagy gond az emberi jogi védelemben és a kisebbségvédelemben Európában, hogy az Európa Tanácsnak van működő emberi jogi és kisebbségvédelmi rendszere, de az igazi politikai súlya Európában az Uniónak van. Nagyon szeretném fölhívni arra a figyelmet, amiről Gál Kinga jelentéstevő kiváló jelentésében szolt, az eseti, a precedensjog, a case-law, az számos esetben olyan fontos fogódzót ad a kisebbségvédelemben, amivel az Unió nem rendelkezik. És megerősíteném azt, amiről Sógor képviselő úr beszélt. Ez precedens lehet az Európa Tanács kisebbségvédelmi keretegyezményéhez való uniós csatlakozáshoz, hiszen 8,5%-a az Uniónak kisebbségekhez tartozik és semmilyen kisebbségvédelmi rendszere az Uniónak nincs.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Elnök úr, szeretnék gratulálni Jáuregui úrnak az elvégzett rendkívül komoly munkájához.

E jelentés tisztázza az abból adódó intézményi és működési szempontokat, hogy az Európai Unió aláírja az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményt.

Három évtizede, hogy az Európai Bizottság és a Parlament elfogadta az azt követelő mindkét állásfoglalást, hogy az Unió írja alá az egyezményt. Ma, egy 27 tagállamból álló, jóval összetettebb Unióban, már senki sem kérdőjelezi meg, hogy ennek be kell-e következnie. Az ezen elvekről született egyetértés az Európai Unió politikai kohéziójának és identitásának alapját képezi, és ha ezek a dolgok válságba kerülnek, az politikai és gazdasági problémákkal is jár.

Az emberi jogok és alapvető szabadságok minden körülmények közötti, habozás nélküli védelmezése azt jelenti, hogy dolgozunk a demokrácia megerősítéséért és a fejlődésért, és azt is jelenti, hogy teljesen kizárjuk

az erőszak, a visszaélések és a totalitarizmus minden megnyilvánulási formáját. Ne feledjük, ez volt az Európai Unió projektjének fő irányvonala. Ezt az irányt kell követnünk, és kérem a Bizottságot és a Tanácsot, hogy ennek érdekében dolgozzon.

Elnök úr, egyben szeretném részvétemet és üdvözetemet továbbítani a görögországi áldozatok családjai felé.

Jacek Olgierd Kurski (ECR). – (PL) Az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény az európai értékelmélet egyik alapköve, amely oltalmazza az egyének jogait és az emberi jogokat. Az értékek szempontjából ez képezi az Európai Unió létrehozásának alapját.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága éveken át nagyon jól töltötte be szerepét a gyengék és az üldözöttek védelmében. Nemrégiben azonban számos olyan ítélet született, amely megkérdőjelezi az EJB egyének szabadságának elvével kapcsolatos értelmezését. Tavaly egész Európán végigsöpört az a vita és tiltakozási hullám, amit az a döntés váltott ki, hogy tilos feszületet elhelyezni nyilvános helyeken.

Úgy vélem, hogy a Lisszaboni Szerződés rendelkezései értelmében az egyezményhez csatlakozó Európai Uniónak ezzel egyidejűleg az elmélyült gondolkodás jegyében vitát kell kezdeményeznie, hogy az egyéni szabadság e torzulása és a tévesen értelmezett emberi jogok ne forduljanak elő még egyszer a jövőben.

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Elnök úr, az Európai Parlament számos alkalommal fogadott el olyan állásfoglalást, amelyben elítélte az emberi jogok és szabadságjogok megsértését a világ különböző részein. Azt kell azonban mondanunk, hogy mi, az Európai Unió nem voltunk képesek megbirkózni ezen alapvető jogok olyan nyilvánvaló megsértésével, amelyet az Európai Unió tagállamaiban követtek el.

Egy nagyon is idevágó példát szeretnék említeni. Nemrégiben a litvániai Legfelsőbb Hivatalos Etikai Bizottság megbüntette Tomaševski urat, a lengyel kisebbség vezetőjét és az Európai Parlament képviselőjét, amiért kérdést tett fel Barroso úrnak a kisebbségek jogainak tiszteletben tartásáról. Ez egy bizarr és teljesen botrányos helyzet. A következő kérdést teszem fel: a keretegyezményhez való csatlakozás változtat-e bármin is? Az Európai Uniónak olyan normákat kell kialakítania ezekben az ügyekben, amely jóval magasabb szintűek, mint a keretegyezményben elfogadottak. Ideje már, hogy ilyen megkülönböztetés többé ne fordulhasson elő az Európai Unió tagállamaiban.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Elnök úr, először is mély részvétemet kívánom kifejezni a három görög állampolgár miatt, akik ma, Görögországban a jobb jövőért tüntető görög polgárok békés megmozdulásán veszítették életüket. Bizonyos elszigetelt helyzetű, antidemokratikus módszereket alkalmazó személyek fosztották meg életüktől oly szörnyű módon ezeket az embereket.

Valóban a sors tragikus iróniája, hogy éppen a mai napon vitatkozunk arról, hogy az emberi jogok európai egyezményéhez való csatlakozásunkkal erősítsük és elmélyítsük az európai polgárok emberi jogainak és alapvető szabadságainak védelmét szolgáló rendszert.

Tudnunk kell azonban, hogy a strasbourgi bíróság ténylegesen azért dolgozott, hogy erősítse Európa eszményét, az értékek Európáját, az emberközpontú Európát, és aminek mindennel szemben elsőbbséget kell élveznie, az a szolidaritás: a tagállamok közötti szolidaritás, a nemzetek közötti szolidaritás, az a szolidaritás, amelyre Görögországban most oly nagyon szükségünk van.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök úr, szinte minden felszólaló képviselő támogatta az Európai Unió csatlakozását az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményhez, mi pedig teljes mértékben egyetértünk velük.

Két felszólalásra szeretnék utalni, amelyek láthatóan tartózkodtak, illetve elleneztek a csatlakozást, vagy az Unió hatásköreinek veszélyeztetését látva ebben, ahogy Ziobro úr is, vagy pedig szükségtelennek tartva ezt, ahogy Morvai asszony megfogalmazta.

Mindkét felszólalást meg szeretném említeni, és külön megválaszolom őket. Ami Ziobro úr érvelését illeti, nem merül fel az a probléma, hogy a strasbourgi bíróság beavatkozna az Unió hatásköreibe. Nem ez a célja, emellett pedig a Lisszaboni Szerződés 8. jegyzőkönyve is rögzíti ezt. Nyilvánvaló, hogy nem változtatja meg az uniós intézmények hatásköreit és felhatalmazásait. Nincs tehát probléma.

Ami az alperestársi mechanizmust illeti – azaz amikor a tagállamok mellett az Európai Unió is peres fél –, amikor fellebbezést nyújtanak be egy tagállam ellen a strasbourgi bíróságon, e kérdéssel kapcsolatos egyik

téma az volt a munkacsoportban, hogy először a luxembourgi bíróságon rendelkezésre álló bírósági jogorvoslati lehetőségeket kell kimeríteni, mielőtt az Emberi Jogok Európai Bíróságához fordulnak.

Ez volt az egyik olyan téma, amelyet technikai szempontból közelített meg a munkacsoport, hogy ne legyen semmi kétség afelől, hogy az Emberi Jogok Európai Bírósága nem avatkozik bele az Unió hatásköreibe; egyszerűen megállapítja, hogy megsértették-e az emberi jogok védelméről szóló európai egyezményt.

A második érv Morvai asszonyé, aki azt mondta: megtámadhatom az országom hatóságának döntését, és az Emberi Jogok Európai Bíróságához fordulhatok, szóval mi szükség van arra, hogy az Európai Unió aláírja az egyezményt? Azt hiszem, ez elég nyilvánvaló: az Európai Unió olyan hatáskörökkel rendelkezik, amelyekkel a tagállamok nem. Az Európai Uniónak nem csupán hatáskörei vannak, hanem – ami jóval fontosabb – bővítette is azokat.

Az Európai Unió olyan intézménnyé vált, amely jogilag irányelvek, rendeletek és határozatok formájában hozza meg döntéseit, amelyek sérthetik az emberi jogok védelméről szóló európai egyezményt. Ezért azzal, hogy az Európai Unió egyre befolyásosabb intézménnyé válik, alá kell vetnie magát Strasbourg joghatóságának, ahogy a tagállamok is aláírják az emberi jogok védelméről szóló európai egyezményt, és alávetik magukat Strasbourg joghatóságának; a Lisszaboni Szerződés ezért rögzíti, hogy erről van szó.

Emellett az Emberi Jogok Európai Bíróságának története és ítélkezési gyakorlata rendkívül pozitívan hatott az emberi jogokra Európában. Az emberi jogok védelméről szóló európai egyezmény, amelynek szövegét a strasbourgi bíróság alkalmazza, elég régi már – 1950-ben született –, és a Római Szerződéshez hasonlóan Rómában írták alá. Az idők során jegyzőkönyvekkel egészítették ki az egyezményt. Az egyezmény régi, azonban jelentős ítélkezési gyakorlat alakult ki, amely beépült a tagállamok alkotmánybíróságainak és legfelsőbb bíróságainak joggyakorlatába. Egyfajta közös doktrínát formált, amely lényegében az a doktrína, amelyet a luxembourgi bíróság és a strasbourgi bíróság a későbbiekben közösen létre kíván hozni az emberi jogok értelmezése terén.

Ezért teljes egészében indokoltnak tartjuk, hogy az Európai Unió aláírja az egyezményt. Emellett úgy véljük, hogy ez nem csak a tagállamok polgárait fogja védeni, hanem az Európai Unión kívülről érkező és külföldi letelepedett jogállással rendelkező embereket is, mivel az emberi jogok védelméről szóló európai egyezmény mindenkit oltalmaz, aki egy tagállam joghatósága alá tartozik, a későbbiekben pedig azt is, akit az Európai Unió valamely döntése érint. Ezért nem csak a tagállamok állampolgárait védi majd az egyezmény, ha az Unió aláírja, hanem azokat is, akik nem állampolgárai valamely tagállamnak.

Örömről szól, hogy konszenzus alakult annak fontosságával kapcsolatban, hogy tovább kell lépniünk az Európai Bizottság által adott mandátum továbbfejlesztésében, és hogy a Parlament külön ülésen foglalkozik majd ezzel, ahogy azt Jáuregui úr bejelentette; jómagam meg szeretném ragadni az alkalmat, hogy gratuláljak neki és a jelentés többi előadójának, Gál asszonynak és Preda úrnak. Szeretném elmondani, hogy a spanyol elnökség szándékai szerint ezt a mandátumot – a Bizottság által küldött szöveg alapján, amelynek felfogásunk szerint felelnie kell az Európai Tanáccsal folytatandó tárgyalásokért – a Miniszterek Tanácsa, a Bel- és Igazságügyi (IB) Tanács június 4-én fogadja el.

Viviane Reding, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr, hadd kezdjem azzal, hogy mennyire egyetértek mindazzal, amit a spanyol elnökség éppen most válaszolt a képviselők néhány kérdésére. Nem ismétlem meg, mivel pontosan ugyanezt mondanám én is.

Engedjék meg, hogy köszönetet mondjak azoknak a képviselőknek, akik nagyon pozitívan szóltak fel annak érdekében, hogy kiemeljék az alapvető jogok fontosságát, amelyek Uniónk alapját képezik. Ezen alapvető jogok megerősítése minden egyes polgár számára csak továbbfejlesztése lehet annak, amit mi közös Európánk valódi értékeinek tekintünk.

Külön köszönetet szeretnék mondani a két előadónak, akik nagyon fontos munkát végeztek annak érdekében, hogy az alapmandátum elfogadása irányába mozdítsák el a Parlamentet, azonban az alapmandátum, ahogy azt már itt e Házban már mondták, csupán a kezdet, hiszen el kell kezdenünk a tárgyalásokat. A tárgyalások minden bizonnyal hosszú időt vesznek majd igénybe, a tárgyalások lezárása után pedig meg kell kezdeni a ratifikációs folyamatot.

Úgyhogy, elnök úr, arra számítok, hogy nagyon gyakran kell majd visszatérnünk e Házba – ezt természetesen örömmel tesszük –, hogy beszámoljunk az aktuális helyzetről, az előrelépésekről, a felmerülő problémákról és az azokra adott megoldásokról. Nagyon bízom abban, hogy a képviselők segítségünkre lesznek e cél elérésében, ami nem más, mint az értékek és jogok Európája.

Elnök. - A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Philip Claey's (NI), írásban. – (NL) Ahogy az Európai Parlamentnek, nekünk is biztosítanunk kell, hogy az EU-nak az emberi jogokról szóló európai egyezményhez való csatlakozása nem erősíti fel azt a jelenlegi tendenciát, hogy az Európai Bíróság és az Emberi Jogok Európai Bíróságának bírái hatályon kívül helyezik a tagállamok által demokratikusan hozott döntéseket, például a menedékjog és a bevándorlás terén. Elég sok példát idézhetnék a közelmúltból. Azok a bírák, akiket nem választanak, és akik így nem tartoznak elszámolással senkinek, egyre nagyobb mértékben avatkoznak be a tagállamok jogalkotási és végrehajtási hatásköreibe. Ez veszélyes fejlődési irány, ami tovább erősíti az Európai Unió demokratikus deficitjét.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), írásban. – (PL) Az Európai Uniónak az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményhez való csatlakozása olyan javaslat, amely már régóta az Európai Parlament napirendjén van. A Lisszaboni Szerződés biztosítja a jogalapot ebben az ügyben, és lehetővé teszi a tárgyalások megkezdését. Nagyon fontos lépés ez, amely az uniós polgárok alapvető jogainak hatékonyabb érvényesítését teszi lehetővé.

Tudatában kell azonban lennünk annak, hogy rengeteg munka áll még előttünk, mielőtt az Unió az egyezmény szerződő felévé válna. Számos jogi természetű kérdés merül fel, amelyekre a tárgyalások során választ kell adnunk. A következő kérdések vannak köztük: Az Unió csak magához az egyezményhez csatlakozzon, vagy a jegyzőkönyvek szerződő felévé is váljon? Hogyan oldjuk meg az Unió képviselését az Európa Tanács szerveiben? Végezetül pedig, ami egyben a legfontosabb is, milyen viszonyrendszert vezetünk be a két bíróság, a luxembourgi Európai Bíróság és a strasbourgi Emberi Jogok Európai Bírósága között?

Emlékezzünk arra, hogy az Európai Unió jogrendjének egyik alapelve az Európai Bíróság kizárólagos illetékessége az uniós jog értelmezésében. Örömmre szolgál, hogy az újonnan megalakult Bizottság kiemelt ügyként kezelte az Unió csatlakozását az egyezményhez, és ajánlást dolgozott ki a tárgyalások megkezdésére. A tagállamok legfontosabb ügye most az, hogy megállapodásra jussanak az alapvető kérdésekről, hogy a tárgyalások zökkenőmentesen haladhassanak tovább.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményrel az EU számos nehézséggel állítja szembe saját magát. Gondolok itt például arra, hogy Olaszország az afrikai menekültek kényszer-hazatelepítésével megsértette az egyezményt. Ebben az esetben a menekültek jogállásáról szóló Genfi Egyezmény furkósbotja sújtott le, jóllehet a menekültek védelme kifejezetten a politikai, vallási stb. okokból történő üldöztetésre vonatkozik. Most azonban főként gazdasági migránsokról van szó. Most akkor kerülő úton próbáljuk előírni befogadásukat?

Összességében az elmúlt néhány évtized elhibázott integrációs politikája temet maga alá minket. Miközben az EU-ban az Emberi Jogok Európai Bírósága talán rákényszeríti Európára a minareteket és a burkát, és néhány ilyen eljárás már folyamatban is van, akkor fordított irányban viszont tűnjenek el a keresztek az iskolák faláról, később talán az elsősegélycsomagokról, pecsétékről, címerekről és nemzeti lobogókról is? A vallásszabadság eredetileg az állammal szemben lenne alkalmazandó, amely tiltja a vallásgyakorlást nyilvános helyeken. Nem fordulhat elő, hogy a honos lakosának kelljen megtagadnia nyugati örökségét néhány személy jó közérzetéhez való joga kedvéért. És nem utolsósorban, valószínűleg az adatmegőrzés is összeegyeztethetetlen lesz az emberi jogokról szóló európai egyezményrel. A kérdés az, hogy az internetes gyermekpornográfia letiltására irányuló jelenlegi terv vajon összeegyeztethető lesz-e az egyezményrel, főképp, hogy az internetes oldalak blokkolását a szórakoztatóipar arra használja fel, hogy szerzői jogi szűrőket telepítsen, az ilyen oldalak többsége pedig az Egyesült Államokból származik, így nem alkalmazandó rájuk az uniós jog; a problémák gyökerét, a visszaéléseket tehát nem kezeljük.

Cristian Dan Preda (PPE), írásban. – (RO) A Külügyi Bizottság előadójaként foglalkoztam az EU-nak az emberi jogokról szóló európai egyezményhez való csatlakozásával, és e minőségemben felmerült bennem a kérdés, ahogy más kollégákban is: Tulajdonképpen mit nyújt nekünk ez a döntés? Úgy vélem, erre a következő választ adhatjuk: A csatlakozás a jogok tiszteletben tartása terén uniós szinten további külső felügyeletet biztosít. Segítséget nyújt a közrend erősítésében Európában, amely – mint mindannyian tudjuk – az emberi jogokon, a demokrácián és a jogállamiságon alapul. Végezetül pedig a csatlakozás tovább növeli az EU hitelességét külkapcsolataiban.

Másrészt viszont tudatában kell lennünk annak, hogy számos kérdés vár megválaszolásra. Mely területeket öleli fel a csatlakozás? Csak az egyezményt, vagy a kiegészítő jegyzőkönyveket is? Milyen képviseleti formákkal

élhet az EU az egyezmény alapján létrehozott szervezetben? Milyen szerepet játszik a Parlament az EJB bírának kinevezésében? Szilárdan hiszek abban, hogy hamarosan választ kapunk ezekre a kérdésekre.

Joanna Senyszyn (S&D), írásban. – (PL) Európának még mindig nincs hatékony rendszere az emberi jogok oltalmazására. Az emberi jogokról szóló európai egyezmény az emberi jogok és alapvető szabadságok védelmének legfontosabb eszköze Európában. Különleges jelentősége van hazám polgárai számára, amelyet jobboldali kormányok megfosztottak attól a képességtől, hogy védelmezze az EU Alapjogi Chartájában garantált alapvető jogokat. A strasbourgi Emberi Jogok Európai Bírósága létrehozása óta több mint 100 000 ügygel foglalkozott. Az ügyek száma évről évre egyre nő. 2009-ben mintegy 60 000 panaszt nyújtottak be a strasbourgi bírósághoz, ami 20%-os növekedés jelent 2008-hoz képest. A tagállamok nem igyekeznek elismerni a strasbourgi bíróság ítéleteit. Ha ezt gyorsan és eredményesen megtennék, határozottan csökkenne a panaszok száma. Az, hogy az Unió csatlakozik az emberi jogokról szóló európai egyezményhez, egy további ösztönző a strasbourgi bíróság ítéleteinek hatékony végrehajtására – azon intézmény ítéleteinek végrehajtására, amely támogatja a polgárok jogait, és lehetővé teszi számukra a jogorvoslatot. A strasbourgi bíróság felügyelete alá fog tartozni, hogy a jogi aktusok összhangban vannak-e az egyezmény szövegével. Ennek kapcsán a strasbourgi bíróság döntései kifejezésre jutnak majd az EU politikájában is. Ennek köszönhetően talán a lengyel jobboldal is megérti majd többek között azt, hogy az államnak biztosítania kell a felekezeti semlegességet az oktatási létesítményekben, ahol az órákon való jelenlét vallási meggyőződéstől függetlenül kötelező (a strasbourgi bíróság Lautsi kontra Olaszország ügyben hozott ítéletéből következően).

21. Elektromos járművek (vita)

Elnök. - A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozatai az elektromos járművekről.

Diego López Garrido, a Tanács sora elnöke. – (ES) Elnök úr, hölgyeim és uraim, biztos úr, bizottsági alelnök úr, Tajani úr, mint önök is tudják, az európai ipar egészét súlyosan érintette a globális gazdasági és pénzügyi válság, és ebben a gazdaság és ipar valamennyi ágazata számára rendkívül nehéz helyzetben úgy véljük, hogy Európa legfőbb feladata a növekedés és foglalkoztatás helyreállítása.

Ma a Bizottság előrejelzésében jó híreket hallhattunk az Európai Unió egészében végbemenő fellendülésről. Csúpn kismértékű ugyan a fellendülés, mégis fellendülés, ez pedig mindenképpen az ipari tevékenység élénkülésére utal.

Meggyőződésünk, hogy az ipar – és ebben biztosan egy véleményen vagyunk a Bizottság alelnökével, hiszen nemrég beszéltünk a kérdéssel és egyetértett velünk – az európai gazdaság növekedésének és fellendülésének motorja. Ezért tehát támogatnunk kell az európai ipart.

Az európai ipar – ismétlem – vezető szerepet tölthet be a gazdaságban, és ahhoz, hogy ez bekövetkezessen, egyrészt védenünk kell iparunk szerkezetét a rendkívül nehéz gazdasági környezetben, másrészt pedig növelnünk kell az európai ipar versenyképességét. Vagyis az európai iparnak újra vissza kell szereznie vezető szerepét és versenyképességét a globális piacon; támogatnia kell az innovációt és az új technológiai fejlesztéseket. E tekintetben – mint sok egyéb szempontból is – rendkívül fontos, hogy a problémákra európai szemléletű megoldások szülessenek.

Az iparon belül kiemelt figyelmet kell szentelnünk a legnagyobb hatással és növekedési kapacitással bíró ágazatoknak. Ezek egyike kétségtelenül a járműipar, mely a technológiatranszfer, a foglalkoztatás és az export terén rendkívül nagy kapacitással, valamint kimagasló növekedési potenciállal rendelkezik. Ennélfogva fontos, hogy a járműiparra összpontosítsunk, mely iparág a Bizottság adatai szerint közvetve vagy közvetlenül mintegy 12 millió embert foglalkoztat Európában, és évi 20 milliárd euróval a legfőbb magánbefektető a kutatás, fejlesztés és innováció területén.

Az európai gépjárműparkon belül – melynek nagysága 2030-ra a 270 millió járművet is elérheti –, az általam korábban már említett célok elérése érdekében egy bizonyos járműtípusra kiemelt figyelmet kell fordítanunk. Az elektromos járművekről van szó, melyek az iparágban belül figyelmet érdemlő innovatív stratégiák legfontosabb példái.

A spanyol elnökség ezért programjában prioritásként kezelte az elektromos járművek fejlesztését, melyek alternatív közlekedési módként hozzájárulnának a közlekedési ágazatban használt olaj miatt kialakult fosszilis tüzelőanyag-forrásoktól való függésünk mérsékléséhez, és ezáltal egyértelmű és határozott lépést jelentenének egy energiatakarékos és környezetvédelmi szempontból fenntartható közlekedési rendszer felé. A Tanács

úgy véli, hogy ennek érdekében szükségünk van egy, a technológiák fejlesztésére irányuló globális stratégia kialakítására – beleértve ebben az esetben az elektromos technológiákat is.

A Tanács tehát azt szorgalmazza, hogy vitassuk meg, milyen intézkedéseket fogadhatunk el annak érdekében, hogy az európai iparon belül ösztönözzük az elektromos járművek gyártását, ezért február 8-án és 9-én a kérdést a Versenyképességi Tanács San Sebastiánban megtartott informális ülése elé vittük. Rendkívül intenzív vita volt, melyben három főbb munkaterületet különítettek el: először is, az elektromos járművek és akkumulátorok gyártásában élen járó európai piac megteremtése; másodsor: annak támogatása és elfogadása, hogy az elektromos járművek a hagyományos autókhoz hasonló közlekedési eszközökké válhassanak, hogy azokkal hasonló szintre kerüljenek, vagy próbáljuk elérni, hogy a jövőben ez bekövetkezhesen, hiszen jelenleg nincsenek egy szinten és időbe fog telni, míg ezt elérjük; és harmadszor: az elektromos járművek egységes piaci feltételeinek megteremtése.

Ezért megállapodtak abban, hogy az Európai Bizottságot cselekvési terv elkészítésére kéri fel. Válaszul a felkérésre a Bizottság – mint ahogy erről Tajani úr is beszélni fog majd – közzétette az „Európai stratégia a tiszta és energiatakarékos járművekről” című, április 27-i keltezésű közleményét, amely az e területen alkalmazható elektromos és más alternatív technológiákról, illetve egyéb kérdésekről szól. Azt szeretnénk, és azt várjuk, hogy a májusi Versenyképességi Tanács az április 27-i bizottsági közleményre vonatkozóan következtetéseket fogalmazzon meg.

Összegezve tehát úgy gondoljuk, hogy követnünk kell a stratégia célkitűzéseit, ezeken belül is a 2010–2012-re vonatkozó cselekvési terv célkitűzéseit, oly módon, hogy a nagyobb cselekvési területeket 15, a Bizottság által is javasolt kisebb konkrét intézkedésre bontjuk annak érdekében, hogy lefektethessük az elektromos járművek bevezetésének alapjait.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök úr, López Garrido úr, ahogy a spanyol elnökség részéről az imént elhangzott, múlt héten a Bizottság, hölgyeim és uraim, elfogadott egy, a tiszta és energiatakarékos járművekről szóló közleményt, és nekem jutott az az öröm, hogy múlt szerdai meghallgatásom alkalmával a szöveget mint elsődleges fontosságú kérdést bemutatthattam az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság tagjainak.

A közlemény két pillérből áll: az első a hagyományos belső égésű motorok fejlesztéséről szól, a második pedig a rendkívül alacsony széndioxid-kibocsátású, a hidrogénmeghajtású, a bioüzemanyaggal működő, a hibrid és a teljes egészében elektromos meghajtású, fejlett technológiákkal működő járművek széleskörű használatának elterjedését elősegítő ütemterv kialakítását célozza. A mai vita és a holnap parlamenti szavazásra kerülő állásfoglalás tárgya egészen pontosan az elektromos járművek.

Mindenki, aki figyelemmel kísérte a járműipart érintő fejleményeket, egyetért fog érteni velem abban, hogy mostanra eddig soha nem tapasztalt konszenzus alakult ki az elektromos járművek támogatása kérdésében. Meghatározó mozzanat volt a spanyol elnökség vezetése alatt San Sebastiánban tartott Miniszterek Tanácsa, az elektromos mobilitás ösztönzésére indított nemzeti programok bejelentése, és mind az európai, mind pedig a detroiti és pekingi autókiallítás.

Ma már tudjuk, hogy 2011-ben európai autógyártók fogják piacra dobni az első teljes egészében elektromos meghajtású járművet és a feltölthető hibrid járműveket, miközben tovább folytatják a fejlettebb, rendkívül energiatakarékos hagyományos járművek gyártását is. Még ennél is fontosabb azonban, hogy a tiszta autók nem csak a kereskedelmi kiállítótermek érdekességei, hanem az európai fogyasztók is türelmetlenül várják őket, és egyértelműen kifejezésre juttatták, hogy előnyben részesítik a kisebb, környezetbarátabb járműveket.

Röviden szeretném itt bemutatni a Bizottság stratégiájának lényegét: a stratégia több mint negyven konkrét intézkedést tartalmaz, és szeretném kihasználni az alkalmat, hogy ezek közül bemutassak hármat – az érdekelt felek által a három legfontosabbnak tartott prioritást, melyekkel a Bizottságnak foglalkoznia kell, nevezetesen a szabványosítást, a pénzügyi ösztönzőket és a kutatást.

Az elektromos járművek szabványosítása alapvetően fontos annak érdekében, hogy az európai polgárok fel tudják tölteni járműveiket, amikor átlépik a határokat; az úgynevezett átjárhatóság elengedhetetlen feltétele annak, hogy a fogyasztók teljes szívvel támogassák az új technológiát, és ennél fogva biztosított legyen az elektromos járművek tömegpiaci értékesítése.

Ezért is szerepel a közleményben, hogy a Bizottság együtt fog működni az európai szabványosítási testületekkel – a konszolidált szabványosítási eljárás alapján – az egységes átjárhatósági megoldás elfogadása, illetve a biztonsági kockázatok mérlegelése és az elektromos jármű akkumulátorok intelligens feltöltőrendszerének

kialakítása érdekében. A szabványnak magában kell foglalnia a már létező technikai megoldásokat, és természetesen garantálnia kell a biztonságot és a fogyasztók számára elfogadható árakat.

Meg vagyok győződve, hogy ki kell használnunk a jelenlegi lendületet annak érdekében, hogy valóban egységes európai megoldás szülessen, amely belső piaci alapelveinkre épül. Ha elszalasztjuk ezt az alkalmat, hosszú évekre megosztott maradna a piac, ami nemcsak a fogyasztók és az európai vállalkozások számára lenne hátrányos, de a számos konkurens nemzetközi kezdeményezést figyelembe véve sem lenne bölcs lépés.

Ami pedig a pénzügyi ösztönzőket illeti, hölgyeim és uraim, azokat már számos tagállam bevezette. Esetenként a kezdeményezések kifejezetten az elektromos járművekre vonatkoznak, míg más esetekben az alacsony széndioxid-kibocsátás elősegítéséhez kapcsolódnak. A Bizottság természetesen nem próbálja arra kényszeríteni a tagállamokat, hogy ösztönzőket vezessenek be, azonban szeretné elősegíteni az információcserét, illetve a kérdésre vonatkozóan iránymutatásokat kínál, melyek éppen a piac széttöredezettségét kívánják megakadályozni.

A harmadik elem a kutatás: a Bizottság arra törekszik, hogy biztosítsa, hogy az európai kutatás elérje célját, a tiszta és energiatakarékos közlekedés kialakítását. Támogatni fogja a kutatást mindezen technológiai ágazatokban, és ezzel egyidejűleg egyszerűsíti az európai támogatások megszerzéséhez szükséges eljárásokat.

Végezetül szeretnék rámutatni a stratégia hatására, mely messze túlmutat a járműipar keretein. Osztom a spanyol elnökség nézetét: az a feladatunk, hogy megvizsgáljunk egy stratégiát, nevezetesen a Bizottság által javasolt és a Tanács által jóváhagyott „Európa 2020” dokumentumban szereplő stratégiát, amely az iparra és a vállalkozásokra vonatkozó szakpolitikákra helyezi a fő hangsúlyt a válságból való kilábalásra, társadalmunk jövőbeli jólétének és fejlődésének előmozdítására irányuló stratégiában. Az autóipar arra irányuló intézkedései, hogy egyrészt biztosítsa az innovációt, másrészt megőrizze versenyképességét a nemzetközi piacon, része az ipar védelmét célzó stratégiának, de a nagyobb európai iparágak körül elhelyezkedő kis- és középvállalkozások is, melyek valójában a nagy iparágak egyik pillérének tekinthetők.

Ezért úgy gondolom, hogy dicséretes kezdeményezés az a munka, melyet annak érdekében végzünk, hogy új perspektívákat nyissunk az autóipar számára, és nagy örömmre szolgált a spanyol elnökség felszólalása, melyben üdvözölték a Bizottság közleményét. A Bizottság a Parlamenttel és a Tanáccsal együtt meg szeretné vizsgálni azt a stratégiát, amely lehetővé tenné az európai ipar és az európai vállalkozási rendszer fejlődését, hiszen ahogy a Lisszaboni Szerződés is kimondja, és amint azt mindannyian meggyőződéssel valljuk, az erős piac a szilárd szociálpolitika megteremtésének legfőbb motorja.

Vállalkozások és ipar nélkül nem valósulhat meg a munkahelyek védelme, és nem tudjuk biztosítani a polgárok munkához való jogának érvényesülését.

Pilar del Castillo Vera, a PPE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr, biztos úr, López Garrido úr, a mostani vita egy olyan kérdéstről szól, melyben általában sok mindenben egyetértés van, ez nem az a vita tehát, ahol radikálisan különböző álláspontok ütköznek, az álláspontok inkább csak a megfogalmazás szintjén térnek el. Ezt López Garrido úr és a biztos úr felszólalásából is hallottuk, és ezt tükrözi az az állásfoglalás is, melyet holnap – valamennyi képviselőcsoport támogatásával – szavazásra bocsátunk itt a Parlamentben.

Mindazonáltal számos problémát kell még megoldanunk, mielőtt az elektromos járművek teljes hatékonysággal tudnának működni, és most e problémák lehető legrövidebb időn belül történő megoldására kell összpontosítanunk annak érdekében, hogy az elektromos járművek a fenntarthatóbb és hatékonyabb energiafogyasztásra irányuló egész projekt részévé válhassanak.

E tekintetben szeretném felhívni a figyelmet egy már említett kérdésre, amely az állásfoglalásban is szerepel, nevezetesen a kutatás kérdéseire. Még mindig számos alapvető probléma vár megoldásra az akkumulátorok és a feltöltés hatékonyságával, valamint a szabványosítás, az átjárhatóság és egyéb hasonló kérdésekkel kapcsolatban.

E kérdés mihamarabbi megoldása érdekében úgy vélem, elengedhetetlen – ahogy az energiagazdálkodás és más kérdések esetében is –, hogy a kutatásra összpontosítsunk. Ez pénzügyi szempontból rendkívüli erőfeszítéseket igényel mind az európai, mind pedig a nemzeti intézmények részéről.

Teresa Riera Madurell, az S&D képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr, először is képviselőcsoportom nevében gratulálni szeretnék a spanyol elnökségnek ahhoz, hogy – igen helyesen – prioritásai közé vette az elektromos járművek kérdését, valamint a Bizottságnak, illetve Tajani úrnak is ahhoz, hogy felvállalta ezt a kérdést.

Mindezt azért, hölgyeim és uraim, mert az, hogy ki tud gyorsan, minőségi és szabványosított termékekkel piacra lépni ebben az iparágban meghatározza majd, hogy kik lesznek e rendkívül szoros verseny jellemezte piac vezetői.

Abban egyetértünk, Tajani úr, hogy a sikerhez elengedhetetlen az infrastruktúrák és a töltési módszerek szabványosítása. Hogyan gyorsítják majd fel azonban a szabványosítás folyamatát annak érdekében, hogy az ne hátráltassa az elektromos járművek bevezetését az Európai Unióban? Egyetértünk abban, hogy a költségek csökkentése és a hatékonyság növelése érdekében kulcsfontosságú a kutatás és fejlesztés támogatása, hiszen már most is jelentős mértékű a külső technológiai függőségünk. Azt is szeretnénk tudni, milyen európai szintű intézkedések bevezetését tervezik a kutatás előmozdítására, különösen az akkumulátorok vonatkozásában.

Végül egy Tajani úrhoz intézett kérdéssel fejezném be. A Bizottság gyakran utal a tiszta meghajtású járművekre úgy általában. Az elektromos meghajtású technológia azonban a legfejlettebb. A gyártók nagyon sokféle modellel rendelkeznek, és hamarosan elkezdik azok értékesítését. Nem gondolja, hogy az elektromos járműveket sokkal előbb is be lehetne vezetni Európában, mint a tiszta meghajtású járművek egyéb típusait? Nem gondolja reálisnak azt az elképzelést, hogy az elektromos járművek 2015-2020-ra széles körben elterjedtek lesznek Európában?

Jorgo Chatzimarkakis, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, biztos úr, köszönjük nyilatkozataikat. Nagyra értékelem a spanyol elnökség kezdeményezését – és amennyire meg tudom ítélni, ez egy jellegzetesen spanyol esemény –, hogy egy ilyen javaslatsorozatot fogadott el, és hogy felvállalta a vezető szerepet ebben a kérdésben.

Az elektromobilitásnak kulcsfontosságú szerephez kell jutnia a jövőben. Azonban – mint azt mindannyian tudjuk – még nagyon messze vagyunk a széleskörű elektromobilitás megvalósulásától. Ezért nem szabad elkövetnünk azt a hibát, hogy túl nagy felhajtást csinálunk az elektromos járművek körül, miközben politikai értelemben nem tudjuk teljesíteni a feltételeit. Nem szabad tehát szem elől tévesztenünk a hagyományos közlekedési eszközök fejlesztését sem, hiszen a kőolaj minden bizonnyal még egy jó darabig mobilitásunk hajtóereje lesz.

A következő pontok azonban kulcsfontosságúak.

Először is: ahogy ön és a többi felszólaló is említette, szükségünk van egy európai stratégiára a szabványok kialakításában. Az Egyesült Államok és Kína együtt dolgoznak az elektromos akkumulátortöltők kialakításán. Ebben nem szabad lemaradnunk. Élen kell járnunk, és nem engedhetjük meg, hogy az európai hiúság vezéreljen. A franciák gyorsabbak vagy a németek, netán a spanyolok? Mindannyiunknak össze kell fognunk és a Bizottságnak mindenképpen vezető szerepet kell vállalnia ebben. Költséghatékony, nagy teljesítményű akkumulátorokat kell kifejlesztenünk.

Másodszor: valamennyi területre ki kell terjesztenünk a hálózati infrastruktúrát. Számunkra ez azt jelenti, hogy az ezzel kapcsolatos támogatási lehetőségeket célzottabb formában kell összpontosítanunk a kohéziós területre, a régiókra és a vidéki területek fejlesztésére. A polgároknak biztosítani kell a határokon átnyúló elektromobilitás használatát, másképpen nem fogják ezt a közlekedési formát választani.

Harmadszor: az elektromos járműveket is számításba kell vennünk széndioxid-kibocsátásunk kiszámításánál. Az állományszámításokat végző autógyártók egyelőre nem tudják bevonni számításaikba az elektromos járműveket. A jövőben be kell tudnunk vonni ezeket a számításokba.

Negyedszer: adókedvezményeket kell kínálnunk az elektromos járművekre Európa-szerte. Ez az akkumulátorokra is érvényes, melyek még mindig a legdrágább alkatrészek. E tekintetben kutatásokra van szükség, de az adókat is össze kell hangolnunk.

Michael Cramer, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, Európában a közlekedés felel a széndioxid-kibocsátások mintegy 30%-áért, melynek legnagyobb részét a közúti szállítás teszi ki. Elkerülésre, váltásra és fejlesztésre van tehát szükség. Meg kell találnunk a legkörnyezetkímélőbb járműmeghajtási technológiát. Az elektromos járművek közé tartoznak a vonatok, villamosok, buszok, személygépkocsik és a kerékpárok is. Ennek előfeltétele azonban, hogy nem szabad újjáélesztenünk a veszélyes atomenergia-előállítás, és ez az oka annak, amiért a megújuló energiaforrások használata alapfeltétel. Továbbá az egész ciklus eredményének, az előállítástól kezdve a használaton keresztül a hulladékig és annak hasznosításáig pozitívnak kell lenni. Csak ebben az esetben fogja a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja támogatni az elektromobilitást.

A jelenlegi személygépkocsi-állomány elektromos járművekkel való helyettesítése a forgalom torlódását sem oldja meg, és az éghajlatot sem védi. Az autós közlekedésnek öt hátránya van: a zaj, a szennyező anyagok, a balesetek magas száma, a költségek és a terület-felhasználás. Az elektromos járművek legfeljebb csak a kibocsátás problémáját oldják meg. A felhasznált földterület már önmagában is roppant nagy mértékű. Ezért Németország például felvállalta, hogy 2020-tól napi 30 hektárra korlátozza a betonnal és aszfalttal borítható területek nagyságát. Jelenleg ez napi 117 hektár. Ezért a járművek számát is csökkenteni kell. A fennmaradó autók, vonatok, buszok, villamosok és elektromos kerékpárok esetében pedig a legkörnyezetbarátabb technológiákat kell alkalmaznunk. Amennyiben ez az elektromobilitás lesz, akkor szükségünk lesz európai és nemzetközi szabványosításra.

A Zöldek az állásfoglalás mellett szavaznak.

Edvard Kožušník, az ECR képviselőcsoport nevében. – (CS) Hosszú időt töltöttem a szabályozás és bürokrácia problémájának vizsgálatával saját hazámban. Önök közül legtöbbször valószínűleg csak a Prágától az Európai Parlament strasbourgi épületéig megtett, 866 kilométeres kerékpártúrámról ismernek. Azt azonban legtöbbször nem tudják, hogy Prágában elektromos kerékpárral közlekedem. Nem vagyok szélsőséges környezetvédő. Gyakorlati megfontolásból használom, mert megtérül a számomra, hiszen gyorsabb a prágai forgalomban és öltönyben is tudom használni. Véleményem szerint ez az a megközelítés, amit az elektromos járművek szabványosításának kérdésében is alkalmaznunk kell.

Az a megtiszteltetés ért, hogy a szabványosításra és normalizálásra vonatkozó EP-jelentésről szóló Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság előadójaként lehetek itt. Júniusban meghallgatást szervezünk erről a kérdésről Tajani biztos úr részvételével, és nagy örömmre szolgál, hogy ezt fontos kérdésként kezeli. Ott bizonyára több lehetőség lesz mindezek megvitatására. Jobban, mint valaha, Európának most versenyképesnek kell lennie, és szüksége van az innovációra. A szabványosítás azonban csak egy az ipar támogatását célzó eszközök közül. Én magam egyetértek abban az ipar képviselőivel, hogy az elektromos járművekre vonatkozó brüsszeli szabályozások végzetesek. Az innovációra való törekvésnek nem szabályozásokból kell fakadnia, hanem szükségletből. Ha parancsra történik a fejlesztés, a járművek elfogadhatatlanul drágák lesznek, és senki sem fogja megvásárolni őket. Egyébként az elektromos kerékpár, amit használok, Kínában készült.

Marisa Matias, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) Elnök úr, biztos úr, López Garrido úr, úgy gondolom, nagyon fontos, hogy alaposan átgondoljuk és megvitassuk az elektromos járművek kérdését. Sok kérdés, amit szerettem volna felvetni, már előkerült. Ennek ellenére szeretném hangsúlyozni, hogy mindez fontos, hiszen a kezdetektől fogva már rendelkezésünkre álló fejlesztési modellen belül kell gondolkodnunk a kérdésről, és az elektromos járművek kérdése kulcsfontosságú e modell újragondolása szempontjából, akár a fosszilis tüzelőanyagoktól való függés csökkentésére, akár a széndioxid-kibocsátás csökkentésére – ahogy erről már szó volt –, akár pedig a jobb energiahatékonyságra és a megújuló energiaforrások kihasználási lehetőségeinek növelésére gondolunk.

Két dolgot azonban alapvető fontosságúnak tartok. Addig nem foglalkozhatunk egyik említett stratégiával sem, amíg – mindenekelőtt – nem integráljuk ezeket egy olyan, szélesebb körű mobilitási stratégiába, amely túlmutat az autópáron és más közlekedési módokat is magába foglal. Sokkal kiterjedtebb stratégiára van szükség, máskülönben nem fogjuk tudni megoldani a problémát. A második, szintén meglehetősen fontos dolog, hogy a jelenlegi válságot is számításba kell vennünk mindezeknél. Tekintettel a válságra, ki kell használnunk a lehetőséget arra, hogy átképezzük a munkaerőpiacot a negatív társadalmi hatások elkerülése végett. Több negatív társadalmi hatással már nem tudunk megbirkózni, ezért tartottam fontosnak, hogy a stratégiát integrált módon alakítsuk ki és közelítsük meg, ahogy arra a Parlamentben holnap benyújtandó állásfoglalási indítványban is törekedtünk.

Laurence J.A.J. Stassen (NI). – (NL) Elnök úr, amikor Ford úr legyártotta az első autót, ezt mondta: „Autónk bármely színben rendelkezésre áll, feltéve, hogy a szín a fekete.” Azóta sem nagyon változott semmi. Egy autó bármely modellben rendelkezésre áll, feltéve, hogy a modell környezetbarát. Nincs ellenvetésem a környezetbarát megoldásokkal szemben, de a radikális baloldali politikusok mostanra már megfizethetlenné tették a környezetvédelmet. A fogyasztó irreálisan sokat fizet, és ezt leplezik el a különböző kormányzati támogatások, a környezetvédelem azonban rendkívül drága, és egyáltalán nem lenne kifizetődő, ha az adófizetők által fizetett összes támogatást megvonák. Most pedig szabványosított elektromos autót szeretnénk az Európai Unióban.

A holland Szabadság Párt nem gondolja, hogy az Európai Uniónak ezzel kellene foglalkoznia, ez inkább az ipar dolga. Ezenkívül az elektromos autó jelenleg használhatatlan. Az akkumulátorok és élettartamuk még mindig túlságosan korlátozottak és rendkívül káros anyagokat tartalmaznak. Ha nemsokára emberek milliói

akarják majd feltölteni és csatlakoztatják esténként az áramhoz elektromos autóikat, az összes biztosíték azonnal ki fog égni és a fények szó szerint kialszanak, mert a hálózatok nem bírják majd a terhelést. Ráadásul az elektromos autókhoz szükséges többletáramot külön erőművekben kell majd előállítani.

Röviden, az elektromos autó megfizethetetlen és szennyező, túlságosan megterheli a hálózati kapacitást, és általában nem is túl szemet gyönyörködtető, akár fekete, akár nem. Ezért nem akarunk elektromos autókra vonatkozó európai szabványosítást – sem most, sem a jövőben.

Ivo Belet (PPE). – (NL) Elnök úr, soros tanácsi elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, mindenekelőtt arra kérem önöket, hagyják figyelmen kívül az előttem felszólaló hihetetlenül ostoba megjegyzéseit. Továbbá szeretnék rámutatni, hogy – amint ezt elnök úr is említette már – az autóipar a legfontosabb iparág az Európai Unióban, és a jövőben is rendkívül fontos lesz mind a munkáltatók, mind pedig a munkavállalók és a munkahelyek szempontjából. Véleményem szerint amilyen gyorsan csak lehet, át kell térnünk az elektromos járművekre, ahogy azt a biztos úr már elmondta. Ezért kell most végrehajtanunk a cselekvési tervet, melyet ön, biztos úr, egy hete nyújtott be.

Három prioritást szeretnék kiemelni a cselekvési tervből. Először is: maguk a munkavállalók. Nyilvánvalóan szükségük van képzésre ahhoz, hogy az új technológiákkal tudjanak dolgozni, és ez az, amire állásfoglalásunkban nagy hangsúlyt helyeztünk. Ezt a kérdést önnek emelem ki. A képzések terén rendkívüli erőfeszítésekre van szükség, különösen az Európai Szociális Alapon keresztül.

Másodszor, biztos úr és elnök úr: a jövő járművei, különösen pedig az elektromos akkumulátorok. Ezt a kérdést már érintettük, de nem lehet elégszer hangsúlyozni. Mi, az Európai Unió, a globális vezető szerep megszerzésére törekszünk, és ha másra nem, legalább arra, hogy lépést tudjunk tartani a kínaiakkal. Amennyiben ezt el akarjuk érni, az akkumulátortechnológiának abszolút prioritást kell biztosítani a hetedik és nyolcadik kutatási és fejlesztési keretprogramban. Ehhez némi átrendezésre lesz szükség, és erre figyelmet kell szentelnünk.

Harmadszor: a feltöltési infrastruktúra. Az előző felszólalóval szemben úgy gondolom, a következő év végéig létre kell hoznunk egy európai szabványt, és ez szerepel is az önök tervében. Máskülönben a széttörődött piaci viszonyok között elakadunk. Biztos úr, elnök úr, hölgyeim és uraim, egyedülálló lehetőségünk van arra, hogy új lendületet adjunk az európai munkahelyek növekedésének, és hogy elkerüljük azt, hogy Kínában gyártott termékek és alkatrészek árásszanak el bennünket. Még nem késő ezt elkerülni.

Judith A. Merkies (S&D). – (NL) Elnök úr, biztos úr és miniszter úr, a következő néhány kérdésről szeretnék szólni: technológia, semlegesség, szabványosítás, intelligens mérés és nyersanyagok. Először is gratulálni szeretnék a Bizottságnak, hogy egy technológia-semleges megközelítést fogadott el. Támogatom ezt, mivel a járművek energiahatékonyságát ambiciózus széndioxid-kibocsátásra vonatkozó jogszabályokkal kell szabályozni, és a zöld technológia mellett kell döntenünk. A technológia magától kiválasztódik majd. A Parlamentben szokás dicséreteket osztani, és ezzel nincs is semmi problémám, azonban engedelmével, elnök úr, a dicséretet egy következő alkalomra tartogatom, mert úgy gondolom, hogy a Bizottság meglehetősen elkészt az elektromos járművek szabványosításával. Ön említette a feltöltőcsatlakozásokat, az akkumulátorokról azonban nem esett szó. A szabványok 2012-től állnak majd rendelkezésre, és talán 2013-tól alkalmazni kezdik őket. Javasolhatom, hogy tegyenek meg mindent a folyamat felgyorsítása érdekében?

Egyáltalán nem említette az intelligens mérést az autókban, de beszélt az intelligens feltöltésről. Megkérhetem, hogy következő közleményükből ne felejtsek ki az intelligens mérést, ugyanis ez a mobilitás kezelésének és az energiaadó kivetésének egyetlen lehetséges módja, amennyiben erre szükség van. A nyersanyagokkal kapcsolatban pedig mindenféle lehetőségekről beszélt, de az igazat megvallva, a lítium ilyen nagy mennyiségben nem áll rendelkezésre. Megkérném, hogy még dolgozzanak a kérdésen, és végezzenek több kutatást annak érdekében, hogy egyéb alternatívákat találjon e szűkösen rendelkezésre álló alapanyag helyett.

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE). – (PL) Elnök úr, az Európai Uniónak a kutatás és az innovációs tevékenység összehangolására, valamint a beruházások összevonására van szüksége ahhoz, hogy ösztönözze az elektromos járművek üzemanyag-technológiájának fejlesztését. Az európai piacnak fel kell gyorsítania az akkumulátorok feltöltésére szolgáló infrastruktúra kiépítését, valamint biztosítania kell a megfelelő pénzügyi ösztönzőket annak érdekében, hogy a fogyasztók megvásárolják az elektromos autókat.

A járművek szabványosítása és univerzális használhatóságuk biztosítása az európai piacon elengedhetetlen feltétel. Prioritásaiban és különösen az idén februárban San Sebastianban megtartott ülésen a spanyol elnökség egyértelműen kifejezésre juttatta, hogy szükség van egy egységes álláspont kialakítására mind Európában,

mind pedig világszerte. Remélem, hogy az európai kivitelezők hozzájárulnak majd a 2020-as stratégia megvalósításához azáltal, hogy modern megoldásokat hoznak létre az elektromos járművek intelligens elektromos hálózatokhoz történő csatlakozására.

Mindazonáltal nem szabad elfeledkeznünk arról, hogy az előttünk álló változásokat kiegyensúlyozott módon kell bevezetni, megfelelő harmonizációs intézkedések segítségével, valamint olyan energiaforrások használatával, melyek már használatosak a motorgyártásban, mint például a propán, bután és a természetes gázok, melyek mindegyike ökológiai szempontból kedvező. Az elektromos autókat, a széndioxid-kibocsátás csökkentésének folyamatában betöltött jelentőségüket és hatékonyságukat a széndioxid-kibocsátás szempontjából alaposan meg kell vizsgálni.

ELNÖKÖL: VIDAL-QUADRAS ÚR

alelnök

Mario Pirillo (S&D). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az Európai Unió lépéseket tesz annak érdekében, hogy új alternatívát eszeljen ki a hagyományos járművek mellé: az elektromos járműveket. Hálás vagyok ezért a spanyol elnökségnek, azért, hogy politikai programjába belevette ezt a fontos kérdést. Tajani biztos úrnak is hálás vagyok az általa felvetett gondolatokért.

Számos tagállam eszközöl befektetéseket és indult meg a tiszta technológia e formájának alkalmazása felé, Európának azonban világosan át kell gondolnia az infrastruktúra, a biztonsági előírások, a feltöltőrendszerek és az átjárhatóság kérdését. Már eddig is nagy haladást értünk el az autók széndioxid-kibocsátásának csökkentése terén, és remélem, hogy az innováció segítségével az elektromos autó is nemsokára megfizethető közlekedési eszközzé válik a lakosság számára is.

Különösen fontos az új technológiák támogatása akkor, amikor alacsony széndioxid-kibocsátású gazdaság kialakítására törekszünk. Az engedmények azonban nem büntethetik a hagyományos autópárt, amely már idáig is sokat tett és folyamatosan tesz is a fenntartható mobilitás elősegítése érdekében.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Elnök úr, örömmel üdvözlöm a tiszta és energiatakarékos járművekről szóló legújabb közleményt. Az elektromos autók megjelenése a piacon versenylőnyt jelenthet az európai ipar számára. Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy az autópárházban jelenleg Európa világelső, és ezt a versenylőnyt nem tehetjük kockára.

Ezért felhívom a Bizottságot és a tagállamokat, hogy teremtsék meg a szükséges feltételeket ahhoz, hogy létrehozassuk az elektromos járművek belső piacát. Felhívnom a figyelmet továbbá arra, hogy szükség van az akkumulátorok és a különböző tagállamokban lévő kompatibilis feltöltőpontok szabványainak harmonizációjára. Fontos ezenkívül adókedvezmények és a fogyasztók számára megfelelő villamosenergia-árak kialakítása. Egy másik kulcsfontosságú feladat a villamosenergia-hálózatok modernizációja. Szorgalmazom a kutatásba és fejlesztésbe, az intelligens hálózatokba és akkumulátortechnológiába történő beruházások mértékének növelését az akkumulátorok alapanyagainak hatékonyabb felhasználása érdekében. Ezért arra kérem önöket, hogy tegyünk meg mindent azért, hogy Európa megtarthassa globális vezető szerepét az autópárházban.

Bernd Lange (S&D). – (DE) Elnök úr, soros tanácsi elnök úr, biztos úr, én is szeretném megköszönni a spanyol elnökségnek és a Bizottságnak, hogy előtérbe helyezték az elektromobilitás kérdését. Én is úgy vélem, hogy felhasználhatjuk az elektromobilitást az európai közlekedésgazdaság felélénkítésére, valamint, hogy erre az értékkeremtés és a munkahelyek megőrzése érdekében szükség van.

Azonban – egy újabb metaforával élve – bele kell taposnunk a gázpedálba, mert az elektromobilitás kérdése számos szakpolitikai területet érint. Itt van természetesen a szabványosítás, a technológia, de az elektromobilitásnak a közlekedési rendszer egészébe történő integrálásának kérdése is, hiszen szükség lehet új mobilitási formákra, különösen a városi térségekben. Megújuló energiaforrásokat kell használnunk, és szükségünk van nyersanyagokra, tehát a kereskedelem is érintett. Ezért arra kérem önt, biztos úr, hogy amennyiben lehetséges, az elektromobilitás kérdését továbbra is illesszék bele a Cars 21 csoport munkájába.

Lambert van Nistelrooij (PPE). – (NL) Elnök úr, biztos úr, tegnap a Parlament tele volt polgármesterekkel, akik csatlakoztak a „Polgármesterek Szövetsége” kezdeményezéshez, valódi kötelezettséget vállalva egy alacsony széndioxid-kibocsátású gazdaság megteremtésére. A vita során nagy hatást gyakorolt rám, hogy ezek a polgármesterek készek voltak konkrét intézkedéseket tenni polgáraink jóléte érdekében, és hajlandóak voltak kötelezettségvállalásaikat végig is vinni. Az elektromos autó nagyszerű iránymutató kezdeményezés.

Európa hagyományokkal és jó hírnévvel rendelkezik a minőség terén. Globális szinten azonban – és itt meg kell néznünk az elektromos autók Kínára vonatkozó adatait –, valóban bele kell taposnunk a gázpedálba, ahogy a Bizottság közleményében is szerepel.

Ezek a polgármesterek felvetették az intelligens városok ötletét. Láthatjuk, hogy van lehetőség egy nagyobb lépés megtételére az elektromos autók, és úgy általában a közlekedés előmozdítása érdekében, különösen a városokban. E tekintetben az akkumulátorok, feltöltőpontok stb. szabványosítása valóban rendkívül fontos lépés. Hazám, Hollandia döntést hozott. Igent mondtunk egy német csatlakozóra. Nos, ezt nevezem európai gondolkodásnak, és így most együtt, a 6 pólusú Mennekes csatlakozóval megyünk tovább. Ezt a gondolkodásmódot kell követnünk, és így összekapcsolhatjuk legjobb technológiai vívmányainkat.

Még két megjegyzésem lenne. Először is: nincs megfelelő kommunikációs stratégiánk. Kezdetől fogva nagyszerű eszköz volt ez a projekt ahhoz, hogy Európát közelebb vigyük a polgárokhoz, és Európa ennek nagyobb hírverést kelthetne. Az emberek nem fognak elmenni a választásokra, és mit tehet ezért Európa?

Valójában ez egy olyan téma, amihez érdemes az európai jelzőt hozzáilleszteni: Európai Áram. Ezt érdemes továbbvinnünk, mert nagyobb ismertséget fog szerezni az ilyen jellegű projekteknek, és a folyamat közben „Európa-biztossá” válhatunk. Egy európai projekten dolgozunk, munkahelyek megőrzése és a piacvezető szerep megszerzése érdekében, úgyhogy ezt talán kicsit világosabban is lehetne kommunikálni.

Antonio Cancian (PPE). – (IT) Elnök úr, López Garrido úr, hölgyeim és uraim, köszönjük a jelentést, Tajani úr. Az elektromosautó-projekt egészen 2006-ra nyúlik vissza, és valamennyi intézmény egyetért abban, hogy ez egy érvényes projekt. Az Európai Parlament már 2008-ban kimondta erre vonatkozó ítéletét, a Bizottság már 2006-ban kibocsátott egy közleményt az intelligens autókról, most pedig a jelenlegi biztos komoly és gyakorlati erőfeszítéseket tesz annak érdekében, hogy a közeljövőben piacra dobhassuk ezeket az autókat. Hallottam Zapatero miniszterelnököt, amikor bemutatta a programot, és szó szerint úgy említette az elektromos autók kérdését, mint a spanyol elnökség hat hónapjának kulcsfontosságú prioritását.

Ismét elmondanám, hogy egy ilyen fajta fogékonyságnak gyakorlatiassággal kell párosulnia: gyakorlatiassággal a meghajtás technológiája tekintetében, gyakorlatiassággal a felszerelés tekintetében és gyakorlatiassággal a feltöltőrendszerek tekintetében – ezek azok az elemek, amelyekre szükség van és lesz is a jövőben az elektromos autók működéséhez. Az elektromos járműveknek megvan az az előnye, hogy könnyen beilleszthetők a közlekedésbe, és gyártásukhoz sincs szükség nagyobb infrastruktúra kiépítésére, mely okok miatt vélem úgy, hogy a kérdés stratégiai fontosságú. Továbbá ne feledkezzünk el – biztos úr, ne feledkezzen el – a hidrogén üzemanyagcellás prototípusokról sem, melyek ugyanennyire fontosak.

Ma már vannak hibrid autók a piacon, és a hibrid modell működik mind az elektromos, mind a hidrogén autók esetében: a hidrogén metánnal, a többi modell pedig hagyományos dízel- vagy benzinkomponensekkel. Az alternatív üzemanyag-meghajtású járművek gondolata nyerő ötlet, melyet jól bizonyít, hogy piaci részesedésük 2008 óta mintegy megduplázódott. Azonban még mindig csak az összes nyilvántartott jármű 1,3%-át teszik ki. Helyes úton vagyunk, de kezdünk kifutni az innovációra fordítható időből, mely a környezetvédelem és a munkaerőpiac támogatását célozná.

Artur Zasada (PPE). – (PL) Elnök úr, Tajani úr, a mai vita fényében szeretném felhívni a figyelmet egy újabb veszélyre, mely az elektromos és hibrid járművek elterjedésével jelentkezett. Röviden arról van szó, hogy városi környezetben ezek a járművek túl csendesek.

Paradox módon az alacsony zajszint, melyet különben előnyként könyvelhetnénk el, komoly veszélyt jelent a gyerekek, idősök, és különösen a vakok számára. Ezért már most gondolkodnunk kell azon, hogyan kerülhetők el a hibrid autók által okozott balesetek, hiszen az egyetlen általuk keltett zaj a gumik súrlódása az aszfalton. A következő kérdésekre kell mielőbb választ találnunk: adjanak-e ki valamilyen hangot ezek a járművek, és ha igen, milyen és mennyire hangos legyen? Nem kéne már most arra köteleznünk a gyártókat, hogy olyan rendszereket fejlesszenek, melyek figyelmeztetnek arra, hogy jármű közeledik, és ezeket szabványként vezessük be?

Elnök. - Most a „catch-the-eye” eljárásra térünk át, és mindjárt elmagyarázom, milyen kritériumokat fogok alkalmazni, hogy aztán senki ne bántódhasson meg vagy legyen dühös rám.

Még mindig számos napirendi pont áll előttünk. Ezért ez alkalommal öt képviselőnek fogok szót adni, és azoknak lesz elsőbbségük, akik még nem szólaltak fel a kérdéssel kapcsolatban. Természetesen a különböző képviselőcsoportok egyenlő bánásmódban részesülnek majd.

Alfredo Pallone (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, tényleg nagyon rövid leszek, nem utolsósorban azért, mert teljes mértékben egyetértek azzal, amit Tajani úr és López Garrido úr mondott. Valójában egyáltalán nem azt a beszédet fogom elmondani, amit előkészítettem, mert ön, López Garrido úr, egy olyan vitát indított el, melyet mindenképpen le kell folytatnunk az Európai Unión belül.

Hadd fejtsem ki. Az elektromos autókkal kapcsolatos környezetvédelmi kérdéseket is félreteszem most azért, hogy a foglalkoztatási problémákról beszélhessek: ön, Tajani úrral együtt, megemlíti, hogy ha Európa védeni szeretné magát a feltörekvő országokkal szemben, és nemzetközi szinten meghatározó tényezővé szeretne válni, akkor nem feledkezhet meg a kutatásról és az innovációról.

A valódi kérdés most, melyet az Európai Parlamentnek meg kell vitatnia, hogy milyen Európát szeretnénk és milyen viszonyt kívánunk kialakítani a tagállamok között. Amikor azt látom – különösen a bizottságomban –, hogy jellemzően a tagállamok egymással versenyeznek az adócsökkentés terén, akkor azt kell mondjam, hogy egyáltalán nem értették meg, miről szól Európa. Köszönöm, López Garrido úr, köszönöm, Tajani úr: a kutatás és az innováció valóban a világgazdaság idegközpontjává teheti az Európai Uniót.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) A közúti közlekedés felelős azon ágazatok szennyezőanyag-kibocsátásának 28%-áért, amelyek nem vesznek részt a kibocsátáskereskedelmi rendszerben. A jelenlegi jogszabályi rendelkezések értelmében az autógyártók legkésőbb 2020-tól csak olyan járműveket gyárthatnak, melyek szennyezőanyag-kibocsátási szintje 120g CO₂/km alatt van. Ezenkívül a járműgyártók árkedvezményeket is nyújthatnak a vevőknek, amennyiben régi, kevésbé környezetbarát autóikat olyan járműre cserélik, melynek alacsonyabb a szennyezőanyag-kibocsátási szintje.

Ennek eredményeképpen 2009-ben az Európai Unióban 7%-kal emelkedett a hibrid és elektromos autók iránti kereslet. Ezek az autók különösen alkalmasak a városi vezetésre. Az elektromos és hibrid autók használatának nagyarányú elterjedése a meghajtásukat biztosító infrastruktúra kiépítettségének mértékétől függ. E tekintetben az elektromos járművek szabványosítása kulcsfontosságú.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Elnök úr, az elektromos járművekkel kapcsolatos problémák, mint például – többek között – az akkumulátorok előállításával járó környezetszennyezés, a stratégiai fontosságú alkotórészek – mint például a lítium – beszerzési nehézségei, valamint a járművek korlátozott választéka miatt nem tanácsos kereskedelmi vagy hirdetési kockázatokat vállalni.

A problémák ellenére azonban ezek a járművek fontos alternatívát nyújtanak, amelyet megfelelően át kell gondolnunk. Mindazonáltal soha nem fogják teljes mértékben helyettesíteni a jelenlegi fosszilis tüzelőanyag-meghajtású járműveket.

Mai, autóközpontú társadalmunk tehát felfüggesztett ítéletet kapott. Ezért van égető szükség arra, hogy azonnali kezdettel növeljük a tömegközlekedés valamennyi fajtájának használatát, és mindenki számára hozzáférhetővé tegyük ezeket, különösen az elektromos meghajtású járművek használatát: a felszín feletti és felszín alatti vasúthálózatokat, a nehéz és könnyű járműveket, a gyorsvillamosokat, trolibuszokat stb. Közép- és hosszú távon az autók – még az elektromos autók is – csupán kiegészítő szerepet kaphatnak a családok sajátos igényeinek kielégítésében.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Az elektromos autók használata a szigorú környezetvédelmi normák betartásának egyik lehetőségeként jelenik meg, hiszen nem bocsátanak ki a környezetre káros anyagokat.

Számos európai és ázsiai autógyár már kifejlesztette ezeket a járműveket és készen áll arra, hogy piacra dobja azokat. A járművek szélesebb körű terjesztését gátolja azonban, hogy hiányoznak a töltőállomások paramétereit meghatározó szabványok, illetve az olyan hardver- és szoftvermegoldások, melyek lehetővé tennék az Európába importált, különböző gyártók által készített járművek hatékony és gyors töltését egy sűrűn létesített állomáshálózaton belül. Miközben az Európai Bizottság vizsgálja, fontolgat és előkészületeket tesz, japán barátaink keményen dolgoznak. Tokióban az elektromos járművek gyártói szövetségbe tömörültek, mely már készíti a járművekre vonatkozó közös szabványokat, és az európai gyártóknak is együttműködést ajánl.

Annak érdekében, hogy mihamarabb teret adhassunk az elektromos járműveknek, felhívom a Bizottságot, hogy mihamarabb fogjon össze a japán gyártókkal, és aktívan támogassa az elektromos járművekre vonatkozó globális szabványok bevezetését.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Elnök úr, Európa 2020 és az elektromos autó. Az innováció és versenyképesség már önmagában tudást jelent. Számos régió innovációs politikájának lendülete és hatékonysága szempontjából előrébb jár, mint maga az állam, melynek része.

Baszkként büszkén jelenthetem be önöknek, hogy öt évvel ezelőtt megkezdtuk egy gépjármű-intelligencia központ kialakítását. Ma már több mint 50 vállalat vesz részt az elektromobilitásra irányuló, Európa egészére vonatkozó kutatásban, fejlesztésben és innovációban.

Baszkföldön található az a konzorcium is, melynek képviselői tapasztalataikról jelentést tettek ennek a Háznak: a *Hiriko*, a városi utazásra tervezett modulós szerkezetű elektromos autó. Mindez az állami és magánszféra közötti partnerség keretében és regionális támogatással valósult meg, ami azt jelentette, hogy Spanyolország, amely egészen az utolsó pillanatig nem vett részt a munkában, beemelhetette programjába ezeket az eredményeket és Baszkföldön tarthatta innovációs csúcstalálkozóját.

A régióknak és tudásuknak egyszer s mindenkorra központi jelentőséget kellene tulajdonítanunk, ha nagyobb részvételen alapuló és hatékonyabb Európát szeretnénk kialakítani. Ekkor az állásfoglalásban kitűzött jövőbeni feladatok – melyeket támogatunk – könnyebben megvalósíthatók lesznek.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani a képviselőknek, akik megtapsolták a Tanács spanyol elnökségének kezdeményezését, melyben az elektromos járművek támogatását az elnöki program egyik prioritásává emelte.

Az előadónak is szeretnék köszönetet mondani, akik hozzájárultak az állásfoglalási indítványhoz, amelyről holnap fog szavazni a Ház, és akik közül néhányan felszólaltak. Közéjük tartozik Riera asszony, del Castillo asszony, Cramer úr és Matias asszony. Nagyra értékelem felszólalásaikat, melyek – több más felszólalással együtt – egyértelművé teszik, hogy ez az Európai Unió stratégiai célkitűzése, ugyanakkor az elektromos járművek előállításával és terjesztésével, tömeges fejlesztésével kapcsolatos még mindig meglévő nehézségekre is rámutattak, valamint arra, hogy szükség van valamennyi politikai és gazdasági szereplő támogatására. Bilbao asszony éppen most említette a régiók kulcsfontosságú szerepét az elektromos járművek fejlesztésében.

Meggyőződésem, hogy az Európai Uniónak mindezen tényezőket figyelembe kell vennie a jövőben.

Ezért is szeretnék néhány dologra rámutatni, melyek véleményem szerint az elektromos járművek mellett szóló érvek. A végén azonban meg fogom említeni azokat a nehézségeket vagy akadályokat is, melyeket úgy gondolom, hogy le kell majd küzdenünk.

Az előnyökre térve: véleményem szerint két olyan fő jellegzetessége van az elektromos járműveknek, melyek jelentős előnyt nyújtanak. Az egyik a technológia, a másik az energia.

Ami a technológiát illeti, az elektromos jármű-technológia már létezik. Már működik is. Valójában már több mint 90 olyan különböző elektromos járműmodellt reklámoznak a járműgyártók, melyet a közeljövőben terveznek piacra dobni.

Ugyanakkor azt is be kell látnunk, hogy ezen technológiai megoldások némelyikét fejleszteni kell, mert még nem tökéletesen megoldottak, mint például az akkumulátorok és a feltöltés kérdése, vagy a Zasada úr figyelmeztetésében említett zajmentes működés és annak veszélye a járókelőkre nézve. Úgy vélem, nagyon fontos, hogy a részéről elhangzottakat figyelembe vegyük.

Ezen felül az elektromos járművek által használt technológia a leghatékonyabb és legkörnyezetkímélőbb. Az elektromos jármű-technológia hatékonysága a 60%-ot is elérheti, míg a hagyományos motorok hatékonysága mindössze 20%.

Továbbá ami az energiafelhasználást illeti, az elektromos járművek objektíven hozzájárulnak a ma délután az Európa 2020 és az éghajlatváltozás elleni küzdelem kapcsán említett és 20/20/20 célkitűzéseként ismert célok megvalósulásához. Tárolási kapacitásuknak köszönhetően az elektromos járművek olyan technológiával rendelkeznek, mely segít ellensúlyozni a megújuló energiaforrások egyik problémáját, negatívumát, illetve gyenge pontját. Az elektromos járművek támogatják a megújuló energiaforrásokat, melyeknek egy gyenge pontjuk van: nem egyenletesek. Az elektromos járművek saját jellegzetességeik révén ellensúlyozzák ezt az egyenetlenséget.

Ráadásul az energiabiztonságot is elősegítik. Például számos olyan ország van Európában, melynek nincsenek olajtartalékai, és az elektromos autók ellensúlyozhatnák ezt a hiányosságot, és hozzájárulhatnának az Unió egyik stratégiai céljának megvalósításához: az energiabiztonságra való törekvéshez, ami – mint ahogy azt már tapasztalhattuk – rendkívül sérülékennyé teszi társadalmunkat.

Végül, mindezek ellenére, mindezen előnyök ellenére az elektromos járművek egyértelműen megkövetelik majd, hogy változtassunk számos gyártási rendszerünkön, illetve sok, korábban már említett technológiai

megoldáson, az emberek szokásain és az áramelosztó hálózatokon is, valamint szükségessé teszik azt is, hogy új kommunikációs stratégiát alakítsunk ki, ahogy arra van Nistelrooij úr nagyon helyesen rámutatott.

Vagyis az elektromos járműveknek rengeteg előnye van, de vannak nehézségek és akadályok is, és ez egyértelműen azt jelenti, hogy pozitív európai szemlélettel kell megközelítenünk a kérdést; azt jelenti, hogy Európa kormányainak, a Bizottságnak és a Parlamentnek, amely holnap számos állásfoglalásról fog szavazni, különös figyelmet kell szentelnie ennek a kérdésnek. Ezért olyan fontos, hogy ez a három intézmény – a Tanács, a Bizottság és az Európai Parlament – együtt dolgozzák ki az elektromos járművekre alkalmazandó stratégiai irányelveket.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, úgy vélem, a spanyol elnökség helyesen járt el, amikor az elektromos autókkal kapcsolatos stratégiát széles – szélesebb – kontextusba helyezte, ami nem csak az elektromos autókra vonatkozik, hanem az egész autóipar fejlesztésére, az európai ipari politika keretében. Ily módon a stratégia azt vizsgálja, milyen lesz az ipar, az ipari fejlődés és a munkahelyteremtés az elkövetkező évtizedekben.

A határozat tehát, melyet a Bizottság támogat – egy kétpólusú stratégián keresztül, mely nem zárja ki a hagyományos járművek széndioxid-kibocsátásának csökkentésére irányuló erőfeszítéseket – két területet céloz meg: a belső égésű motorral rendelkező autókat, melyek fejlesztésre szorulnak, valamint a technológiát és kutatást, mert ahogy Bilbao Barandica asszony és Pallone úr említették, ha le akarjuk küzdeni a globális piac kihívásait, nagyon is helyénvaló, hogy a technológiára és a kutatásra összpontosítsunk. Nem álmodozhatunk versenyképes európai autóiparról, ha nem teszünk komoly lépéseket az innováció és a kutatás terén: a Parlament ezzel kapcsolatos bármilyen jellegű kezdeményezése és támogatása ezért igen szívesen látott.

Az elektromos autó melletti döntés nem jelenti más lehetőségek kizárását: ezt Cancian úrnak üzenem, aki a hibrid és a hidrogén meghajtású autók fontosságát hangsúlyozta. Az elektromos autó fontos erőforrás, melyet széleskörű támogatás övez és pozitív eredményeket mutatott fel. Sok tagállam dönt mellette. Ismétlem azonban – mivel én is hallottam néhány európai parlamenti képviselőt, akik ellenzik az elektromos autókat, ma esti vitánk témáját –, hogy az elektromos autó kivételes lehetőséget jelent, de nem az egyetlen lehetőséget, hiszen célunk egyrészt egy nemzetközi piacon versenyképesebb európai ipar megteremtése, másrészt a környezetszennyezés és a széndioxid-kibocsátás csökkentése a közlekedési rendszerben, beleértve a városi közlekedési rendszert is. Van Nistelrooij úr figyelmét felhívnam arra, hogy az elmúlt parlamenti ciklus alatt az Európai Bizottság benyújtotta a városokra vonatkozó cselekvési tervet, mely e tekintetben rendkívül nagy jelentőséget tulajdonít az elektromos közlekedésnek.

Természetesen rengeteg munkát igényel egy versenyképes elektromos autó létrehozása. Valaki felvetette a szabványosítás kérdését: a bizottsági dokumentumban szerepel, hogy az Unió szabványosításért felelős testületei 2010-ben megkapták a megbízást, hogy a következő évre alakítsák ki az elektromos járművekre vonatkozó összehangolt európai szabványt. Már válaszoltunk az ezzel kapcsolatos aggodalmakra, csakúgy, mint ahogy válaszoltunk – a bizottsági testület által jóváhagyott dokumentumban – a Merkies asszony által felvetett, a nyersanyagokra vonatkozó aggodalmakra is. Más képviselőkkel együtt, akik a vita során az akkumulátorok kérdésére tértek ki, felvetette a lítium problémáját. Pontosan azért, mert felismerte a problémát, a Bizottság úgy döntött – és erről egy nem régi találkozó során már beszéltünk is Merkies asszonnyal –, hogy munkaprogramjába beleilleszt egy közleményt, mely a nyersanyagok problémáját tárgyalja, ami számunkra is elsődleges fontosságú kérdés.

Néhány képviselő – Belet úr és Matias asszony – említették a foglalkoztatás problémáját, de sok más európai parlamenti képviselő is beszélt a munkavállalók átképzéséről, hiszen ha kimagaslóan innovatív ipari rendszert szeretnénk létrehozni az autóiparon belül, amely nem csak az elektromos autókra összpontosít, hanem az átalakított belső égésű motorokra is – kevésbé szennyező belső égésű motorokra és egyéb más lehetőségekre is –, akkor a munkavállalók átképzésével is foglalkoznunk kell, hiszen az a célunk, hogy megfeleljünk a Lisszaboni Szerződésben foglaltaknak, mely szerint a piac a szociálpolitika megteremtésének legfőbb motorja.

A néhány képviselő által felvetett aggodalmakkal azonban már foglalkozott a Bizottság közleménye, mely egyértelműen kijelenti, hogy a Bizottság kész az Európai Szociális Alapból forrásokat rendelkezésre bocsátani olyan konkrét kezdeményezésekre, melyek a munkavállalók átképzését és szakmai továbbképzését célozzák, éppen annak érdekében, hogy ők is hozzájárulhassanak az innováció megvalósulásához, mely az európai ipar versenyképességét hivatott elősegíteni.

Meggyőződésem, hogy Európának van stratégiája. Stassen asszony ellenzi az elektromos autókat: az elektromos autók lehetőséget kínálnak, de végső soron a piac dönt majd. Megvan a lehetőség arra, hogy ne

vásároljunk elektromos autókat; senki sem kényszeríti erre az európaiakat. Zasada úr azonban felvetett egy másik problémát, ami a közlekedésbiztonságot érinti: semmi kétség, a marketing szempontjából minden lehetséges módon fel kell mérnünk a jövőbeni problémákat mind a zajszennyezés és a szennyező anyagok, mind pedig az autógyártás és annak környezetszennyező és egyéb hatásai tekintetében. Világosan kifejtettük ezeket a problémákat, és valójában meg vagyunk győződve, hogy az elektromos autók használata előrelépést fog jelenteni többek között a biztonság terén is. Mindazonáltal konkrét iránymutatásokat kell nyújtanunk az ágazat gyártóinak annak érdekében, hogy valóban lehetővé váljon a szennyezőanyag-kibocsátással nem járó elektromos autók előállítása.

Próbáltam szinte valamennyi, az európai parlamenti képviselők által felvetett kérdésre válaszolni, és a Lange úr által említett, a CARS 21-el kapcsolatos felvetésre is reagálni szeretnék. A Bizottság által elfogadott, majd a Parlament és a Tanács elé terjesztett közlemény utolsó néhány oldalán egyértelműen az áll, hogy szeretnénk újraindítani a CARS 21 magas szintű csoportot. Ez utóbbi óriási lehetőséget kínált az érdekeltekkel való együttműködésre, és ezt folytatni is szeretnénk, különösen mivel meg vagyunk győződve róla – a spanyol elnökséggel és a képviselők többségével, valamint a vita során felszólaló elnök úrral is egyetértésben –, hogy az autóipar óriási értékünk, melyet minden bizonnyal át kell alakítani és néhány esetben átszervezni, és melyet minden bizonnyal modernizálni kell, amely ugyanakkor rendkívüli lehetőségeket rejt, és amely az európai ipari és vállalkozási rendszer koronájának gyöngyszeme.

Ezért mindannyian elkötelezetten azon dolgozunk – és ezt a ma esti vita is bizonyítja –, hogy ez az iparág versenyképesebbé válhasson. Versenyképesebbek vagyunk, ha az innovációra és kutatásra összpontosítunk. Meg vagyok győződve arról is, hogy az elektromos autók melletti döntés ugyanígy jó döntés, és az európai ipar globális versenyképességének megszilárdítását szolgálja.

Elnök. – A vita összegzéseként egy állásfoglalási indítványt⁽¹⁾ kaptam hat képviselőcsoporttól az eljárási szabályzat 115. cikke (5) bekezdésének megfelelően.

A vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Elena Băsescu (PPE), írásban. – (RO) Tekintettel az éghajlatváltozás problémájára, a környezetbarát járművek hatékony megoldást jelentenek a széndioxid-kibocsátás csökkentésére. Fejlesztésüket azonban a fenntartható mobilitásra vonatkozó jövőbeni politikák részeként kell kezelni. Románia fokozatosan szeretné bevezetni az elektromos autókat hazai piacán. Ezért Emil Boc miniszterelnök nemrég úgy döntött, létrehoz egy minisztériumközi csoportot, melynek célja az elektromos autók gyártására vonatkozó nemzetközi stratégia kidolgozása. Egyes országokban, mint például Dániában vagy Izraelben töltőállomásokat állítanak fel és tesztelnek, melyeket hivatalosan 2011 végén helyeznek majd üzembe. Ezenkívül a francia, a spanyol és az ír kormány támogatást ad mindenkinek, aki ilyen típusú járműveket szeretne vásárolni. Jelenleg magas az elektromos autó költsége, hiszen azt alapvetően az akkumulátor költsége határozza meg.

Az Európai Unió belüli elektromosautó-gyártás támogatásához szabványosítani kell a feltöltőállomás-infrastruktúrát és -technológiát annak érdekében, hogy megvalósuljon a határokon átnyúló elektromobilitás. Ezzel kapcsolatban a Bizottságnak anyagi támogatást kell nyújtania a tagállamoknak. A környezetbarát autók jelentős előnyöket kínálnak. Segítik az éghajlatváltozás elleni küzdelmet, csökkentik Európa olajfüggőségét és elősegítik az Európa 2020 stratégia célkitűzéseinek megvalósítását. Ezért vélem úgy, hogy ösztönöznünk kell az elektromos autók használatát.

Sergio Berlato (PPE), írásban. – (IT) Áprilisban a Bizottság közzétette a tiszta és energiatakarékos járművekről, vagyis az alacsony széndioxid- és szennyezőanyag-kibocsátás szempontjából „tiszta és hatékony” járművek fejlesztését és széleskörű használatát ösztönző európai stratégiáról szóló közleményt.

A legújabb becslések szerint 2020-ra az elektromos járművek a piac 1-2%-át teszik majd ki, vagyis az összes jármű kevesebb mint 4%-át: egyértelműen látszik, hogy a jövő járműveinek többsége továbbra is a belső égésű motorral rendelkező járművek kategóriájába fog tartozni, és ezeket inkább támogatni, mintsem büntetni kell, hiszen fejlesztéseken fognak átmenni. Ezért úgy gondolom, hogy figyelmet kell szentelni néhány, az ipar európai ága szempontjából fontos tényezőnek: élen kell járni az infrastruktúra szabványosítási folyamatában, különösen a versenytársak – Kína, az Egyesült Államok, Japán, Korea – időzítését figyelembe

⁽¹⁾ lásd a jegyzőkönyvet.

véve, és meg kell előzni az elektromos autókat támogató ösztönző intézkedések túlburjánzását a hozzáférhető alapok, a városi hozzáférés és a közbeszerzések területein.

Valójában az elektromos autók kizárólagos ösztönzése révén felelősek lennének a hagyományos vagy alternatív (metán vagy biogáz) meghajtású járművek széleskörű használatának csökkenéséért, ezáltal pedig torzítanánk a belső piacot és gátolnánk az autóipar versenyképességét.

António Fernando Correia De Campos (S&D), írásban. – (PT) A Bizottság éppen most nyújtott be egy, a tiszta és energiatakarékos járművekről szóló közleményt, amely semleges véleményt képvisel az elektromos járművek tekintetében, és nem állít fel különösebb rangsort a meglévő lehetőségek között, legyen szó elektromos, hibrid vagy hidrogén meghajtású járművekről. Ennek ellenére, a Tanács San Sebastianban tartott februári informális ülésén megállapodás született arról, hogy az EU-nak az elektromos járművekre vonatkozó közös stratégiával kell élen járnia. Ez azt jelenti, hogy a Bizottságnak a megfelelő versenyképesség biztosításához rangsorolnia kell az elektromos járművek gyártását érintő még mindig megoldatlan problémákat, például az akkumulátorok költségét, a bizonyos funkciók fejlesztésére irányuló kutatás és fejlesztés szükségességét és a legfontosabbat: az elektromos járművek és a feltöltőpontok harmonizációját mind globális, mind pedig európai szinten annak érdekében, hogy az elektromos járművek egyenlő esélyekkel versenybe szállhassanak a hagyományos belső égésű motorokkal. Emlékeztetném a Bizottságot az e célra szánt pénzügyi források rangsorolásának szükségességére, különösen azon egyszerű tényre való tekintettel, hogy az elektromos járművek további előnye kiváló energiátárolási kapacitásuk, mellyel a többi modell nem rendelkezik, és amely olyannyira nélkülözhetetlen energiafüggetlenségünk szempontjából.

Petru Constantin Luhan (PPE), írásban. – (RO) Az elektromos járművek használata számos jelentős előnnyel jár a fenntartható mobilitás szempontjából. Ezek között említhetjük: a széndioxid-kibocsátás csökkentését és a levegőtisztaság javulását, az importált fosszilis tüzelőanyagoktól való függés csökkenését és az elektromos autók más közlekedési technológiákhoz viszonyított jobb hatékonyságát.

Globális szinten az EU versenytársai befektetéseket eszközölnek a széndioxid-kibocsátás csökkentését célzó technológiák kutatása és fejlesztése terén, és a környezetbarát közúti közlekedésre való áttérést támogató programokat indítanak útnak. Annak érdekében, hogy Európa autóipara megőrizze globális versenyképességét, és jelentős szerepet biztosítson magának a környezetbarát technológiák terén, megfelelő keretprogramot kell kialakítania az innovatív technológiák támogatására, a kutatás ösztönzésére és az alacsony széndioxid-felhasználáson és -kibocsátáson alapuló hatékony gazdaságra való áttérés támogatásához szükséges infrastrukturális fejlesztésekre.

Támogatom az Európai Bizottság erre vonatkozó intézkedéseit, és üdvözlöm annak a tervnek a közzétételét, melynek célja, hogy elősegítse az elektromos autók feltöltésére szolgáló gyorsöltőállomások európai hálózatának 2011-ig történő kiépítését, valamint az azokra alkalmazandó műszaki és biztonsági szabványok kialakítását.

Marian-Jean Marinescu (PPE), írásban. – (RO) fenntartható, energiatakarékos közlekedési rendszerre való áttérés prioritássá vált az EU számára az éghajlatváltozás és az ingadozó üzemanyagárak idején. Az elektromos járművek Európa-szerte történő fejlesztése annak érdekében, hogy a hagyományos járművek helyére léphessenek, életképes megoldás, mely növekvő piaci potenciállal rendelkezik. Ahhoz, hogy ez megvalósulhasson, a tagállamoknak össze kell hangolniuk intézkedéseiket, hogy dönthessenek egy európai szabvány kialakításáról, például a feltöltés vagy az energiátárolás rendszerére vonatkozóan, beleértve az intelligens hálózatokat, a fedélzeti mérőrendszereket és az átjárhatóságot. Az EU-nak továbbá nagyobb mértékben kell támogatnia a kutatást és az innovációt, különös hangsúlyt helyezve az akkumulátor- és motortechnológiák fejlesztésére, valamint az elektromos járművek gyártását támogató ösztönzőkre. Kérem az Európai Bizottságot, hogy hozzon konkrét intézkedéseket az autóiparban és az ellátóláncban bekövetkező változások előkészítése és az erre vonatkozó nemzeti politikák harmonizációjának elősegítése érdekében. Itt az ideje, hogy az EU javítson versenyképességén a közlekedési iparágban azáltal, hogy csökkenti a gyártók fejlesztési költségeit és fokozatosan csökkenti a közúti közlekedés által kibocsátott széndioxid szintjét.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), írásban. – Üdvözlöm a Bizottság tiszta és energiatakarékos járművekről szóló legújabb stratégiáját, különösen azt, hogy a bioüzemanyagokról az elektromos autókra helyeződött a hangsúly egy környezetbarátabb közlekedés irányába történő elmozdulás részeként. Mindazonáltal, a bioüzemanyagokkal kapcsolatos ellentmondásokhoz és problémákhoz hasonlóan az elektromos autókkal kapcsolatban is komoly kérdések merülnek fel, amelyeket még azelőtt meg kell oldani, hogy reális lehetőségként merülnének fel az európai polgárok számára, és mielőtt környezetvédelmi szempontból valóban kedvező hatást eredményezhetnének. A közlekedéshez szükséges villamosenergia-többletet alacsony

széndioxid-igényű forrásokból kell pótolni ahhoz, hogy az autók környezetvédelmi potenciálja valóban teljes mértékben érvényesülhessen. Nem vagyok benne biztos, hogy e források uniós fejlesztése valóban kielégíti majd az elektromos közlekedés megnövekedett használatából fakadó szükségleteket. Ezt az EU energiastratégiájának részeként kell kezelni, amely az alacsony széndioxid-kibocsátású gazdaság kialakítását és a harmadik országokból származó olajimporttól való függőségünk csökkentését tűzte ki célul. Szabványosított feltöltőpont-hálózatot is ki kell alakítani, és arra ösztönözöm a Bizottságot és a tagállamokat, hogy hozzák létre ezt a szabványosított infrastruktúrát annak érdekében, hogy az elektromos autók valódi lehetőségként jelenjenek meg a fogyasztók és a gyártók számára egyaránt. Ha az említett kulcsfontosságú problémákat sikerül megoldani, akkor jó úton vagyunk egy alacsony széndioxid- és szennyezőanyag-kibocsátású közlekedés felé, és ezáltal mindazon előnyök megvalósítása felé is, melyeket ez a környezetre és az emberi egészségre nézve jelent.

22. Egyperces felszólalások fontos politikai kérdésekben

Elnök. - A következő napirendi pont a 150. cikk szerinti egyperces felszólalások.

Tiziano Motti (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a mai nap, május 5-e a pedofília és a gyermekpornográfia elleni küzdelem napja Olaszországban.

A fontos gondolatok pillanata ez, amit a 2009. évi 41. törvény vezetett be, egy sajnálatos módon elterjedt és egyre súlyosabb jelenségről, hiszen napjaink pedofiljai nem idős emberek, akik parkokba csalják a gyermekeket, hanem nemzetközi szinten szervezett struktúrákban mozgó személyek, akik a technológia legmodernebb formáit, például az internetet használják fel. Ezért napjainkban a fiatalok, lányok és fiúk, még saját otthonukban sincsenek többé biztonságban.

Ezért remélem, hogy az Európai Unió is helyénvalónak tartja majd, hogy egy külön napot szánjon erre a fontos témára, ezért is nyújtottam be írásbeli nyilatkozatot, amelyben felszólítok egy korai figyelmeztető rendszer bevezetésére, hogy az egyes tagállamok rendőri erői szervezeten tudjanak dolgozni, és gyors információcserét folytassanak. Remélem, e Ház többsége üdvözölni fogja e kezdeményezést.

Gabriel Mato Adrover (PPE). – (ES) Elnök úr, a múlt héten Európa egy nagy lehetőséget mulasztott el: azt a lehetőséget, hogy a világ vezetője legyen az asztrofizikai kutatás terén az elkövetkező húsz évben. Az Európai Déli Obszervatórium (ESO) átláthatónak messze nem nevezhető jelentések alapján úgy döntött, hogy az Európai Nagyon Nagy Látsövet Chilébe telepíti, nem pedig a Kanári-szigetekre.

Most annak van itt az ideje, hogy gratuláljunk Chilének, de annak is, hogy elgondolkodjunk azon, vajon Európa megtett-e minden tőle telhetőt azért, hogy legyen egy európai berendezése, amelynek létrehozásáról európai intézmény döntött több mint 1 milliárd eurós beruházással járó európai finanszírozás mellett, és amely Európában van, nem pedig az amerikai kontinensen.

Az Európai Parlament egyhangúlag azt támogatta, hogy a távcsövet La Palma szigetére telepítsék, és ezért hálás is vagyok. De mit tett a Tanács? Mit tett a spanyol elnökség? Szervezett-e találkozót az Obszervatóriummal? Ülészett-e bármelyik olyan tagállammal, amely a távcső helyének eldöntéséért felelt? Tényleg támogatta az európai ajánlatot?

A La Palma szigetén, a Kanári-szigeteken és Európa többi részén élő európaiak válaszra várnak. Jelenleg arra a meggyőződésükre hagyatkozhatnak, hogy nem tettünk meg mindent, amit meg lehetett volna.

Daciana Octavia Sârbu (S&D). – (RO) Állásfoglalásra tettünk javaslatot, amelynek célja megtiltani a ciántechnológiák alkalmazását a bányászatban, mivel kötelességünk megtenni minden biztonsági intézkedést, hogy megvédjük az embereket és a környezetet az ökológiai katasztrófáktól. Ha képesek voltunk arra, hogy történelmi kötelezettségvállalást tegyünk a kibocsátások csökkentésére, és hangadói legyünk a környezetvédelemnek az egész világ előtt, miért nem tudunk egy alapvető gesztust tenni a tiszta környezet támogatásában, és eltörölni ezt a káros gyakorlatot az Európai Unióban?

A nagybányai balesetre, amely 10 évvel ezelőtt következett be Romániában, úgy tekintenek, mint Csernobilra, hiszen három országot sújtott, és több száz kilométeren át elpusztította a szennyezett folyók ökoszisztémáját. Napjainkban, ismét Romániában, egy új bányaművet terveznek megépíteni, amely szintén ciántechnológiát alkalmaz.

Éppen ezért ma minden eddiginél jobban köszönetet szeretnék mondani önöknek azért, hogy a ciántechnológia bányászati felhasználása ellen szavaznak. Az Európai Uniónak segítséget kell nyújtania az érintett régióknak, hogy fenntartható alapokon teljes mértékben kiaknázzák lehetőségeiket.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE). – (RO) Görögország rendkívül súlyos helyzete, nem is említve az Európai Unió tagállamainak súlyos problémáiról érkező nagyon aggasztó híreket, rávilágít arra, hogy a gazdasági válság még nem csengett le, és az Európai Unió régebbi tagállamai által tett némi előrelépés ellenére még mindig fennáll a jelentős egyensúlytalanságok kockázata.

Sajnos egy olyan helyzetben, amikor néhány tagállamban vészesen apadnak a költségvetési bevételek, azonnal ott a csábítás, hogy emeljék az adókat és illetékeket. Pontosan ezt történik most Romániában is. A kormány éppen most vitatja meg azt a javaslatot, hogy növeljék az átalány jövedelemadó és a héa kulcsát. Hibázunk, ha azt hisszük, hogy a hirtelen adó- és illetékemelés több pénzt hoz a költségvetésnek. Az ilyen intézkedések közép- és hosszú távon rendkívül romboló hatást gyakorolnak a gazdaságra.

Sajnos az Európai Unió nehezen talál közös stratégiát a gazdasági válsággal szemben. Mindazonáltal úgy gondolom, hogy jobb információcserére és együttműködésre van szükség azon országok között, amelyek adóemelések helyett megelőző, ösztönző intézkedésekkel emelkedtek felül a válságon, és azok között, amelyek súlyos problémákkal szembesülnek, kétségbeesésükben éppen adókat és illetékeket emelnek, kockáztatva ezzel azt, hogy még mélyebbre süllyednek a válságban.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Elnök úr, a pénzügyi spekulánsok egyre súlyosabb támadásokat indítanak az euróövezet legkiszolgáltatottabb és leginkább függő helyzetben lévő gazdaságai ellen. Ugyanaz a pénzügyi tőke, amely eurótrilliókat kapott a tagállamoktól, most az államháztartások törekeny helyzetére spekulál, amit éppen a transzferek és a periférius gazdaságok gazdasági függősége váltott ki. E függőséget az Európai Központi Bank által folytatott monetáris és árfolyam-politika okozta, amely függetlenséget színlelve a nagy tőke és a nagy európai hatalmak érdekeit szolgálja, és e helyzetet csak súlyosbítja a piacok liberalizációja és a nemzetközi kereskedelemben folytatott szabad verseny.

Ezeket az összefüggéseket figyelve a tagállamok és az Európai Unió elég nyilvánvalóvá tették, mit is jelent számukra az európai szolidaritás: szőnyeg alá seperi a pénzügyi tőke fosztogatását, szükség esetén pedig a rablás költségeit a munkavállalókra és a rendes emberekre hárítani olyan intézkedésekkel, amelyek igazi szociális terrorizmust testesítenek meg. A munkavállalókat és a rendes embereket azonban nem fogják ráterelni arra az útra, amelyet elkerülhetetlenként állítanak be előttük, azonban nem az. Láthatjuk harcukat, ami ezt bizonyítja. Tisztelgünk bátorságuk és eltökéltségük előtt, amiről Görögországban, Portugáliában és számos más országban tesznek tanúbizonyságot.

Trevor Colman (EFD). – Elnök úr, nyilvánvalóvá vált az utóbbi napok tragédiáiból, hogy Görögország drákói megszorító intézkedéseket vezet be az euró fenntartása érdekében. Ez nem lehet a helyes út. Ezzel csupán a rendes, keményen dolgozó görög embereket büntetik politikusaik pazarlásaiért és ugyanezen politikusok azon óhajáért, hogy megtámogassák a kudarcra ítélt valutauniót.

Az Egyesült Királyságban jól emlékszünk arra, amikor 1992 szeptemberében kiléptünk az árfolyam-mechanizmusból, az ERM-ből, illetve ahogy Norman Tebbit brit politikus nevezte, az örökös recesszió mechanizmusából, amelyben a tagság katasztrofálissá vált Nagy-Britannia számára. Ettől megmenekültünk, köszönhetően a Német Szövetségi Banknak, amely elutasította a font megsegítését.

A szerető szigor eléri célját. Noha Görögország bennmarad az euróövezetben, kiútja sincs belőle. Szabadítsuk fel a görögöket az euró béklyóiból. Hagyjuk, hogy az IMF tegye a dolgát, és figyeljük, milyen gyorsan fellendül Görögország, ahogy mi, Angliában is tettük, amint kiléptünk az ERM-ből. Ne a görög néppel fizetessék meg annak az elérhetetlen törekvésnek az árát, hogy egy európai uniós szuperállamot akarnak létrehozni!

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Elnök úr, ma a repülésbiztonságról kívánok szólni. Az utóbbi hetekben sokat foglalkoztatott minket e téma, és mindannyiunkat érintett.

Az emberi élet sokkal fontosabb, mint a gazdasági nyereség. Pontosan ezért támogatom a repülési tilalmat akkor, amikor külső kockázatok, például egy vulkáni hamufelhő fenyegeti az utasok biztonságát, hiszen felelőtlenség lenne kockára tenni életüket. Emlékeztetném önöket 1982-re és 1989-re, amikor majdnem bekövetkezett a katasztrófa, valamint arra a vadászgépre, amelyben hamufelhő által okozott üvegszilánkokat találtak.

Próbarepüléseket végeztek, azok kiértékelése azonban időt vesz igénybe. Konzultáltak szakértőkkel, válaszaik azonban nem mutattak meggyőzően egy adott irányba. Marad tehát az a tény, hogy az emberi élet érték, amely nem kockáztatható, ehelyett a repülés hatékony és megfizethető alternatíváit kell megvalósítani.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D). – (RO) Úgy vélem, hogy az európai élelmiszerellátási lánc működésének javítása és az optimális átláthatóság elérése érdekében egységes jogi keretet kell létrehozni közösségi szinten, amelynek feladata az élelmiszertermékek szállítói és a kiskereskedők közötti kereskedelmi kapcsolatokban alkalmazott határidők, a szállítókat a versenyellenes megállapodásokkal és gyakorlatokkal szemben védő hatékony módszerek, valamint a fizetési módok és határidők meghatározása.

Továbbá hasznosnak tartanám, ha szigorítanánk a versenyjogi szabályozások betartását, és biztosítanánk azok egységes értelmezését valamennyi tagállamban. Figyelembe véve a szállítók és kiskereskedők közötti kereskedelmi kapcsolatok jelenlegi állapotát, úgy vélem, hogy a versenyjogi szabályozások rendelkezéseit értékelni kell, ami egyensúlyt teremt majd az Európai Unió közös agrárpolitikája és versenypolitikája között. A piacfigyelés tényleges átláthatóságot hozhat az élelmiszerlánc árképzésében és különösen az árérésekben.

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Elnök úr, e Házban már többször felvetettük a lengyel kisebbséggel szemben Litvániában alkalmazott megkülönböztetés ügyét, ahol is az ott élő lengyelek nem írhatják le családnévüket az eredeti helyesírással, a lengyelt oktatási nyelvként használó osztályokat bezárják, a szovjet érában elkobzott földtulajdonokat pedig nem szolgáltatják vissza jogos tulajdonosaiknak, csak azért, mert lengyelek.

Nemrégiben a litvániai Legfelsőbb Hivatalos Etikai Bizottság megbüntette Tomaševski urat, a lengyel kisebbség vezetőjét és az Európai Parlament képviselőjét, amiért kérdést tett fel itt, ebben a Házban Barroso úrnak a litvániai kisebbségek jogainak tiszteletben tartásáról. És e botrányos intézkedések egyre fokozódnak. Néhány napja a Litván Nyelvi Felügyelőség még magasabb bírságot vetett ki Salcininkai helyi hatóságának igazgatójára, mert kétnyelvű táblákat használt. A régió lakosságának nyolcvan százaléka lengyel.

Elnök úr, a legfőbb ideje, hogy az Európai Parlament véget vessen a litván kormány e botrányos fellépéseinek. Büszkéek vagyunk arra, hogy az emberi jogok az Unió alapkövei. Elég gyenge alapok ezek, ha nem tudjuk érvényesíteni e jogokat a tagállamokban.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr, munkavállalók milliói sztrájkolnak és tüntetnek ma a Görög Munkásfronttal együtt a tőke, a görög kormány, az Európai Unió és az IMF által kikényszerített barbár intézkedések ellen.

Ezek az intézkedések sem nem újak, sem nem átmenetiek. A kapitalista fejlődés kirívó alkalmazását láthatjuk bennük, ami válsághoz vezet. A cél a görög és európai plutokrácia profitjának megőrzése és a Maastrichti Szerződés alkalmazásának folytatása. Ezek szerepelnek a lisszaboni stratégiában és az Európa 2020 stratégiában, amelyek éppen ezért vezetnek zsákutca.

Mi azonban azt mondjuk, hogy ez nem egyirányú utca, hogy van megoldás. A megoldás a munkásmozgalom újjászervezése és az olyan fejlődés támogatása, amely a javakat előállítók szükségletein alapul. A megoldás a monopóliumok államosítása és a hatalom átadása a népnek. Sem a provokátorok, sem pedig a görög kormány zsarolói nem képesek megállítani ezt a mozgalmat, ahogy a ma Athénban elkövetett gyilkosságok sem, amelyek mindannyiunkat megdöbbentettek.

Hiszek abban, hogy a görög nép győzedelmeskedni fog.

Chrysoula Paliadeli (S&D). – Elnök úr, pár órával ezelőtt azt mondtam volna, hogy a kulturális szimbólumok ízléstelen eltorzítása és az elavult sztereotípiákat emlegető, kétértelműen objektív cikkek ellenére – jóllehet a Tanács nem fontos európai kérdésként kezelte a görög gazdasági válságot, a Bizottság pedig nem használta fel azt az európai kohézió töréspróbájaként – a görög nép készen áll arra, hogy támogassa új szocialista kormányát a gazdasági és szociális fellendülésért folytatott harcban.

Most azonban, az elmúlt néhány óra tragikus athéni eseményei fényében, ahol három ember halt meg a kemény gazdasági intézkedések miatt kirobbant erőszakban, felidézem Rasmussen úr legutóbbi szavait: a köntörfalazás politikájának vádiratát láthatjuk abban, hogy a görög állami hitelfelvételt nagyon kockázatosra minősítették le. Úgy vélem, hogy az Európai Parlament képviselőinek legsürgősebb feladata, hogy fokozzák a kohézióért folytatott küzdelmet.

Remélem, hogy ami Görögországban pár órája történt, nem válik ragályossá, és azt is remélem, hogy ez éppen ellenkezőleg a kezdetét jelentheti egy olyan egységes erőfeszítésnek, amely a szolidaritáson és a partnerségen keresztül formálja az európai identitást.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Pár napja ünnepeltük annak 120. évfordulóját, hogy május 1-je a munka nemzetközi ünnepe.

120 év szüntelen, kemény és hősies küzdelem volt ez, amelyet a munkások vívtak világszerte jogaikért és a munkásság emancipációjáért, egy olyan társadalomért, amelyben az ember kreatív képességeinek teljes kibontakoztatása a – végre kizsákmányolás nélküli – munka. 120 évnyi nagyszerű vívmányok, fájdalmas csalódások és a munkavállalók 120 évnyi szívós ellenállása. Május elseje és annak egyetemes jelszava történelmileg a legerőszakosabb elnyomás mentén alakult ki, amely számtalan csatába, áldozatba és elvesztett életbe került. Minden lépéssel megszilárdult, amelyet az emberek a szabadság elnyerésében elértek, és kudarcot szenvedett és szenved ma is minden alkalommal, amikor a történelmi körülmények lehetővé teszik, hogy a nagytőke offenzívát indítson. Ezt tapasztaljuk ma az Európai Unióban, és ezt látjuk Görögországban, Portugáliában és sok más országban.

Gondolnunk kell ezekre a küzdelmekre, és véget kell vetnünk a még súlyosabb kizsákmányolásnak. Ideje, hogy tiszteletben tartsák azok méltóságát, akik dolgoznak és javakat állítanak elő.

Alan Kelly (S&D). – Elnök úr, fel szeretném hívni a Ház figyelmét egy rendkívül sürgős ügyre. Alig több mint egy éve Bolíviában agyonlőttek egy ír fiatalembert és uniós polgárt, Michael Dwyert. Sok megfigyelő úgy véli, hogy meggyilkolták. Michael családja, akik ma este jelen vannak itt velünk a Házban, máig sem kaptak választ arra, hogy miként és miért halt meg ez a fiatal ember.

Az egyedüli hivatalos tájékoztatás az volt, hogy amiatt halt meg, mert részese volt egy feltételezett összeesküvésnek, amelynek során Bolívia elnöke ellen akartak merényletet elkövetni. Ez egyáltalán nem illik olyasvalakinek a jellemébe, aki egy szerető, gondoskodó és apolitikus családban nevelkedett fel. A valódi probléma viszont az, hogy a bolíviai hatóságok tájékoztatásában nem lehet megbízni. Az eseményekről elmondott verziók teljesen ellentmondanak egymásnak, legyen szó kriminalisztikai bizonyítékokról, ballisztikai eredményekről vagy magukról az előadott érvelésekről.

Ezért sürgetem a Parlamentet és az EU új külügyi főbiztosát, Catherine Ashton, hogy támogassák az ír kormány erőfeszítéseit, hogy azonnal kezdjenek független nyomozást. Én is ezt teszem az ír európai parlamenti képviselők pártokon átnyúló támogatása mellett, akik a közeljövőben levélben fordulnak majd hozzá.

Kristian Vigenin (S&D). – (BG) Fel kell hívnom a figyelmüket a hazámban kialakult problémára. Bulgáriát egy alkalmatlan, populista kormány irányítja, amely az 1930-as évekre jellemző módszereket vet be.

Ezt jól szemlélteti, hogy jelenleg a legnépszerűbb politikus a belügyminiszter, akit e minisztérium egykori főtitkára, a jelenlegi miniszterelnök követ. A választások nyomán az ellenzék képviselőinek százait bocsátották el politikai okokból. Nyomást gyakorolnak a média fő orgánumaira is. Politikusokat tartóztattak le brutális és szembeszökő módon, vagy vádolták meg őket nevetséges vádakkal.

Az ügyészek fittyet hánynak az ártatlanság vélelmére, miközben a miniszterek nyomást gyakorolnak a bíróságokra, és a televízióban jelentik be az ítéleteket. Egy új törvény megengedi, hogy telefonlehallgatás és névtelen tanú vallomása alapján hozzanak ítéletet. Intézkedéseket hoznak egy rendkívüli bíróság, hivatalos néven „szakbíróság” létrehozására. A félelem kezd eluralkodni az országban.

Évek óta követelik Bulgáriától, hogy tegyen nagyobb erőfeszítéseket a bűnözés elleni küzdelem terén. Most tesznek erőfeszítéseket, de bűnözés elleni küzdelem a demokrácia elleni csatába csap át. Az Európai Parlament fogékony arra, ha megsértik a demokráciát, a szabadságot és az emberi jogokat a világban. Arra is fogékonyak kell lennie, ha ez az egyik tagállamban történik.

Csanád Szegedi (NI). – (HU) Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! A pénzügyi válság, a munkanélküliség, az államháztartás növekedő hiánya és az államadósság növekedése a legnagyobb kihívások napjainkban Európa nemzetei számára. Fel kell azonban hívnom a figyelmet a közép-európai országokra is jellemző, ám Magyarországon súlyos méreteket öltő korrupcióra, amely tovább mélyítette a válságot és további hitelek felvételével még nagyobb mértékű adósságba taszította országunkat. A leköszönő magyarországi szocialista kormány tarthatatlan helyzetbe hozta a magyar gazdaságot, hiszen nem létezett közpénzes beruházás, állami megbízás korrupció nélkül, legyen szó akár autópályáról, hídfelújításról, parkolásról, egészségügyről, hazai finanszírozású vagy EU-s pályázatról. A Jobbik felszólítja a most megválasztott új magyar kormányt szigorú korrupcióellenes jogszabályok magalkotására és azok betartására,

melyekre a válság kapcsán minden európai uniós tagországot is buzdítunk. A Jobbik hisz abban, hogy igenis meg lehet tisztítani a politikai közéletet a korrupciótól.

Alexander Mirsky (S&D). – (LV) Köszönöm, elnök úr. Május 8-án Európa a nácizmus feletti győzelmet ünnepli. Azonban, hölgyeim és uraim, van néhány kellemetlen hírem. Idén március 16-án Lettországból a hatóságok hallgatóságos jóváhagyásával Waffen SS veteránok zászlós felvonulást tartottak Rigában, megemlékezve arról a napról, amikor megalakult a lett SS-légió. 20 éve mi, ellenzékben semmit sem tudtunk tenni ez ellen. Az európai államok vezetői úgy tesznek, mintha semmi sem történne. Lettországból az SS büntetőosztagai 130 fálut romboltak le és több mint 150 000 embert öltek meg Lettországból, Belaruszban, Lengyelországban és Oroszországban. Most azonban hősként emlékeznek meg róluk Lettországból. Az Európai Unió tagállamainak e gyáva hallgatása bűncselekmény a második világháborúban elpusztult több millió ember ellen. Ez rendkívül fontos. Köszönöm.

Iuliu Winkler (PPE). – Elnök úr, történelmi példákon láthatjuk, hogy a válság fejlődést is teremthet. Nyomás alatt új ötletek jöhetnek, amelyek innovatív mechanizmusokat hoznak létre a fejlődés ösztönzése és az olyan hibák elkerülése érdekében, amelyek a válsághoz vezettek.

Két olyan ötletet szeretnék megvilágítani, amelyek értelmes eszközökhöz vezethetnek. Ha azt akarjuk, hogy az EU mérvadó globális szereplő maradjon, létre kell hozni egy európai monetáris alapot és egy európai hitelminősítő ügynökséget. Az ehhez szükséges nagy intézményi erőfeszítések ellenére, ha hosszú távú érdekeinket tekintjük, még mindig érdemes elvégezni ezt a munkát.

Az európai szociális piacgazdaság és a közös valuta a világ gazdaság és a globális pénzügyi rendszer sarokkövei. Az „európai IMF” létrehozása erősíthetné a Stabilitási és Növekedési Paktumot, az európai hitelminősítő ügynökség pedig az európai gazdaságok tényleges megismerése alapján készítené el értékeléseit. Mindkét elképzelést komolyan meg kell vitatni, és véleményem szerint az elképzelést támogató döntés lenne a bölcs döntés.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Az utóbbi időben a szélsőjobb riasztó előretörésének és radikálisabb idegengyűlölő és rasszista attitűdök térnyerésének lehetünk szemtanúi. Az olaszországi és franciaországi regionális választások és a magyarországi általános választások megerősítették, hogy a szélsőséges mozgalmak egyre nagyobb sikerrel terjesztik veszélyes nacionalista, Európa-ellenes és agresszív üzeneteiket, amelyekkel vagy nemzeti kisebbségeket, vagy pedig szomszédos államokat vesznek célba. Nem ez az, amit az egyesült Európában akarunk, és azt sem hinném, hogy ez lenne a megoldás a polgárok problémáira.

Riadalmamnak kívánok hangot adni amiatt, hogy szélsőséges retorikát alkalmazva a külföldi média ellenséges üzeneteket terjeszt a kelet-európaiakról, különösen a románokról. A francia televízió általánosságban sértegeti a románokat, míg a Spanyol Néppárt jelöltje a barcelonai önkormányzati választásokon a következő szlogenrel népszerűsítette választási kampányát: „Nem akarunk románokat”.

Meg kívánom ragadni az alkalmat, hogy az Európai Parlament összes felelős képviselőcsoportjához forduljak, hogy egyesítsük erőinket, és fellépjünk e veszélyes jelenséggel szemben az Európai Unióban.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Mindenekelőtt szeretném részvételem nyilvánítani a mai athéni támadásokban elhunyt áldozatok családjainak.

Hogy visszatérjek az éghajlatváltozáshoz, a világ népeinek az a 35 000 képviselője, akik a bolíviai Cochabambában találkoztak, nem kerteltek. Azt akarják, hogy a mexikói konferencián jogilag kötelező kibocsátáscsökkentési célokat fogadjunk el. Igazuk van. Nem halogathatjuk tovább ezt a döntést.

Az Európai Uniónak azonnal és hivatalosan is kötelezettséget kell vállalnia arra, hogy 2020-ig 30%-kal csökkentse kibocsátásait. Ez megváltoztatja majd a tárgyalások dinamikáját, amelyek valóban megakadtak, azt kockáztatva, hogy a kibocsátáscsökkentésre vonatkozó döntést Mexikó utánra halasztják meghatározott határidők és menetrend nélkül.

Mi is többet tehetünk itt a Parlamentben. Már megállapodtunk abban, hogy az Európai Parlament 2020-ig 30%-kal csökkentse szénlábnymát. Példát kell mutatnunk a tagállamok előtt azzal, hogy 50%-kal csökkentjük szénlábnymunkat.

Mindannyian tudjuk, hogy mindennapi munkahelyünkön vannak még lehetőségek az energiamegtakarításra és a környezeti lábnymunk csökkentésére, nekünk pedig lehetőségünk van és kötelességünk is cselekedni e téren.

Elisabeth Köstinger (PPE). – (DE) Elnök úr, az Európai Parlament a mai napon mentesítette a Bizottságot 2008-ra, ami jó hír. Az uniós források kifizetésével kapcsolatos szabálytalanságok aránya még sosem volt olyan alacsony, mint idén.

Az elmúlt három évben lehetőség nyílt felére csökkenteni azon a területek számát, ahol a szabálytalanságok aránya 5% felett, azaz az elfogadható határérték felett volt. Egyedül a kohéziós politika területe hagy sok kívánnivalót maga után. Több erőfeszítésre van szükség a későbbiekben ezen a téren. A mezőgazdaság és a természeti erőforrások területét külön ki kell emelni. A szabálytalanságok aránya e területen 2% alatt, tehát elég egyértelműen a zöld sávban volt. A nyomon követési és ellenőrzési rendszerek hatékonyak.

Ebben az összefüggésben azonban meg szeretném említeni a Törökországnak nyújtott előcsatlakozási támogatást, amelyet a mentesítésről szóló jelentés is megemlít. A Törökországnak folyósítandó források növelése igencsak megkérdőjelezhető a mérhető kritériumok hiányában. Elfogadhatatlan, hogy meghatározott mutatók nélkül uniós forrásokat adjunk harmadik országoknak. Elengedhetetlen a kifizetések és a források felhasználási módjának közvetlen ellenőrzése. A támogatás csak így érheti el a kívánt hatást.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Az emberi jogok európai egyezményének 11. cikke emberi jogként határozza meg a szakszervezeti tevékenység gyakorlásához való jogot. Ezzel a rendelkezéssel szöges ellentétben az elmúlt héten a magyar katonai büntetőbíróság súlyos büntetéssel sújtotta Szima Juditot, egy tízezer rendőrt tömörítő szakszervezet vezetőjét olyan tevékenységéért, amely akár laikus szemmel, akár jogász szakmai szemmel nézve kizárólag a munkavállalói érdekvédelem és a szakszervezeti tevékenység körébe esett. Hangsúlyozom, hogy ez nem valamiféle harmadik világbeli banánköztársaságban történt, hanem az Európai Unió egyik tagállamában. Folyamatosan arról beszélünk itt ebben a teremben és a bizottságokban is, hogy a Lisszaboni Szerződés hatályba lépésével megerősödött az Európai Unió elkötelezettsége az emberi jogok iránt és hatékonyabbá vált a jogvédelem. Azt kérem, hogy Szima Judit esete legyen egy teszttügy, legyen egy esettanulmány, kövessük mindnyájan végig azt, hogy az európai emberi jogi normák érvényesülésével hogy tudja ez a bátor asszony visszanyerni az igazságát, a méltóságát és a megélhetését, amit elveszített.

Adam Gierek (S&D). – (PL) Elnök úr, az emberkereskedelemnek egy leplezett formája virágzik Lengyelországban. És ez annak tudható be, hogy abszolút elsőbbséget élvez a piac liberális, embertelen törvénye. Az elmúlt években számos lakást és az állami vállalatok tulajdonába tartozó egész lakótömböket adtak el bérlőkkel együtt az egykori Lengyel Népköztársaság vagyonának privatizációja részeként.

A bérlők a leggyakrabban idős emberek, gyakran betegek is, akiknek nem kínálták fel az elővásárlási jogot. Az égből szökő bérleti díjak nyomása alatt adósságcsapdába kerültek, gyakran kilakoltatják őket. Alapvető emberi jogukat sértik meg. Megfelelő jogi és végrehajtási eszközökre van szükség, amelyek lehetővé teszik, hogy az uniós tagállamok hatóságai hatékonyan léphessenek fel az egykor állami vállalatok tulajdonába tartozó privatizált lakások bérlői védelmének biztosítása érdekében. Állami forrásokból sürgősen segítséget kell nyújtani az embertelen privatizáció áldozatainak.

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Köszönöm, elnök úr. Azért emelkedek szólásra, hogy feltárjak egy igazságtalanságot.

Képviselőtársaim, ne áltassuk magunkat azzal, hogy a rendes görögök teljesen ártatlanok abban, ami Görögországban történt. Az ok, amire az események visszavezethetők, és ami hozzájárult a pénzügyi válsághoz, az a 14., 15. és 16. havi fizetés, azokkal a nyugdíjakkal és kiváltságokkal együtt, amelyek nemcsak hogy máshol az Európai Unióban nem léteznek, hanem teljességgel ismeretlenek is.

Görögország az elmúlt 10 évben hazudott az Európai Központi Banknak gazdasága állapotáról. Most azonban, ebben a kritikus helyzetben az európai vezetők megszavazták, hogy 110 milliárd euró jutalmat adnak mindezekért a hazugságokért és a megtévesztésért. Ugyanakkor azokat az országokat, amelyek mintaszerűen irányították államháztartásukat, megbüntetik a bekövetkezett válsággal, ami minden valószínűség szerint ahhoz vezet majd, hogy eltolódik a belépésük az euróövezetbe.

Kettős mércéről van itt szó, ami nem méltó sem az euróövezetnek, sem pedig az Európai Unióhoz. Az az igazságos, ha a bűnöst megbüntetik, az euróövezet vezetőinek pedig fel kell kérniük Görögországot a távozásra.

Elnök. Ezzel ezt a napirendi pontot lezárom.

23. A gépjárművekre vonatkozó csoportmentességi rendelet (vita)

Elnök. - A következő napirendi pont vita a következőkről:

- Malcolm Harbour, Andreas Schwab, Evelyne Gebhardt, Cristian Silviu Buşoi, Adam Bielan, Heide Rühle és Kyriacos Triantaphyllides szóbeli választ igénylő kérdése a Bizottsághoz, a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság nevében a fogyasztói érdekek garantálásáról a gépjármű-ágazatra vonatkozó versenyszabályok tekintetében a belső piacon (O-0044/201 – B7-0209/2010); és

- Sharon Bowles szóbeli választ igénylő kérdése a Bizottsághoz, a Gazdasági és Monetáris Bizottság nevében, a gépjárművekre vonatkozó csoportmentességi rendeletről (O-0047/2010 – B7-0210/2010).

Theodor Dumitru Stolojan, a szerzőt helyettesítve. – Elnök úr, a Gazdasági és Monetáris Bizottság azért terjesztette elő ezt a kérdést, mert érdeklődéssel követi a gépjárművekre vonatkozó csoportmentességi rendelet felülvizsgálati folyamatát, és néhány szempontot alaposan át kell gondolni.

Amint önök is tudják, a csoportmentességi rendeletek rendkívül fontos eszközök az üzleti közösség számára. Ezt a rendeletet 2002-ben fogadták el. Abban az időben a Bizottság úgy vélte, hogy oligopol helyzet uralkodik az európai gépjárműpiacon, mert a hat legnagyobb európai gyártó együttesen 75%-os piaci részesedéssel rendelkezett. Ennek alapján a Bizottság úgy véli, hogy a gépjármű-ágazatra nem szabad kiterjeszteni az általános vertikális csoportmentességi rendeletet, és ezért elfogadott egy külön rendeletet.

Ez a rendelet 2010. május 31-én hatályát veszti. A Bizottság most úgy véli, hogy az új gépjárművek értékesítési piacán rendkívül erős a verseny, és a koncentrációs szintek csökkennek. Ennek a felmérésnek a következményeként a Bizottság javaslata szerint új gépkocsik és haszongépjárművek értékesítése esetén a továbbiakban nincs szükség speciális csoportmentességre. Egy speciális csoportmentességi rendelet elfogadását javasolja, amely csak a javítási és karbantartási szolgáltatásokra, valamint a pótalkatrészek elosztására vonatkozna.

A Parlament aggódik emiatt a reform miatt. Amint önök is tudják, az Unió jelenleg rendkívüli pénzügyi és gazdasági válsággal küszködik, és a munkanélküliség aránya is magas. Az európai autóipar az európai gazdaság egyik kulcsfontosságú ágazata, amely hozzájárul a foglalkoztatáshoz, az innovációhoz, valamint az egész gazdaság versenyképességéhez. Meggyőződésünk, hogy olyan általános feltételeket kell teremteni, amelyekről ez az ágazat fenntarthatóvá válik, és amelyek lehetővé teszik, hogy gazdaságilag hatékony és környezetbarát maradjon.

Arról is gondoskodnunk kell, hogy ennek a piacnak a kis és közepes méretű szereplői kedvező feltételeket élvezzenek. Nem feledkezhetünk meg a kis- és középvállalkozások jelentőségéről munkaadókként és helyi beszállítókként. Ám számos gépjármű-márkakereskedés és javító vállalkozás hangot adott az új keretszabályozással kapcsolatos súlyos aggodalmainak, és úgy érvelt, hogy ez a gyártók, valamint a gépjárműipari értéklánc többi része közötti erőegyensúly további torzulásához fog vezetni.

Ezért, Almunia biztos úr, a Gazdasági és Monetáris Bizottság szeretné megkérdezni öntől, először: milyen piaci elemzési eredmények vezették a Bizottságot arra a következtetésre, hogy az elsődleges piacon jelenleg erős a verseny, de az értékesítés utáni piac továbbra is problematikus?

Másodszor: milyennek látja a Bizottság a gépjárműgyártók és a márkakereskedők közötti erőegyensúlyt a gépjárművekre vonatkozó jelenlegi csoportmentességi rendelet alapján, valamint a javasolt jogi keretek alapján? Vannak-e önálló vagy kollektív domináns helyzettel rendelkező gazdasági szereplők?

Harmadszor: milyen módon tervezi a Bizottság megfigyelni a piaci erők alakulását az elsődleges és az értékesítés utáni piacokon? Milyen intézkedésekkel számol a Bizottság, amennyiben kiderül, hogy a versenyfeltételek jelentősen romlottak, különösen az elsődleges piacon?

Negyedszer: várakozásaik szerint milyen hatást gyakorolnak az új jogi keretek a fogyasztókra, különös tekintettel az árakra és a felkínált feltételekre?

Ötödször: az érdekelt felektől kapott megjegyzések közül, tudniillik a konzultációk során, melyeket szándékozik a Bizottság beépíteni a végleges jogi keretekbe?

És végül: hajlandó-e a Bizottság mérlegelni harmonizációs jogszabályra irányuló javaslat előterjesztését a forgalmazás területén, például a kereskedelmi ügynökökről szóló irányelv módosításával, annak biztosítása

érdekében, hogy az összes márkakereskedő azonos szintű szerződéses védelmet élvezzen minden egyes tagállamban?

Malcolm Harbour, szerző. – Elnök úr, nagyon örülök annak, hogy itt lehetek ma este a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság nevében, és előadhatom a kérdéssel kapcsolatos nézőpontunkat, és szeretnék külön köszönetet mondani a Gazdasági és Monetáris Bizottságban dolgozó munkatársainknak – akik természetesen vezető szerepet játszanak a versennyel kapcsolatos ügyekben –, amiért szorosan együttműködtek velünk, mert ez egyértelműen a versenypolitika egyik eleme, és a fogyasztók alapvető érdekeit is érinti, és mi a magunk részéről gondoskodunk ezen fogyasztói szempontok egy részének nagyon alapos kivizsgálásáról.

Először is úgy gondolom, hogy a Bizottság javaslatának azok az elemei, amelyek az értékesítési, szerviz- és javítási piacra vonatkoznak, nagyon jól össze vannak hangolva azokkal a fogyasztói érdekekkel, amelyeket mi a saját szakbizottságunkban felvetettünk – nem kifejezetten a Versenypolitikai Főigazgatóságra tartozó kérdésekre gondolok, hanem például különösen a szervizre és a javításra vonatkozó információkkal kapcsolatos területekre, ahol munkát végeztünk, ebben az esetben a Környezetvédelmi Bizottsággal, a gépjárművek környezetvédelmi előírásaival kapcsolatos műszaki információkra vonatkozó rendelkezéseken. Úgy gondolom, hogy azok az elemek, amelyeket az új javaslatban megerősítettünk, rendkívüli mértékben üdvözlendő a független javítóműhelyek közötti verseny fenntartása és az egyenértékű minőségi megjelöléssel ellátott pótalkatrészek piacra jutása tekintetében: a piac megnyitását örömmel üdvözljük.

Szerintem az a fenntartás, amelyre szeretnénk felhívni a figyelmét, és amely abban az állásfoglalásban szerepel, amelyről holnap fogunk szavazni, az információk hozzáférhetőségének kérdéseire vonatkozik. Nem vagyunk meggyőződve arról – lehetséges, hogy ön szeretne minket erről meggyőzni, de mi nem vagyunk erről meggyőződve –, hogy az ön által közzétett iránymutatások szükségszerűen kellően erősek vagy betartathatóak annak biztosítása érdekében, hogy ezek a technikai információk hozzáférhetőek legyenek, különösen azért, mert megengedték, hogy a gépjárműgyártók elektronikus formátumban tegyék hozzáférhetővé ezeket az információkat, amelyek megfelelő szoftverek és keresési képességek nélkül nem lesznek feltétlenül annyira értékesek a javítóműhelyek számára, mint amire mi számítunk.

Ezek után pedig szeretnék az értékesítés kérdésével foglalkozni, amelyet éppen az előbb elemzett nagy ékesszólással a Gazdasági és Monetáris Bizottság alelnöke. Úgy gondolom, hogy az értékesítések szempontjából sokkal kevésbé vagyunk meggyőződve arról, hogy a Bizottság valóban figyelembe vette a fogyasztók aggályait. A Gazdasági és Monetáris Bizottság tartott egy nagyon fontos meghallgatást, ahol mind a márkakereskedők, mind pedig a fogyasztók képviselői kifejtették azzal kapcsolatos nagyon is valós aggályukat, hogy az értékesítési piac versenyének biztosítása céljából érvénybe léptetett védőintézkedéseket – és azt kell mondanom, hogy ezeknek nagy részét a Parlament által felvetett aggályokra reagálva léptették életbe 2002-ben – egyszerűen elsöpörte az, ami a mi szemünkben inkább a kérdések leegyszerűsítésére és a saját életük megkönnyítésére irányuló túlzott buzgalom az önök részéről, egy adminisztráció, amellyel foglalkozni kell.

Felmerülhetnek ezzel kapcsolatban problémák, de én azt szeretném önnel megértetni – és szeretném, ha megnézné azokat a bizonyítékokat, amelyeket a meghallgatáson odatettek elének –, hogy a márkakereskedőknek és a fogyasztóknak súlyos aggályuk van azzal kapcsolatban, hogy a gépjárművek értékesítésére azonnali hatállyal kiterjesztenék az általános csoportmentességet. Egyértelmű védőintézkedéseket építettek be 2002-ben a jogszabályokba – nem olyan régen a gépjármű-forgalmazási ciklusba – a független márkakereskedők és a gyártók közötti erőegyensúly helyreállítása érdekében. Szerintem a márkakereskedők azt mondanák, hogy ez az intézkedés valójában jól működött az idők folyamán. Ha megnézi, mi történt a piacon, akkor valóban úgy érezhették, hogy ez a helyzet.

Talán arra is emlékeztethetem önt, biztos úr – mert azt hiszem, hogy ön akkoriban nem volt közöttünk –, hogy a gépjárműgyártók nagyon erős lobbizást folytattak annak elfogadtatása érdekében, hogy ezek a rendelkezések eltűzzanak, de a márkakereskedők elégedettek voltak velük. Akkor most mi van? A márkakereskedők ezt mondják: ezek a rendelkezések túlságosan gyengék, míg a gyártók ezt mondják: mi nagyon elégedettek vagyunk ezekkel.

Szerintem ezt meg kell néznie. Nem azt mondom, hogy le kell állítanunk ezt a folyamatot – szerintem helyes ezt most megtenni, elvégre alig néhány nap választ el bennünket ezek végrehajtásától –, de holnap ezt mondjuk önnek az állásfoglalásban: kérjük, nézze meg a frissített adatokat, nézze meg az információkat. Azt is szeretném elmondani, hogy a Bizottságon belül Barnier biztos úr jelentést készül írni a kiskereskedelmi ellátási láncban zajló versenyről. A gépjárműágazatot is ide kell sorolnunk, és önnek ezt el kell olvasnia, mert következetes politikára van szükségünk a Bizottság részéről.

Másodszor: az önök szolgálatait által elkészített dokumentumok ezt mondják: gondolják, hogy ez felkészülés a környezetbarát autók, az elektromos járművek és az alacsony károsanyag-kibocsátású járművek új generációjára? Az önök elemzésében nincs semmi, ami erre utalna.

Most a kezünkben van Tajani úr dokumentuma. Megkérhetem önt arra, hogy a következő év folyamán olvassa el Tajani úr dokumentumát, olvassa el Barnier úr dokumentumát és biztosítson minket afelől, hogy ez a helyes cselekvés? Szerintem, ha ezt megteszi, akkor ezzel némileg helyreállítja a Bizottság hitelességét, mert úgy gondolom, hogy továbbra sem sikerült meggyőznie bennünket arról, aminek végrehajtását tervezik.

Joaquín Almunia, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr, a gépjárművekre vonatkozó jelenlegi csoportmentességi rendelet ez év június 1-jén hatályát veszti, és az említett dátum előtt el kell fogadnunk egy új rendeletet. A biztosok testülete a május 26-i ülésünk napirendjére tűzte ezt a kérdést.

Az a javaslat, amelyről szolgálataink most folytatnak vitát és néhány napon belül kabinetjeinkben is téma lesz – a testületi viták előkészítéseként – az ágazat mélyreható elemzésének eredményeként született meg. A nyilvános konzultáció folyamata 2006 júniusában kezdődött. Három és fél évvel később, a múlt év decemberében a Bizottság közzétette a csoportmentesség és az iránymutatások tervezetét. A folyamatban végig szorosan részt vettek az érdekeltek, az Európai Parlament és a tagállamok, és nagyon sok érvet figyelembe vettek. Számos vita, munkaértekezlet és kezdeményezés is történt, többek között itt, a Parlamentben is. Ez utóbbira ez év április 12-én került sor a Gazdasági és Monetáris Bizottságban. Melyek ennek a hosszú konzultációs folyamatnak a legfontosabb következtetései?

Először is megismertünk egy nagyon pozitív jelenséget: az európai fogyasztók élvezik a gépjármű-értékesítési piacon zajló élénk versenyt. Az autóárakról szóló éves jelentéseinkben körülbelül 25 gyártó 80 autótípusának áráról számolunk be – és nem az árak alkotják az egyetlen olyan tényezőt, amelyek egészséges versenyre utalnak. A választék is nagyobb, mint tíz évvel ezelőtt volt, mert mindegyik autótípuson belül több márka kapható. Ilyen körülmények között nehéz lenne azt állítani, hogy bármelyik autógyártó domináns helyzetet foglal el, akár önállóan, akár kollektív módon.

A jelenlegi rendszerek tartalmazzanak olyan ágazatspecifikus szabályokat, amelyeknek abban az időben (2002-ben) volt értelmük, amikor konszolidációs hullámra lehetett számítani a gépjármű-ágazatban. Ez a konszolidációs időszak nem valósult meg, sőt a mai piacon rendkívül erős a verseny. A javasolt változtatások azáltal, hogy nagyobb rugalmasságot engedélyeznek a gépjárművek értékesítésének területén, helyreállítják azokat az intézkedéseket, amelyek az autóeladások költségeinek csökkentésére ösztönzik a gyártókat. Hadd emlékeztessen önöket arra, hogy az értékesítési költségek az új autók árának átlagosan 30%-át teszik ki. Ezeknek a költségeknek a csökkentésével a gyártók javíthatják versenyhelyzetüket, és ennek előnyeit a fogyasztók fogják élvezni.

Tökéletesen tisztában vagyok azzal, hogy felmerültek bizonyos aggályok a többmárkás értékesítésre és a márkakereskedők szerződéses védelmére vonatkozóan javasolt módosítások kapcsán, és mindketten említették ezeket az aggályokat. Szeretném kihangsúlyozni, hogy a többmárkás értékesítés ott létezik – és továbbra is fog létezni –, ahol a piaci helyzet ezt igényli. Ez a helyzet azokban az országokban, ahol nagyon nagy márkakereskedők tevékenykednek, amelyek rendelkeznek több márka értékesítéséhez elegendő kapacitással – például az Egyesült Királyságban –, és ugyanez elmondható a ritkán lakott területekről is, ahol a gazdaságossági megfontolások arra készítetik a márkakereskedőket, hogy azonos telephelyen különféle márkákat értékesítsenek.

Ez volt a realitás a jelenlegi csoportmentesség 2002. évi elfogadása előtt, és nyolc éven keresztül realitás maradt, de aztán mára az egymárkás értékesítési modell vált általánossá. Azt figyeltük meg, hogy az autógyártók egyre erősebben támaszkodnak az értékesítés más formáira, többek között a gyártók tulajdonában lévő értékesítési helyekre.

Az értékesítés németországi alakulása például nagyon jól jellemzi ezt a trendet, mert itt az autók 67%-át márkakereskedői hálózatokon keresztül értékesítették, ellentétben a rendelet 2002. évi hatályba lépését megelőző 90%-kal. Mindazonáltal reagáltunk a konzultációk során megfogalmazott aggályokra, ide számítva az itt a Parlamentben lefolytatott konzultációkat is, és a többmárkás márkakereskedések tekintetében számos védintézkedést bevezettünk.

Szeretném azt is kihangsúlyozni, hogy javasolunk egy átmeneti szakaszt, amely alatt a gépjármű-forgalmazási piacra vonatkozóan a jelenlegi rendelet 2013 végéig hatályban marad, hogy elegendő időt biztosítsunk a beruházások amortizálódására azoknak a márkakereskedőknek, akik beruháztak a többmárkás értékesítésbe.

Ami azt a kérdést illeti, hogy miért javasoljuk a márkakereskedők szerződéses védelmét garantáló kikötések megszüntetését, annak egyszerűen az az oka, hogy nem a versenyjogi törvény a megfelelő eszköz a szerződéses felek közötti esetleges kiegyensúlyozatlanságok megoldására. Ezek a kérdések, amint ezt az 1/2003/EK rendelet előkészítése során is megvitattuk, a kereskedelmi jog hatáskörébe tartoznak.

Azokon a piacokon, ahol erős a verseny, ilyen például az autópiac, a versenyjogi törvénynek nem szabad beleavatkoznia az egyes szerződő felek közötti erőegyensúlyba. Ez erőszakos beavatkozás lenne. Lépéseinknek arányosaknak kell lenniük, amikor beavatkozunk a piac működésébe.

A konzultációs folyamat során néhány más, talán kevésbé pozitív jelenséget is megismertünk: az autók árával ellentétben az átlagos javítási munkák költségei valójában megemelkedtek az elmúlt évek során. A javítás és a karbantartás nagyon fontos a fogyasztók számára: nemcsak a biztonság és a megbízhatóság szempontjából, hanem azért is, mert a javítási számlák teszik ki az autó birtoklásával kapcsolatos összes költség 40%-át. A független javítóműhelyeknek az engedéllyel rendelkező javítóműhelyekkel szembeni versenyképességét sajnálatos módon még mindig számos korlátozás akadályozza, többek között a pótalkatrészek és a műszaki információk korlátozott elérhetősége. Ezért reformunknak az a szándéka, hogy lehetővé tegye a független javítóműhelyek számára a pótalkatrészek és a műszaki információk jobb elérhetőségét, és hogy megakadályozza a piacról történő kizárásukat más, újabb praktikákkal. Ez jobb minőségű javítási szolgáltatásokat és alacsonyabb árakat fog eredményezni.

Befejezésül: határozottan úgy vélem, hogy az új keretrendszer kedvezőbb lesz a fogyasztókra nézve. Legfontosabb prioritásunk a verseny fokozása az értékesítés utáni piacon – a javítás és a szerviz területén –, ahol jelenleg ez a leginkább hiányzik. Bár a gépjárműgyártók talán erős kereskedelmi pozícióban vannak a márkakereskedőkkel szemben, elkeseredett küzdelmet folytatnak egymással, és ma nincs szükség arra, hogy az ilyen jellegű megállapodásokkal kapcsolatos verseny fenntartása érdekében eltérjünk a vertikális megállapodásokról szóló csoportmentességi rendeletről, amelyet a Bizottság a közelmúltban elfogadott, és amely e hónap végén szintén hatályba lép. A Bizottság, és különösen az én szolgálataim, a Versenypolitikai Főigazgatóság, nagyon gondosan figyelemmel fogja kísérni ezt az ágazatot, és ne legyenek kétségeik afelől, hogy a Bizottság eltökélten be fogja tartatni a versenyszabályokat, és bármilyen súlyos szabályszegés vagy hiányosság megállapítása esetén megteszi a szükséges lépéseket.

Othmar Karas, a PPE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, az eddigiekben nagyon sok mindenről hallottunk. Ezzel a szóbeli választ igénylő kérdéssel és az állásfoglalással az autó-márkakereskedők, valamint a kis- és középvállalkozások hangjaként akartunk megszólalni, mert a Bizottság az elmúlt évek során nem igazán figyelt oda erre a hangra. A meghallgatás során aggályok és félelmek hangzottak el, mindennekfelett az autó-márkakereskedők részéről, a gyártókkal szemben tanúsított egyenlőtlen bánásmód miatt. Felvetettek jogi bizonytalanságokat, ilyen volt például a versenynek a kisebb autó-márkakereskedők által megtapasztalt problémák miatti csökkenése. Ám semmiféle választ nem kaptunk.

Önhöz fordulok – egy perccel 12 előtt –, hogy használjuk ki a május 26-ig hátralévő 21 napot arra, hogy a Parlament által holnap elfogadni tervezett állásfoglalást beépítsük az önök rendeletébe, hogy az autó-márkakereskedőknek is kedvezünk, a Bizottság által választott irány veszélyeztetése nélkül. Kérem, hogy vegyék komolyan a Parlamentet és az autó-márkakereskedők aggályait, és építsék be a kis- és középvállalkozásokkal közös aggályait a rendeletbe.

Olle Ludvigsson, az S&D képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök úr, szeretnék rávilágítani négy kérdésre ebben a vitában. Először: van egy sajnálatos tendencia, amely a gépjárműipar kis és nagy társaságainak egymással történő szembefordítására irányul. Bizonyos mértékben mások az érdekeik, de elsősorban a rendeletek olyan rendszerének létrehozására kell összpontosítanunk, amely lehetővé teszi közöttük a hatékony együttműködést.

Másodszor: nagyon pozitív jel, hogy az elmúlt évben erősödött a verseny az új autók piacán. Ez jó példa arra a tényre, hogy nincs reménytelen piac, és hogy hosszú távon hatalmas eredményeket lehet elérni a versenyt erősítő intézkedésekkel. Remélhetőleg a jövőben hasonlóan pozitív fejleményeket fogunk látni az értékesítés utáni piacon is.

Harmadszor: fontos, hogy a Bizottság nagyon aktívan kövesse az új autók piacán zajló verseny fejleményeit. Ezt folyamatosan figyelemmel kell kísérni. Az összes érdekelt félnek a lehető leghamarabb pontos információkat kell kapnia a 2013 júniusától érvényes szabályokról.

Negyedszer: meg kell erősíteni az azzal kapcsolatos megbeszéléseinket, hogy milyen módon fogunk átállni zöld, környezetbarátabb autókra. Ez a folyamat rendkívül fontos. Az egyik oldalon a versenyszabályoknak rugalmasaknak kell lenniük annak lehetővé tételéhez, hogy az elektromos autók és más környezetbarát

alternatívák megvethessék lábukat a piacon, a másik oldalon viszont a szabályoknak arról is gondoskodniuk kell, hogy a környezetbarát autók ne kerülhessenek hátrányos helyzetbe a kiskereskedelmi ágazatban vagy az értékesítés utáni piacon.

Cristian Silviu Buşoi, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, az autó megvásárlása és fenntartása a háztartások egyik legjelentősebb kiadása. A versenypolitikának pontosan az a célja, hogy gondoskodjon a fogyasztók választási szabadságáról és a termékek alacsonyabb és megfizethetőbb árú elérhetőségéről.

Ennek a Parlamentnek a képviselőjeként, és ennek következtében az Unió polgárainak képviselőjeként, akik egyben az autópiacon fogyasztói, nagyon aggódom a gépjárművekre vonatkozó csoportmentességi rendelet felülvizsgálata, valamint annak a fogyasztókra gyakorolt hatásai miatt. A Bizottság – és nagyon alaposan és figyelmesen végighallgattam a biztos úr érveit – úgy érvel, hogy a továbbiakban nincs szükség erre az ágazatspecifikus rendeletre az értékesítési piacon, mivel a bizonyítékok arra utalnak, hogy sikerült elérni a verseny célkitűzéseit és eljutottunk a verseny megfelelő szintjére.

Elvben nem ellenezném a specifikus ágazati csoportmentesség megszüntetését, ha nem leselkednének kockázatok a fogyasztókra. A hároméves átmeneti időszakot fel kell használnunk az azzal kapcsolatos döntés hatásainak felmérésére, hogy az értékesítést kizárjuk a gépjárművekre vonatkozó csoportmentességi rendeletből. Tagadhatatlan az a jelenség, hogy a nagy gépjárműgyártók túlsúlyban vannak. Szeretném hallani a Bizottság véleményét, milyen módon akarnak gondoskodni arról, hogy ezek a gyártók ne használhassák fel a piaci részesedésükből fakadó előnyüket annak a kínálatnak a korlátozására, amelynek a fogyasztók rendelkezésére kell állnia a piacon.

Azt is szeretném elmondani, hogy támogatom a javításra és karbantartásra vonatkozó speciális csoportmentesség fenntartására vonatkozó javaslatot, mert bebizonyosodott, hogy ezen a piacon kisebb a verseny, mint az értékesítési piacon. Az értékesítés utáni piaccal kapcsolatos aggodalmam elsősorban azokra az esetekre vonatkozik, amikor a fogyasztót szükségtelenül hozzákötik egy adott gazdasági szereplőhöz, és csak ott végezhető el autójának javítását. Ennek vagy az az oka, hogy a független javítóműhelyek nem férnek hozzá megfelelő módon a szükséges műszaki ismeretekhez, vagy pedig az, hogy a gépjárműgyártók helytelen módon értelmezik a szavatossági feltételeket.

Ez annak a választási szabadságnak az elfogadhatatlan korlátozása, amellyel a fogyasztóknak rendelkezniük kell, és elvárom, hogy a Bizottság találjon megoldásokat ennek a helyzetnek a megváltoztatására. Ezért felkérem a Bizottságot, hogy tisztázza azokat az intézkedéseket, amelyeknek bevezetését tervezi ennek a helyzetnek az elkerülésére, mert ez hátrányos a fogyasztókra nézve.

Konrad Szymański, az ECR képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, Almunia úr, minden egyes új autó alkatrészének 80%-át független gyártók állítják elő. Ugyanakkor maguk a gépjárműgyártók az alkatrészgyártókkal és a független szervizállomásokkal szemben óriási kereskedelmi előnnyel rendelkeznek.

Ma mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy az európai gépjárműpiac ne kezdjen el újból egy oligopóliumra hasonlítani. Garantálnunk kell polgáraink számára a választás jogát mind az autókalkatrészek, mind pedig a független szervizállomások szempontjából. Garantálni kell a műszaki információk hozzáférhetőségét. Lépéseket kell tennünk annak megakadályozására, hogy a gyártók visszaélhessenek a garanciával. Az engedéllyel működő szervizállomások számára is biztosítani kell a jogot, hogy alkatrészeket vásároljanak a független gyártóktól, és hogy beszerezhessék a műhelyükben használt szerszámokat és berendezéseket. Ha az új rendeletben nem határozzuk meg egyértelműen a garancia fogalmát, akkor az európai ügyfelek választási szabadsága, ami alapvető a piac szempontjából, továbbra is csak fikció marad.

Bernd Lange (S&D). – (DE) Elnök úr, az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság véleménye szerint természetesen a kis- és középvállalkozások védelme is fontos. Biztos úr, a verseny nem lehet öncélú.

Megvizsgálva a kis márkakereskedések és a kis műhelyek helyzetét látjuk, hogy javítanunk kell gazdasági cselekvőképességüket, ellenkező esetben egy napon már csak nagy márkakereskedések és nagy műhelyláncok lesznek. Ide tartozik először is a többmárkás értékesítés valódi engedélyezése. Ide tartozik annak lehetővé tétele, hogy a műhelyek és a márkakereskedések korlátozás nélkül hozzáférjenek a gépkocsikkal és javítási lehetőségeikkel kapcsolatos információkhoz. Harmadszor ide tartozik a képesítések megszerzéséhez szükséges lehetőségek biztosítása. Korábban beszéltünk az elektromobilitásról. Az elektromos autók karbantartásának lehetőségét is biztosítani kell a számukra. Negyedszer: beruházási biztonságra is szükségük van, más szavakkal szerződéses védelemre, és arra, hogy ne legyen több módosítás. Képeseknek kell lenniük arra, hogy biztonságos beruházásokat hajtsanak végre hosszú időre.

Frank Engel (PPE). – (FR) Elnök úr, biztos úr, beszéljünk az autó-márkakereskedők számára létező realitásról. Az autó-márkakereskedők másokhoz hasonlóan az én hazámban is aggódnak a márkakereskedők és a gyártók mozgástere között fennálló szembeszökő eltérések miatt. Az 1400/2002/EK rendelet csökkentette ezeket az eltéréseket. Enélkül az autó-értékesítési ágazatnak, amely már amúgy is megszenvedte a válságot, egyre növekvő bizonytalansággal kellene szembenéznie beruházásai és kereskedelmi célkitűzései tekintetében.

Azok a követelmények, amelyeket a gyártók a márkakereskedőkkel szemben támasztanak, egész egyszerűen elviselhetetlenek és kezelhetetlenek lesznek sok szerényebb lehetőségekkel rendelkező műhelytulajdonos számára. Itt nem a verseny forog kockán, biztos úr. A versenynek a gépjárműgyártók között kell erősödnie, nem pedig a márkakereskedők között, vagy a márkakereskedők és a gyártók között. A helyi műhelytulajdonosok nem jelenthetnek fenyegetést az európai szabad versenyre nézve.

Ön piaci dominanciáról, lehetséges dominanciáról beszél. Akkor hát beszéljünk erről! Ez a dominancia a versengő gyártók esetében nem létezik. Más termelők vonatkozásában sem létezik. A gépjárműgyártók és az értékesítők között létezik, és ennek valósága az egész Európai Unióban bebizonyosodott.

A Bizottság a nagy társaságokra épülő tudományos álláspont alapján közelíti meg a nagyszámú kisebb gazdasági szereplő kérdését, akik csak egy valamit akarnak: egy kevés szabadságot és egy kevés biztonságot a gépjárműgyártókkal fenntartott üzleti kapcsolataikban, akiknek a márkakereskedőkkel szemben tanúsított gyakorlatai egyes esetekben egyszerűen visszataszítóak. Ez Dávid és Góliát története, azzal a különbséggel, hogy a jelek szerint a Bizottság ez alkalommal be akarja biztosítani, hogy csak Góliát győzhessen.

A mentességi rendelet megszüntetése mögött meghúzódó álláspont és érvelés megfontolatlan. Téves, mert nem megfelelő emberekre irányul. A műhelytulajdonosok mozgásterének, jogbiztonságának és beruházási hajlandóságának csökkentése nem fogja előmozdítani a belső piacot, és egészen biztosan nem szolgálja a fogyasztók érdekeit.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Európai Unió autó, ide számítva mind a gépjárműgyártókat, mind pedig az alkatrészgyártókat, nyereségesnek és innovatívnak kell maradnia.

Mivel a közúti biztonságot nagyban befolyásolják a gépjárműágazat pótalkatrészpiacán uralkodó versenyfeltételek, arra ösztönözzük a Bizottságot, hogy mozgátsa elő a hatékony versenyt a pótalkatrészek piacán, hogy az összes típusú pótalkatrész ára megfizethető legyen. A fogyasztóknak képeseknek kell lenniük arra, hogy versenyképes áron megvásároljanak egy gépkocsit, és szabadon kiválasszák a javítási és karbantartási szolgáltatásokat végző szolgáltatót, a szállító által kiválasztott forgalmazási rendszertől függetlenül.

A bevezetés előtt álló jogi kereteknek garantálniuk kell, hogy az autópári ellátási láncban elhelyezkedő kis- és középvállalkozások kedvező feltételeket élvezhessenek, és meg kell akadályozniuk a nagyobb gyártóktól való növekvő függőséget. Emellett a gépjárműágazat általános csoportmentességi rendszerére vonatkozó rendeletek új rendelkezéseit ki kell terjeszteni, és bele kell illeszteni a végfelhasználók fogalommeghatározását annak érdekében, hogy a lízinget is figyelembe vegyék.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Elnök úr, biztos úr, az előző felszólalások alapján egyértelmű, hogy a Parlament nagyon aggódik, kifejezetten az autó-márkakereskedők és a gépjárműgyártók közötti egyensúly miatt, ami elkerülhetetlenül visszatükröződik azokban a szolgáltatásokban, amelyekben a fogyasztók részesülnek.

Ennek az egyensúlynak különösen a kis piacokon és a ritkán lakott térségekben, például Finnországban és Skandinávia más részein kell jól láthatóan megnyilvánulnia. Számunkra elsőbbséget élvez a többmárkás márkakereskedések eladásainak és vásárlásainak engedélyezése, és ez a legfontosabb előfeltétele annak, hogy a fogyasztók számára garantálni tudjuk a gépjárműágazat szolgáltatásaihoz való megfelelő hozzáférést.

Finnország lakossága ötmillió fő, és évente körülbelül százezer autót adnak el. Ez valószínűleg nevetségesen alacsony számnak tűnik, de pontosan ezért annyira fontos, hogy ezek a változtatások semmiképpen se veszélyeztessék a többmárkás értékesítést.

Az előző rendelet, amely az autók kereskedelmében garantálta a többmárkás értékesítést, kiváló volt, ezért meg kell kérdeznünk, miért módosítják ebben a szakaszban. További fontos hatás lesz az, hogy a márkakereskedőknek a fogyasztók ellátásával kapcsolatos reményei a ritkán lakott térségekben valószínűleg szertefoszlának, ami nagyon megnehezítheti a fogyasztók számára a gépjárművek helyben történő beszerzését. Azt is eredményezheti, hogy a kisebb márkák csak a sűrűn lakott térségekben képviseltetik magukat, és ennek következtében a fogyasztók sokkal kevesebb típus közül választhatnak.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Elnök úr, biztos úr, ön most végighallgatott minket, és az ember szinte azt vélheti, hogy ez a különbség az elmélet és a gyakorlat között. Csak megismételhetem azt a kérésemet, amellyel 2009 tavaszán fordultam a Bizottság elnökéhez.

Vannak megoldatlan kérdéseink a gépjármű-márkakereskedők tekintetében, a kis- és középvállalkozások tekintetében, nyakunkon a pénzügyi és gazdasági válság, emellett bizonytalan a növekedés és a foglalkoztatási piac. A legjobb, amit tehetünk, az a jelenlegi rendelet kiterjesztése, nem pedig új rendelet megalkotása, ami csak tovább erősíti mindezeket a problémákat. Problémát jelentenek számunkra a különféle nemzeti rendeletek, ha továbbra is fennmarad az egymáskás értékesítés. Ellenezzük a nem kötelező érvényű magatartási kódexet, és támogatnánk egy hatékony végrehajtási mechanizmust. Azt akarjuk, hogy a pótalkatrészek beszerzésére vonatkozó 30%-os határ változatlanul megmaradjon, mert ez nagyobb választási szabadságot tesz lehetővé az engedéllyel rendelkező márkakereskedők számára.

Az iránymutatások nem eléggé világosak, így nem tudnak gondoskodni arról, hogy a műszaki információk továbbra is ugyanolyan mértékben hozzáférhetőek maradjanak. Vannak fontos szerződéses záradékok, amelyeket önök egyszerűen kihagytak, nevezetesen azok, amelyek az értesítési kötelezettségre és az értesítési periódusokra, a többmárkás értékesítésre, az alkatrészekre vonatkozó üzletkötésekre és a vitás kérdések rendezésére vonatkoznak. Kérem, hogy a kis- és középvállalkozások mellett is álljanak ki. A többmárkás értékesítés a verseny része, amely hozzájárul a fogyasztók védelméhez. Több versenyt akarunk. A kis- és középvállalkozások és a márkakereskedők lehetőségeinek korlátozása szűkíti a versenyt. Kérem, hogy komolyan vegyék figyelembe a piacot, a vállalkozásokat és a Parlament állásfoglalását, és használják fel a rendelkezésükre álló hátralévő 21 napot.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Elnök úr, biztos úr, az összes parlamenti felszólaló most lényegében egy kkv-barát rendelet érdekében szólalt fel. Erős forgalmazási rendszerre van szükségünk. A kis forgalmazók sok embert foglalkoztatnak. Számukra nagyon fontos, hogy a rendszeren belül fennmaradjon a verseny, a márkakereskedőkhöz hasonlóan – függetlenül attól, hogy nagyok vagy kicsik. A versenynek működnie kell. Meggyőződés, hogy különösen a gépjárműágazatban a fogyasztóknak is joguk van ahhoz, hogy a verseny működjön, hogy ne kelljen nagyon egyoldalú rendszerekkel szembenéznük, amelyekben nem marad meg a választási szabadságuk. Pontosan ez a választási szabadság lesz nagyon fontos a jövőben, különösen a vidéki területeken, és gondoskodnunk kell a vidéki területek átfogó ellátásáról. Ezért úgy gondolom, hogy Karas úrnak tökéletesen igaza volt, amikor azt mondta, hogy nagyon kevés időnk maradt, és ezért ezt hatékonyan kell felhasználnunk.

Seán Kelly (PPE). – Elnök úr, először is szeretném kimondani azt, amivel ebben a szakaszban mindenki egyetért: az autó már nem luxus, hanem szükséglet. Ezt két héttel ezelőtt értettem meg nagyon világosan, amikor lesújtott ránk a vulkáni hamu. Autóval, vonattal és komppal kellett átutaznom egész Európán és Anglián, és soha nem éreztem magam annyira függetlennek és boldognak, mint amikor a saját autóban ültem.

Tehát ha bármit tud tenni annak elősegítése érdekében, hogy a fogyasztóknak legyen választási lehetőségük stb., az nagyon fontos lenne, de nem a kis vagy közepes méretű márkakereskedők hátrányára. Ezeknek legnagyobb része családi tulajdonban lévő vállalkozás, amelyek a helyi városokban és falvakban működnek. Nagyon hasznosak mindenkinek a szempontjából, megpróbálják kielégíteni a piaci igényeket és nyilvánvalóan nagyon nehéz körülmények között versenyeznek, ezért teljes mértékben egyetértek Karas úrral és más felszólalókkal abból a szempontból, hogy ezeket az embereket életképességük biztosítása érdekében figyelembe kell venni, amint továbblépünk.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) , a fogyasztók választási szabadságának biztosítására irányuló erőfeszítéseket, hogy azt a műhely választhassák, amelyiket igénybe akarják venni.

Ugyanakkor azonban látom a teljes szabadság objektív korlátait ezen a területen. Mint ahogyan az sem történhetne meg senkivel, hogy egy európai Airbus repülőgépet egy Tupoljev műhelybe küldenek szervizelésre, hasonló módon egy adott gyártmányú gépkocsi tulajdonosa is kénytelen a gépkocsi gyártójának technológiájára és munkamódszereire támaszkodni a szervizelés során.

Ha a gépkocsi gyártója garanciát nyújt a fogyasztónak a gépkocsira, akkor joga van megkövetelni a fogyasztótól, hogy a szervizelést az általa előírt utasítások szerint hajtsák végre. Ha a fogyasztó olyan műhelybe viszi gépkocsiját karbantartásra, ahol az alkalmazottak nem rendelkeznek a szükséges szakértelemmel és készségekkel, akkor fennáll annak kockázata, hogy nem megfelelően végzik el a munkát, sőt a gépkocsi még meg is rongálódhat. Ezért ha meg akarjuk védeni a fogyasztót, akkor nem várhatjuk el, hogy az összes műhely egyenlő szinten képes legyen szolgáltatásokat nyújtani az összes gyártmányú gépkocsihoz. Fogyasztóként

szívesebben látok jól felszerelt műhelyeket jól képzett alkalmazottakkal, akik felkészültek egy adott gyártmányú gépkocsi fogadására. A szakosodás és a gyártóval fenntartott kiegyensúlyozott kapcsolat szolgálja a legjobban a fogyasztók érdekeit.

Joaquín Almunia, a Bizottság alelnöke. – (ES) Elnök úr, először is szeretnék köszönetet mondani önnek az ülés kiváló levezetéséért, és az összes képviselőnek is, akik a vita során felszólaltak.

Szeretném kiterjeszteni őszinte köszönetemet valamennyiükre, nemcsak a ma itt elmondott felszólalásokért, hanem a teljes folyamat során tanúsított rendkívüli érdeklődésükért és értékes hozzájárulásukért, amely – amint felszólalásomban említettem –, hosszadalmas konzultációs folyamat volt, ha szabad úgy mondanom, minden irányban. Nemcsak a Parlamenttel, a képviselőkkel, valamint a gépjárművekkel, a márkakereskedők közötti versennyel és a fogyasztókkal kapcsolatos ügyekért felelős szakbizottságokkal folytattunk konzultációt, hanem a tagállamokkal, az összes érintett féllel és mindenki mással is, aki ki akarta fejteni véleményét.

A versennyel kapcsolatos összes rendeletnek vagy döntésnek az a célja, hogy a fogyasztó javát szolgálja. Ez rendeletünk célkitűzése, központi kérdése és legfontosabb célja.

Amikor a fogyasztók arra a fontos döntésre készülnek, hogy elmennek egy márkakereskedőhöz – mivel, amint ezt valaki megemlítette, ez jelentős kiadás az összes fogyasztó és háztartás számára –, akkor mindent meg akarnak tudni az árákról és a minőségről, hogy képesek legyenek összehasonlításokat tenni, és ezt meg is tudják tenni. Ez ma valószínűleg könnyebben megy, mint bármikor a múltban. Azt akarják, hogy gátló körülmények és a verseny hiányából fakadó akadályok nélkül választhassanak. Meggyőződésünk, hogy ez az új rendelet kiterjeszti a választás lehetőségét; nem csökkenni fog, hanem szélesedni. Képesek lehetnek és képeseknek kell lenniük arra, hogy kiválasszák – amint ezt sokan megemlítették – az értékesítés utáni szolgáltatásokat, a javítóműhelyt és a szervizműhelyt gépkocsijukhoz; azt akarják, hogy ezek a műhelyek, függetlenül attól, hogy a gépkocsi gyártójához tartoznak-e vagy kapcsolatban állnak-e a gyártóval, megkapják azokat a pontos műszaki információkat, pótalkatrészeket és műszaki előírásokat, amelyekre szükségük van.

A Bizottság jelenlegi javaslata mindezeket tökéletesíti. Mindezeket tökéletesíti. Kérem, nézzék meg, mit mond az a szöveg, amit olvashattak, a tervezet és az azt kísérő iránymutatások. A jövőbeni rendelet minden szempontból több előnyt biztosít a fogyasztóknak, mint a jelenlegi.

Kis- és középvállalkozások: itt mi történt? Fontos meghallgatni az emberek véleményét, és mi nagy figyelemmel és érdeklődéssel hallgatjuk. Úgy értem, hogy mindenkinek a véleményét, természetesen az önként is ide számítva.

Mi történt a kis márkakereskedőkkel az elmúlt években? Növekedett vagy csökkent a számuk? Előnyös volt-e a számukra, és könnyebbnek találták-e a bejutást az értékesítési körbe, az értékesítési piacra, vagy inkább hátrányosan érintette őket vagy akadályokat állított eléjük? Inkább az utóbbi. Ez az igazság. Természetesen nem ez volt azoknak a szándéka, akik a rendeletet 2002-ben összeállították és elfogadták, de az elmúlt évek tapasztalataiból ezt szűrtük le. Ezt szeretnénk helyrehozni.

Mi történt mostanáig, vagy milyen folyamatok zajlanak egyes műhelyek és egyes pótalkatrész-gyártók esetében? Vannak olyan problémáik, amelyek az új rendelet és az új iránymutatások hatályba lépésével megszűnnek.

Ezért olyan rendeletet és iránymutatásokat javasolunk, amelyek szélesítik a választéket és a lehetőségeket a kisvállalkozások számára a teljes láncban, a pótalkatrészek gyártásától egészen a gépkocsik javításáig.

A márkakereskedők, akiket sokan megemlítették, és akiknek a véleményét közvetlenül meghallgattam, nemcsak a konzultációk vagy azoknak az üléseknek a leírt szövegén keresztül, amelyeken nem vettem részt; együtt voltam és beszélgettem velük egy rendkívül konstruktív légkörű ülésen. Nem minden márkakereskedőnek ugyanazok az érdekei. Vannak nagy márkakereskedők, amelyek jelenléte nagyon erős egyes tagállamok piacán, de van sok kis márkakereskedő, amelyek jobban örülnek a jelenlegi javaslatunknak, mint a 2002 óta érvényben lévő rendeletnek, mert látják, hogy bizonyos szempontok, amelyek nem álltak a jogalkotó szándékában 2002-ben, nem szolgálták az ő érdekeiket, hanem sokkal inkább megnehezítették számukra, hogy állják a versenyt a nagyobb márkakereskedőkkel.

Végül a kötelezettségvállalások visszavonásának határideje. Gondoskodunk védelemről; még kivételeket is meghatározunk minden olyan esetre, amikor úgy látjuk, hogy a verseny jogalkotói szándékaink ellenére hátrányt szenved a jelenlegi rendeletek alapján, legyen az akár a gépjárművekre vonatkozó rendelet, akár pedig az általános vertikális csoportmentességi rendelet; és lemondunk a rendelet alkalmazásáról, ha úgy

látjuk, hogy nem védi a versenyt. Ezt megtehetjük az általános vertikális csoportmentességi rendeletben, és képeseknek kell lennünk arra, hogy megtegyük a gépkocsikra vonatkozó külön rendeletben.

Ezért osztom az aggályaimat. A helyzet az, hogy véleményem szerint a javasolt rendelet megfelelőbb módon kezeli ezeket a problémákat, mint a jelenlegi rendelet, nem azért, mert most intelligensebbek vagyunk, mint nyolc évvel ezelőtt voltunk, hanem egyszerűen azért, mert tanultunk a tapasztalatokból. Fontos az emberek véleményének meghallgatása, de az is fontos, hogy tanuljunk a tapasztalatokból.

Elnök. A vita lezárásaképpen egy állásfoglalási indítványt⁽²⁾ kaptam, az eljárási szabályzat 115. cikke (5) bekezdésének megfelelően.

A vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

George Sabin Cutaş (S&D), írásban. – (RO) Az autó megvásárlása sok esetben a ház megvásárlása után a legnagyobb kiadás a háztartások számára az Európai Unióban. Az Európai Bizottság a gépjárművekre vonatkozó csoportmentességi rendeleten keresztül a gépjárműágazatra vonatkozó jelenlegi mentesség megszüntetését és általános versenyszabályok bevezetését javasolja.

Meggyőződésem, hogy az ágazatra vonatkozó jelenlegi rendelet egyes záradékainak megszüntetése után, gondolok itt kifejezetten azokra, amelyek arra vonatkoznak, hogy az értékesítések egészen 70%-át többféle márkát értékesítő közvetítőkön keresztül is végre szabad hajtani, felmerül a gyártók közvetítőitől való függőség növekedésének kockázata, ami csökkenti a versenyt és korlátozza az európai autópiacon a fogyasztók számára elérhető lehetőségeket.

Ma olyan helyzetben vagyunk, amelyben a gépjárműágazat sok közvetítője, különösen az ágazatban működő kis- és középvállalkozások, amelyek sebezhetőbbek, eltűnhet az európai piacról, ami a teljes európai autóipari ágazatot aláássa.

Következőképpen felhívom a Bizottságot arra, hogy mérje fel javaslatainak következményeit, az európai gépjárműágazat struktúrájának figyelembevételével, amelyben alapvető szerepet játszanak a kis- és középvállalkozások, és ha szükségessé válik, nyújtson be új rendeletet a jelenlegi rendelet hároméves meghosszabbításának lejártaival.

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE), írásban. – (PL) A gépjárművekre vonatkozó csoportmentességi rendeletről folytatott mai vitához történő hozzájárulásként szeretnék emlékeztetni arra, hogy 2009-ben az Európai Bizottság közleményt adott ki a gépjárműágazatra vonatkozó jövőbeni versenyjogi keretekről, amelyben meghatározza a gépjárművek értékesítésére és az értékesítés utáni szolgáltatásokra vonatkozó jogi stratégiáját, miután az 1400/2002/EK rendelet hatályát veszti. Ezért most felmerül a versenyvédelmi ügynökségek megfelelő reagálásának problémája a műszaki információk, a pótalkatrészek és az engedéllyel rendelkező szervizállomások hozzáférhetősége, valamint a garanciákkal történő visszaélés tekintetében. Ezért felteszem a kérdést, hogy a Bizottság biztos-e abban, hogy az általa alkalmazott megoldás gondoskodik a verseny általános védelméről ebben az ágazatban.

Róza Gräfin Von Thun Und Hohenstein (PPE), írásban. – (PL) csoportmentességi rendelet rendkívül fontos dokumentum az Európai Unió számára, mert közvetlenül érinti az európai gépjárműágazat elsődleges és másodlagos piacain foglalkoztatott több mint 3,5 millió embert. Ez a rendelet előnyös működési feltételeket vezetett be, amelyek megerősítették a versenyt a gépjárműágazatban. Új munkahelyeket hozott létre, és lehetővé tette a piac hatékony és stabil fejlődését, ami egyaránt szolgálta a fogyasztók, a nagy autóipari konszernek és a független vállalkozások érdekeit. Az a tény is nagyon fontos, hogy szolgáltatások és áruk széles körét tette hozzáférhetővé az európai fogyasztók számára a gépjárműpiacon. A dokumentum különösen fontos a független gépjárműjavító műhelyek számára, amelyeknek hozzá kell férniük műszaki információkhoz annak érdekében, hogy hatékonyan versenyezzenek az engedéllyel rendelkező szervizekkel, valamint fontos a független autóalkatrész-gyártók számára is. Nagy örömmel hallottam, hogy az Európai Bizottság e rendelet meghosszabbítása mellett döntött. B7 0245/2010 számú állásfoglalásában az Európai Parlament felhívja a Bizottságot azoknak az ügyeknek a tisztázására, amelyeket a Bizottsághoz ez év április 16-án benyújtott, írásbeli választ igénylő kérdésemben felvettem, ilyen például a független gyártóknak a műszaki

⁽²⁾ lásd a jegyzőkönyvet.

információkhoz való hozzáférése, és hogy a Bizottság pontosan fejtse ki a „hasonló minőségű alkatrészek”, az „eredeti alkatrészek” és a „műszaki információk” fogalmát. A gépjárművekre vonatkozó csoportmentességi rendelet címzettjeinek, a gazdaságban betöltött jelentős szerepük figyelembevételével, egyértelmű és pontosan megszövegezett jogszabályokra van szükségük.

24. Bizottsági közlemény: „Fellépés a rák ellen: európai partnerség” (vita)

Elnök. A következő napirendi pont Peterle úr jelentése a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság nevében a „Fellépés a rák ellen: európai partnerség” című bizottsági közleményről (COM(2009)0291 - 2009/2103(INI)).

Alojz Peterle, előadó. – (SL) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, ebben a jelentésben az Európai Unió egyik legbonyolultabb problémájával kapcsolatban foglalunk állást. Járványszerű terjedése következtében a rák az Unió első számú betegségévé vált, és az Unió három polgárából egynél állapítanak meg rákbetegséget élete során.

Örülök, hogy ezen hivatali ciklus elején nem szükséges felhívni a Bizottságot és a Tanácsot a rák elleni küzdelem alapvető lépéseinek megtételére, mivel rendelkezésünkre állnak a Tanács 2008. júniusi, világos következtetései, valamint egy ambiciózus projekt, a rák elleni fellépés érdekében létrehozott európai partnerség, melyet a Bizottság 2009 szeptemberében mutatott be, és amely ezen jelentés témáját képezi. Fontos megjegyezni, hogy a fellépés már meg is kezdődött. Ezzel a jelentéssel a Bizottság egyik legambiciózusabb célját támogatjuk, miszerint a rák jelentette terhet tíz év alatt 15%-kal csökkentik.

Az is örömmel tölt el, hogy a partnerséget az „Együtt az egészségért: stratégiai megközelítés az EU számára 2008–2013” című egészségpolitikai stratégiáról szóló állásfoglalásunkkal összhangban alakították ki. Ebben az állásfoglalásban hangsúlyoztuk az egészség fontosságát mindenki számára, valamint az egészség fontosságát minden politikában, ezenkívül külön hangsúlyoztuk a rákmegelőzés fontosságát.

Megdöbbenő és aggodalomra okot adó tény, hogy a tagállamok egészségügyi költségvetésüknek átlagosan mindössze 3%-át fordítják rákmegelőzésre. Ez talán pusztán statisztikai hibának tűnhet, de ez a számadat azt jelenti, hogy a tagállamok egészségügyi politikái nem veszik túl komolyan a megelőzést. Amire igazán szükség van, az a több megelőzés irányába történő paradigmaváltás stratégiai, technikai, szervezeti és pénzügyi megközelítéseinkben. Ezt tudjuk, és azt is tudjuk, és ez bizonyított, hogy a rák korai felismerése jelentősen csökkentheti a rákhalálási arányt.

A jelentés másik kulcsszava az egyenlőtlenség, értve ez alatt az egyenlőtlenség számos formáját. A legjelentősebb formája az, amit a „Kelet és Nyugat közötti vasfüggönyként” ismerünk a rákbetegek túlélési esélyeinek jelentős különbségei tekintetében, de tudatában vagyunk, hogy az egyes tagállamokon belül is jelentős különbségek vannak. A kezelések sikerarányának különbségei mellett jelentős különbségek vannak a rák korai felismerésének gyakoriságában vagy arányában, ezenkívül a palliatív ellátás, valamint a rákbetegek rehabilitációjának hatékonysága terén is.

Az Európai Unió polgárai számára nehéz elfogadni, hogy a rák elleni küzdelem szervezetsége terén ilyen különbségek vannak azáltal is, hogy bizonyos tagállamoknak van nemzeti programjuk, másoknak pedig nincs. A rákra vonatkozó adatgyűjtésben is vannak különbségek. Habár a Lisszaboni Szerződés csak támogató intézkedéseket tesz lehetővé az Európai Unió számára, kiemelkedő fontosságú a rák elleni hatékony küzdelemhez az uniós szintű, koordinált és jól szervezett megközelítés. A bevált gyakorlatok cseréje elképzelhetetlen lenne a közösségi intézmények támogatása nélkül.

A jelentés harmadik kulcsszava a partnerség. Csak akkor leszünk képesek közelebb kerülni a Bizottság ambiciózus céljához, ha mind vertikálisan, mind horizontálisan egyesítjük erőinket. Ennek előfeltétele az, hogy a rák elleni küzdelem továbbra is fontos helyet kapjon az európai és nemzeti intézmények politikai napirendjében. Nem elég az orvos és a beteg közötti jó kapcsolat. A mi feladatunk, hogy elősegítsük az erős politikai partnerséget és azt a politikai akaratot, amely az egész Európai Unióban ösztönözni fogja a gyorsabb cselekvést.

Megragadom az alkalmat, hogy külön hangsúlyozzam a rákbetegek rehabilitációjának témáját. Mindent meg kell tennünk, hogy több figyelmet kapjanak azok az emberek, akik legyőzték a rákot. Nem szabad őket stigmatizálni vagy leírni, hanem meg kell adni nekik a lehetőséget a társadalmi életbe való újbóli teljes integrációra és szakmai pályafutásuk folytatására. Ma Európában a rák elleni küzdelem egyik kulcsmozzanata, hogy a kérdést közel kell hozni a polgárokhoz.

Szeretnék köszönetet mondani jelentős segítségükért az árnyékelőadóknak, akik közreműködtek a jelentés létrehozásában.

John Dalli, a Bizottság tagja. – Elnök úr, nagyon örülök, hogy a Parlament továbbra is lelkesen támogatja a Bizottság munkáját a rák megelőzése és a rákellenes küzdelem területén. Hálás vagyok a jelentés elkészítéséhez különösen az előadó, Peterle úr által nyújtott erőfeszítésekért.

Az európai szintű, határozott fellépésnek fontos ösztönző szerepe lehet nemzeti, regionális és lokális szinten. Ez is mutatja a rák elleni európai partnerségben rejlő lehetőségeket. A partnerség sikere nagyban függ a számos különböző partner aktív részvételétől. Eddig a tagállamok, az egészségügyi dolgozók, a rákkal foglalkozó intézetek, a nem kormányzati szervezetek, a betegek szervezetei és az ipar képviselői vettek részt a 2013 végéig megvalósítandó, konkrét intézkedési javaslatok előkészítésében. Majd meglátjuk, hogy az együttműködés ezen új eszközei meghozzák-e a rák elleni fenntarthatóbb fellépést. Őszintén remélem, hogy igen.

Az általános cél az, hogy több hosszú távú célt tűzzünk ki, és jobban felhasználjuk a rendelkezésre álló forrásokat. Ez az összes partner elkötelezettségén és természetesen a megfelelő pénzügyi támogatáson múlik. Döntő fontosságú lesz a Parlament támogatása ahhoz, hogy a jövőbeli közösségi egészségügyi költségvetés biztosítsa a szükséges forrásokat. A jelentés a rák megelőzése és a rákellenes küzdelem terén számos, az átfogó megközelítést képviselő intézkedést felsorol, melyek közül a Bizottság közleménye alapján sokat már számításba is vettek a partnerség kidolgozása során.

A partnerségnek öt fő pillére van: az egészség elősegítése és a megelőzés, beleértve az Európai Rákellenes Kódex támogatását; szűrés és korai diagnózis a rákszűrésről szóló tanácsi ajánlás jobb végrehajtása érdekében; a bevált gyakorlatok cseréje a rákbeteg-ellátás terén; együttműködés és koordinálás a rákkutatás terén; összehasonlító információk és rákkal kapcsolatos adatok elérhetővé tétele. A partnerség egyik kulcsfeladata lesz a tagállamok támogatása rákellenes terveik létrehozásának és végrehajtásának javításában.

A célkitűzés szerint a partnerség végére minden tagállam rendelkezni fog integrált rákellenes tervvel. Bizonyos intézkedéseket a már elvégzett munka eredményeire fogunk alapozni. Más intézkedésekhez szükség lesz kiegészítő segítségre. A Bizottság készen áll minden szükséges támogatás biztosítására. Ezenkívül a Bizottság továbbra is szorosan együtt fog működni a Nemzetközi Rákkutatási Ügynökséggel a partnerség megvalósításában. Megemlíteném azt az átfogó célkitűzésünket is, hogy szeretnénk az egészségügyi kérdéseket minden politikai kezdeményezésünkbe jobban integrálni, amit a Bizottság megfelelő tagjaival szándékozom előmozdítani. A rák elleni küzdelem részeként a meghatározó egészségügyi tényezőkre irányuló politikák révén természetesen továbbra is erőteljesen oda fogunk figyelni a megelőzésre. A rendelkezésre álló, korlátozott forrásokból megpróbáljuk majd a lehető legtöbbet kihozni, és nagyon üdvözlöm az Európai Parlament erőteljes támogatását ezen erőfeszítésekben.

Gilles Pargneau, az S&D képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, Dalli úr, a Peterle úr által bemutatott jelentéstervezet nagyon határozottan ismétli meg az Európai Bizottság közleményének alapvonalait, és érezhető rajta az Európai Parlament 2008. április 10-i, az Európai Unióban a rák elleni küzdelemről szóló állásfoglalásának hatása is.

Szeretném megragadni az alkalmat annak kifejezésére, hogy támogatom az európai partnerség Európai Bizottság által, a rák elleni hatékonyabb küzdelem érdekében kitűzött céljait, mind a megelőzés és a korai felismerés fontossága, mind az új rákmegelőzési modell kidolgozása és mindenekelőtt a tagállamok közötti egyenlőtlenségek csökkentése tekintetében.

Osztom az Európai Bizottság közleményében és a jelentéstervezetben kifejezett aggodalmakat és aggályokat. Szeretném elismerésemet kifejezni az előadónak, Peterle úrnak a jelentéstervezet elkészítéséért, valamint a kompromisszumos megoldásra irányuló javaslatok előterjesztéséért, melyek célja a különböző módosításoknak a jelentésbe való beolvasztása volt.

A Szocialisták és Demokraták Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportjának árnyékelőadójaként többek között a következő témákat szeretném kiemelni: először is, a rákkeltő anyagoknak való munkahelyi kitettség által okozott rákos halálesetek éves számának növekedése, valamint a rákbetegeknek biztosított, a gyógyszerekkel kapcsolatos információkhoz való jobb hozzáférés fontossága; a REACH rendelet alkalmazása és a különös aggodalomra okot adó - rákkeltő anyagokat is tartalmazó - anyagok listájának rendszeres frissítése; a rákkeltő vegyi anyagokat tartalmazó áruk behozatalának megakadályozására és a rákkeltő vegyianyag-tartalom ellenőrzésének fokozására irányuló kezdeményezések támogatása az Európai Unióban;

végül pedig az alapelvek megfogalmazása a rokkantság olyan fogalmának közös meghatározásához, amely magában foglalja a krónikus betegséggel vagy rákkal élő embereket is.

Ezeket a témákat akartuk felvetni, ugyanakkor pedig hangot adni annak, hogy támogatjuk a jelentéstervezetet.

Antonyia Parvanova, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, először is hadd gratuláljak Peterle úrnak a jelentésen végzett remek munkájához, ami biztosítja, hogy a rák elleni küzdelem elsőrendű fontosságú marad közegészségügyi programunkban. Nem szükséges elismételni a számadatokat; mindannyian tudjuk, milyen közegészségügyi, szociális és gazdasági költségeket fog jelenteni az Uniónak, ha nem foglalkozunk következetesen ezzel a témával, és nem biztosítjuk a szükséges forrásokat, különösen a tagállamok közötti különbségek leküzdésére.

A rák jelentette teher fenyegetést jelent közegészségügyi rendszereink fenntarthatóságára, és kétségtelenül az EU-nak kell az erre adott megfelelő válaszadást irányítania. A partnerség természetesen vonatkozik a megelőzésre, a diagnózisra, a kezelésre, a kutatásra vagy a tájékoztatásra, de Európa csak akkor lehet hatékony a rák elleni küzdelemben, ha minden érintett – és különösképpen a betegek – hosszú távú bevonását és a tagállamok bevált gyakorlatainak hatékony cseréjét is biztosítjuk, és ha garantáljuk a partnerség működésének figyelemmel kísérését és támogatását.

Remélem, hogy a Bizottság végezni fogja a munkáját, és biztosítja a partnerség célkitűzéseinek elérését. Szeretnék egy dolgot aláhúzni: a Bizottsághoz intézett azon felkérést, hogy aknázza ki a már létező Európai Betegség-megelőzési és Járványvédelmi Központban rejlő lehetőségeket, felvéve ennek megbízatásába a nem fertőző betegségeket. Véleményem szerint ez határozottan erősíthetné a szakértelmet és az ajánlásokat.

Végül pedig, a megelőzéshez, diagnózishoz és ellátáshoz való, idejében történő és egyenlő hozzáférést szorosan figyelemmel kell kísérni, ha biztosítani akarjuk, hogy a rák elleni küzdelem ahhoz a célkitűzéshez is hozzájáruljon, amiről nem szabad elfeledkeznünk: az európai egészségügyben tapasztalható egyenlőtlenségek csökkentéséhez.

Biztos úr, örülök, hogy holnap részt vesz a betegjogi napon, mivel ez a betegek minden csoportja számára nagyon fontos, és az ön elkötelezettsége mindannyiunk számára fontos.

Kartika Tamara Liotard, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (NL) Köszönöm, elnök úr, biztos úr, és köszönöm az előadónak is. A rák rettenetes betegség, amely ellen a legrosszabb esetben semmit nem lehet tenni. Azonban szerencsére mi *tehetünk* valamit. Tovább élünk, de sajnos minél tovább élünk, annál nagyobb a rák kockázata. Minél idősebb a népesség, annál több rákos megbetegedésre számíthatunk. Ezért minden tagállamnak minden tőle telhetőt meg kell tennie egy hatékony és szociálisan érzékeny egészségügyi politika érdekében. Megelőző rákszűrő programok általi célzott, megelőző fellépés és megfigyeshető rákellenes gyógyszerek – ezeknek kell figyelmünk középpontjában állnia.

A másik terület, ahol *tehetünk* valamit: a rákkeltő anyagok magas aránya a környezetünkben. Otthonaink tele vannak toxinokkal: gondoljunk csak az azbesztre, az edényekre, sőt, még az ételeinkben is toxinok vannak. Az EU-nak meg kell védenie polgárait ezektől a toxinoktól, még akkor is, ha ez az ipar érdekeivel ellentétes. A polgárok érdekei és a polgárok egészsége az elsődleges!

Anna Rosbach, az EFD képviselőcsoport nevében. – (DA) Elnök úr, a rák nagyon gyakori betegség, amelyről az intenzív kutatásoknak köszönhetően egyre többet tudunk. Most már tudjuk, hogy genetikai tényezők is hajlamossá tehetnek a rákra, és hogy van legalább egy olyan enzim, amely szerepet játszik a betegség kialakulásában. A stressz és az életstílus, de vegyi anyagok vagy vírusok is okozhatnak rákot. Az idei évben várhatóan csaknem két millió európai polgár fog rákban meghalni. A rákot nem tartóztatják fel az országhatárok. Ezért örülök, hogy a Bizottság magához ragadta a kezdeményezést, és ambiciózus tervet dolgozott ki a rák elleni, európai szintű fellépésre. Két kérdésem lenne. Mi a Bizottság álláspontja a kutatásról? A kutatásra szánt pénzügyi források tudják-e biztosítani a hatékony kutatást, és milyen prioritást kap a kutatás? A Bizottság hangsúlyozza, hogy a Tanács ajánlásaihoz képest alacsony a szűrővizsgálatok száma. Ezért második kérdésem az lenne, hogy az ambiciózus célkitűzést hogyan fogják valóra váltani a tagállamokban? Reális az, hogy a szűrések hatékonyságát Európa-szerte megkétszerezzük?

Claudiu Ciprian Tănăsescu (NI). – (RO) Először is szeretnék köszönetet mondani Peterle úrnak a jelentés érdekében végzett munkájáért.

Egészségügyi statisztikák szerint Európában a második legjelentősebb halálozási ok a rák, amely egyaránt érinti a férfiakat és a nőket. Az Európai Bizottság részvétele a rák elleni fellépést előmozdító partnerségben az élet új esélyét kínálja az ebben a szörnyű betegségben szenvedőknek, valamint a családjaiknak. Alapvetően

fontos, hogy továbbra is egyesítsük erőfeszítéseinket az állandó együttműködés létrehozása érdekében, legyen szó akár a szaktudás növeléséről, akár az ilyen esetekben felmerülő új kihívások megoldásáról.

A rák elleni európai partnerségnek ezért biztosítania kell a források és a szakértelem megfelelő felhasználását, nem is szólva a minden tagállam számára elérhető alapokról. Biztosítania kell azt is, hogy az Európai Unió különböző országaiban folytatott rák elleni küzdelemnek köszönhető fejlődés eredményei egész Európában hozzáférhetőek legyenek.

Edite Estrela (S&D). – (PT) Elnök úr, biztos úr, a rák elleni küzdelem prioritás kell, hogy legyen. A korai felismeréssel és kezeléssel a daganattípusok csaknem 30%-a megelőzhető, és a következmények mérsékelhetők. A rák bizonyos típusai különbözőképpen érintik a nőket és a férfiakat. Az Európai Unióban évente több mint 275 000 nőnél diagnosztizálnak mellrákot, és ez a szám egyre emelkedik, még a fiatal nők körében is. Évente 50 000 európai nőnél diagnosztizálnak méhnyakrákot, és 25 000 nő hal meg ebben a betegségben.

Pedig a méhnyakrákot tulajdonképpen meg lehetne előzni, ha széles körben elérhetővé tennék a megfelelő oltásokat és szűréseket. Ezért minden tagállamnak sürgősen ki kellene terjesztenie oltási és szűrési programjait a megfelelő korcsoportokhoz tartozó valamennyi nőre. Szükség van az egészségügyi nevelési kampányokra is, melyek felhívják a lakosság figyelmét a korai diagnózis fontosságára, és tájékoztatást nyújtanak a rendelkezésre álló programokról és szolgáltatásokról. Ezért üdvözlöm a Bizottság kezdeményezését.

Elena Oana Antonescu (PPE). – (RO) Én is szeretnék köszönetet mondani az előadónak remek munkájáért. A bizottsági közlemény szerint az Európai Unióban elvégzett rákszűrések száma a felénél is kevesebb annak, mint amit évente minimálisan el lehetne végezni. Véleményem szerint biztosítanunk kell, hogy a rákszűrés minél több ember számára elérhetővé váljon, és így a célszám elérése reális legyen.

Az e területen végzett kutatások a biomarkerek használata révén sok előrelépést hoztak egyrészt a tesztek költségének csökkentése, másrészt a rákszűrés pontossága terén. A Genfi Nemzetközi Találmányi Kiállítás egyik díjnyertes találmánya lehetővé teszi bizonyos típusú rákszűrések kevesebb mint hat perc alatt és kevesebb mint egy eurós költséggel történő elvégzését. Ez a találmány a Raluca-Ioana van Stade román kutató által létrehozott szenzor, amellyel bizonyos ráktípusokat még a tünetek megjelenése előtt lehet szűrni, ez a piacon jelenleg elérhető legpontosabb módszer, amely megkönnyíti a sikeres kezelések arányának növelését.

Remélem, hogy a Közös Kutatóközpont révén a Bizottság érdeklődést fog mutatni ez iránt a találmány iránt, és megfelelőnek tartja majd arra, hogy bevezetésre ajánlja a diagnosztikai programokba.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Az Európai Bizottság által tavaly létrehozott partnerség létfontosságú eszköz, hiszen a szív- és érrendszeri megbetegedések után a rák a második leggyakoribb halálozási ok. Az egyes tagállamok között sajnálatos módon nagy eltérések vannak az egészségügyi ellátás minősége és az ellátáshoz való hozzáférés terén. Legújabb statisztikák szerint például a délkelet-európai országokban élő férfiak esetében kétszer valószínűbb, hogy rákban fognak elhalálozni, mint az északi országokban élő férfiak esetében.

Véleményem szerint az európai polgárok érdekében szükség van európai szintű beavatkozásra, hogy megszüntessük a tagállamok között a diagnosztika és az ellátás terén fennálló nagy különbségeket. Az Európai Bizottságnak pénzeszközöket kell biztosítania az e téren végzett kutatásokra. Teljes mértékben támogatni kell az olyan eredményeket, mint pl. a román Raluca-Ioana van Stade találmánya, amely egy szenzor, ami közvetlenül a vér alapján meg tudja állapítani a rák jelenlétét az emberi szervezetben molekuláris szinten. Az egész eljárás nagyon egyszerű, és kevesebb mint hat percig tart.

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) Ahogy már több felszólaló elmondta, a rák elleni hatékony küzdelemnek az intézkedések teljes spektrumát tartalmaznia kell - a megelőzéstől a szűrésig, beleértve a diagnosztizálást, a speciális kezeléseket és a palliatív ellátást. Én azonban szeretném a betegség egy további, nagyon fontos aspektusát megemlíteni: a rák elleni küzdelemben vesztesre álló betegek családjait. A családnak megnyugvást, támogatást és bátorítást kellene nyújtania. Azonban nagyon-nagyon nehéz szembenézni egy egyre súlyosbodó betegséggel, és a családokat nem szabad magukra hagyni ebben a nehéz helyzetben. Ezért amikor a rák elleni küzdelemről beszélünk, a méltóságteljes halál feltételeiről is el kell gondolkodnunk. Ez történhet szisztematikus ellátás formájában, valamint a beteget hosszasan otthon ápoló családoknak nyújtott tanácsadás formájában, vagy lehetnek rendszerszerűen nyújtott speciális szakértő szolgáltatások, de mindenképp a végstádiumú rákos betegek emberséges ellátására gondolok itt.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – Elnök úr, becslések szerint évente 3,2 millió európai polgárnál diagnosztizálnak rákot, és az európai népesség előregedésének jelenlegi trendje következtében ez a szám a következő 20 év során sajnalatos módon akár meg is duplázódhat.

Természetesen foglalkoznunk kell a rákkal. Számos tényező okozhat rákot. Szeretném hangsúlyozni, hogy szerintem a dohányzás, a túlsúlyosság, az elégtelen gyümölcs- és zöldségfogyasztás, a mozgáshiány és a túlzott alkoholfogyasztás jelentős tényezők. Alapvető fontosságú, hogy az egészség elősegítésére irányuló stratégiákat európai és nemzeti szinten is megerősítsék, és megfelelő forrásokkal támogassák. Életbevágó a korai felismerés, és tudjuk, hogy a korai felismerésnek köszönhetően sok ember életben marad, akik különben nem maradtak volna életben.

A rákkutatás révén az Európai Unió vezető szerepet játszhat: a hetedik keretprogramban több mint 750 millió EUR-t szenteltek a rákkutatásra, és reményeim szerint a következő években még több forrás lesz elérhető. Végezetül pedig elismeréssel szeretnék adózni mindazoknak, de különösen honfitársaimnak, akik különleges ellátást biztosítanak a rákbetegeknek.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az egészség nagyon értékes dolog, és fontos, hogy óvjuk. A rák az orvostudomány fejlődése ellenére még mindig fennálló, globális probléma. Az Egészségügyi Világszervezet szerint a 2004-ben történt halálesetek mintegy 13%-ának a rák volt az oka. Az EU-ban évente 3,2 millió embernél diagnosztizálnak rákot. A fő daganattípusok a tüdőrák, a végbélrák és a mellrák. A szűrővizsgálatok, főképp az idősebbeknél, is fontos szerepet játszanak az egészség megőrzésében. Ebben az esetben is igaznak bizonyult az az alapelv, hogy a megelőzés jobb, mint a gyógyítás. A szűrés a legköltséghatékonyabb stratégia, ugyanakkor ez garantálja leginkább a sikert.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Elnök úr, a rák kétségkívül szörnyű betegség, és ahogy az én hazámban mondják, megöli az országot, mivel nap mint nap öregek és fiatalok halnak meg rákban. Mindenkit sokkol az a statisztika, mely szerint minden harmadik embernél állapítanak meg rákot élete során. Ugyanakkor a rák ellen küzdő professzorok, nővérek és orvosok nagy előrelépéseket tettek. Azonban fontos, hogy a jövőben több pénzt adjanak, főleg a kutatásra.

Az Európai Uniónak ezzel kapcsolatban fontos szerepe van: mindenekelőtt a kutatáshoz szükséges pénz rendelkezésre bocsátásában, másodsor pedig a kutatás megszervezésében, valamint különösképpen a kutatóintézetek közötti együttműködés ösztönzésében. Ha mindezt meg tesszük, a jövőben még több előrelépés történhet, kevesebben betegszenek meg és kevesebben halnak meg rákban.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Elnézést kérek, hogy ha egy kicsit a szokásosnál személyesebb hangot ütök meg, de miközben itt a rák elleni programról beszéltünk, és sokan hangsúlyozták, hogy milyen szörnyű betegségről van szó, milyen sokan halnak bele, kénytelen voltam visszagondolni arra, amikor négy évvel ezelőtt magam is rákbetegségben szenvedve az évek ugyanezen napjaiban, azt hiszem, valamiféle rekordot döntöttem, ahogy ott az onkológiai osztályon mondták. Tetőtől talpig 14 darab cső lógott ki belőlem, hetekig voltam azt intenzív osztályon, és lám most itt vagyok, európai parlamenti képviselő vagyok, nevelem a három gyerekemet, teljes életet tudok élni. A saját történetemmel szeretném biztatni különösen nőtársaimat, de minden európai polgárt, hogy igenis menjenek el szűrővizsgálatokra, és a saját történetemmel szeretném üzeni sorstársaimnak, akik most betegek, illetőleg a hozzátartozóiknak és gyógyítóiknak, hogy soha ne adják föl a reményt, és sok erőt kívánok nekik, szeretettel és együttérzéssel gondolkodok rájuk.

John Dalli, a Bizottság tagja – (MT) Elnök úr, nagyon elégedett vagyok azzal, hogy a rák elleni összehangolt küzdelem témája iránt a Parlament ilyen érdeklődést mutatott a mai napon. Szeretnék köszönetet mondani Peterle úrnak a jelentésért, és szeretnék köszönetet mondani Morvai asszonynak, aki éppen az előbb szólalt fel, hogy megosztotta velünk a remény aspektusát, a pozitív aspektusokat; hogy nincs minden veszve, ha valakinél rákot diagnosztizálnak. Számos témát felvetettek; a parlamenti képviselők által kifejezett számos gondolat a bizottsági közleményben is tükröződik, és biztosíthatom önöket, hogy tevékenységi programunkban alaposan meg fogjuk fontolni a ma előterjesztett és a jelentésben szereplő javaslatokat.

A környezeti aspektussal kapcsolatban kijelenthetem, hogy a környezet valóban fontos tényező – sőt, meghatározó – a rák elleni küzdelemben. Azonban azt is el kell mondani, hogy az Európában jelenleg érvényes, szigorú előírások nagy segítséget nyújtanak a rákos megbetegedések számának csökkentésében. Ezért növelnünk kell erőfeszítéseinket annak biztosítására, hogy ezek a szigorú környezetvédelmi előírások továbbra is megmaradjanak. Ezenkívül továbbra is hangsúlyoznunk kell a kutatás fontosságát. Most, hogy a gyógyszeripar is azok közé a területek közé tartozik, amelyekért biztosként felelős vagyok, sokkal nagyobb lehetőség van az iparral való együttműködésre és esetlegesen a kutatás jobb koordinálására, ami biztosíthatja a hatékonyságot.

Az egyik pillér, melyre az elkövetkező öt évben a munkámat alapozni akarom, a piacon kapható gyógyszerekhez való lehető legszélesebb hozzáférés; az egyik legnagyobb probléma Európában az egészségügyi szektorban tapasztalható egyenlőtlenség, ahogy azt ma is említették. Nagyon fontos, hogy biztosítsuk a piacra kerülő gyógyszerekhez való hozzáférést. Szeretnék még egyszer köszönetet mondani önöknek. Végezetül hadd ismétlem el, hogy a lehető legkeményebben kell dolgoznunk azon, hogy meggyőzzük az embereket a megelőzés fontosságáról, például a mellrákszűrés fontosságáról, amit ma többször is említettek. Mivel ez a lehetőség Európa sok vagy talán minden részén adott, határozottan ösztönöznünk kell a nőket, hogy menjenek el mellrákszűrésre.

Alojz Peterle, előadó. – (SL) Szeretném elmondani, hogy nagyon tetszett a ma esti vita, és őszintén köszönöm támogatásukat és okos szavaikat. Örülök, hogy ilyen mértékben egy nyelvet beszélünk, és osztjuk ezeket a célkitűzéseket. Mindannyian ismerjük ezen betegség tágabb összefüggéseit és okait, valamint tudjuk, hogy partnerségben kell egyesítenünk erőnket a rák elleni küzdelemben.

Az időkorlát miatt eddig nem volt időm arra, hogy néhány szót szóljak az egészséges életmódról. Szilárdan hiszem, hogy mi, politikusok jó példával járhatunk elől, és népszerűsíteniünk kell az egészséges életmódot. Mivel nálam is hasonló betegséget diagnosztizáltak, mint Morvai asszonynál, szeretnék még melegebben gratulálni a győzelméhez. Szerintem ezzel azt mutatjuk, hogy a rák nem jelent egyet a halálos ítélettel.

Szeretnék köszönetet mondani Dalli biztos úrnak különösen azért, hogy még gyorsabb fellépést hirdetett meg, hiszen a rák gyorsan pusztíthat, és így nekünk is gyorsnak kell lennünk. A jövőben is együtt fogok működni a biztos úrral. Úgy gondolom, hogy eddigi együttműködésünk példaértékű volt, és hogy együtt még többet érhetünk el.

Szeretném azt is elmondani, hogy rövidesen újra létrehozzuk azt a pártközi érdekcsoportot, amely az előző hivatali ciklusban a Képviselők a Rák Ellen (MAC) nevet viselte. Úgy gondolom, hogy most talán egy még erősebb csoportot fogunk létrehozni, és különös hangsúlyt fogunk fektetni a megelőzésre és a lendületes küzdelemre. Köszönöm, és mindenkinek jó éjszakát kívánok.

Elnök. - A vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), írásban. – Csak üdvözölni tudom a rák elleni partnerségre irányuló bizottsági javaslatot, hiszen a rák komoly közegészségügyi probléma az EU-ban. Teljes mértékben egyetértek az előadóval, aki nagy hangsúlyt helyez a megelőző intézkedésekre. Szilárdan hiszem, hogy nagyon is üdvözlendőek az átfogó, nemzeti rákellenes tervek. Az együttműködést a kutatás területén is támogatom. Egyértelműen azonosítani kell a betegség fő kiváltó okait, hogy azonosítani tudjuk azokat a fő elemeket is, melyekre a megelőző intézkedések során fókuszálnunk kell. Ez mindenképpen szükséges a hatékony megelőző intézkedésekhez. Hiszem, hogy ésszerű lenne jövőbeli intézkedéseinket már meglévő kezdeményezésekre alapozni, mint pl. az Európai Rákellenes Kódexre vagy a mell-, méhnyak- és vastagbélrák szűréséről szóló tanácsi ajánlásra, melyek jó alapot nyújtanak az intézkedésekhez. Természetesen a megelőzés nem lehetséges megfelelő mértékű pénzügyi forrás nélkül. Ezért felszólítom a tagállamokat, hogy bocsássák rendelkezésre a megelőzési tervekhez szükséges pénzeszközöket, hogy az új rákos esetek 15%-kal történő csökkentése reális célkitűzés maradhasson.

Nessa Childers (S&D), írásban. – Melegen üdvözlöm ezt a kezdeményezést és azokat a lehetőségeket, amelyeket megnyit azon európaiak milliói előtt, akiknél a becslések szerint rákot fognak diagnosztizálni az elkövetkező években. A jelentés egyik legfontosabb célkitűzése a rák jelentette terhek jelentős csökkentése annak megvalósítása révén, hogy 2015-re a mell-, méhnyak- és vastagbélrák szűrését a teljes lakosság körében végrehajtják, ez évi 125 millió vizsgálatot jelent az uniós polgárok körében. Nekünk, európai parlamenti képviselőknek kötelességünk élni a médiával és választópolgárainkkal való kapcsolatainkkal, és megpróbálni meggyőzni az európaiakat, hogy menjenek el ezekre az életbevágóan fontos vizsgálatokra. Sok polgár még mindig ijesztően keveset tud a rák jelentette veszélyekről és a rákszűrés lehetőségéről, és csak ezen tények folyamatos propagálása révén lehet ez a kezdeményezés sikeres, amire az európai polgároknak szüksége van.

Elisabetta Gardini (PPE), írásban. – (IT) Az erőfeszítés globális. Azonban a rákról való tudásunk és a kezelés folyamatos fejlődése ellenére a rák elleni küzdelem még ma is létező kihívás. Ehhez a kihíváshoz folyamatosan

fel kell nőnünk, meg kell tennünk minden tőlünk telhetőt, mivel a rák hatásai kétségtelenül a halálozás szempontjából, és ehhez ráadásul még pszichológiai, szociális és gazdasági aspektusok is társulnak.

Egyértelmű, hogy globális megközelítésre van szükség, nemcsak a kutatásban és a kezelésben, hanem a megelőzésben is. Meg kell teremtenünk annak feltételeit, hogy az egy ember által elért eredmény mindannyiunk közös kincse lehessen. Ezért fontos a rák elleni európai partnerség létrehozása, amely meg fogja könnyíteni az egyes tagállamok közötti információcserét és koordinálást. A hálózatokban végrehajtott munkának nemcsak a kutatást és az egészségügyet kell érintenie, hanem a nevelést, a táplálkozást, a kommunikációt és a környezetet is. Bele kell vonni a civil társadalmat is, ideértve azt is, hogy az emberekkel megismertetik az egészségtudatosságot és az egészséges életmódot. A Bizottság ambíciózus célkitűzése, mely szerint 2020-ra 15%-kal csökkennie kellene a daganatos megbetegedések jelentette terheknek, csak akkor lehet reális, ha ezt a módszertant alkalmazzák, és a megfelelő alapokat is rendelkezésre bocsátják hozzá.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), írásban. – (FI) A „Fellépés a rák ellen: európai partnerség” című bizottsági közleményről szóló jelentés nagyon fontos és időszerű. Jelenleg Európában a rák a második legjelentősebb halálozási ok és betegség. Nagyon fontos, hogy a rákkutatás és a megelőző kezelések terén nagyobb együttműködés valósuljon meg, és több forrást szánjanak ezekre a területekre. A tagállamoknak ki kell vonniuk a piacról a rákkeltő vegyi anyagokat, és ártalmatlan anyagokkal kell helyettesíteniük azokat. A megelőző szűrés szükséges és hatékony, és erre megfelelő összeget kell elkülöníteni. A tájékoztató kampányoknak az oktatási intézményekre kell fókuszálniuk. A rák elleni küzdelemben világos célokra van szükség, amelyek eléréséért a Bizottságnak és a tagállamoknak közösen kell dolgozniuk. A Bizottságnak és a tagállamoknak be kell fektetniük a jövőbe, a rákkutatásba és a megelőzésbe, mivel ez hosszú távon emberi életet ment majd meg, és hosszú távon pénzt is spórolunk vele.

Siiri Oviir (ALDE), írásban. – (ET) A rák a társadalom számára nagyon költséges betegség, amelyet egyre drágább diagnosztizálni és kezelni, és amely gyakran hosszú távú fogyatékosságot, rokkantságot és idő előtti elhalálozást okoz. Az orvostudomány jelentős eredményei ellenére ma a rák elterjedtsége a világon járványszerűnek mondható. Minden harmadik európainál fogtak élete során rákot diagnosztizálni, és minden negyedik európai rákban fog meghalni. A tagállamoknak és a tagállamok rákmegelőzési nemzeti stratégiáinak fontos szerepük van a betegség feltartóztatásában. Mivel a rák elleni küzdelemben csak hosszú távú és következetes fellépéssel lehet elérni a stratégiában lefektetett célokat, felhívom a tagállamokat, hogy a jelenlegi gazdasági válságban ne csökkentsék a rák elleni küzdelemre és az elsődleges, ill. másodlagos megelőzésre szánt forrásokat. A mai takarékoság holnap sokféle költséget idézhet elő. A rák elleni küzdelemben fontos szerepet játszik a megelőzés, mivel a megelőző intézkedések segítségével a rákos megbetegedések egyharmada elkerülhető lenne. Véleményem szerint a megelőző intézkedések terén fontos a kifejezetten a férfiakat vagy a nőket érintő ráktípusokkal kapcsolatos tudatosság növelése; ki kell alakítanunk a megelőzésre vonatkozó normákat, valamint elő kell mozdítani a rákszűrést. Végezetül szeretném üdvözölni a Bizottságnak az európai partnerségi kezdeményezés újraindítására és ennek keretében rákellenes intézkedéseknek a 2009-2013-as időszakban történő elfogadására tett javaslatát, amelynek célja a tagállamok rákellenes intézkedéseinek támogatása. Egy olyan ellenség ellen, mint a rák csak a közös erőfeszítés lehet sikeres.

25. Információs és kommunikációs technológiák alkalmazása az energiahatékony és alacsony széndioxid-kibocsátású gazdaságra való áttérés elősegítése érdekében (vita)

Elnök. - A következő napirendi pont az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság nevében Toia asszony által készített, az Információs és kommunikációs technológiák alkalmazása az energiahatékony és alacsony széndioxid-kibocsátású gazdaságra való áttérés elősegítése érdekében című jelentés (A7-0120/2010) (COM(2009)0111 - 2009/2228(INI)).

Patrizia Toia, előadó. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a ma esti vita és a holnapi szavazás tárgyát képező jelentés a 20/20/20 csomag végrehajtását célzó átfogó erőfeszítés részét képezi, amely véleményem szerint továbbra is az előző európai parlamenti időszak egyik legelőremutatóbb és legjelentősebb eredménye. Ha megkérdeznék, mit szeretnék átmenteni az elmúlt öt évből, mindenképpen a 20/20/20 csomag szerepelne a lista élén.

Úgy gondolom, fontos hozzátenni, hogy mind az Európai Bizottság – a jelentést egy közlemény és egy ajánlás előzte meg –, mind pedig az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság, illetve mások is rendkívül komoly munkát fektettek a jelentésbe. A kezdeti jelentést és munkánkat számos javaslattal, kiegészítéssel és módosítással gazdagították.

Úgy tudom, egy pontot illetően továbbra is fennáll némi véleménykülönbség a Parlamenten belül, és bízom benne, hogy ezt a holnapi szavazáson áthidalhatjuk. Ennek oka az, hogy a jelentés tartalmát – amelynek szövegezése, ezt hangsúlyoznám, nagy megértésben és nagy egyetértésben zajlott – többé-kevésbé kötelező erővel kívánjuk felruházni.

Az információs és kommunikációs technológia (IKT) fontos ágazatot képvisel, elsősorban tulajdonképpen az európai gazdaságon belüli súlya miatt: a munkaerő – az európai munkaerő – 7%-át foglalkoztatja, illetve a GDP 6%-át teszi ki, így az európai gazdaság, valamint az európai termelő- és munkaerő jelentős hányadáért felel.

Az IKT szintén rendkívül fontos nem csupán azért, amit konkrétan képvisel, hanem azért is, mert hozzájárul ahhoz, és létfontosságú, jelentős szerepet játszik a tekintetben, hogy megpróbálja megvalósítani az áttérést jelenlegi gazdaságunkról egy olyan helyzetre, amelyben a gazdaság, bár továbbra is fejlett, kevesebb kibocsátást termel és kevesebb szén-dioxidot tartalmaz, ennél fogva pedig jövőnkre és a következő generációk jövőjére nézve mérsékeli a környezetszennyezést. Röviden tehát az IKT – nem szavak, hanem konkrét tettek formájában – olyan változásokat képviselhet, amelyek társadalmunkban a termelés, az élet, az utazás és a fogyasztás olyan módjaihoz és egy olyan ipari forradalomhoz vezethetnek, amely sokak számára ténylegesen a társadalmi és gazdasági élet jövőjét jellemzi majd, nem csupán kontinensünkön, hanem az egész világban.

Hogyan játszhat az IKT ilyen jelentős szerepet gazdaságunk átalakításában? Először is magának az ágazatnak a megváltoztatása révén: a jelentés célja annak bemutatása, hogyan keresheti az ágazat elsősorban önmagában annak a lehetőségét, hogy olyan hírközlési, mikroelektronikai és egyéb eszközöket állítson elő, amelyek kevesebb energiát fogyasztanak és következésképpen hatékonyabbak.

Ezenfelül hatalmas mértékben hozzájárulhatnak más ágazatokhoz, az ingatlan- és a közlekedési ágazathoz is. E két utóbbi – a Bizottság adatait idézem – olyan ágazatot képvisel, amelyben az európai szabályoknak és a 20/20/20 csomagban is megállapított céloknak megfelelő fokozottabb hatékonyság rendkívüli mértékű kibocsátáscsökkentéshez vezethet – hiszen a közlekedési ágazat jelenleg az európai energiafogyasztás 26%-át teszi ki, a háztartási fűtés és hűtés pedig az évszaktól függően 40%-ot emészt fel –, és így nagyfokú hatékonyságot eredményezhet.

Azt pedig még nem is említettük, hogy a legnagyobb ágazatok esetében a jelenség mértéke életünk rendkívül fontos területeire is hatást gyakorol. Itt a teljes bankszektorra, a közigazgatáson belüli kapcsolatokra, a teljes e-kormányzati ágazatra és valamennyi szolgáltatásra gondolok, röviden mindazokra, amelyek e technológiák alkalmazásával nem csupán csökkenthetik szén-dioxid-kibocsátásukat, hanem egyben időt takaríthatnak meg, ezáltal pedig javíthatják az európaiak életminőségét és a társadalmi élet minőségét.

Éppen ezért ez rendkívül jelentős. Úgy gondolom azonban, hogy a jelentés még nagyobb jelentőséggel bír majd, ha a Parlament holnap jóváhagyja annak kötelező jellegét. Elnök úr, ha megengedi, csupán két példát említenék: az intelligens mérőeszközöket és az intelligens hálózatokat, az intelligens városokat. Éppen tegnap 700 európai polgármester kötött új megállapodást itt, e Házban, elnökünk és az európai biztos előtt, amely megállapodás célja pontosan a városok hatékonyságának javítása, amelyek az európai polgárok több mint 70%-ának adnak otthont, és amelyek ezáltal nagymértékben elősegíthetik a hatékonyságot, illetve a gazdasági és társadalmi fejlődést.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Üdvözlölni kívánom az Európai Tanács 2010. március 25-26-án tartott ülésének következtetéseit, amelyek az Európai Unió történetében először egyértelműen előírják az energiahatékonyság 20%-os növelésének célkitűzését. Az épületekben az energiahatékonyság az információs és kommunikációs technológiák, valamint a hatékony mérőrendszerek használata, a közlekedési ágazatban pedig az európai szintű intelligens közlekedési rendszerek végrehajtása révén javítható. Az IKT-alapú rendszerek az épületek energiafogyasztását akár 17%-kal, a közlekedési szektorból származó kibocsátásokat pedig akár 27%-kal is csökkenthetik.

Úgy vélem, hogy az energiafogyasztás 2020-ig történő 20%-os csökkentésének elérése érdekében az IKT használata által szabályozott és azon alapuló, intelligens villamosenergia-hálózatokra van szükség, amelyek rugalmas áramellátást biztosítanak. Az EU-nak az online szolgáltatások és új technológiák kidolgozására irányuló beruházások, valamint különösképpen a szélessávú hírközlés valamennyi tagállamban történő fejlesztése révén prioritásként kell kezelnie az európai gazdaság fellendítését.

John Dalli, a Bizottság tagja. – Elnök úr, a Bizottság nagy örömmel üdvözlöli az IKT-nak az energiahatékony és alacsony széndioxid-kibocsátású gazdaságra való áttérés elősegítése érdekében történő alkalmazása iránti

érdeklődésüket, támogatásukat és az erre vonatkozó értékes ajánlásait, és figyelmesen olvasta a Toia-jelentést.

Fontos, hogy felismerjük, milyen jelentős szerepet játszhat az IKT-ágazat az üvegházhatású gázkibocsátások csökkentésének elősegítésében, és gondoskodnunk kell róla, hogy felkaroljuk és a gyakorlatban is érvényesítsük ezt a potenciált.

Az Európai Bizottság szándéka szerint az általa hamarosan elfogadásra kerülő európai digitális menetrend egyik prioritásává avatja a kérdést.

Ahogy a jelentésben is említik, az IKT-k jelentős mértékben elősegíthetik az energiahatékonyság javítását más területeken, különösképpen az épületekben és a közlekedésben. Abban is egyetértünk önökkel, hogy az intelligens hálózatok és az intelligens mérőberendezések alkalmazása a tagállamokban kulcsfontosságú e potenciál kiaknázásához. Az alkalmazásnak a tagállamokon belülről kell kiindulnia annak érdekében, hogy még többen váljanak olyan aktív fogyasztókká, akik hasznosítani tudják a megújulóenergia-termelési és az energiahatékony technológiákat.

Az IKT-ágazat saját kibocsátásaira vonatkozó közös mérési keret szintén nélkülözhetetlen. Az információs és kommunikációs technológiák valódi előnyeinek számszerűsítése szempontjából elengedhetetlen egy, az ágazaton belül széles körben támogatott és elfogadott szigorú mérési keret. Az alkalmazott IKT kedvező hatásainak mérlegelésekor ezt figyelembe kell venni.

A témával kapcsolatos ajánlás 2009. októberi elfogadása óta a Bizottság számos intézkedést valósított meg az érdekeltekkel közösen a menetrend előmozdítása érdekében. Ezek közül néhány olyat említenék, amelyek a jelentésben felvetett problémákat orvosolják.

2010 februárjában elindult az „IKT az energiahatékonyságért” elnevezésű fórum. A fórum az uniós, japán és egyesült államokbeli csúcstechnológiai ágazat vezető szövetségeit fogja össze. Tagjai a várhatóan 2010 végére elkészülő, az IKT-ágazat saját energia- és szénlábnymára vonatkozó közös mérési keret alapján célokat fognak meghatározni.

A fórum ezenfelül azt is vizsgálja, hogyan járulhat hozzá az IKT-ágazat más ágazatok, például az épületek és a közlekedés hatékonyságának javításához. Több európai nagyváros is aláírta a zöld digitális chartát. Ezek a városok vállalják, hogy 2020-ig 30%-kal csökkentik saját IKT-szénlábnymukat, valamint hogy 2015-ig városonként öt nagyléptékű kísérleti IKT-projektet valósítanak meg. A korábbi 14 helyett összesen immár 21 város kötelezte el magát a zöld digitális charta mellett.

A kiskereskedelmi energiapiaci kérdések egyre fontosabbá válnak, mivel a piacok egyre közelebb kerülnek a fogyasztókhoz, az új technológiák és rendszerek intelligens mérőeszközök és intelligens hálózatok formájában történő bevezetéséhez. Jól halad a Bizottság intelligens hálózatokkal foglalkozó munkacsoportjával való együttműködés is. Ennek célja, hogy a szakpolitikával és a szabályozási kerettel kapcsolatosan tanácsokkal szolgáljon a Bizottság számára, valamint hogy a harmadik energiacsomag rendelkezései szerint összehangolja az intelligens hálózatok végrehajtását célzó első lépéseket. 2011 végére több ajánlás is várható.

Befejezésképpen hangsúlyozni kívánom, hogy a Bizottság rendkívül elkötelezett az iránt, hogy elősegítse az állam- és kormányfők által meghatározott 20-20-20 célok 2020-ig történő elérését, és mindebben az IKT jelentős szerepet játszhat. Köszönetet mondunk önöknek a jelentés által biztosított értékes közreműködésért, és örömmel várjuk az önökkel való együttműködést, amely elősegíti majd, hogy az említett célok eléréséhez megfelelő politikát fogadjunk el.

Elnök. - A vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

26. A Községek pénzügyi érdekeinek védelme – Csalás elleni küzdelem – 2008. évi éves jelentés (vita)

Elnök. Az utolsó napirendi pont a Költségvetési Ellenőrző Bizottság nevében Cozzolino úr által készített, A községek pénzügyi érdekeinek védelme – Csalás elleni küzdelem – 2008. évi éves jelentés című jelentés (A7-0100/2010) (2009/2167(INI)).

Andrea Cozzolino, előadó. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, akkor, amikor a Lisszaboni Szerződés nyomán Európa jóval meghatározóbb szerepet játszik több millió európai életében, az átláthatóság és a jogszerűség kihívása alapvető fontosságú. A most előterjesztett jelentés ezért fokozottan összehangolt erőfeszítés eredménye. A munka elsősorban a Számvevőszék által kidolgozott forgatókönyvre korlátozódott, amelynek köszönhetően a szabálytalanságok pénzügyi következményei a 2007. évi 1 milliárd euróról 2008-ban 783 millió euróra csökkentek.

A csökkenés a közvetlen kiadások és az előcsatlakozási alapok kivételével valamennyi ágazatot érintette. A strukturális alapokkal kapcsolatban is vannak még komoly problémákkal jellemzett területek. Ugyanakkor az abszolút összegek és értékek önmagukban nem tájékoztatnak arról, hol rejtőznek a sürgető problémák, és hol rendezett a helyzet. Az elmúlt hónapokban készült elemzéseink és találkozóink nyomán két kiemelt követelményt határoztunk meg. Először is sürgős szükség van arra, hogy megnöveljük a tagállamok felelősségét a csalások és szabálytalanságok feltárása, valamint a kiadások, illetve az adóbehajtás terén tapasztalható csalás, pazarlás és torzulások elleni küzdelemhez szükséges információk megosztása tekintetében.

Másodszor, fontos, hogy javaslatokat és munkahipotéziseket terjesszünk elő annak érdekében, hogy megkönnyítsük az intézkedések tagállami végrehajtását olyan igazgatási eljárások és stratégiák révén, amelyek a projektek minőségét és az európai polgárok élet- és munkakörülményeire gyakorolt hatását helyezik előtérbe.

E célkitűzések elérése érdekében javasoljuk, hogy a Parlament ragaszkodjon bizonyos prioritásokhoz: először is javasoljuk, hogy az OLAF készítsen 27 országprofil, kellő gondossággal és körültekintéssel elemezve, milyen stratégiákat követnek az egyes tagállamok az európai alapok felhasználása során tapasztalt csalás és szabálytalanságok elleni küzdelemben, és pontos térképet készítve az egyes országokban az ellenőrzések végrehajtásáért felelős hatóságokról, valamint az elvégzett ellenőrzések mennyiségéről és minőségéről, illetve azok eredményeiről szóló adatokról.

Másodszor, csökkenteni kell a szabálytalanságok számát, és jelentősen javítani kell a jogszabályokat. Elindítunk egy, a jogalkotás és szabályozás egyszerűsítésére irányuló programot, amely elsősorban a strukturális alapokat célozza. Ezenfelül fokozni kell a korrupció, a pénzügyi bűncselekmények és a közbeszerzési szabályok megsértése elleni küzdelmet. Az ez évi jelentésben e tekintetben, a teljes bizottság támogatásával, előreléptünk. Az intenzív, közös erőfeszítésnek köszönhetően a területet érintő fő problémákra vonatkozóan javaslatok születtek. Az EU és az adóparadicsomok közötti kapcsolattól az európai alapok kedvezményezettjeinek adatbázisáig a jelentés gyakorlati szempontból segíti elő a kiadások átláthatóságának növelését és a csalás-, illetve korrupcióellenes stratégiák megerősítését.

Végül, az OLAF-ot illetően nélkülözhetetlen az intézmény számára a teljes műveleti függetlenség, a tagállamokkal való teljes körű együttműködés és egy megfelelő emberi erőforrás stratégia garantálása, amelyre a hivatalnak kétségtelenül szüksége van. Továbbra is életben kell tartanunk az európai vitát annak érdekében, hogy létrehozzuk az európai ügyész tisztségét.

Befejezésképpen, úgy vélem, lényeges, hogy közösen küzdjünk az európai források átláthatóságáért és hatékony kezeléséért. E tekintetben gondoskodnunk kell arról, hogy a meglévő problémákat semmilyen módon nem használjuk fel arra, hogy kétségbe vonjuk az európai projekt szempontjából alapvető fontosságú eszközöket, például a kohéziós politikát és a fejlesztési támogatást. Ehelyett egyértelműen szembe kell néznünk a különböző európai ágazatokban továbbra is létező problémákkal, torzulásokkal, és ezeket az adatokat arra kell felhasználnunk, hogy új, határozott lépéseket tegyünk előre, hatékonyabbá és átláthatóbbá téve ezáltal pénzügyeink kezelését.

Úgy gondolom, ezen erőfeszítés révén a különböző európai intézmények valódi haladást érhetnek el egy erősebb, integráltabb Európa létrehozásában, amely jobban megfelel az európaiak igényeinek.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Úgy gondolom, hogy az európai alapokat tisztességes, átlátható módon kell elérhetővé tenni a polgárok számára. A közbeszerzési korrupció esetleges megszüntetésének egyik megvalósítható módja egy online tenderrendszer formáját öltő átlátható rendszer bevezetése.

A Bizottság jelentése szerint a szabálytalanságok 2008-ban tapasztalt csökkenő pénzügyi következményei azt jelzik, hogy a tagállamok sikeresen végrehajtottak néhány, a csalás visszaszorítását célzó jogalkotási és intézményi intézkedést. Továbbra is fokozni kell a pénzügyi ellenőrzést, valamint az adócsalás elleni küzdelmet célzó hatékony jogszabályokra van szükség, elsősorban a HÉA vonatkozásában.

Az Európai Unió pénzügyi érdekeinek védelme a román kormány számára is kiemelt jelentőséggel bír. Ennek részeként létrehoztuk a Csalás Elleni Küzdelemért Felelős Hivatalt. A hivatal az európai alapok szempontjából az OLAF egyedüli romániai kapcsolattartó pontjaként szolgál.

Monica Luisa Macovei (PPE). – Elnök úr, az EPP árnyékelőadójaként mindenekelőtt hálásan köszönöm a kiváló együttműködést az előadónak és a képviselőcsoportokból érkezett további kollégáknak. Különös figyelmet fordítottunk a közbeszerzés átláthatóságának növelésére és az ahhoz kapcsolódó megfelelőbb szabályokra, mivel ez a terület van leginkább kiszolgáltatva a csalásnak és a korrupciónak, amelyek nyomán torzul a piac, és emelkednek a fogyasztói árak.

Továbbá, az uniós alapok valamennyi tagállamból származó kedvezményezettjeinek nevét egyetlen webhelyen és azonos kritériumok alapján kellene közzétenni. Emellett a kizárások kölcsönös elismerésére, például a csalást elkövetők cégvezetőiként való tevékenységből való kizárására szoltottam fel. Az OLAF tevékenységeit támogatni kell; olyan esetekben, amikor a nemzeti hatóságok az OLAF jelentéseit követően nem emeltek vádat – ez az OLAF által kezdeményezett ügyek 73%-ára igaz –, statisztikákat és indoklásokat kérünk.

A jelentés javasolja továbbá annak megtiltását, hogy azon cégek, amelyek offshore központokon keresztül működnek, üzleti megállapodásokat kössenek az Európai Unióban székhellyel rendelkező cégekkel, ha azok offshore elhelyezkedése egyoldalúan késleltette az Unióval kötött együttműködési megállapodásokat.

Befejezésképpen azt mondanám, hogy a csalást és a korrupciót az Uniónak egymással összefüggő és prioritási kérdésekként kell kezelnie.

Seán Kelly (PPE). – Elnök úr, úgy gondolom, nem túlzás az állítani, hogy a jelenlegi gazdasági válságot egy mérsékelt kezdeti válság hozta létre, olyan mérsékelt válság, amelynek során a kapzsiság győzedelmeskedett a nagylelkűség felett, a korrupció a tisztesség felett és az önérdék a szolidaritás felett; amíg a nagylelkűség, a tisztesség és a szolidaritás nem válik ismét a vállalati és kormányzati ügyek lényegévé, soha nem lábalunk ki a jelenlegi bajokból.

Teljes mértékben támogatom a csalás elleni küzdelmet célzó valamennyi erőfeszítést. Láttam olyan polgárokról szóló műsorokat Írországból, akik minden héten szociális segélyért folyamodtak az Ír Köztársaságban, Észak-Írországból és Angliából, akik a corks repülőterre megérkezve segélyért mentek, majd ismét elhagyták az országot. A legrosszabbak a bankok voltak – az Allied Irish Bank és az Irish Nationwide –, amelyek a könyvelési gyakorlatokkal pingpongozva fedték el valódi helyzetüket.

Írországból mindez szörnyű bajba sodort bennünket, és minden erőnkkel azon kell lennünk, hogy gátat vessünk a csalásnak. Hangos és egyértelmű üzenetet kell közvetítenünk arra vonatkozóan, hogy e tekintetben európai és minden egyéb szinten is szigorú megközelítésre és fellépésre lehet számítani.

John Dalli, a Bizottság tagja. – Elnök úr, tisztelt képviselőtársak, kollégám, Šemeta biztos úr nevében először is köszönetet szeretnék mondani az előadónak építő jellegű jelentéséért és az Unió pénzügyi érdekei védelmének javítása érdekében előterjesztett javaslatokért.

A Bizottság nagyra értékeli, hogy e tekintetben a Parlament erőteljesen hangsúlyozza az uniós intézmények és a tagállamok közös felelősségét. Néhány további megjegyzést szeretnék tenni.

A szabálytalanságok tagállamok általi bejelentését illetően az OLAF létrehozott egy új, internet alapú jelentéstételi rendszert, az IMS-t, vagyis a szabálytalanságkezelési rendszert. Ez számottevő mértékben javította a szabálytalanságokra vonatkozó tagállami bejelentések helyzetét, még a jelentésben bírált területeken is. A strukturális alapok kérdése mind a Parlament, mind pedig a Bizottság számára különösen aggasztó terület. A Bizottság a 2008. évi strukturális intézkedésekre vonatkozó cselekvési terv keretén belül határozott intézkedéseket hozott annak érdekében, hogy a leginkább érintett területeken és programokban orvosolja a hiányosságokat, ideértve egy nagyarányú egyszerűsítési programot is.

Šemeta biztos kollégám munkatársaival közösen folytatja a kohéziós politika hibaszázalékának további csökkentését célzó erőfeszítéseket. A Bizottság támogatni és ellenőrizni fogja a tagállamokat a 2000-2006 közötti időszakra vonatkozó programok lezárása során, és gondoskodni fog róla, hogy az irányítási és ellenőrző rendszerek az új programozási időszak során eredményesen működjenek. Ezenfelül a Bizottság kapcsolatot tart majd fenn a tagállamok hatóságaival annak biztosítása érdekében, hogy azok teljes körűen felvállalják a megosztott irányításban való felelősségüket, amelyet a Lisszaboni Szerződés új rendelkezései is megerősítenek.

Jelentős haladást értünk el az uniós alapok kedvezményezettjeit illető átláthatóság tekintetében. A mezőgazdaság területén a Tanács megállapodott arról, hogy az alapok kedvezményezettjeinek közzétételéért a tagállamok felelnek. Az információkat minden tagállamban egyetlen webhelyen kell elérhetővé tenni, a megosztott irányítás elvével összhangban. A tagállami webhelyekről szóló áttekintés biztosítása és az azokhoz való hozzáférés megkönnyítése érdekében az Európa weboldalon megtalálhatók az ezekre a webhelyekre mutató hivatkozások.

Most rátérek az OLAF-ra. Köszönetet mondok az előadónak az OLAF munkája iránt tanúsított nyílt és határozott támogatásért. Kollégám, Šemeta biztos úr maradéktalanul egyetért azzal, hogy a hivatalnak minimális feladatára, tehát a vizsgálatok lefolytatására kell koncentrálnia, jöllehet az OLAF egyéb fontos feladatokat is ellát, különösen a csalásmegelőzés területén. Egyetért továbbá azzal, hogy az OLAF-nak elsősorban a jelentősebb ügyekkel kellene foglalkoznia, míg a kisebb csalásokkal más szervek foglalkoznának.

2008-ban az OLAF felülvizsgálta a saját ügyeihez kapcsolódó pénzügyi nyomon követési eljárásokat, aminek során de minimis küszöbértéket határozott meg. Šemeta biztos úr tudomásul vette azt az észrevételt, amely szerint az OLAF-nak együtt kellene működnie a belső könyvvizsgáló szolgálatokkal, amivel teljes mértékben egyetért. Az OLAF és a belső könyvvizsgáló szolgálatok között 2003 óta szoros együttműködés folyik. Információkat cserélnek, és különleges képzést nyújtanak egymás számára annak érdekében, hogy a kölcsönös érdeklődésre számot tartó kérdésekben bővítsék alkalmazottaik ismereteit. Az OLAF hajlandó az eddigieknél is szorosabbra fűzni a belső könyvvizsgáló szolgálatokkal folytatott együttműködést.

Az eljárási jogokat illetően az OLAF új, 2009 decemberében elfogadott kézikönyve, amelyet a Parlament részére is továbbítottak, átfogó iránymutatást nyújt az OLAF vizsgálatot végző munkatársai számára. Az OLAF-ról szóló rendelet felülvizsgálatára irányuló jogalkotási javaslat az eljárási jogokra vonatkozó részletesebb szabályokat is tartalmazni fog. E tekintetben a Bizottság arra is emlékeztetne, hogy még a nyári ülésszünetet megelőzően benyújtja a Parlamenthez és a Tanácshoz az OLAF jogszabályi reformjáról szóló vitadokumentumot.

Šemeta biztos úr örömmel várja, hogy a Költségvetési Ellenőrző Bizottság júliusi ülésén bemutassa ezt a dokumentumot. Végül, nagy várakozással tekint a Parlamenttel mint szövetségessel folytatott együttműködés elébe azon feladat során, amelynek célja, hogy fokozza az OLAF hatékonyságát és az uniós adófizetők pénzének védelmét.

Elnök. - A vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Alain Cadec (PPE), írásban. – (FR) A csalás elleni küzdelem alapvető kihívás, amelyet az Európai Uniónak és a tagállamoknak fel kell vállalniuk. A kohéziós politika jogcímén megítélt köztámogatások fontossága rendkívüli éberséget tesz szükségessé, figyelembe véve az e támogatásokkal való visszaélés lehetőségét. A strukturális alapok európaiak körében való hitele forog kockán. Ebben az összefüggésben üdvözlöm az Európai Bizottság és az Európai Csalásellenes Hivatal (OLAF) által a csalás elleni hatékonyabb küzdelem érdekében tett erőfeszítéseket. Ahogyan arra az előadó is rámutat, a szabálytalanságok pénzügyi következményei a strukturális intézkedések tekintetében jelentősen csökkentek. Továbbá a szabálytalanságokról a Bizottsághoz érkezett bejelentések nagyobb száma a csalásmegelőzési rendszerek fejlődéséről tanúskodik. Fontos, hogy a Bizottság és a tagállamok a lehető legszigorúbban folytassák ezt a küzdelmet. Az is fontos azonban, hogy a strukturális alapok potenciális kedvezményezettjeit ne riasszuk el a túlságosan kíméletlen korlátozásokkal. A nemzetközi csalás egy dolog: a kellő gondosság hiánya a projektek szervezése során teljesen más. Míg az első bűncselekménynek kell tekinteni, addig az utóbbi esetében fontos, hogy a következményeinek csökkentése érdekében egyszerűsítsük az eljárásokat.

Tamás Deutsch (PPE), írásban. – (HU) Az euró-zóna egyes országaiban kibontakozó válság korábban nem tapasztalt módon szólítja fel az európai döntéshozókat a közpénzek, a közösség pénzügyeinek feltétel nélküli védelmére. A gazdaság és a nemzetközi piacok az Unió bármely lépésére – így például a napjainkban elfogadott mentőcsomagok intézkedéseire - kivételes érzékenységgel reagálnak. Egész nemzetgazdaságok kerülhetnek veszélybe, ha nem a súlyának megfelelően folytatjuk a válságkezelést európai szinten, azaz nem túlzás azt állítani, hogy a világ szeme a pénzügyminisztereinken és az európai intézményeken van. Az Unió egyes tagállamaiban egészen napjainkig magánérdekeket követő, oligarchikus működésű kormányzatok sodorták a csőd a szélére saját gazdaságukat, és tették elérhetetlenné a perspektivikus jövőt vállalkozók, családok és képzett fiatalok számára. Mindezek alapján csak üdvözölni lehet a jelentéstevő azon szándékát, amely szerint

növelni szükséges a tagállamok elszámoltathatóságát. Ma ez a sikeres válságkezelés egyik kulcskérdése. Az ellenőrzési szigor, azaz a korrupt kormányzatok korszakának lezárása ebben a válságos időszakban szükségesebb, mint valaha.

Franz Obermayr (NI), írásban. – (DE) A csalás elleni küzdelemről szóló jelentés alapvetően pozitív haladást jelez. 2007 és 2008 között valamennyi ágazatban csökkentek a szabálytalanságok kedvezőtlen pénzügyi következményei. Ez azonban az előcsatlakozási támogatásokra nem vonatkozik. Itt a kedvezőtlen következmények 90,6%-kal nőttek. E tekintetben kiemelném, hogy 2002 óta az EU évről-évre növekvő összegű pénzügyi támogatást nyújt Törökország EU-csatlakozást célzó „erőfeszítéseire”. A 2007 és 2013 közötti időszakra Törökország összesen 4,84 milliárd euróban részesül majd. Mindez annak ellenére így van, hogy a Bizottság tisztában van vele: a csatlakozási kritériumok tekintetében Törökország messze nem teljesíti az elvárt szintű haladást. Ennek ellenére folytatódik a pénz folyósítása, még hozzá egyre nagyobb összegekben. Az Európai Számvevőszék legutóbbi különjelentése ezenfelül megállapítja, hogy kifejezetten a Törökországnak nyújtott csatlakozási támogatás tekintetében a pénzt kellően egyértelmű célkitűzések és referenciaértékek hiányában bocsátják rendelkezésre. Világos stratégia hiányában a pénzt konkrét terv nélkül és eredménytelen módon használják fel. Véget kell vetnünk ennek az örületnek.

27. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

28. Az ülés berekesztése

(Az ülést 23.55-kor berekesztik)